

RIJKDOM

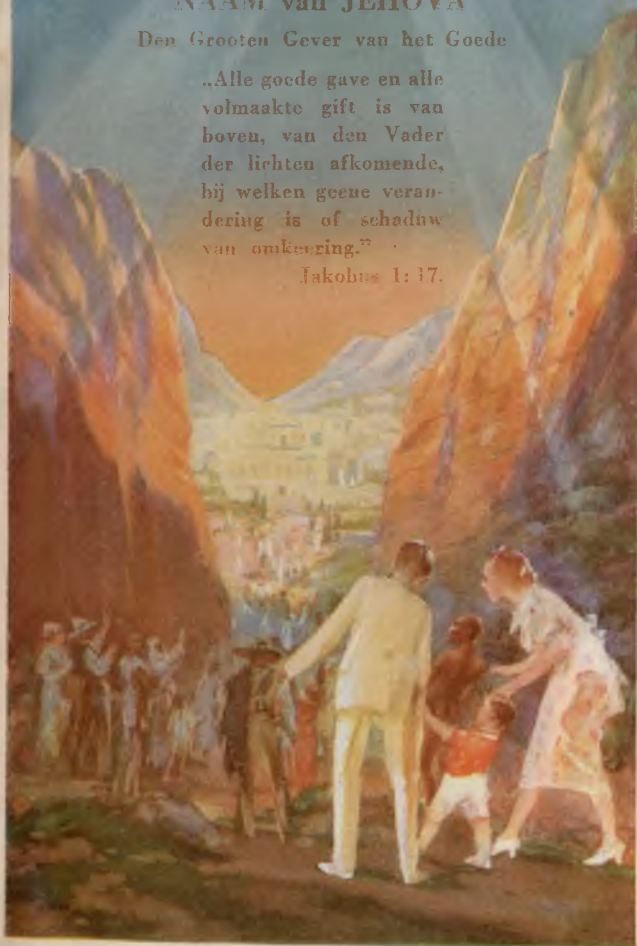

Gewijd aan den
NAAM van JEHOVA
Den Grooten Gever van het Goede

„Alle goede gave en alle
volmaakte gift is van
boven, van den Vader
der lichten afkomende,
bij welken geeue veran-
dering is of schaduw
van omkeering.”

Jakobus 1: 17.

RIJKDOM

Inlichtingen
die iedereen in staat
zullen stellen, zich
ten volle bewust
te worden van den
hoogsten wensch
en de innigste
verwachtingen der
menschheid.

Door J. F. Rutherford

Schrijver van

VERZOENING REGEERING

BEVRIJDING SCHEPPING

PROFETIE

en andere boeken

RICHES — Hollandish

Uitgevers

WATCH TOWER

BIBLE AND TRACT SOCIETY

International Bible Students Association

Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Ook te

**Londen, Toronto, Batavia, Kaapstad, Brussel,
Heemstede, Bern, Kopenhagen en in andere landen.**

Copyrighted 1936 by J. F. Rutherford

Made in Switzerland

RIJKDOM

HOOFDSTUK I

Schijnbare en ware Rijkdom

WENSCHT GIJ OPRECHT rijk en zeer gelukkig te zijn? Indien ja, dan is het voor u van de grootste beteekenis, zich een kennis te verschaffen over de wijze, waarop men rijkdom verwerven en genieten kan. Nooit kunt gij den rijkdom, die u vrede en blijvend geluk zal brengen, verwerven, als gij betreffende den juisten weg om dezen te verkrijgen in onwetendheid gehouden wordt en gij u laat leiden door de meeningen van onvolmaakte menschen en daarop uw vertrouwen stelt. Een ieder die verlangend is den juisten weg te leeren kennen en vervolgens naarstig dezen weg volgt, kan er absoluut zeker van zijn te zijner tijd grooten rijkdom met alle daarmede gepaard gaande zegeningen te bezitten. De juiste weg kan niet in menschelijke systemen gevonden worden. Hij die werkelijk rijk zou willen zijn, moet ernstig trachten om zich een kennis over JEHOVA GOD en zijn groote schatkamer te verwerven.

Zijt gij bereid om den noodigen tijd te wijden en oprechte aandacht te schenken aan de bestudeering van hetgeen in dit boek geschreven staat? Indien ja, dan zult gij u een kennis verwerven, die u waren vrede des geestes zal brengen, omdat dit boek niet de meening eens menschen bevat, maar slechts de waarheid van het Woord Gods naar voren brengt. Het zal degenen die het zorgvuldig onderzoeken, bevredigen. Millioenen oprechte menschen zijn van Jehova God en den Bijbel afgekeerd als gevolg van de verkeerde voorstelling, die men over God en den Bijbel gemaakt heeft. Millioenen

anderen zijn betreffende den Bijbel in onwetendheid, omdat zelfzuchtige menschen hun hebben gezegd, dat zij den Bijbel niet kunnen begrijpen. De waarheid is, dat de „Schrift door goddelijke inspiratie gegeven is” met het speciale doel oprechte en onbevreesde menschen te onderwijzen in den weg, dien zij gaan zullen. (2 Timoth. 3: 16, 17) De geïnspireerde Schrift maakt een duidelijk onderscheid tusschen schijnbaren en waren rijkdom en maakt tevens de reden duidelijk, waarom geluk slechts verkregen en ten volle genoten kan worden door degenen die den waren rijkdom vinden. Alvorens gij een keus kunt doen tusschen den verkeerden en den juisten weg om rijk te worden, moet gij met beide wegen bekend zijn; daarna zijt gij vrij om den eenen of den anderen te kiezen. Indien gij u op de meening of het woord van eenig mensch verlaat, zult gij zeker den verkeerden weg kiezen. „Vertrouwt niet op prinsen, op ’s menschen kind, bij hetwelk geen heil is.” (Psalm 146: 3) Stelt gij daarentegen uw vertrouwen op het Woord van God, dan kunt gij er zeker van zijn den juisten weg te volgen. „Vertrouw op den Heere met uw gansche hart, en steun op uw verstand niet. Ken Hem in alle uwe wegen, en Hij zal uwe paden recht maken.” (Spreuken 3: 5, 6) De grootste crisis aller tijden is nu over het menschelijke geslacht gekomen, en ieder oprecht mensch zal nu in de gelegenheid gesteld worden den juisten weg te leeren kennen, opdat een ieder de vrijheid hebbe, zijn eigen lot te kiezen. Deze gelegenheid is nu voor u gekomen.

Schijnbare rijkdom, bestaande uit geld, huizen en landerijen, meestal verkregen door zelfzuchtige middelen ten koste van anderen en daarna zelfzuchtig gebruikt, wordt bijna altijd gebruikt tot verdrukking van andere menschen. In dezen tegenwoordigen tijd bezitten slechts weinige menschen het grootste gedeelte van al het geld, alle huizen en landerijen, terwijl de

groote massa der menschheid aan het allernoodigste voor hun dagelijksch bestaan gebrek lijdt. Aldus zelfzuchtig verworven en verkeerd gebruikte rijkdom wordt in de Schrift beschreven als „vuil gewin”. Zelfzuchtige menschen hebben de macht, die een groot bedrag geld hun verleent, lief en om deze reden staat er in de Schrift geschreven, dat „de liefde voor geld de wortel van al het kwaad is”. (1 Timotheüs 6: 10) Het kwaad steekt niet in het geld, maar geld veroorzaakt kwaad op grond van de liefde naar gewin en macht, die geld medebrengt voor dengene die het bezit en verkeerd gebruikt. Indien iemand rechtmatig geld verkrijgt en er een behoorlijk gebruik van maakt voor een rechtvaardige zaak tot verheerlijking van God, veroorzaakt dat geld geen kwaad, maar goed.

De weinige menschen die den rijkdom der materiele dingen der aarde in den tegenwoordigen tijd bezitten, zijn niet waarlijk gelukkig. In bijna alle gevallen zijn zulke menschen trotsch, hoovaardig, streng, onvriendelijk en buitengewoon zelfzuchtig. Daar zij veel meer bezitten dan zij noodig hebben, verkeeren zij altijd in vrees datgene wat zij bezitten te verliezen. Het geld der grootkapitalisten wordt dikwijls gebruikt om anderen te onderdrukken, en menschen die hun geld aldus gebruiken, beroemen er zich meestal nog op, dat zij over zulke macht beschikken. Betreffende dezulken zegt God: „Daarom omringt ze de hoovaardij als eene keten, het geweld bedekt ze als een gewaad. Hunne oogen puilen uit van vet; zij gaan de inbeeldingen des harten te boven. Zij mergelen de lieden uit en spreken booslijk van verdrukking; zij spreken uit de hoogte: zij zetten hunnen mond tegen den hemel, en hunne tong wandelt op de aarde. Zij zeggen: Hoe zoude het God weten, en zoude er wetenschap zijn bij den Allerhoogste? Zie, dezen zijn goddeloos, nochtans hebben zij rust in de wereld, zij vermenigvuldigen het vermogen.” — Psalm 73: 6-9, 11, 12.

Er zijn nu gevaarlijke tijden gekomen, precies zooals door God's Woord voorzien was, en dit is een gevolg van het feit, dat wij thans in de „laatste dagen” leven, waarin de menschen contractverbrekers en trouweloos geworden zijn en zich zoowel ten koste van de rijken als de armen zoeken te verhoogen. (2 Timotheüs 3: 1-4) Zelfzuchtige politieke regeerders, beziel met het verlangen aan de macht te blijven en ingepalmd door anderen verkeerden invloed, gaan er toe over „de rijken op te sloppen”, teneinde meer politieke baantjes en daardoor meer gelegenheden te scheppen om in functie te blijven. Menschen die aldus pogen op onrechtmatige wijze den aardsehen rijkdom der rijken weg te nemen, zijn zoowel ongelukkig als in hooge mate zelfzuchtig. Degenen die thans vele materiele rijkdommen bezitten, evenals de anderen die zich er van trachten meester te maken, worden door een zelfzuchtigen wensch gedreven; en als zij op dezen weg blijven voortgaan, zullen zij binnen zeer korten tijd zeer teleurgesteld worden. „Vertrouwt niet op onderdrukking noch op rooverij; wordt niet ijdel als het vermogen overvloedig aanwast, zet er het hart niet op.” (Psalm 62: 11) „Wie op zijnen (stoffelijken) rijkdom vertrouwt, die zal vallen.” (Spreeken 11: 28) „Gelijk een veldhoen eieren vergadert maar broedt ze niet uit, alzoo is hij die rijkdom vergadert doch niet met recht: in de helft zijner dagen zal hij dien moeten verlaten, en in zijn laatste een dwaas zijn.” — Jeremia 17: 11.

Zoo iemand wordt een dwaas, omdat hij zelfzuchtig gewin, ook wel „geld” genoemd, tot zijn god maakt en zich verlaat op de macht en bescherming, die zijn geld hem verleent. Hij denkt niet aan God en aan waren rijkdom, en door zijn handelwijze bewijst hij, dat hij een dwaas is, zooals de Schrift verklaart: „De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God.” (Psalm 14: 1) Door aldus te handelen legt hij zijn beweegreden, die

hier door „zijn hart” wordt voorgesteld, bloot, en in overeenstemming hiermede zegt hij als het ware, dat hij een dwaas is. Door God's voorziening voor den mensch in den wind te slaan en een zelfzuchtigen weg te volgen, verblindt men zich geheel voor zijn beste belangen. De groote massa der menschheid op aarde heeft een dwazen wedloop naar stoffelijken rijkdom gehouden, om haar onverzadiglijke begeerte er naar te bevredigen. Zulke schijnbare rijkdommen zijn slechts van korten duur. De mensch sterft en daarmede is het einde van zijn rijkdom, dien hij zich verworven heeft, gekomen: „Rijkdom baat niet ten dage der gramschap, maar *rechtschapenheid* redt van den dood.” (Spreuken 11: 4, L. V.) „Zult gij uwe oogen laten vliegen op hetgeen niets is? Want het zal zich gewisselijk vleugelen maken, gelijk een arend die naar den hemel keert.” (Spreuken 23: 5) De hier geciteerde teksten zijn van toepassing op vergankelijken of schijnbaren rijkdom.

„Ware Rijkdom”

Een begrip van het duidelijke onderscheid tusschen schijnbaren en waren rijkdom is voor uw leven en geluk een groot vereischte. Uitsluitend in den Bijbel wordt dit duidelijke onderscheid en contrast gemaakt. Jehova God is waarlijk rijk, ver boven het voorstellingsvermogen der menschheid. Het woord „wereld” beteekent de som van hetgeen op de aarde en in den hemel is, namelijk zoowel de voor menschelijke oogen zichtbare en onzichtbare dingen. Alle dingen behooren Jehova God toe: „De aarde is des Heeren mitsgaders hare volheid, de wereld en die daarin wonen.” (Psalm 24: 1) „In den beginne schiep God den hemel en de aarde.” (Genesis 1: 1) „Gij, Heere, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door uwen wil zijn zij, en zijn zij geschapen.”

(Openbaring 4: 11) Om te leeren wat ware rijkdom is, moeten wij ons begeven tot de bron van dezen rijkdom.

Christus Jezus is buitengewoon rijk. De naam, die hem oorspronkelijk gegeven werd, zooals door de Schrift vermeld wordt, is Het Woord van God, of de Logos, namelijk degene, dien Jehova God gebruikt om zijn geboden aan te kondigen en uit te voeren. Het Woord of de Logos was het begin van Jehova's schepping (Openbaring 3: 14), en daarna gebruikte Jehova God den Logos (zijn Woord) als zijn actieven vertegenwoordiger bij de schepping aller dingen. „In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was (een) God.” (Johannes 1: 1) De letterlijke vertaling door de *Emphatic Diaglott* (woordelijke vertaling uit het Grieksch) luidt: „In den beginne was de [Logos], en de [Logos] was met den God, en een god was de [Logos].” Dat beteekent, dat Jehova God de groote Eerste Oorzaak is, zonder begin en zonder einde, en derhalve „de God” is; en dat het begin van zijn schepping de Logos of het Woord was, die „een god”, namelijk een Machtige is. Toen Jehova God zijn Geliefde, het Woord, naar de aarde zond, gaf Hij hem den naam „Jezus”. Jezus zeide: „Mijn Vader is meerder dan ik.” (Johannes 14: 28) Jehova God is de Vader; Christus Jezus de Zoon. Jehova „God [de Vader] ... schiep alle dingen door Jezus Christus”, zijn Zoon. (Efeze 3: 9) Over Christus Jezus, het Woord, staat geschreven: „Want door hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door hem en tot hem geschapen: en hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan te zamen door hem.” — Colossenzen 1: 16, 17.

Alle dingen die door Jehova God gedaan worden, komen volgens de orde en in volle overeenstemming

met zijn universeele organisatie tot stand. Deze organisatie van Jehova bestaat uit den Logos, cherubijnen, serafijnen, engelen en anderen, en boven allen staat de groote Almachtige God. Een van de namen die aan God's organisatie gegeven werden is „Zion”, en deze organisatie wordt symbolisch voorgesteld of afgebeeld door een vrouw, welke „vrouw” kinderen baart. (Jesaja 54: 1-13) Uit zijn universeele organisatie neemt Jehova God zekere personen, die met Hem in harmonie zijn en bouwt hen op in zijn hoofdorganisatie, waarover Christus Jezus, de Koning der heerlijkheid, het Hoofd is. Deze hoofdorganisatie van Jehova wordt door Hem speciaal gebruikt om zijn voornemens ten uitvoer te brengen. Deze organisatie wordt ook in andere deelen van de Schrift „het koninkrijk” genoemd.

God schiep den eersten mensch, dien Hij Adam noemde. Daarna schiep God een vrouw, die Hij Eva noemde; en deze man en vrouw ontvingen van Jehova God de macht om hun eigen soortgenooten voort te brengen, dat wil zeggen de ontvangenis en geboorte van kinderen te bewerkstelligen. De eerste man en zijn vrouw waren een deel van Jehova's universeele organisatie; zij maakten deel uit van het aardsche of zichtbare deel, dat onder het toezicht van een onzichtbaren opperheer stond. Zij waren in Eden, een plaats van volmaaktheid en schoonheid. Aan dit menschenpaar maakte God zijn wet bekend, en het werd den mensch aangezegd, dat de straf op de overtreding van God's wet de dood zou zijn. De wijze, waarop de mensch God's wet zou overtreden, zou van ondergeschikt belang zijn. De misdaad bestaat in de overtreding in elken vorm; en de straf is de dood. God stelde den mensch geen zwaren eisch, Hij eischte slechts van hem, dat hij van een zekere vrucht niet zou nemen. De mensch overtrad God's wet opzettelijk

en werd daarom rechtmatig ter dood veroordeeld en uit God's universeele organisatie verdreven.

Na een lange periode, gedurende welke het organisme van Adam ontaard werd, stierf de mensch. Ten tijde van en na zijn schepping was de mensch rijk, totdat hij een zondaar werd en daardoor alle dingen verloor. (Genesis 3: 17-24) De verkeerde daad van Adam bij de schending van God's wet, alsmede de vele slechte daden van andere schepselen, die hierin verwickeld werden, brachten grooten smaad op den heiligen naam van Jehova God. Zou Jehova God nu de noodige schreden ondernemen om zijn heiligen naam voor alle schepselen van het heelal te rechtvaardigen? Het antwoord op deze vraag wordt in de Schrift gevonden en hieruit zult u veel kunnen leeren.

Zijn Voornemen

De naam „Almachtige God” is speciaal van toepassing op den Eeuwige als de groote Eerste Oorzaak en den Schepper van al het geschapene. Zijn naam „Jehova” beteekent in het bijzonder zijn voornemen ten aanzien van zijn schepselen. Ten tijde van de ongehoorzaamheid en den val van Adam en van zijn verdrijving uit de universeele organisatie van God konigde de groote Schepper onder bedekte termen zijn voornemen aan, om zijn hoofdorganisatie of koninkrijk te stichten, waardoor te bestemder tijd alle wetteloozen vernietigd zullen worden en waardoor gerechtigheid op aarde evenals in den hemel gevestigd zal worden, hetgeen alles tot rechtvaardiging van Jehova's naam zal strekken. (Genesis 3: 15; 12: 2, 3; 22: 16-18) „God is liefde” (1 Johannes 4: 16); hetgeen beteekent dat Hij geheel onzelfzuchtig is en alle dingen door Hem onzelfzuchtig gedaan worden. De rechtvaardiging van zijn naam in den geest zijner schepselen doet niets aan Jehova af of toe. Wat schep-

selen over den Almachtigen Schepper denken is van geen nut voor den Schepper. God heeft zijn voornemen aangekondigd om zijn naam te rechtvaardigen, en deze rechtvaardiging zal zijn schepselen de volle gelegenheid verschaffen, grooten rijkdom uit de handen van den Schepper te verkrijgen. God poogt niet schepselen te redden, maar Hij verschaft zijn schepselen de gelegenheid gebruik te maken van de redding, die Hij voorzien heeft. Hij is de bron van allen rijkdom; en als de mensch dezen rijkdom wenscht te verkrijgen en te genieten, moet hij God en ook zijn voorziening kennen om den gewensehten en waren rijkdom te verkrijgen. Jehova maakt het voor al zijn met verstand begaafde schepselen mogelijk, uit zijn milde hand rijkdom te ontvangen.

De mensch werd voor de aarde geschapen, om de volheid van de rijkdommen der aarde te verkrijgen en te genieten. De volmaakte mensch in Eden was derhalve rijk, en dezen rijkdom zou hij in alle eeuwigheid bezeten hebben, als hij zijn Schepper gehoorzaam gebleven was. Door zijn ongehoorzaamheid aan God's wet verloor Adam, die nog niet gebruik gemaakt had van zijn macht om kinderen op aarde voort te brengen, niet alleen alles voor zichzelf, maar zijn kinderen werden tengevolge daarvan als zondaren geboren, waren onvolmaakt en zonder recht om te leven. „Daarom gelijk door éénen mensch de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood, en alzoo de dood tot alle menschen doorgegaan is, in welken allen gezondigd hebben.” (Romeinen 5: 12) Er staat duidelijk in de Schrift geschreven, dat Jehova God den mensch voor de aarde en de aarde voor den mensch geschapen heeft: „Ik heb de aarde gemaakt, en Ik heb den mensch daarop geschapen: Ik ben het; mijne handen hebben de hemelen uitgebreid, en Ik heb al hun heir bevel gegeven. Want alzoo zegt de Heere die de hemelen geschapen heeft, die God die

de aarde geformeerd en die ze gemaakt heeft; Hij heeft ze bevestigd, Hij heeft ze niet geschapen dat zij ledig zijn zoude, maar heeft ze geformeerd opdat men daarin wonen zoude: Ik ben de Heere, en niemand meer." — Jesaja 45: 12, 18.

Zal de ongehoorzaamheid des menschen en het verlies van het recht om te leven, alsmede van het recht op waren rijkdom het voornemen van Jehova, waarvoor Hij de aarde geschapen heeft, verijdelen? Jehova's voornemen kan niet falen, maar moet ten uitvoer gebracht worden; en hierover staat geschreven: „Ik heb het gesproken, Ik zal het ook doen komen; Ik heb het geformeerd, Ik zal het ook doen." (Jesaja 46: 11) „Mijn woord . . . zal niet ledig tot Mij wederkeeren, maar het zal doen hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe Ik het zende." (Jesaja 55: 11) Jehova laat niets zijn voornemen doen doorkruisen. God verandert niet, evenmin als zijn wet verandert. (Maleachi 3: 6) Ook wijzigt Hij zijn oordeel, vonnis of besluit niet. Waar wij nu zien, dat alle menschen tengevolge van Adam's zonde onvolmaakt en zonder het recht om te leven geboren werden, hoe is het dan mogelijk, dat de mensch ooit uit de hand van Jehova den waren rijkdom zal ontvangen en kunnen genieten?

Verlossing

Door eigen bemoeiingen zou de mensch nooit den waren en begeerden rijkdom kunnen verkrijgen. Er staat geschreven: „Want gij weet de genade onzes Heeren Jezus Christus, dat hij om uwentwil is arm geworden, daar hij rijk was, opdat gij door zijne armoede zoudt rijk worden." (2 Corinthe 8: 9) Deze tekst verklaart in weinige woorden, hoe het voor den mensch mogelijk is waren rijkdom, die het hoogste verlangen van alle redelijke schepselen vormt, te verkrijgen. Ge-

boren in zonde en in ongerechtigheid ontvangen (Psalm 51: 7), vervreemd van God en onder de macht van zonde en gewissen dood komen alle menschelijke schepselen ter wereld in een staat van diepe armoede. Een klein percentage van het menschelijke geslacht wordt ten koste van zijn medeschepselen rijk in de stoffelijke dingen der aarde; maar dezen missen den waren rijkdom geheel, en hun schijnbare rijkdom, die zij aldus verworven hebben, baat hun tenslotte niets. „Aangaande degenen die op hun goed vertrouwen en op de veelheid huns rijkdoms roemen, niemand van hen zal zijnen broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven, dat hij ook voortaan geduriglijk zoude leven en de verderving niet zien. Want hij ziet dat de wijzen sterven, dat te zamen een dwaas en een onvernuftige omkomen, en hun goed aan anderen nalaten. Hunne binnenste gedachte is, dat hunne huizen zullen zijn in eeuwigheid, hunne woningen van geslacht tot geslacht; zij noemen de landen naar hunne namen. De mensch nochtans, die in waarde is, blijft niet; hij wordt gelijk als de beesten die vergaan.” (Psalm 49: 7, 8, 10–13) Aldus wordt de toestand van het onvolmaakte menschelijke geslacht geschilderd, geheel hulpeloos en zonder het vermogen zich datgene te verwerven, waarnaar hij zoozeer verlangt.

Ofschoon God zijn oordeel tegen den mensch en de gevolgen ervan voor de nakomelingen van den eersten mensch niet kon wegnemen, zoo bepaalde Hij toch in zijn wet, dat Hij, consequent blijvend, een plaatsvervanger voor het veroordeelde menschelijke geslacht kon aannemen en daardoor den mensch van het onvermogen, dat op alle menschen rust, kon bevrijden. De onzelfzuchtig in het belang des menschen door Jehova gemaakte voorziening bestond derhalve hierin, dat een leven mocht worden gegeven voor een leven, dat wil zeggen dat een volmaakt zondenvrij leven kon

gegeven worden in de plaats van dengene die eens zonder zonde was, doch daarna zondig en als gevolg daarvan aan den dood onderworpen werd. (Deuteronomium 19: 21) Het zondenvrije leven, dat in de plaats van den mensch Adam, die de zonde beging, aangenomen wordt, moet een volmaakt menschelijk leven zijn. Het zou niets meer en ook zeker niets minder kunnen zijn om aan de eischen van God's wet te voldoen. Aangezien de geheele menschheid de nakomelingschap van Adam den zondaar is, is het dus geen enkel lid van Adam's nakomelingschap mogelijk, om de verlosser van zijn medemensch te worden. „Rantsoen” beteekent een nauwkeurig gelijkwaardige prijs, dat wil zeggen, de prijs van nauwkeurig dezelfde waarde als door de wet vereischt wordt voor dengene, die de zonde bedreef.

Het was de volmaakte mensch Adam die zondigde, en God's wet eischte de verbeurdverklaring van Adam's leven in den dood; en God's oordeel ontnam Adam het recht op leven, en hij stierf. Niets kon een rantsoen voor Adam worden behalve een volmaakt menschelijk schepsel in het bezit van menschelijk leven en het recht op dat leven. Degene die de verlosser van Adam en zijn nageslacht wordt, moet precies dezelfde positie innemen, die Adam innam voordat hij zondigde en ten tijde dat hij in Eden was, dus voordat hij eenige verkeerde stap gedaan had. Degene die de plaats van den zondigen mensch zou innemen en den dood zou ondergaan om in de verlossing te voorzien, moest een volmaakt menschelijk schepsel zijn. Indien hij ten deele geestelijk en ten deele menschelijk ware, zou hij niet een nauwkeurig gelijkwaardige prijs voor den volmaakten mensch Adam zijn. *In geen schepsel* was de macht aanwezig om in de verlossing te voorzien. Slechts God kon een verlosser verschaffen, en de Schrift toont aan, dat Hij het was, die in de verlossing

des menschen voorzag. Hierbij werd Jehova geheel door onzelfzuchtigheid gedreven.

De Logos, het geestelijke schepsel, het Woord van Jehova God, was zeer rijk, omdat hij onmiddellijk onder Jehova stond en de actieve vertegenwoordiger van Jehova bij de schepping aller dingen was en als gevolg daarvan de volheid van den rijkdom der geheele schepping genoot. Om nu de verlosser des menschen te kunnen worden, moest hij mensch worden, en daarom moest hij afstand doen van al zijn rijkdom en heerlijkheid, die hij in den hemel bezat en genoot. In overeenstemming hiermede staat uitdrukkelijk geschreven, dat „Jezus ... een weinig minder dan de engelen geworden was, ... opdat hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zoude”. (Hebreëen 2: 9) Dit bewijst, dat Jezus op aarde niet ten deele geestelijk, noch ten volle geestelijk was, zooals de engelen, maar hij werd mensch gemaakt en was lager dan de engelen, en dit geschiedde aldus, opdat hij de verlosser der menschheid mocht worden door de plaats van den mensch als zondaar in te nemen en den dood als zondaar te ondergaan. Omdat hij zijn hemelschen rijkdom en zijn heerlijkheid moest afleggen, werd hij arm.

Op welke wijze werd nu de Logos, die nu „Jezus” genoemd wordt, mensch gemaakt? Zijn Vader of levengever was niet een menschelijk schepsel, geen nakomeling van Adam. Indien hij de nakomeling van Adam geweest zou zijn, had hij onmogelijk als volmaakt mensch geboren kunnen worden. De Schrift toont aan, dat Jozef en Maria ondertrouwd waren en voordat hun huwelijk voltrokken was, dat wil zeggen, voordat er tusschen hen gemeenschap geweest was, „werd [Maria] zwanger bevonden uit den heiligen geest”. Dat wil zeggen, dat de onzichtbare macht van Jehova God, zijn geest, dusdanig op Maria ingewerkt had, dat zij een kind in haar schoot ontving. Met

andere woorden, Jehova God had zijn macht uitgeoefend, waardoor zich in Maria's schoot een kind gevormd had, voordat zij met Jozef getrouwd was. De engel Gods bracht toen aan Jozef de volgende boodschap over: „Jozef, zoon Davids schroom niet Maria, uw vrouw, tot u te nemen; want het in haar verwekte is vrucht van den heiligen geest. Zij zal een zoon baren, dien gij Jezus moet noemen; hij toch zal zijn volk verlossen van hun zonden. Dit is alles geschied opdat vervuld zou worden wat de Heer door den profeet heeft gesproken: Zie, de maagd zal zwanger zijn en een zoon baren, en men zal hem Immanuël noemen, waarvan de vertaling is: God met ons.” — Mattheüs 1: 20–23, *L. V.*

Na den bestemden tijd baarde Maria het kind, dat zij door de wonderbaarlijke macht, die door den grooten Schepper uitgeoefend werd, ontvangen had. Toen het kind geboren werd, bracht God het voort, dat wil zeggen, Hij erkende het kind als zijn zoon en noemde zijn naam Jezus, hetgeen beteekent, dat hij geboren was om de Redder der wereld te worden. Bij de geboorte van Jezus werd er door God's engelen, die van den hemel gezonden waren, een boodschap van het grootste gewicht voor de menschheid bekendgemaakt: „En zie, een Engel des Heeren stond bij hen, en de heerlijkheid des Heeren omscheen ze, en zij vreesden met groote vreeze. En de Engel zeide tot hen: Vreest niet, want zie, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heere. . . . Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!” — Lucas 2: 9–14.

Aldus kwam het volmaakte kind, Jezus genaamd, in de wereld: „En het kindeken wies op, en werd gesterkt in den geest en vervuld met wijsheid, en de genade Gods was over hem.” (Lucas 2: 40) Onder

God's wet moest een man den leeftijd van dertig jaar bereikt hebben om het ambt van priester in God's organisatie te kunnen vervullen. Jezus groeide op tot den mannelijken staat, en nu was hij gereed en bevoegd om het voornemen van zijn Vader, Jehova God, ten uitvoer te brengen. Hij ontmoette Johannes aan de rivier de Jordaan, en daar doopte Johannes Jezus op zijn verzoek in de rivier. Dit werd gedaan bij wijze van uiterlijk getuigenis om aan te toonen dat Jezus overeengekomen was om den wil zijns Vaders te doen, wat deze ook mocht zijn: „En Jezus gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water; en zie, de hemelen werden hem geopend, en hij zag den geest Gods nederdalen gelijk eene duive, en op hem komen. En zie, eene stem uit de hemelen, zeggende: Deze is mijn Zoon, mijn Geliefde, in denwelke Ik mijn welbehagen heb.” (Mattheüs 3: 16, 17) Op deze wijze erkende Jehova Jezus Christus als zijn Geliefde, die naar de aarde gezonden was om zijn voornemen ten uitvoer te brengen. Gedurende drie en een half jaar daarna werd de mensch Jezus aan de strengste proef onderworpen, en onder deze proef bewees hij ten allen tijde zijn loyaliteit en trouw aan God en handhaafde hij zijn onkreukbaarheid tegenover zijn Vader.

Waarom was Jezus op aarde? De voornaamste reden, die door de Schrift genoemd wordt, is, dat hij op aarde was om den naam van Jehova God te rechtvaardigen; en de verdere reden was om het menschelijke geslacht vrij te koopen en daardoor de menscheit een gelegenheid ten leven te verschaffen. De tweede reden wordt hier het eerst beschouwd en in het daarna volgende hoofdstuk zal dan de eerstgenoemde reden besproken worden.

De verlossing des menschen is zoo belangrijk en een duidelijk begrip ervan zoo noodzakelijk, dat het om de zaak zoo duidelijk mogelijk te maken, noodig is, enkele dingen, die eerder reeds verklaard werden,

te herhalen. De onvolmaakte mensch Adam kon, omdat hij onder het doodsoordeel was, het recht op leven niet aan zijn nageslacht overdragen. Aangezien de geheele menschheid de nakomelingschap van Adam is, werden allen zonder het recht op leven in de wereld gebracht. In weinige woorden wordt dit door de Schrift verklaard: „Daarom gelijk door eenen mensch de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood, en alzoo de dood tot alle menschen doorgaan is, in welken allen gezondigd hebben.” — Romeinen 5: 12.

Alle menschelijke schepselen zijn door overerving zondaren en om deze reden zijn zij niet rechtstreeks aansprakelijk voor hun onvolmaaktheid. Zij worden in zonde en in wetteloosheid geboren tengevolge van omstandigheden, waarover het kind geen macht heeft. „Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen.” (Psalm 51: 7) De opheffing van dit onvermogen van het menschelijk geslacht kon slechts geschieden, als de volmaakte mensch Jezus als zondaar en in de plaats van den zondaar zou sterven en daardoor het rantsoen of den loskoop prijs voor de menschheid zou verschaffen. De mensch Jezus was een volmaakt mensch en kwam in ieder opzicht nauwkeurig overeen met den volmaakten mensch Adam, voordat hij zondigde. Jezus bezat leven als menschelijk schepsel en tevens het recht op dat menschelijke leven, omdat zij die ten allen tijde in overeenstemming met God gehoorzaam zijn, van God het recht hebben om te leven. De volmaakte mensch Jezus bezat al de noodige bevoegdheden om de verlosser van het menschelijke geslacht te worden. Eerst moet de loskoop prijs verschaft worden, en daarna moet de rechtvaardiging van Jehova's naam volgen.

God kon niet een volmaakt mensch dwingen, om in de plaats van iemand, die gezondigd had, te sterven, maar Hij kon de gelegenheid voor een volmaakt

mensch openstellen, om vrijwillig in overeenstemming met zijns Vaders wil te sterven. Het was God's wil, dat de menschen een gelegenheid om het leven te verkrijgen, zouden ontvangen, en de Heere Jezus had zich verbonden om geheel den wil Gods te doen; vandaar dat hij zich vrijwillig aan den wil Gods onderwierp, om de Verlosser te worden. God's voorziening of wet wordt in de volgende woorden uitgedrukt: „Want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven door Jezus Christus onzen Heer.” (Romeinen 6: 23) Deze wet Gods beteekent, dat hij die moedwillig zondigt, moet sterven en dat er geen ontkoming aan den dood en geen hoop voor een verder leven is, als Jehova het voor den mensch niet mogelijk maakt om te leven. Leven is de gift van God, en Hij heeft de voorziening getroffen om den gehoorzamen menschen leven te geven door Jezus Christus. Leven en het recht op leven kunnen alleen van God verkregen worden, en om deze reden staat er geschreven, dat „leven de gift van God is door Jezus Christus”. Alvorens echter deze gift aangeboden kan worden, moet het onvermogen van den- gene, wien de gift geschonken wordt, opgeheven zijn; en dit onvermogen kan slechts verwijderd worden door de opoffering van het leven van den volmaakten mensch Jezus en de toepassing daarvan als loskoop- prijs voor den zondigen mensch. Om deze reden zeide Jezus: „Gelijk de zoon des menschen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en zijne ziel te geven tot een rantsoen voor velen.” (Mattheüs 20: 28) De komst van Jezus geschiedde niet in zijn eigen belang, maar opdat hij anderen mocht dienen en zijn leven mocht geven als middel der verlossing voor zoovelen uit de menschheid, die, nadat zij een kennis er over ontvangen hebben, aan de eischen van God's wet zouden beantwoorden.

A r m

De mensch Jezus moest sterven, niet omdat hij kwaad gedaan had, noch omdat hij daartoe gedwongen werd, maar hij moest vrijwillig sterven in gehoorzaamheid aan de wet van zijn Vader. Jezus schepte er een behagen in, den wil zijns Vaders te doen, hetgeen hij ook te kennen gaf. (Psalm 40: 9) Dat Jezus niet gedwongen werd om te sterven, maar vrijwillig en in overeenstemming met zijns Vaders wil, blijkt uit zijn eigen woorden: „Daarom heeft mij de Vader lief, overmits ik mijn leven afleg, opdat ik het wederom neme. Niemand neemt het van mij, maar ik leg het van mijzelve af: ik heb macht het af te leggen en heb macht het wederom te nemen; dit gebod heb ik van mijnen Vader ontvangen.” — Johannes 10: 17, 18.

Deze woorden van Jezus bewijzen duidelijk, dat Jezus volkomen eensgezind of in volle overeenstemming met zijn Vader was en bereid was alles te doen, wat zijn Vader van hem zou verlangen. In den hemel was Jezus zeer rijk. Door de hemelsche hoven te verlaten om een menschelijk schepsel te worden, werd Jezus arm, vergeleken bij hetgeen hij bezat, toen hij een geestelijk schepsel was. Als mensch op aarde was Jezus ook rijk. Hij was behalve Adam de eenige mensch op aarde, die volmaakt was. Een van de titels, onder welke hij bekend was en sedertdien bekend geweest is, is „De Zoon van den mensch” (*Grieksch manuscript*), welke titel beteekent, dat hij op grond van het feit dat hij de eenige volmaakte mensch was, de rechtmatige eigenaar en bezitter werd van alles wat Adam eens bezeten en daarna verloren had. Adam was tengevolge van zijn zonde een bedelaar geworden, en nu moest Jezus uit vrijen wil een bedelaar worden, om de plaats van den zondaar Adam te kunnen innemen. Om de verlosser van den zondigen mensch te worden, moest Jezus noodzakelijkerwijze afstand doen

van ieder recht en ieder bezit. Ter bevestiging van deze gevolgtrekking staat geschreven: „En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des menschen heeft niet waar hij het hoofd nederlegge.” (Lucas 9: 58) Dit wil niet zeggen, dat Jezus geen plaats kon vinden om zijn lichaam te laten rusten, maar beteekent, dat hij om de plaats van den zondigen mensch in te nemen, iederen eisch moest prijsgeven. Daarom maakt hij hier een vergelijking tusschen zichzelf en de vossen en de vogelen. Hij moest geheel arm worden, vervreemd van allen rijkdom.

En waartoe werd Jezus arm? Voor zoover het antwoord den mensch betreft, werd hij arm, zooals de Schrift verklaart, „om uwentwil [om des menschen wil] ... opdat gij door zijne armoede zoudt rijk worden.” (2 Corinthe 8: 9) Met andere woorden maakte Jezus zich door zich ten volle aan den wil Gods te onderwerpen, bekwaam om de Redder der menschheid en God's werktuig te worden, waardoor leven aan de gehoorzamen der menschheid verleend kan worden. Om deze reden zeide Jezus: „Ik ben gekomen, opdat zij het leven mogen hebben.” — Johannes 10: 10.

Behalve de door Jehova gemaakte voorziening, bestaande uit het verlossende werk van Christus Jezus, bestaat er voor geen menschelijk schepsel de mogelijkheid, ooit het leven te verkrijgen: „En de zaligheid is in geen en andere; want er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welchen wij moeten zalig worden.” (Handelingen 4: 12) Slechts degenen die geloof en vertrouwen in het vergoten bloed van Jezus als den loskoop prijs voor den mensch hebben, kunnen eeuwig leven verkrijgen. Voor de gehoorzamen heeft God in de middelen voorzien om hun het leven te schenken en in eeuwigheid te onderhouden. Deze voorziening had God voor-

schaduw door zijn omgang met de kinderen Israëls door de hand van Mozes. De Israëlieten in de woestijn leden groot gebrek aan voedsel en God zond hun voedsel door de hand van Mozes, die door Jehova opgedragen was, hen te leiden. Sprekende over dit onderwerp van God's voorziening voor den mensch tot verkrijging van het leven zeiden de Joden tot Jezus: „Onze vaders hebben het Manna gegeten in de woestijn, gelijk geschreven is: „Hij gaf hun het brood uit den hemel te eten. Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg ik u, Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel, maar mijn Vader geeft u het ware brood uit den hemel; want het brood Gods is hij die uit den hemel nederdaalt, en die der wereld het leven geeft. Zij zeiden dan tot hem: Heere, geef ons altijd dit brood. En Jezus zeide tot hen: Ik ben het brood des levens: die tot mij komt zal geenszins hongeren, en die in mij geloofd zal nimmermeer dorsten. Want ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat ik mijnen wil zoude doen, maar den wil desgenen die mij gezonden heeft. En dit is de wil desgenen die mij gezonden heeft, dat een iegelijk die den Zoon aanschouwt en in hem geloofd, het eeuwige leven hebbe, en ik zal hem opwekken ten uitersten dage.” — Johannes 6: 31-35, 38, 40.

Brood is voedsel dat ter onderhouding van het menschelijk organisme dient, en Jezus gebruikte hier het brood als een symbool om zichzelf af te beelden als dengene dien God als den Gever en Onderhouder des levens verschaft heeft. „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, die in mij geloofd, heeft het eeuwige leven. Ik ben het brood des levens. Uwe vaders hebben het Manna gegeten in de woestijn en zij zijn gestorven: dit is het brood dat uit den hemel nederdaalt, opdat de mensch daarvan ete en niet sterve.” (Johannes 6: 47-50) Deze woorden van Jezus werden met absolute autoriteit van Jehova God uitgesproken.

Dat de dood van Jezus slechts gezegende gevolgen heeft voor degenen die den Heer gelooven en gehoorzamen, wordt verder bevestigd door de woorden van Jezus, die hij met gezag uit den hooge uitsprak, namelijk: „Ik ben een licht in de wereld gekomen, opdat een iegelijk die in mij gelooft, in de duisternis niet blijve. Die mij verwerpt en mijne woorden niet ontvangt, heeft die hem oordeelt: het woord dat ik gesproken heb, dat zal hem oordeelen ten laatsten dage. Want ik heb uit mijzelven niet gesproken; maar de Vader die mij gezonden heeft, die heeft mij een gebod gegeven, wat ik zeggen zal en wat ik spreken zal. En ik weet dat zijn gebod het eeuwige leven is. Hetgeen ik dan spreek, dat spreek ik alzoo gelijk mij de Vader gezegd heeft.” (Johannes 12: 46, 48–50) God dwingt niemand om gebruik te maken van de voordeelen van het rantsoenoffer. Leven is „de genadegift van God”, en een gift wordt slechts door dengene ontvangen, die er eerst mede in kennis gesteld wordt en haar daarna accepteert.

De dood van den volmaakten mensch Jezus zou, ongeacht de wijze waarop deze werd toegebracht, beantwoorden aan de eischen van de wet, omdat de dood de op Adam toegepaste straf voor de zonde was. Waarom werd Jezus dan gekruisigd? Jezus werd gekruisigd, aan een hout gehangen, wat voor den gehangene eigenlijk wilde zeggen: „Deze mensch is van God vervloekt.” Als zondaar te sterven was voor Jezus reeds een onteerende dood, en bovendien nog gehangen te worden aan een hout, wilde als het ware zeggen: „Degene die hier sterft, wordt als een lage zondaar ter dood gebracht.” Een dergelijke bepaling had God in zijn wet gemaakt. (Deuteronomium 21: 22, 23) De vloek van God rustte op Adam als gevolg van Adam's moedwillige zonde. Om de verlosser te worden moest Jezus sterven als ware hij door God vervloekt, als een lage zondaar, maar toch in werke-

lijkheid zonder zonde, en om deze reden liet Jehova zijn geliefden Zoon ter dood brengen door hem aan het hout te laten nagelen. „Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons (want daar is geschreven: Vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt).” (Galaten 3: 13) „De God onzer vaders heeft Jezus opgewekt, welken gij omgebracht hebt, hangende hem aan het hout.” — Handelingen 5: 30.

Jezus' kruisiging aan het hout is een getuigenis voor de geheele schepping, dat hij zich vrijwillig aan den meest onteerenden dood onderwierp, om het bewijs te leveren, dat hij onder de meest strijdige omstandigheden aan den wil Gods gehoorzaam bleef en daardoor voldeed aan alle eischen van God's wet met betrekking tot een zondig mensch.

Het was de mensch Jezus, die als mensch arm werd en in oneer stierf. Het was Christus Jezus, dien Jehova als een goddelijk schepsel uit den dood opwekte en die nu „leeft in alle eeuwigheid” en aan wien Jehova onschatbaren rijkdom heeft toevertrouwd. Ter bevestiging van deze gevolgtrekking zegt het goddelijk bericht: „Die, hoewel hij Gods gestalte had, er niet aan dacht de gelijkheid met God door roof zich toe te eigenen, maar zichzelf ontdeed van de heerlijkheid, door een knechtsgestalte aan te nemen en aan een mensch gelijk te worden. In de gedaante van een mensch aangetroffen, vernederde hij zich en werd gehoorzaam tot den dood, ja, den dood des kruises. Daarom heeft God hem zeer verhoogd en hem den naam die hooger dan alle namen is gegeven; opdat op het hooren van den naam van Jezus de knieën gebogen worden van alwie in de hemelen, op de aarde en onder de aarde zijn, en elke tong tot eer van God den Vader belijde dat Jezus Christus de Heer is.” — Filippenzen 2: 6-11, *Leidsche vertaling*.

Jehova God heeft Christus Jezus de meest verheven plaats in Zijn heelal, onmiddellijk onder den Allerhoogsten God, verleend. Christus Jezus werden alle rijkdommen van het heelal geschonken en hij werd benoemd tot eersten Dienaar van Jehova, den Rechtvaardiger van Zijn naam en dengene die met absolute autoriteit spreekt. Dat Christus Jezus Jehova's actieve vertegenwoordiger bij de schepping aller dingen is en dat hij sedert zijn opstanding de erfgenaam van alle dingen geworden is en met absolute autoriteit spreekt, wordt door de volgende aanhaling bewezen: „God voortijds veelmaal en op velerlei wijze tot de vaders gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon, welken Hij gesteld heeft tot een erfgenaam van alles, door welken Hij ook de wereld gemaakt heeft. Dewelke alzo hij is het afschijnsel zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord zijner kracht, nadat hij de reinigmaking onzer zonden door zichzelf teweeggebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen, zooveel treffelijker geworden dan de Engelen, als hij uitnemender naam boven hen geërfd heeft. Want tot wien van de Engelen heeft Hij ooit gezegd: Gij zijt mijn Zoon, heden heb Ik u gegeneerd? En wederom: Ik zal hem tot een Vader zijn en hij zal Mij tot een Zoon zijn? En als Hij wederom den eerstgeborene inbrenkt in de wereld, zegt Hij: En dat alle Engelen Gods hem aanbidden.” — Hebreë 1: 1-6.

Christus Jezus is tot Koning en zoomede tot rechtmatigen Heerscher der wereld benoemd, en op zijn naam alleen moeten de menschen, die de zegeningen van Jehova wenschen te ontvangen, hun vertrouwen stellen en zich ten volle op hem verlaten. „Maar tot den Zoon zegt Hij: Uw troon, o God! is in alle eeuwigheid; de schepter uws Koninkrijks is een rechte

schepter; gij hebt rechtvaardigheid liefgehad en ongerechtigheid gehaat: daarom heeft u, o God! uw God gezalfd met olie der vreugde boven uwe medegenooten. En: Gij, Heere, hebt in den beginne de aarde gegrond, en de hemelen zijn werken uwer handen!" (Hebreën 1: 8-10) Christus Jezus wordt de Bron van eeuwige zaligheid gemaakt voor al degenen, die in de waarde van zijn vergoten bloed gelooven en zich aan hem als God's grooten uitdeeler der zegeningen aan de menscheit in volledige gehoorzaamheid overgeven: „En geheiligd zijnde, is hij allen die hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden, en is van God genaamd een Hoogepriester naar de ordening Melchizedeks." — Hebreën 5: 9, 10.

Het verschafte rantsoenoffer beteekent niet zonder meer de redding van ieder mensch, die ooit op aarde geleefd heeft, maar het beteekent een gelegenheid tot redding en verkrijging van rijkdom, die degenen zullen verkrijgen, die in den Heere Jezus gelooven en zich daarna in volle gehoorzaamheid aan God's wet onderwerpen. De zoogenaamde leerstelling der „alverzoening" is geheel onjuist en volkomen in strijd met het Woord Gods. Het is evenzeer onjuist te zeggen, dat God tracht wie ook te redden. Het is niet alleen een verkeerde, maar zelfs een godslasterlijke leerstelling, te zeggen, dat eenig mensch de macht heeft „zielen te redden", zooals door zekere menschen beweerd wordt. Redding komt alleen van Jehova God door Christus Jezus voor degenen (en slechts voor degenen) die aan God's voorziening tot redding voldoen.

K e n n i s

Iemand die een helder begrip van de waarheid heeft, bezit kennis. Kennis hebben beteekent doorgronden, duidelijk begrijpen, wat de waarheid is.

Zonder de waarheid kan men bezwaarlijk „op de hoogte” zijn. Hij die met volkomen gezag spreekt, zegt met betrekking tot Jehova's Woord: „*Uw woord is waarheid*”; waarmede hij wilde zeggen, dat Jehova's voornemen, als neergelegd in Zijn Boek den Bijbel, de waarheid is. (Johannes 17: 17) Door het ontvangen van een kennis der waarheid en een volledige gehoorzaming van die waarheid kunnen menschen zich geschikt maken om in den dienst van den Allerhoogsten God gebruikt te worden en uit zijn handen de groote rijkdommen, die uit zijn overvloedige schatkamer komen, te ontvangen.

Menschen hebben organisaties gesticht, door middel waarvan dogmatieke uitspraken en leerstellingen uitgevaardigd worden, die den menschen in het algemeen als gids worden voorgehouden, doch waardoor millioenen menschen op een dwaalspoor geleid zijn. De Roomsche-Katholieke Hiërarchie wordt gevormd door een klein aantal menschen, die zich het gezag aanmatigen te besturen en te regeeren, en deze Hiërarchie regeert en heerscht over millioenen menschen, die aan de Hiërarchie onderworpen zijn. Deze millioenen worden niet gerekend tot de leden van de Roomsche-Katholieke Hiërarchie of van „de kerk”, maar worden door die organisatie „de Katholieke bevolking” genoemd; hetgeen beteekent, dat zij degenen zijn, die deze organisatie steunen en schragen en de geldmiddelen voor die organisatie verschaffen. De Roomsche-Katholieke Hiërarchie heeft den menschen zekere dogmatische uitspraken of leerstellingen voorgehouden en hun gezegd, dat zij zich hieraan te houden hebben, en millioenen goede menschen zijn ertoe gebracht, de Hiërarchie te volgen en te gehoorzamen, en door deze leerstellingen zijn zij ten zeerste bedrogen. Zij zijn bedrogen, omdat de door de Hiërarchie voorgelegde uitspraken of leerstellingen niet in overeenstemming met God's waarheid zijn.

De Roomsch-Katholieke Hiërarchie heeft zooveel mogelijk haar best gedaan, den Bijbel voor het volk in het algemeen verborgen te houden, opdat het aan de Hiërarchie onderworpen mocht blijven; en aangezien deze millioenen oprechte mensen aan de Hiërarchie onderworpen zijn, zijn zij niet vrij, maar in knechtschap aan een door menschen gestichte organisatie. Zij kunnen nooit vrij worden, voordat zij zich van de leerstellingen der menschen losmaken en deze niet langer volgen en vervolgens de waarheid aannemen en volgen, zooals die in het Woord van God uitgedrukt wordt. Op zulke menschen in knechtschap, die oprecht zijn, zijn Jezus' woorden van toepassing: „Indien gijlieden in mijn woord blijft, zult [gij] de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken. ... Indien dan de Zoon [Christus Jezus] u zal vrijgemaakt hebben, zoo zult gij waarlijk vrij zijn.” (Johannes 8: 31-36) Ware kennis beteekent derhalve de waarheid te kennen, zooals die door Jezus gesproken werd en in de Schrift is neergelegd.

De waarde der waarheid kan niet overschat worden. De teksten die wij hier laten volgen, dienen zorgvuldig beschouwd te worden door al degenen die een aandeel wenschen in den rijkdom, dien God voor den gehoorzamen mensch voorzien heeft: „De vreeze des Heeren is het beginsel der wetenschap, de dwazen verachten wijsheid en tucht.” (Spreuken 1: 7) „Ja, zoo gij tot het verstand roept, uwe stem verheft tot de verstandigheid; zoo gij haar zoekt als zilver en naspoort als verborgene schatten: dan zult gij de vreeze des Heeren verstaan en zult de kennis Gods vinden. Want de Heere geeft wijsheid, uit zijnen mond komt kennis en verstand. Hij legt weg voor de oprechten een bestendig wezen; Hij is een schild dengenen die oprechtelijk wandelen, opdat zij de paden des rechts houden, en Hij zal den weg zijner gunstgenooten bewaren. Dan zult gij verstaan gerechtigheid en recht

en billijkheid, en alle goede pad. Als de wijsheid in uw hart zal gekomen zijn, en de wetenschap voor uwe ziel liefelijk zal zijn, zoo zal de bedachtzaamheid over u de wacht houden, de verstandigheid zal u behoeden, om u te redden van den kwaden weg, van den man die verkeerdheden spreekt." — Spreuken 2: 3-12.

„Neemt mijne tucht aan, en niet zilver, en wetenschap meer dan het uitgelezen uitgegraven goud. Want wijsheid is beter dan robijnen, en al wat men begeeren mag, is met haar niet te vergelijken." — Spreuken 8: 10, 11.

„Wijzen zamelen kennis op." (Spreuken 10: 14, *L. V.*) Alleen de wijzen zullen den waren rijkdom, dien God voor gehoorzamen bestemd heeft, verkrijgen en genieten. „En door wetenschap worden de binnenkamers vervuld met alle kostelijk en liefelijk goed. Een wijs man is sterk, en een man van wetenschap maakt de kracht vast." — Spreuken 24: 4, 5.

Een „man van wetenschap" in de beteekenis van de Schrift is hij die zich een kennis van God's waarheid verwerft en haar daarna ijverig volgt en gehoorzaamt. Hij is de man, die wijsheid verkrijgt: „Welgelukzalig is de mensch die wijsheid vindt, en de mensch die verstandigheid voortbrengt; want haar koophandel is beter dan de koophandel van zilver, en hare inkomst dan het uitgegraven goud: zij is kostelijker dan robijnen, en al wat u lusten mag, is met haar niet te vergelijken." — Spreuken 3: 13-15.

Eerlijk verkregen materieele rijkdom, die op de juiste wijze gebruikt wordt, kan ten goede dienen, maar ondanks dat is zulke rijkdom toch niet met een kennis der waarheid te vergelijken: „Hoeveel beter is het, wijsheid te bekomen dan uitgegraven goud en uitnemender, verstand te bekomen dan zilver!" (Spreuken 16: 16) „De vreeze des Heeren is het beginsel der wijsheid, en de wetenschap der heiligen is verstand." — Spreuken 9: 10.

De vreeze des Heeren, die in de Schrift genoemd wordt, beteekent niet een ziekelijke angst, maar vrees om datgene te doen wat met het Woord Gods in strijd is en om daardoor Jehova te mishagen: „De vreeze des Heeren is te haten het kwade, de hoovaardigheid en den hoogmoed en den kwaden weg; ik haat ook den mond der verkeerdheden.” — Spreuken 8: 13.

Deze tekst beteekent alles te haten (en zich derhalve er aan te onttrekken), dat een ander nadeel berokkent; hoogmoed en vermetelheid te vermijden, omdat zulke dingen God mishagen; en te haten en dus te vermijden, den weg te betreden van een ieder die de theorieën van menschen in de plaats stelt van God's Woord der waarheid en daardoor anderen misleidt. Hij beteekent zich te onttrekken aan alles wat bedrog is. Hij die God wenscht te behagen, moet handelen overeenkomstig de aanwijzing des Heeren, namelijk: ‚Doe goed aan alle menschen, als gij daartoe de gelegenheid hebt,‘ en laat het oordeel aan den Heer over. (Galaten 6: 10; Romeinen 14: 4) Als gij een kennis der waarheid verkrijgt, beijvert u dan, de waarheid te volgen en de waarheid door te geven aan anderen, als gij daartoe de gelegenheid hebt, en daardoor goed te doen en een waardeering van God's goedheid jegens u te toonen. Een kennis van God's waarheid moet verkregen worden, alvorens men den rijkdom van God's gift zou kunnen ontvangen. Hieruit volgt dus, dat eenig mensch, menschen of organisaties die u betreffende den Bijbel in onkunde gehouden hebben en u er van afgehouden hebben boeken die den Bijbel verklaren, te lezen, zich hebben laten gebruiken om u in onwetendheid betreffende God's middel om over u zijn zegeningen uit te storten, te houden. De Schrift werd geschreven om den menschen de gelegenheid te geven de waarheid te leeren kennen, en geen mensch of groep menschen heeft het recht, koopwaar te maken van de menschen door zich aan

te matigen, hun dwalingen in den naam des Heeren te leeren.

Zijn Zegen

Op grond van het feit dat Jehova God liefde, en derhalve geheel onzelfzuchtig is, heeft Hij maatregelen tot verlossing en zegening des menschen genomen: „Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” (Johannes 3: 16) Gedreven door onzelfzuchtigheid heeft Jehova God, onder groote opoffering voor zichzelf door het geven van zijn geliefden Zoon, den weg voor menschelijke schepselen geopend om het leven te verwerven, om de ontvangers van den rijkdom van zijn zegen te worden en om tegenover Hem hun onkreukbaarheid te toonen. De stoffelijke rijkdom, dien de menschen der wereld zich verwerven, gaat vroeger of later steeds met groote smart gepaard. De zegeningen, die Jehova God uitstort, leveren precies het tegenovergestelde resultaat op: „De zegen des Heeren, die maakt rijk, en Hij voegt er geene smart bij.” (Spreuken 10: 22) Zonder uitzondering gaat God's zegen, dien Hij op den mensch uitstort, met vrede en vreugde gepaard.

Ter verzekering en ten gunste van degenen die ijverig kennis en inzicht van God's Woord zoeken, staat er geschreven: „De wet des Heeren is volmaakt, bekeerende de ziel; de getuigenis des Heeren is gewis, den eenvoudige wijsheid gevende. De bevelen des Heeren zijn recht, verblijdende het hart; het gebod des Heeren is zuiver, verlichtende de oogen. De vreeze des Heeren is rein, bestaande tot in eeuwigheid; de rechten des Heeren zijn waarheid, te zamen zijn ze rechtvaardig; ze zijn begeerlijker dan goud, ja dan veel fijn goud, en zoeter dan honig en honigzeem.

Ook wordt uw knecht door dezelve klaarlijk vermaand; in het houden van die is groote loon." — Psalm 19: 8-12.

De mensch die de wet Gods opvolgt, zal nooit in droefheid gebracht worden. Slechts dan wanneer hij van God's wet afwijkt, komt droefheid over hem. Kennis en inzicht in God's wet, alsmede gehoorzaamheid er aan zijn boven alle andere dingen begeerenswaardig.

Ware rijkdom komt voort uit Jehova God en wordt uitgedeeld door Christus Jezus aan het getrouwe, gehoorzame schepsel. Hij die zich kennis verwerft en in den weg des Heeren wandelt, kan aanspraak op de volgende kostbare beloften maken: „Welgelukzalig is de man die niet wandelt in den raad der goddeloozen, noch staat op den weg der zondaren, noch zit in het gestoelte der spotters: maar zijn lust is in des Heeren wet, en hij overdenkt zijne wet dag en nacht. Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die zijne vrucht geeft op zijnen tijd, en welks blad niet afvalt; en al wat hij doet zal wèl gelukken.” (Ps. 1: 1-3) De apostel en getrouwe knecht van Jezus Christus, die een aandeel genoot in den rijkdom van Jehova's groote schatkamer, zegt tot zijn medeschepselen, die den rechten weg trachten te bewandelen: „[Ik] houd niet op voor u te danken, gedenkende uwer in mijne gebeden, opdat de God onzes Heeren Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve den geest der wijsheid en der openbaring in zijne kennis, namelijk verlichte oogen uws verstands, opdat gij moogt weten welke zij de hoop van zijne roeping, en welke de rijkdom zij van de heerlijkheid zijner erfenis in de heiligen; en welke de uitnemende grootheid zijner kracht zij aan ons die gelooven, naar de werking der sterkte zijner macht.” — Efeze 1: 16-19.

Hemelsche Rijkdom

De wereld is samengesteld uit hemel en aarde. „Hemel” heeft betrekking op de dingen die niet met het natuurlijke oog gezien worden. „Aarde” is van toepassing op de dingen, die door het oog van den natuurlijken mensch kunnen worden waargenomen. Gedurende vele jaren zijn de volken dezer aarde geregeerd door een onzichtbare macht, die uitermate goddeloos is, alsmede door een organisatie van menschen op aarde, die onder de overheerschende macht van dien grooten goddelooze staan. God heeft zijn voornemen te kennen gegeven om een rechtvaardige wereld te vestigen, die de menschen in gerechtigheid zal regeeren: „En in uwen zade zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij mijner stem gehoorzaam geweest zijt.” (Genesis 22: 18; Jesaja 32: 1) Jehova God zal met zekerheid zijn aangekondigd voornemen ten uitvoer brengen. Gegrond op God's zekere en onfeilbare belofte schreef de getrouwe en geïnspireerde apostel: „Maar wij verwachten naar zijne beloften nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, in welke gerechtigheid woont.” (2 Petrus 3: 13) Juist over dezen nieuwen hemel en deze nieuwe aarde verlangt gij nu ingelicht te worden. De nieuwe hemel en de nieuwe aarde vormen de wereld der gerechtigheid. De nieuwe hemel is God's hoofdorganisatie, waarvan Christus Jezus het Hoofd is, welke organisatie over rijkdommen beschikt, die niet in menselijke bewoordingen uit te drukken zijn. Naast Christus Jezus, het Hoofd, wordt deze organisatie nog gevormd door 144.000 medeleden van Christus Jezus, die met hem zijn rijkdom en heerlijkheid deelen, en bijgestaan en omgeven door een leger heilige engelen, die gereed staan om den Heere Jezus te dienen.

De 144.000 medeleden dezer hoofdorganisatie worden uit de menschen genomen. (Openbaring 7: 4;

14: 1-4) Deze menschen ontvangen eerst een kennis der waarheid, worden van de wereld afgescheiden, op de proef gesteld en daarna door Jehova God goedgekeurd. Al dit werk geschiedt door Christus Jezus als den grooten Hoogepriester van Jehova. Christus Jezus werd eerst zelf gekozen, beproefd en getrouw bevonden, en nadat hij op deze wijze zijn onkreukbaarheid bewezen had, werd hij tot de hoogste plaats in Jehova's heelal verhoogd. Na zijn opstanding en hemelvaart begint Christus Jezus met de uitverkiezing der medeleden, die een deel van zijn organisatie zullen vormen, en dit werk duurt voort tot zijn voltooiing aan het einde der wereld. Deze heilige en koninklijke organisatie van Jehova zal altijd voor menschelijke oogen onzichtbaar blijven, omdat Christus Jezus geestelijk is en ook de leden van zijn koninklijk huis tenslotte geestelijke schepselen zullen zijn, en geen menschelijk oog kan een geestelijk schepsel zien. Dit koninklijk huis vormt de nieuwe hemelen, waarvan de apostel spreekt.

Aangezien de 144.000 medeleden van het koninklijk huis van Jehova uit de menschen gekozen worden, hoe is het dan mogelijk dat zekere menschen geestelijke schepselen worden en later voor menschelijke oogen onzichtbaar zullen zijn? Het staat vast, dat geen mensch uit zichzelf dezen verheven staat kan bereiken, maar het is slechts door de genade en kracht Gods, dat zulks bereikt kan worden. Door de volle gehoorzaamheid van Christus Jezus werd de weg geopend om menschen uit de wereld te nemen en hen tot medeleden van Christus Jezus te verhoogen.

Z o e n o f f e r

Tengevolge van de zonde, dat wil zeggen de moedwillige verbreking of overtreding van God's wet, werd Adam ter dood veroordeeld. Christus Jezus, de Ver-

losser des menschen, stierf op de aarde; maar opdat Jehova's gerechtelijk strafregister van den mensch, dat in den hemel bewaard wordt, gezuiverd mocht worden, was het noodzakelijk, dat de waarde van het menschelijk leven van Jezus, dat geofferd was, in den hemel zou worden aangeboden als een offer voor de zonde van den mensch. De volmaakte mensch Jezus, die gestorven was, was niet in staat de waarde van zijn menschelijk leven als zoenoffer aan te bieden. Het volmaakte leven van den mensch Jezus was niet evenals dat van Adam verbeurd verklaard. Jezus stierf; maar omdat hij heilig, onschuldig en zonder zonde was, bleef het recht op zijn menschelijk leven bestaan. (Hebreëen 7: 26) God wekte nu Jezus uit den dood op, niet als mensch, maar als een geestelijk goddelijk en onsterfelijk schepsel, dat nooit meer aan den dood onderworpen zou zijn. (1 Petrus 3: 18; Openbaring 1: 18) Het was de goddelijke Christus Jezus, die de waarde van zijn menschelijk offer voor den rechtelijken troon of genadestoel in den hemel aanbood als een zoenoffer ten behoeve van den zondigen mensch, om het goddelijke vonnis tegen den mensch te bevredigen. De ceremonie van het aanbieden van het leven van Christus Jezus als zoenoffer werd voorgesteld in den tabernakel in de woestijn, dien God Mozes liet bouwen, en deze ceremonie voorschaduwde, hoe Christus Jezus eens de waarde van zijn volmaakt menschelijk leven als offer voor de zonde in den hemel zou aanbieden.

In de tabernakel-ceremonie werd de var in den voorhof, die den tabernakel omgaf en de aarde, waar Jezus stierf, voorstelde, gedood. Daarna werd het bloed van den gedooden var door den priester in het heilige der heiligen van den tabernakel gedragen en daar op het verzoendeksel gesprenkeld, en dit stelde voor, hoe Christus Jezus, de groote Hoogepriester, in den hemel verscheen en daar de waarde van zijn offer ten behoeve

van den mensch aanbod. (Leviticus 16: 6, 11-14) De hiergenoemde tabernakeldienst vond eenmaal per jaar plaats. De gedooide var stelde *den volmaakten mensch* Jezus voor. Het bloed, dat in het heilige der heiligen gedragen en op den verzoendeksel gesprendeld werd, was een voorstelling van het levensbloed of de waarde van het volmaakte menselijke leven van Jezus, dat in den hemel zelf als offer voor de zonde aangeboden werd.

Over dit onderwerp staat geschreven: „En alle dingen bijna worden door bloed gereinigd naar de wet, en zonder bloedstorting geschiedt geene vergeving. Zoo was het dan noodzaak, dat wel de voorbeeldingen der dingen die in de hemelen zijn, door deze dingen gereinigd werden, maar de hemelsche dingen zelve door betere offeranden dan deze. Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in den hemel zelve, om nu te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons, noch ook opdat hij zichzelf dikwijls zoude opofferen, gelijk de Hoogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat met vreemd bloed (anders had hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af,); maar nu is hij eenmaal [en niet dagelijks, zooals de Katholieke priester de mis celebreert] in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonden te niet te doen door zijns zelfs offerande.” (Hebreën 9: 22-26) Het in den hemel aangeboden vergoten bloed van Christus Jezus vormt de grondslag voor de rechtvaardiging des menschen en voor de terugbrenging der menschen, die hetgeen in het Woord Gods geschreven staat, gelooven en gehoorzamen, in harmonie met God.

Het is waar, dat Christus Jezus zijn apostelen uitkoos, voordat hij ter dood gebracht werd en elf dezer apostelen God en den Heere Jezus Christus getrouw bleven. Hun rechtvaardiging kon echter niet eerder plaatsvinden dan nadat de waarde van het offer van

Jezus in den hemel aangeboden was. Deze apostelen, die God en Jezus getrouw gebleven waren, werden met Pinksteren gerechtvaardigd, hetgeen bewezen werd door de uitstorting van den heiligen geest op hen te dien tijde. (Handelingen 2: 1-16) Vanaf dien tijd werden ook anderen uit de menschen uitverkoren, om eens plaats in de hemelsche organisatie van Jehova onder Christus Jezus als leider en hoofd te ontvangen.

Paulus werd door den Heer uitverkoren en tot gezant van Christus Jezus benoemd. Paulus ontving de macht der inspiratie van Jehova om gezaghebbend te schrijven, en zijn geïnspireerde geschriften vormen een deel van het Woord Gods. Hij ontving zijn onderwijzing van den opgestanen Christus Jezus, en hij schreef toen de volgende woorden: „Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften: en dat hij is begraven, en dat hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften: ... en ten laatste van allen is hij ook van mij, als van eenen ontijdig geborene, gezien.” — 1 Corinthe 15: 3-8.

Christus Jezus stierf als een zondaar voor de zonden des menschen, en God wekte hem uit den dood op tot rechtvaardiging van die menschen, die in den Heere Jezus Christus gelooven. „Rechtvaardiging” beteekent recht gemaakt worden ten aanzien van God, dat wil zeggen, dat de gerechtvaardigde in gerechtigheid voor Jehova kan staan, en dat hem het recht op leven wordt toegewezen. — Romeinen 4: 24, 25.

God is het die rechtvaardigt of beslist, wat goed in den betreffende is. Alvorens de mensch gerechtvaardigd kan worden, moet hij zich aanpassen aan God's vastgestelde regels, waarvan de eerste is, zich eenige kennis omtrent Christus Jezus te verwerven en in hem als den Verlosser des menschen te gelooven. De Heere Jezus Christus zegt: „Ik ben de weg, en de waarheid, en het leven: niemand komt tot den Vader dan door

mij." (Johannes 14: 6) „Niemand kan tot mij komen, tenzij dat de Vader die mij gezonden heeft, hem trekke; en ik zal hem opwekken ten uitersten dage. Daar is geschreven in de Profeten: En zij zullen allen van God geleerd zijn. Een iegelijk dan die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot mij." — Johannes 6: 44, 45.

Kennis is daarom een eerste vereischte. Jehova God maakt de verkrijging van deze waarheid mogelijk voor degenen die ijverig den rechten weg trachten te leeren kennen. Zij leeren, dat alle menschen geboren zondaars zijn en dat Christus Jezus de Verlosser des menschen is, en daar zij in het vergoten bloed van Christus Jezus gelooven, leeren zij, dat hij de eenige weg is, die ten leven leidt. Zoo wordt de mensch door de kennis, die Jehova hem verschaft heeft, tot Christus Jezus getrokken. Hij ziet, dat God de Levengever en Christus Jezus de Verlosser des menschen is en dat de gift des levens door middel van Christus Jezus verkregen wordt.

Voor zijn Naam

De geheele periode van Pinksteren tot de tweede komst van Christus en zijn koninkrijk wordt besteed voor de uitverkiezing van degenen die met Christus Jezus in zijn koninkrijk verbonden zullen zijn. Het zijn de 144.000, die uitverkoren worden om leden van het koninklijk huis te worden. Worden dezen alleen uitverkoren, om naar den hemel te gaan? Neen, zij worden uit de volken der aarde genomen, om voor den naam en het koninkrijk van Jehova getuigen onder de menschen te zijn. Hierover staat geschreven: „God heeft eerst de [natiën] bezocht, om uit hen een volk aan te nemen voor zijnen naam." (Handelingen 15: 14) Zoolang deze uitverkorenen op aarde zijn, moeten zij den lof van Jehova God en zijn

Koning verkondigen, en voor dit doel zijn zij uit de duisternis geroepen en in het licht van het Woord Gods gebracht. (1 Petrus 2: 9) Velen zijn er toe gebracht te gelooven, dat God alleen het evangelie heeft laten prediken, om de menschen van de eeuwige straf te redden en hun een plaats in den hemel te geven. Dit is niet God's doel, zooals duidelijk door zijn Woord wordt aangetoond. De groep menschen, die aldus uit de natiën genomen wordt, vormt de groep van God's uitverkorenen, die allen aan een zekere proef onderworpen worden en terwijl zij op aarde zijn, zekere bijzondere plichten te vervullen hebben. De wijze, waarop zij volgens de Schrift uitverkoren of verkozen worden, is de volgende:

Als God iemand tot Christus trekt, zooals boven verklaard wordt, moet deze persoon zijn geloof in God en Christus toonen door een wijding te maken, om den wil Gods te doen, als hij Jehova welgevallig wil zijn. (Zie Psalm 40: 8, 9.) De discipelen van Jezus waren tot hem getrokken, en Jezus onderwees hen, en deze onderwijzingen zijn eveneens van toepassing op al degenen die voor den naam van Jehova uit de wereld genomen worden. „Toen zeide Jezus tot zijne discipelen: Zoo iemand achter mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op en volge mij. Want zoo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar zoo wie zijn leven verliezen zal om mijnentwil, die zal het vinden. Want de Zoon des menschen zal komen in de heerlijkheid zijns Vaders met zijne Engelen, en alsdan zal hij een iegelijk vergelden naar zijn doen.” — Mattheüs 16: 24, 25, 27.

Deze woorden van Jezus toonen aan, dat degene die een ware navolger van Christus Jezus wil worden, zichzelf moet verloochenen, dat wil zeggen, moet overeenkomen om zijn eigen zelfzuchtigen wil ter zijde te stellen en met blijdschap den wil Gods te doen. Daarin bestaat de wijding. Het was God's wil, dat Jezus een

offerandelijken dood zou sterven, en zoo is het ook de wil Gods, dat degenen die met Christus Jezus in zijn koninkrijk vereenigd zullen zijn, met Christus Jezus moeten sterven en uit den dood opgewekt worden als geestelijke schepselen. Dit beteekent, dat degene die met Christus Jezus wenscht te leven, als mensch moet sterven en vanaf den tijd van zijn wijding tot zijn dood door zijn werken zijn trouw aan God en Christus moet bewijzen. Zij die getrouw blijven, worden door Christus bij zijn tweede komst beloond.

Degene die geloof in God en in Christus Jezus uitoefent door overeen te komen den wil Gods te doen, komt in aanmerking om recht gemaakt te worden of een plaats voor God in te nemen, hetgeen „rechtvaardiging” genoemd wordt. De apostel schreef onder inspiratie aan zijn medenavolgers van Christus Jezus in dien zin, dat Abraham zijn volle geloof in God getoond had en dat God hem op grond van zijn uitgeoefende geloof rechtvaardig rekende. Dan voegt de apostel er aan toe: „Nu is het niet alleen om zijnentwil geschreven, dat het hem toegerekend is, maar ook om onzentwil, welken het zal toegerekend worden, namelijk dengenen die gelooven in Hem, die Jezus onzen Heere uit de dooden opgewekt heeft, welke overgeleverd is om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.” — Romeinen 4: 20-25.

God is het, die rechtvaardig maakt of dengene die zich Hem wijdt, rechtvaardig rekt. (Romeinen 8: 33) De aldus gerechtvaardigde staat voor God als ware hij een rechtvaardig mensch, in het bezit van alle rechten die bij iemand de rechtvaardig is, behooren: „Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus; door welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade in welke wij staan, en wij roemen in de hope der heerlijkheid Gods.” (Romeinen 5: 1, 2) Het gevolg van de rechtvaardiging is, dat de gerecht-

vaardigde het recht om als menschelijk schepsel te leven toegewezen krijgt.

De mensch wordt gerechtvaardigd om hem geschikt te maken, een navolger van Christus Jezus te worden, en deze rechtvaardiging houdt een uitnoodiging in, om in de voetstappen des Heeren te volgen: „Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij zijne voetstappen zoudt navolgen.” — 1 Petrus 2: 21.

Aangezien het de wil Gods is, dat degenen die aldus gerechtvaardigd en geroepen zijn, met Christus Jezus zullen sterven, moet de betreffende, die een verbond gesloten heeft om den wil Gods te doen, als menschelijk schepsel sterven, teneinde als geestelijk schepsel uit den dood te worden opgewekt. God aanvaardt den gerechtvaardigde als een offer met Christus Jezus, en dit beteekent, dat het recht voor den betreffende om als mensch of menschelijk schepsel te leven ophoudt en het voorrecht om als geestelijk schepsel te leven, begint: „Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, die ons leven is, dan zult ook gij met hem geopenbaard worden in heerlijkheid.” (Colossenzen 3: 3, 4) God erkent hem dan als zijn kind, en dit beteekent, dat Hij hem dan als kind Gods verwekt: „Naar zijnen wil heeft Hij ons gebaard door het woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen zijner schepselen.” (Jacobus 1: 18) „Verwekking” beteekent, dat God den betreffende erkent als zijn kind, geroepen tot het hemelsche koninkrijk: „Geloofd zij de God en Vader onzes Heeren Jezus Christus, die naar zijne groote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot eene levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden, tot eene onverderfelijke en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u, die gij in de kracht Gods bewaard wordt door het ge-

loof, tot de zaligheid die bereid is om geopenbaard te worden in den laatsten tijd." — 1 Petrus 1: 3-5.

De persoon, die aldus door den wil Gods verwekt is, is een nieuw schepsel in Christus: „Zoo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden." (2 Corinthe 5: 17) Deze persoon heeft nu geheel nieuwe vooruitzichten, omdat nu zijn hoop er op gevestigd is, in den hemelschen rijkdom met Christus te deelen, als hij getrouw blijft. Vanaf dien tijd tot aan den dood moet hij onder de beproeving getrouw blijven.

Met betrekking tot zijn doel om naar de aarde te komen, zeide Jezus: „Hiertoe ben ik in de wereld gekomen, opdat ik een getuige voor de waarheid zou zijn. Een ieder die in de waarheid is, hoort mijn stem." (Johannes 18: 37) Evenals Jezus als getuige voor den naam van Jehova God getrouw en waarachtig was, moeten ook zijn getrouwe navolgers getuigen voor den naam van God zijn. Omdat Jezus de waarheid zeide, werd hij ten eerste gesmaad en vervolgd; en daar ook zijn navolgers de waarheid verkondigen, moeten zij verwachten, overeenkomstig de uitspraken der Schriften, eveneens gesmaad en vervolgd te worden. (Romeinen 15: 3; Psalm 69: 10) Deze menschen, die aldus uit de natiën tot een volk voor Jehova's naam aangenomen worden, worden van de wereld afgescheiden, en Christus Jezus zegt tot hen: „Indien u de wereld haat, zoo weet dat zij mij eer dan u gehaat heeft. Indien gij van de wereld waart, zoo zoude de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld. Gedenkt het woord dat ik u gezegd heb: Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Indien zij mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren. Maar alle deze

dingen zullen zij u doen om mijns naams wil, omdat zij Hem niet kennen die mij gezonden heeft." — Johannes 15: 18–21.

De smaadheden en vervolgingen, die de getrouwe navolgers van Christus Jezus te verduren hebben, zijn het gevolg van het feit, dat zij getuigenis van de waarheid afleggen, en dit verschaft hun een gelegenheid, hun trouw te bewijzen en hun onkreukbaarheid tegenover God te handhaven. Volledige toewijding aan Jehova en Christus Jezus en trouw tot het einde worden vereischt van al degenen die in de voetstappen van Jezus beginnen te volgen. Tot dezulken zegt Jezus: „Wees getrouw tot den dood, en ik zal u geven de kroon des levens.” (Openbaring 2: 10) Dat beteekent niet een gedeeltelijke trouw of trouw voor een bepaalden tijd, maar voortdurende trouw tegenover God en Christus. Hierover staat geschreven: „Dit is een getrouw wordt; want indien wij met hem gestorven zijn, zoo zullen wij ook met hem leven; indien wij verdragen, wij zullen ook met hem heerschen; indien wij hem verloochenen, hij zal ons ook verloochenen.” — 2 Timotheüs 2: 11, 12.

Paulus de apostel was een getrouwe dienaar en navolger van Christus Jezus, en toen hij het einde van zijn aardsche reis bereikt had, schreef hij zijn broeders de volgende woorden: „Want wat mij betreft, ik word reeds geplengd, en de tijd van mijn heengaan is aanstaande. Ik heb den goeden strijd gestreden, mijn loop ten einde gebracht, het geloof behouden. Nu is voor mij de krans der gerechtigheid weggelegd, dien de Heer, de rechtvaardige rechter, mij in den grooten dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die zijn verschijning hebben liefgehad.” (2 Timotheüs 4: 6–8, *Leidsche vertaling*) Zoo is in het kort de loopbaan van een navolger van Christus Jezus.

Vanaf den tijd van Pinksteren tot aan de tweede komst van Christus Jezus is de roeping en uitver-

kiezing van de leden van het koninklijke huis voortgegaan. In dien tusschentijd zijn degenen die in het geloof en getrouw gestorven zijn, dood geweest en moeten de komst van den Heer en de opstanding afwachten. Nu is de komst van den Heer een voldongen feit, en de getrouwen, zooals bijvoorbeeld de apostel Paulus, zijn opgestaan en een deel van God's hemelsche organisatie of koninklijk huis geworden. Zij die tot nu toe op de aarde zijn blijven leven en God en Christus bij de uitvoering van hun wijding getrouw geweest zijn, vormen het aardsche of zichtbare deel van God's organisatie en dezen, namelijk zij die tot den dood getrouw blijven, zullen in de opstanding onmiddellijk veranderd worden van menschenlijke tot geestelijke schepselen, zooals geschreven staat: „Zie, ik zeg u eene verborgenheid: wij zullen wel niet allen (slapen), maar wij zullen allen veranderd worden, in een punt des tijds, in een oogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de dooden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden. Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijke aandoen. En wanneer dit verderfelijke onverderfelijkheid zal aangedaan hebben, en dit sterfelijke zal onsterfelijke aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning.” — 1 Corinthe 15: 51-54.

Terwijl degenen die God's goedkeuring ontvangen, op aarde zijn, moeten zij getuigen voor den naam en het koninkrijk van Jehova zijn. Op geen andere wijze kunnen zij getrouw zijn en hun opdracht vervullen. Zij zijn het, die door den Heer gezalfd en opgedragen zijn, dit werk te doen, zooals geschreven staat: „De Geest des Heeren Heeren is op mij, omdat de Heere mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om den gevangenen

vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, en den dag der wrake onzes Gods; om alle treurigen te troosten; om den treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor asch, vreugde-olie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor eenen benauwden geest; opdat zij genoemd worden eikeboomen der gerechtigheid, eene planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde." — Jesaja 61: 1-3.

Zij moeten de geboden van Jehova gehoorzamen, welke geboden door Christus Jezus uitgesproken zijn; en een iegelijk die in gebreke blijft of weigert, Christus Jezus, van wien Mozes een voorbeeld was, te gehoorzamen, zal met zekerheid vernietigd worden. (Handelingen 3: 22, 23) Het einde der wereld is gekomen, en betrekking hebbende op dezen tijd gaf Jezus het bijzondere gebod, dat op al zijn ware navolgers op aarde van toepassing is, namelijk: „En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen." (Mattheüs 24: 14) Dit gebod moet gehoorzaamd worden, en om deze reden trekken de navolgers van Christus Jezus uit om getuigenis voor den naam en het koninkrijk Gods af te leggen. Op grond van hun getrouwe gehoorzaming van de geboden des Heeren worden zij gehaat door al degenen die tegen God en zijn koninkrijk zijn. — Mattheüs 10: 22.

Gehoorzamend aan den Heer moeten zij van huis tot huis gaan, om getuigenis over het koninkrijk af te leggen. (Lucas 10: 5) De apostelen deden precies hetzelfde. (Handelingen 20: 20) Jehova heeft dezen getrouwen zijn naam verleend, hen bij een „nieuwen naam" genoemd, namelijk „Jehova's getuigen", en zij moeten de plichten vervullen, die hun opgelegd zijn, en wel, voor zijn naam getuigen. (Jesaja 43: 10-12; 62: 1, 2) Natuurlijk zullen zij tegenstand ondervinden

van de zijde van al degenen die niet voor God zijn, en zij moeten „God meer gehoorzamen dan menschen”. (Handelingen 5: 29) Zij zijn bereid de wetten der natiën zoolang te gehoorzamen, als deze wetten niet met God's wet in strijd zijn, en dit bedoelde Jezus, toen hij zeide: „Geeft dan den Keizer wat des Keizers is, en Gode wat Gods is.” (Lucas 20: 25) Bij de nakoming van hun verbond moeten deze getrouwen smaad en vervolging te verduren hebben, maar zij moeten dit tot het einde verdragen. — Mattheüs 10: 22; 24: 13.

Hebben deze getrouwen een belofte, dat zij rijkdom zullen ontvangen? Inderdaad, degenen die tot het einde toe getrouw zijn, kunnen er zeker van zijn, grooten rijkdom te ontvangen en met Christus in zijn heerlijkheid en macht te deelen. Christus Jezus is de erfgenaam van allen rijkdom van God's onbegrensd heelaal. (Hebreëen 1: 2) De getrouwen die leden van zijn koninklijk huis worden, deelen met Christus Jezus in zijn heerlijkheid en grenzenloozen rijkdom, zooals geschreven staat: „Die geest getuigt met onzen geest dat wij kinderen Gods zijn; en indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen Gods en medeërfgenen van Christus; zoo wij anders met hem lijden, opdat wij ook met hem verheerlijkt worden. Want ik houd het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waardeeren tegen de heerlijkheid die aan ons zal geopenbaard worden.” — Romeinen 8: 16-18.

Gedurende de periode van ongeveer 1900 jaren is Jehova bezig geweest, de leden van zijn koninklijk huis, waarvan Christus Jezus het Hoofd en de Heer is, te roepen, te onderwijzen en uit te verkiesen. Trouw wordt vereischt van al degenen die aldus in zijn koninklijke familie gebracht worden. Millioenen menschen zijn er toe gebracht te gelooven, dat zij Christenen zijn, en beweren ook de navolgers van Christus

te zijn, terwijl de meesten hunner nog niet eens geleerd hebben, wat van een navolger van Christus vereischt wordt. De Schrift toont duidelijk aan, dat het aantal van het koninklijk huis tot 144.000 beperkt is. Hij is de Heer der heeren en de Koning der koningen, en die met hem zijn, zijn geroepen, uitverkoren en getrouw. (Openbaring 17: 14; 7: 4) Aan dezen wordt de rijkdom Gods gegeven, niet naar aanleiding van trouw, maar omdat God's voorziening voor degenen die hun trouw bewijzen en hun onkreukbaarheid tot den dood toe handhaven, van dusdanigen aard is. Jehova neemt geen huurlingen in zijn dienst. Hij laat niet iemand Hem dienen tegen de een of andere belooning. Geen schepsel zou Jehova van eenig nut kunnen zijn, ongeacht wat het doen zou. (Lucas 17: 10) Zij die een verbond sluiten om den wil Gods te doen, in het verbond voor het koninkrijk opgenomen worden en tot den dood toe getrouw blijven, ontvangen het voorrecht, een aandeel in den hemelschen rijkdom te verkrijgen.

Er staat geschreven, dat liefde het voornaamste is, en liefde voor God beteekent, dat het schepsel God onzelfzuchtig en geheel toegewijd is, ongeacht het lijden, wat daaruit voor hem moge voortvloeien. Eenmaal besloten om den wil Gods te doen, moet dit besluit ook worden nagekomen. Volledige trouw, voortgesproken uit liefde of onzelfzuchtigheid, bezorgt den zulken God's rijkdom, en hierover zeide de getrouwe navolger van Christus Jezus: „O diepte des rijkdoms beide der wijsheid en der kennis Gods!” (Romeinen 11: 33) Jehova's rijkdom is zoo ondoorgrondelijk, dat geen schepsel hem vermag te peilen maar tot dezen onmetelijken rijkdom laat God de getrouwe navolgers van Christus Jezus toe.

De 144.000 leden van het koninklijk huis zijn de eenigen die uit de menschen genomen worden, om een eeuwige woonplaats in het onzichtbare rijk van

„En de Geest en de Bruid zeggen: Kom”

Bldz. 45

Jehova God te ontvangen, en over hen staat geschreven: „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten dat als hij zal geopenbaard zijn, wij hem zullen gelijk wezen; want wij zullen hem zien gelijk hij is.” — 1 Johannes 3: 2.

Beteekent dit, dat niemand behalve de 144.000 ooit bezitter zal worden van rijkdom, die door Jehova geschonken wordt? Neen, dat is niet de leer van God's Woord. De 144.000 geestelijke schepselen vormen het koninklijk huis, welke groep met Christus Jezus een aandeel in zijn koninkrijk heeft. Tot de twaalf apostelen, die alle getrouwen te zamen voorstellen, is de belofte gericht: „En Jezus zeide tot hen: Voorwaar ik zeg u, dat gij die mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des menschen zal gezeten zijn op den troon zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordeelende de twaalf geslachten Israëls.” (Mattheüs 19: 28) Dit bewijst, dat er een wedergeboorte moet en zal komen, waaronder de gehoorzamen der menschheid begrepen zijn, en in dit werk der wedergeboorte zullen de 144.000 met Christus Jezus en onder diens leiding een aandeel hebben.

Zijn discipelen onderwijzend, welke onderwijzingen op allen die zouden leven en navolgers van Christus zouden worden, van toepassing zijn, zeide Jezus: „Vergadert u geen schatten op de aarde, waar ze de mot en de roest verderft, en waar de dieven doorgraven en stelen; maar vergadert u schatten in den hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven noch stelen. Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.” (Mattheüs 6: 19-21) Zeker, deze woorden hebben betrekking op degenen die geroepen zijn, navolgers van Christus Jezus te worden; maar zij zijn tevens van toepassing op al degenen die den wil Gods wenschen te doen.

Moet men naar den hemel gaan, om schatten in den hemel te vergaderen? Neen. Men kan ook schatten in den hemel vergaderen, als men niet naar den hemel gaat. Alle schatten komen uit den hemel voort, en de rijkdommen uit deze schatkamer worden ontvangen door degenen die een kennis van God's voornemens ontvangen, zooals deze in zijn Woord verklaard worden, en vervolgens naarstig trachten, den wil Gods te doen. Jehova is de bron van allen rijkdom en Christus Jezus is er de uitdeeler van. Menschen die er zich op toeleggen, zich stoffelijken rijkdom op aarde te verwerven en de onderwijzing des Heeren in den wind slaan, vergaderen zich vergankelijke dingen. Zij die zich echter wijden, om den wil Gods te kennen en te doen, vergaderen schatten, die eeuwig van duur zijn. De rijkdom, dien gehoorzame menschen op aarde zullen ontvangen, komt uit den hemel voort. Jehova God is de Gever van iedere goede en volkomen gave. — Jacobus 1: 17.

De schatten die velen op aarde verworven hebben, zullen hun aan het einde niets baten. Zelfzucht heeft menschen er toe gedreven, grooten materieelen rijkdom op te bouwen, en zij hebben dit gedaan ten koste van veel lijden voor anderen, en daarom kunnen hun schatten geen blijvende waarde voor hen hebben. Hierover staat in Jacobus 5: 2, 3 geschreven: „Uw rijkdom is verrot, en uwe kleederen zijn van de motten gegeten geworden: uw goud en zilver is verroest, en hun roest zal u zijn tot eene getuigenis, en zal uw vleesch als een vuur verteren; gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen.”

De woorden van Jezus toonen aan, dat aldus verworven rijkdommen geen nut hebben in den tijd van benauwdheid of grooten nood. De mensch van goeden wil, wiens voornaamste belangstelling uitgaat naar het kennen en het doen van hetgeen den Almachtigen God behaagt, onderzoekt ijverig God's Woord, ten einde een

kennis van God en van Christus te verkrijgen en den rechten weg te leeren kennen, en zodoende leert hij, hoe hij schatten in den hemel kan vergaderen, die hem van werkelijk nut zijn en hem eeuwige vreugde en troost bezorgen.

De Schrift en de feiten wijzen er op, dat de uitverkiezing der 144.000 thans bijna voltooid is. Hetgeen dit boek inhoudt, is voornamelijk geschreven tot hulp van de menschen van goeden wil, die met den wensch vervuld zijn, in het Woord Gods den weg te vinden, die hen tot onvergankelijken rijkdom brengt. Zij die hun harten er op gezet hebben, om den wil Gods te doen, zullen tot dezen onschatbaren rijkdom komen. Deze rijkdom komt uit God voort en vormt zijn zegen voor den mensch, en denzulken voegt God geen smart toe, maar integendeel, duurzamen vrede en blijvend geluk. Ongetwijfeld zult gij nu verlangend zijn te weten, welke voorzieningen Jehova getroffen heeft voor de millioenen menschen op aarde, die het goede wenschen te doen, maar nooit in den hemel zullen opgenomen worden.

HOOFDSTUK II

Jonadab

JEHOVA zond zijn gevolmachtigden engel naar de omgeving van de aarde, die daar onder het gehoor der menschen de geboorte van Jezus, den Redder van de wereld der menschheid, aankondigde. Hij ging daarbij vergezeld van een „menigte des hemelschen heirlegers”, en deze menigte zong onmiddellijk in aansluiting op de aankondiging van de geboorte van Jezus een wonderschoon lied, dat tot nu toe tot de geheele aarde is doorgedrongen. Terwijl zij den Almachtigen God lofliederen zongen, hoorde men deze heerschaar zeggen: „Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!” (Lucas 2: 14) Andere vertalers geven dezen tekst als volgt weer: „Eere zij God in den hooge en vrede op aarde onder de menschen in wie Hij welbehagen heeft!” (*Leidsche Vertaling*) Deze vanuit den hooge verkondigde goddelijke boodschap bewijst boven allen twijfel, dat God op aarde een klasse menschelijke schepselen zal hebben, die van goeden wil ten aanzien van God en zijn Christus is, en dat deze menschelijke schepselen eeuwigen vrede zullen hebben. Dit beteekent niet goeden wil onder alle menschen, zooals deze tekst dikwijls wordt toegepast; maar het beteekent vrede onder die menschen op aarde, die ten aanzien van Jehova en Christus Jezus van goeden wil zijn. Het is voor het welzijn van dezulken, dat het groote rantsoenoffer verschaft wordt.

Heden is de aarde van strijd vervuld en er heerscht geen vrede onder de natiën. In iedere natie heerscht uitermate zelfzuchtigheid, en misdaad en grove goddeloosheid woekeren voort. Alle wereldsche organisaties zijn zelfzuchtig en laten zich met ongerechtigheid

in, en dit omvat iedere organisatie of sekte, die „kerk” genoemd wordt. Uit het zekere woord der goddelijke profetie en van de onbetwistbare feiten weten wij, dat uitermate zelfzuchtige en goddelooze organisaties de aarde beheerschen. Weldra zullen deze goddelooze organisaties voor eeuwig ophouden te bestaan in een tijd van groote benauwdheid zooals de menschheid nog nimmer tevoren heeft meegemaakt of zich zelfs heeft kunnen voorstellen. Deze benauwdheid zal door Jehova Zelf over de booze en zelfzuchtige organisatie gebracht worden, teneinde het heelal van alle ongerechtigheid te zuiveren.

De Schrift en de feiten toonen verder boven allen twijfel aan, dat uit deze groote benauwdheid een schaar menschen van goeden wil ten aanzien van God en zijn koninkrijk zal komen en dat deze schaar zich thans reeds begint te vertoonen en zich openbaart door het zingen van lofliederen voor Jehova, waarin zij zegt: „De zaligheid zij onzen God die op den troon zit, en het Lam.” (Openbaring 7: 9, 10) Dezulken erkennen Jehova als den waarachtigen en almachtigen God en Christus Jezus als God's gezalfden Koning en de eenige hoop van de volkeren en natiën der aarde. Een kennis van Jehova's voornemen ten aanzien van deze menschen van goeden wil is thans van het allergrootste gewicht. IJver bij het verkrijgen van die kennis dient thans door alle menschen van goeden wil aan den dag gelegd te worden, omdat het nu het voorrecht derzulken is, God's voornemen te leeren kennen. Zij die zulks doen, zullen te bestemder tijd de aarde vervullen met den lof van Jehova en zijn koninkrijk en in de volheid van vrede, welvaart en rijkdom ingaan, ver boven den zoetsten droom van den natuurlijke mensch.

In God's onfeilbaar Woord staan de volgende verheffende waarheden vermeld: „Want indien door de misdaad van éénen [Adam] de dood geheerscht heeft

door dien eenen, veel meer zullen degenen die den overvloed der genade en der gave der rechtvaardigheid ontvangen, in het leven heerschen door dien éénen, namelijk *Jezus Christus*. Zoo dan gelijk door ééne [Adam's] misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzoo ook door ééne [Jezus Christus'] rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens; want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien éénen mensch [Adam], velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzóó zullen ook door de gehoorzaamheid van éénen [Christus Jezus], velen tot rechtvaardigen gesteld worden." — Romeinen 5: 17-19.

„Jezus . . ., die een weinig minder dan de Engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zoude.” (Hebreëen 2: 9) Deze teksten toonen aan, dat de waarde van het offer van Christus Jezus ter beschikking gesteld wordt van ieder mensch, die een kennis van Jehova's genadig voornemen zal verkrijgen en daarna den wil Gods zal gehoorzamen. Met andere woorden, de dood van Jezus als loskoopprijs zou vruchten afwerpen voor ieder menschelijk schepsel, mits ieder menschelijk schepsel in den Heere Jezus Christus en in Jehova gelooft en God getrouw dient. Zij die het Woord Gods verachten, kunnen natuurlijk niet de voordeelen van het rantsoenoffer verkrijgen. Het zou geheel met het goddelijk wezen in strijd zijn om de voordeelen van het rantsoenoffer tot de goddeloozen uit te strekken. Betreffende degenen die opzettelijk goddeloos geweest zijn en die derhalve geweigerd hebben zich een kennis omtrent God's Woord te verschaffen en Hem te gehoorzamen, verklaart Jehova in het bijzonder, dat Hij dezulken zal vernietigen. „De Heere bewaart alle degenen die Hem liefhebben, maar Hij verdelgt alle goddeloozen.” (Ps. 145: 20) Onmiddellijk wordt het daardoor allen rede-

lijk denkenden schepselen duidelijk, dat indien zij de rijkdommen, die God voor de menschheid heeft weggelegd, zullen verkrijgen, zij Jehova, Christus Jezus en het Woord van God moeten kennen en vervolgens hun liefde voor God en Christus door uitoefening van gehoorzaamheid moeten bewijzen. God schiep de aarde tot woonplaats der menschen; Hij schiep haar niet, opdat zij ledig zijn zoude, en daardoor wordt onomstootelijk bewezen, dat de eeuwige woonplaats der menschen, die den Heer gehoorzamen, op de aarde zal zijn. (Jesaja 45: 12, 18) De tijd is nu gekomen, waarin alle menschen van goeden wil op aarde de gewenschte kennis van het voornemen van Jehova om door zijn koninkrijk over hen de hemelsche rijkdommen uit te storten, kunnen verkrijgen.

Vanaf den dag, waarop God de Israëlieten door de hand van Mozes uit Egypte leidde tot aan het einde van de regeering van Zedekia, den laatsten koning van Israël, in het jaar 606 v. Chr., waren de Israëlieten God's bijzonder volk, verkozen voor een doel. Met dat volk sloot God een verbond, en ware het getrouw gebleven, dan zou God uit Israël het „volk voor zijn naam” genomen hebben. Doordat zij ontrouw werden, werden zij als natie verworpen. Gedurende den tijd dat de Israëlieten in de gunst van God stonden, gebruikte Hij hen om vele profetische beelden te maken, waardoor grootere gebeurtenissen, die later zouden plaatshebben en op zijn koninkrijk onder Christus en de zegeningen, die den menschen door middel van dat koninkrijk zullen ten deel worden, betrekking hebben, voorschaduwden. Door de hand van Mozes als middelaar gaf God den Israëlieten zijn wet, en de Schrift vermeldt, dat 'de wet een schaduw was van goede dingen, die komen zouden'. (Hebreëen 10: 1) De vele dingen, die Israël deed, toen het nog de gunst Gods genoot, alsmede de dingen die andere volken in verband met de Israëlieten deden, voorschaduwden

dingen die aan het einde der wereld zouden plaatsvinden. (1 Corinthe 10: 11) Nu is het einde der wereld gekomen, en door de genade Gods worden deze profetische beelden of drama's nu duidelijk, opdat degenen die God toegewijd zijn de beteekenis ervan mogen zien en begrijpen en zich daardoor van God's voornemen mogen vergewissen. Eenige dezer beelden zullen wij hier beschouwen, waardoor het u gemakkelijker zal zijn, Jehova's voornemen duidelijk te onderscheiden.

Onder de vele profetische beelden van den Bijbel is ook dat betreffende Jehu, een van Israël's koningen, en in dat profetische drama wordt een man, Jonadab genaamd, door Jehu uitgenoodigd, bij hem in zijn wagen te stijgen. Dit profetische drama helpt degenen die nu geloof in God en in zijn Woord hebben om vast te stellen, wie de menschen van goeden wil zijn, die zich nu op de aarde bevinden en op welke de boodschap, die door de engelenschaar bij de geboorte van Jezus overgebracht werd, van toepassing is. Het zal goed voor u zijn, iets over Jonadab en over uw verhouding tot degenen die door hem voorschaduwden, te leeren.

Eenige geschiedkundige feiten betreffende Israël's regeerders, waarin Jehu voorkomt, zullen op dit punt van belang zijn. De tien stammen van Israël hadden tegen het huis van David gerebelleerd en hadden hun eigen koning uitgekozen. Asa was koning van Juda en regeerde te Jeruzalem omstreeks 979 v. Chr. De tien stammen woonden in het noordelijk deel van Palestina. Omri, een krijgsoverste in het leger van Israël, maakte zich meester van den troon van Israël en riep zichzelf uit tot koning. Later kocht hij den berg Samaria en bouwde aldaar zijn koninklijk huis, waar hij over de tien stammen van Israël regeerde. (1 Koningen 16: 16-24) Achab volgde Omri op als koning van Israël. Achab trouwde Izébel, de dochter van Ethbaäl. Achab

en Izébel werd een dochter geboren, Athalia genaamd. Eenigen tijd later profeteerde Elia betreffende de komst van den hongersnood van drie en een half jaar. Later werd Achab in den strijd gedood, en werd opgevolgd door zijn zoon Ahazia. — 1 Koningen 22: 34-40.

Athalia de dochter van Achab en Izébel huwde met Jehoram, den erfgenaam van den troon van Juda. Hij begon omstreeks 913 v. Chr. te Jeruzalem te regeeren. (2 Kronieken 21: 1) Hij werd op den troon opgevolgd door Ahazia den zoon van Athalia, die een kleinzoon van Izébel was. Joram (Jehoram) de zoon van Achab volgde zijn broeder Ahazia op den troon van Israël op. Elia werd weggenomen en door den profeet Elisa opgevolgd. Daarna werd Jehu, de zoon van Josafat, de zoon van Nimsi, gezalfd om koning over Israël te worden. (2 Koningen 9: 1-6) Kort daarna doodde Jehu Joram (of Jehoram). (2 Koningen 9: 24) Daarna roeide Jehu het geheele huis van Achab uit.

De Sleutel

Jehova's voornemen om het huis van Achab te vernietigen, verschaft den voornaamsten sleutel om het werk dat Jehu verrichtte en wat het voorschaduwde, te verstaan. Achab beeldde Satan, de oude Slang, den Duivel af. Izébel, zijn vrouw, was een afbeelding van Satan's vrouw of organisatie. Hun nakomelingschap of zaad beeldt 'het zaad der Slang' af, hetwelk vernietigd moet worden, omdat het anti-God, anti-Christus en anti-koninkrijk is. Het werk van Jehu beeldt Jehova's rechtspleging af in het vernietigen van datgene, wat ontaarding van het menschelijk geslacht en oneer op den naam van Jehova gebracht heeft.

De voornaamste aanleiding tot het slachtingswerk dat door Jehu werd verricht, was de Baälsdienst, welke een Duivelvereering is. De naam Baäl beteekent „mees-

ter zijn: daarom trouwen, de echtgenoot zijn en figuurlijk, de eigenaar". Baälsdienst schijnt daarom de vereering van den Duivel te zijn, door zich te verbinden met de organisatie waarvan de Duivel de meester, de echtgenoot en eigenaar is en door hem, den Duivel, als heer en hoofd aan te nemen. „Baäl-Peor” wil zeggen het beoefenen van dezen Duivelgodsdienst in verband met ontuchtige en onzedelijke vrouwen. Het was een verleidelijk middel om de menschen van Jehova God af te keeren.

Bileam, de waarzegger uit Mesopotamië, leerde Balak den koning van Moab, hoe hij de Israëlieten kon verleiden in verband met dezen duivelschen godsdienst van Baäl-Peor. Dat Jehova deze verfoeilijke zaak haatte, wordt door het volgende aangetoond: „En Israël verbleef te Sittim, en het volk begon te hoereeren met de dochteren der Moabieten; en zij noodigden het volk tot de slachtoffers harer goden, en het volk at, en boog zich voor hare goden. Als nu Israël zich koppelde aan Baäl-Peor, ontstak de toorn des Heeren tegen Israël, en de Heere zeide tot Mozes: Neem alle de hoofden des volks, en hang ze den Heere tegen de zon; zoo zal de hittigheid van des Heeren toorn gekeerd worden van Israël. Toen zeide Mozes tot de rechters van Israël: Een ieder doode zijne mannen, die zich aan Baäl-Peor gekoppeld hebben.” (Numeri 25: 1-5) Deze goddelooze Bileam werd door het zwaard gedood op het gebod, dat de Heer aan Mozes gaf. — Numeri 31: 8.

Nadat de tien stammen zich van Juda afscheidten en hun eigen koninkrijk te Samaria oprichtten, was het Omri die zijn officieele goedkeuring aan de satanische vereering door de Israëlieten, gaf. Achab volgde hem op den troon op en over hem staat er geschreven: „En Achab de zoon van Omri deed dat kwaad was in de oogen des Heeren, meer dan allen die vóór hem geweest waren. En het geschiedde (was het eene

lichte zaak dat hij wandelde in de zonden Jerobeams des zoons Nebats?) dat hij nog ter vrouwe nam Izébel, de dochter Ethbaäls des Konings der Sidoniërs, en henenging en diende Baäl en boog zich voor hem; en hij richtte voor Baäl een altaar op in het huis Baäls, hetwelk hij te Samaria gebouwd had; ook maakte Achab een bosch; zoodat Achab nog meer deed om den Heere den God Israëls tot toorn te verwekken, dan alle Koningen Israëls die vóór hem geweest waren." — 1 Koningen 16: 30-33.

De drie en een half-jarige hongersnood kwam over Israël, zooals Elia had geprofeteerd. Omstreeks den tijd van het einde van dezen hongersnood ontmoette Elia Achab en toen en daar vertelde hij Achab ronduit, dat zijn beoefening van den Duivelgodsdienst de ware oorzaak was van de benauwdheid, die over Israël kwam. „En het geschiedde als Achab Elia zag, dat Achab tot hem zeide: Zijt gij die beroerder Israëls? Toen zeide hij: Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmede dat gijlieden de geboden des Heeren verlaten hebt en de Baäls nagevolgd zijt.” — 1 Koningen 18: 17, 18.

Achab en Izébel handhaafden „de profeten van Baäl” door wien de Israëlieten misleid en van Jehova afgekeerd werden. Jehova God gebruikte Elia om zijn oordeel over deze vier honderd en vijftig profeten van Baäl te volvoeren. Later, toen Jehu zich tot een vergadering van het volk richtte, zeide hij tot hen: „Achab heeft Baäl ... gediend.” (2 Koningen 10: 18) Deze schriftplaatsen toonen duidelijk aan, dat Achab zich geheel aan Duivelvereering overgaf.

Gedurende de regeering van Achab, diende Jehu als officier in zijn leger. Hij was een aanvoerder en wagenmenner. Ten tijde dat Jehova Elia gebod, dat Jehu en Elisa gezalfd moesten worden, zeide Hij ook: „Toch heb ik mij zeven duizend in Israël overgehouden, alle knieën die zich niet gebogen hebben voor

Baäl, en allen mond die hem niet gekust heeft." Het schijnt daarom geheel redelijk te zijn, dat, ofschoon Jehu in het leger van Achab diende, hij één der zeven duizend Israëlieten was, die geweigerd hadden zich aan Duivelvereering of Baälisme over te geven.

Ahazia volgde zijn vader Achab op den troon op. Door een val werd hij gewond en hij zond boodschappers tot Baäl-Zebub, welke naam Duivel-god van Ekron beteekent, om zich over zijn herstel te bevragen: „En Ahazia viel door eene tralie in zijne opperzaal die te Samaria was, en werd krank; en hij zond boden, en zeide tot hen: Gaat henen, vraagt Baäl-Zebub den god van Ekron, of ik van deze krankheid genezen zal. Maar de Engel des Heeren sprak tot Elia, den Tisbiet: Maak u op, ga op, den boden des konings van Samaria tegemoet, en spreek tot hen: Is het, omdat er geen God in Israël is, dat gijlieden heengaat, om Baäl-Zebub, den god van Ekron, te vragen? Daarom nu zegt de Heere alzoo: Gij zult niet afkomen van dat bed, waarop gij geklommen zijt; maar gij zult den dood sterven. En Elia ging.” — 2 Koningen 1: 2-4.

Jehoram (of Joram) volgde Ahazia op den troon op; en hoewel hij niet zoo goddeloos was als Achab, bleef de Baälsdienst in Israël gedurende zijn regeering nog bestaan. Tijdens zijn regeering leefde de oude vrouw Izébel nog en zij ging voort de Duivelvereering krachtig te steunen. (2 Koningen 3: 1-3) Later staat er van Jehu geschreven: „Alzoo verdelgde Jehu Baäl uit Israël.” (2 Koningen 10: 28) Hier eindigt het beeld van Jehu. De latere feiten die omtrent hem vermeld worden, voorschaduwden niet eenig werk dat door eenigen knecht van Jehova gedaan werd.

De ‚Uitverkoren Knecht’

De uitverkoren Knecht van Jehova is Christus, zijn geliefde Zoon. (Jesaja 42: 1) Jehova gebruikte vroeger

getrouwe mannen, die door Hem „profeten” genoemd werden, om werk in zijn naam te doen, welke profeten en hun werk een grooter werk, dat in de toekomst gedaan moest worden, voorschaduwden. De profeet Elia diende Jehova God getrouw, en Jehova gebruikte Elia om zijn afkeer over den duivelschen godsdienst uit te drukken. Elia en zijn werk voorschaduwden het werk, dat door getrouwe menschen op aarde onder de leiding van Christus Jezus, God's uitverkoren Knecht, gedaan werd in den tijd van omstreeks 1878 tot 1918. Elia werd in een wervelwind weggenomen en Elisa volgde hem in het ambt van profeet en dienaar Gods op. Het werk, dat Elisa daarna deed, voorschaduwde het werk, dat door de getrouwe navolgers van Christus Jezus en onder de leiding van Christus Jezus, God's uitverkoren Knecht, op aarde gedaan werd na de komst van den Heere Jezus tot den tempel van Jehova. — Maleachi 3: 1-3.

Deze getrouwen, die onder leiding van Christus Jezus dienen, worden gezamenlijk in de Schrift de „getrouwe en verstandige dienstknecht” klasse genoemd (Mattheüs 24: 45-47), en het is aan deze getrouwe klasse, dat de Heer zijn koninkrijksbelangen op aarde toevertrouwt. Deze getrouwe knechtsklasse ontvangt van den Heer de opdracht om zijn koninkrijk te verkondigen door deze blijde tijding of boodschap van het koninkrijk te prediken tot degenen die onder alle natiën der aarde een hoorend oor hebben. Toen Elia weggenomen werd, verstreek er een korte periode, alvorens Elisa zijn werk begon. De Schrift en de feiten toonen aan, dat het werk, dat door den mensch Elia den profeet verricht werd, een werk voorschaduwde, dat door de getrouwe knechtsklasse onder Christus gedaan werd, welk werk eindigde in het jaar 1918; dat er toen een korte periode van werkeloosheid aan de zijde van de ware navolgers van Christus Jezus aanbrak, welke periode door een grooter werk

gevolgd werd, welk laatstgenoemde werk voorschaduwde werd door den profeet Elisa, over wiens werk hierin gesproken wordt als „het Elisa-werk” of „werk van de Elisa-periode”. Dit werk van de Elisa-periode begon in het jaar 1919 en moet voortduren, totdat het getuigeniswerk gereed is. Zij die God bij het doen van van dit werk, dat door de profeten voorschaduwde werd, geheel getrouw zijn, worden ingelijfd bij zijn 'uitverkoren knecht' klasse, waarvan Christus Jezus het Hoofd is. Deze getrouwen worden in den tempel Gods gebracht en worden speciaal goedgekeurd en gezalfd om getuigen voor Jehova te zijn. — Jesaja 43: 10-12.

Koning Jehu was een voorstelling of beeld van Jehova's uitverkoren knecht en voorschaduwde soms zoowel Christus Jezus als zijn getrouwe navolgers. De vervulling van het profetische Jehu-drama moest plaatsvinden na de komst van den Heere Jezus tot den tempel van Jehova, die in 1918 plaatsvond. Jehu kwam met den profeet Elia in aanraking en leefde meer dan acht en twintig jaren als tijdgenoot van den profeet Elisa. Dit schijnt te beteekenen, dat Jehova gedurende de Elia-periode, namelijk van 1878 tot 1918, een volk begon toe te bereiden om getuigen voor den naam van Jehova te zijn, en dat degenen die gedurende die periode getrouw bleven, overgebracht werden in de Elisa-periode, die in 1919 begon, en dat dezen leden van God's organisatie worden, die gezamenlijk bekend staan onder den naam „getrouwe en verstandige knecht”. Het is aan deze getrouwen, dat God zijn „nieuwen naam” verleent en hen „Jehova's getuigen” noemt. Als dezen getrouw tot den dood voortgaan, zullen zij in „de eerste opstanding” veranderd worden in de gelijkenis van den Heere Jezus Christus. (Openbaring 20: 6) Dit zou er op wijzen, dat Jehova's getuigen een rol spelen in het beeld of drama, dat door Jehu en Jonadab gemaakt werd. Aangezien wij met hen vereenigd zijn in het werk, valt het ons niet moei-

lijk de klasse, die door Jonadab afgebeeld werd, vast te stellen.

Ter Ondersteuning

Ter ondersteuning van de gevolgtrekking dat Jehu de 'uitverkoren knecht' van Jehova afbeeldde, wordt het volgende opgemerkt: Jehu werd geboren onder het wetsverbond en was daarom een Israëliet, in verbondsgemeenschap met Jehova. Deze feiten worden door de Heilige Schrift en door God's handelingen met hem aangetoond. (2 Koningen 13: 1-6; 14: 23-27) Het feit, dat hij tegen de Baälsdienst was, is een verder bewijs, dat hij de gunst van den Heere God genoot.

De naam „Jehu” beteekent „Jehova is hij”. Zijn naam vestigt nadrukkelijk de aandacht op het feit, dat Jehova de Oppermachtige is, en dit is hetzelfde feit, waarop de „knecht”klasse, met inbegrip van Jehova's getuigen, het overblijfsel, nu de aandacht van de menschen vestigt. De namen van zijn vader en grootvader zijn eveneens van beteekenis. Jehu was de zoon van Josafat, die de zoon van Nimsi was. (2 Koningen 9: 2, 14) „Nimsi”, de naam van zijn grootvader, beteekent „vrijgemaakt”, hetwelk waarschijnlijk afgeleid is van *mashah*, het oorspronkelijk stamwoord dat „uittrekken” beteekent, en hetzelfde stamwoord waarvan de naam Mozes is afgeleid. „Jehoshaphat of Josafat”, de naam van den vader van Jehu, beteekent „Jehova-geoordeeld, dat is gerechtvaardigd”. Het laatste gedeelte van den naam, *shaphat*, beteekent „oordeelen of uitspraak doen of vonnissen, hetzij vóór of tegen, en, hierin ligt opgesloten, regeeren of heerschen en rechtvaardigen”. Deze Josafat, de zoon van Nimsi, is niet dezelfde als Josafat, die in 1 Koningen 15: 24 als de zoon van Asa genoemd wordt. Deze beide namen, Nimsi en Josafat, zouden dus datgene voorstellen, wat

uitgenomen, uitgetrokken of gebruikt wordt voor de rechtvaardiging van Jehova's naam.

Het was Jehova, die opdracht gaf voor de zalving van Jehu om koning over Israël te zijn, en daarom was de zalving door Jehova. Achab werd nooit door Jehova gezalfd. Zoover het bericht onthult, was Jehu de eenige man, die ooit in opdracht van Jehova gezalfd werd om koning over Israël, het koninkrijk der tien stammen, te zijn. Het bericht luidt: „Daartoe zult gij Jehu den zoon van Nimsi zalven ten Koning over Israël.” (1 Koningen 19: 16) Handelend volgens de onderrichtingen van den Heer, gebod Elisa zijn „jongeling” om te gaan en de zalving te verrichten: „Als gij daar zult gekomen zijn, zoo zie waar Jehu, de zoon Josafats des zoons van Nimsi, is; en ga in, en doe hem opstaan uit het midden zijner broederen, en breng hem in eene binnenste kamer, en neem de oliekruik en giet ze uit op zijn hoofd, en zeg: Zóó zegt de Heere: Ik heb u tot Koning gezalfd over Israël. Doe daarna de deur open en vlied, en vertoef niet. Toen stond hij op en ging in huis; hij dan goot de olie op zijn hoofd, en hij zeide tot hem: Zóó zegt de Heere de God Israëls: Ik heb u gezalfd tot Koning over het volk des Heeren, over Israël.” — 2 Koningen 9: 2, 3, 6.

Jehu werd rechtmatig als de scherprechter van Jehova om de Baälsdienst of Duivelvereering in Israël uit te roeien, gezalfd en aangesteld. *Zijn goddelijk gegeven* opdracht luidt: „En gij zult het huis Achabs uws heeren slaan; dat Ik het bloed van mijne knechten de Profeten, en het bloed van alle knechten des Heeren, wreke van de hand Izébels. En het gansche huis Achabs zal omkomen, en Ik zal van Achab uitroeien wat mannelijk is, ook den beslotene en verlatene in Israël; want Ik zal het huis Achabs maken als het huis Jerobeams des zoons Nebats, en als het huis van Baësa den zoon van Ahia. Ook zullen de honden Izé-

bel eten op het stuk lands van Jisreël, en daar zal niemand zijn die haar begraaft." — 2 Koningen 9: 7-10.

Jehu vervulde zijn opdracht. „Zoo geschiedde het als Jehu het oordeel uitvoerde tegen het huis Achabs . . .” (2 Kronieken 22: 7, 8); welke woorden bewijzen, dat hij een scherpreechter was. Door het uitvoeren van zijn opdracht van den Heer verwierf Jehu het „wel gedaan” of de goedkeuring van Jehova, en om die reden maakte Jehova het verbond met Jehu, dat zijn zonen op den troon zouden blijven regeeren. (2 Koningen 10: 30) Deze verklaring beteekende, dat zij gedurende vier geslachten zouden regeeren, dat wil zeggen, een vaste of volkomen opvolging op den troon zouden hebben. Jehu en zijn huis waren gedurende honderd jaren op den troon van Israël. (2 Koningen 10: 36) Joahaz, zijn eerste geslacht, regeerde zeventien jaren, en gedurende dien tijd begunstigde God Israël. (2 Koningen 13: 4, 5) Joas of Joahaz, de kleinzoon van Jehu, was op den troon van Israël bij den dood van Elisa, en hij werd door den profeet van Jehova begunstigd. — 2 Koningen 13: 14-23.

Op den Berg Karmel had Elia vier honderd en vijftig priesters van Baäl gedood; en Jehu herhaalde dit slachtingswerk, doch op veel grooter schaal. (1 Koningen 18: 40; 2 Koningen 10: 18-25) Elia maakte een begin met het uitroeiwingswerk van den Baälsdienst, en Jehu voltooide dit werk. (2 Koning. 10: 28) Een ander feit ten gunste van hem was dat Jehu anti-Izébel was. Hij had en openbaarde denzelfden geest als die van des Heeren goedgekeurd volk, dat den anti-Izébel geest heeft en openbaart, zooals beschreven in Openbaring 2: 20-23. Hij reed in de diepste verachting over Izébel heen en trapte haar dood. Jehu was een rechtvaardiger van het woord van Jehova, omdat hij het woord van Jehova, dat hij door zijn profeet Elia tegen Achab en Izébel uitgesproken had, vervulde. Met dit werk

voltooidde hij ook, hetgeen Elia was begonnen. Elia had vuur van den hemel geroepen in de tegenwoordigheid van de profeten van Baäl en Achab op den Berg Karmel. Zijn gebed luidde: „Antwoord mij Heere, antwoord mij, opdat dit volk erkenne, dat Gij [de Heere God] zijt.” (1 Koningen 18: 37) Dit was een rechtvaardiging van Jehova's goeden naam, maar niet voldoende om de verbetering van Achab en Izébel te bewerken. De Baälsdienst bleef bestaan, en de Heere God gebruikte Jehu om zijn Woord en naam in verband met den Baälsdienst te rechtvaardigen. (2 Koningen 9: 25-37; 10: 9-11) Dit zijn slechts op zichzelf staande verklaringen van geschiedkundige feiten, die aantonen, dat Jehu door Jehova gebruikt werd bij de terechtstelling van de vertegenwoordigers van Satan, en die daarom de gevolgtrekking ondersteunen, dat hij het werk voorschaduwde van de voltrekking van God's oordeel over Satan en zijn organisatie. De Heilige Schrift toont duidelijk aan, dat dit werk door Christus Jezus en degenen die met hem verbonden zijn, gedaan zal worden.

Jehu was een krijgsman. Hij behoorde tot het wagenkorps en was een aanvoerder in het leger van Israël. Wanneer Jehova het leger van Israël begunstigde, overwon het den vijand en daarom werd en was dit leger het leger van den Heere der heirscharen; en op grond hiervan kon Jehu beschouwd worden als een aanvoerder in het leger van den Heere der heirscharen. (1 Koningen 20: 1-30; 2 Koningen 3: 5-25; 6: 24-7: 16) Jehu was bekend en werd erkend om zijn snel rijden, omdat hij „waanzinnig” reed, dat wil zeggen „als een bezetene”. (2 Koningen 9: 16, 20, kanttekening) Het feit, dat Jehu verbonden was met de strijdwagens van Israël schijnt aan te duiden, dat degenen die het Jehu-beeld vervullen, te maken moeten hebben en verbonden moeten zijn met „de wagen der cherubs” (1 Kronieken 28: 18), die den reusachtigen

wagen van Jehova's organisatie afbeeldt, welke de Profeet Ezechiël in het visioen zag en welke naar het inzicht der Ezechiëlklasse Jehova's groote organisatie afbeeldt. (Ezechiël 1: 10) „Gods wagenen zijn tweemaal tien duizend, ja duizenden engelen; de Heere is onder hen als in Sinäi, in de heilige plaats.” (Psalm 68: 18, *Engelsche vertaling*) „De schilden zijner helden zijn rood gemaakt, de kloeke mannen zijn scharlakenvervig, de wagens zijn in het vuur der fakkelen ten dage als hij zich bereidt, en de spiesen worden geschud.” (Nahum 2: 3) „Was de Heere ontstoken tegen de rivieren? Was uw toorn tegen de rivieren, was uwe verbolgenheid tegen de zee, toen Gij op uwe paarden reedt? Uwe wagens waren heil.” (Habakuk 3: 8) „Die zijne opperzalen zoldert in de wateren, die van de wolken zijnen wagen maakt, die op de vleugelen des winds wandelt.” — Psalm 104: 3.

Het woord van Jehova betreffende het huis van Achab en Izébel werd ten volle gerechtvaardigd met de vernietiging van dit huis. In zijn bestemden tijd zal Jehova God zijn woord en naam betreffende Satan en zijn organisatie volkomen rechtvaardigen door de volledige en volkomen vernietiging daarvan. Jehu had het werk betreffende het huis van Achab en Izébel naar behooren verricht, maar hij was nog niet gereed met zijn terechtstellingswerk, dat hem opgedragen was. Er was nog iets meer voor hem te doen.

IJver voor Jehova

Jehu bezat veel ijver voor Jehova, en dit is een andere reden, waarom hij Christus den koninklijken Scherprechter afbeeldde. Betreffende den Heere Jezus staat er geschreven: „Want de ijver van uw huis heeft mij verteerd; en de smaadheden dergenen die U smaden, zijn op mij gevallen.” (Psalm 69: 10) Dusdanig is de ijver, die het koninklijk huis eigen is en derhalve

Jehova behaagt. Elia openbaarde een zelfden ijver voor den Heere der heirscharen. Nadat hij de profeten van Baäl gedood had, en toen heenging en zich in een spelonk van den Berg Horeb verborg, zeide Elia in antwoord op een vraag van den Heer waarom hij daar was: „Ik ben zeer najiverig geweest voor den Heere God der heirscharen.” (1 Koningen 19: 10, *Engelsche vertaling*) Het woord „najiverig” in dezen tekst beteekent hetzelfde als 'ijverig' in Psalm 69: 10. De beide woorden zijn van hetzelfde stamwoord afgeleid. 'Jehova is een najiverig [ijverig] God.' (Exodus 20: 5; Deuteronomium 5: 9) „Want de Heere uw God is een verterend vuur, een ijverig God.” — Deuteronomium 4: 24.

Betreffende de oprichting van de rechtvaardige regeering onder Christus den Koning staat er geschreven: „De ijver des Heeren der heirscharen [Heere van den strijd] zal zulks doen.” (Jesaja 9: 6) In de Schrift zijn de woorden „ijverig” en „najiverig” van hetzelfde stamwoord afgeleid: „Want ik ben ijverig over u met eenen ijver Gods.” (2 Corinthe 11: 2) Toen Paulus zich voor de Joden verdedigde, zeide hij van zichzelf: 'Ik werd opgevoed overeenkomstig de volmaakte wijze van de wet der vaderen, en was ijverig tegenover God, gelijk gij allen heden zijt.” (Handelingen 22: 3; Filippenzen 3: 6; Colossenzen 4: 13) God's overblijfsel dat gezalfd is om zijn werk te doen, moet dezen zelfden ijver voor Jehova hebben. „Jezus Christus . . . die zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat hij ons zoude verlossen van alle ongerechtigheid, en zichzelf een eigen volk zoude reinigen, ijverig in goede werken.” (Titus 2: 13, 14) De woorden „ijverig” en „najiverig” als in bovengenoemde schriftplaatsen gebruikt, beteekenen niet kwaadwilligheid, haat of nijd, maar zij beteekenen een sterk, onwrikbaar besluit om het rechtvaardig voornemen van den Heer uit te voeren; een onverbrekkelijk besluit om datgene te volbrengen, dat

iemand door den Heer werd opgedragen, te doen. Zij gehoorzamen liever God dan den mensch.

Jehu reed „waanzinnig” of „met woede”, en met een onwrikbaar en onverbrekelijk besluit, zich door niets bij het volbrengen van zijn voornemen, dat hem opgedragen was, te laten hinderen. Op hetzelfde uur waarop hij zijn opdracht ontving, vertrok hij met zijn militairen staf om deze opdracht uit te voeren. Toen de boodschappers des konings hem naderden en vroegen waarom hij aldus reed, zeide hij tot hen: „Gaaf mij uit den weg, en begeeft u in de achterhoede; ik heb geen tijd om aan u te vermorsen.” Evenzoo begon Christus Jezus, toen hij van Jehova het bevel ontving om te midden van den vijand te gaan heerschen, den „strijd in den hemel” en wierp Satan en zijn engelen uit den hemel op de aarde. De Schrift toont aan, dat zoodra het getuigeniswerk dat nu gedaan wordt, voltooid is, Jezus overeenkomstig den wil van Jehova, zonder uitstel zal optreden en zich door niets zal laten weerhouden bij de terechtstelling van den vijand. — Psalm 110: 1-6; Openbaring 11: 17-19; 12: 7-12; Mattheüs 24: 14, 21, 22; Psalm 45: 4, 5.

De leden van het lichaam van Christus, met inbegrip van het overblijfsel dat thans op aarde is, moeten denzelfden ijver bezitten, als die door Jehu aan den dag gelegd werd. Inzicht en waardeering van het feit, dat het Koninkrijk gekomen is, zet het overblijfsel aan, ijverig te zijn in het verrichten van hun werk, totdat ieder spoor van de vijandelijke organisatie valt. (Jesaja 6: 9-12) Jehova heeft geboden, dat het getuigeniswerk voltooid moet zijn voor het slachtingswerk begint, en het overblijfsel beijvert zich, dit te volbrengen, vastbesloten door de genade Gods er zich niet van te laten weerhouden. „Ik heb mijne wegen bedacht, en heb mijne voeten gekeerd tot uwe getuigenissen. Ik heb gehaast, en niet vertraagd, uwe geboden te onderhouden. Mijn ijver heeft mij doen

vergaan, omdat mijne wederpartijders uwe woorden vergeten hebben.” — Psalm 119: 59, 60, 139.

Bij het verrichten van dit werk in den naam van Jehova der heirscharen moet het overblijfsel met grooten spoed voortijlen en velen noemen hen hiervoor waanzinnigen. Maar het doet er niet toe wat de vijand zegt; zij doen het met blijdschap. Toen David uittrok om in het leger van den Heer te strijden, zeide hij: „Dewijl de zaak des konings haastig was.” (1 Samuël 21: 8) Wanneer de gezalfden des Heeren inzien en beseffen dat het koninkrijk gekomen is, begrijpen zij, dat het tijd is om zich te haasten bij de gehoorzaming van God's geboden. Zij zijn ijverig om hun roeping en uitverkiezing zeker te maken. (2 Petrus 1: 11) Zij gaan in den dienst des Heeren met een ijver, die het huis van Jehova eigen is. „Te dien dage zal het Jeruzalem gezegd worden: Vrees niet, o Zion! laat uwe handen niet slap worden.” — Zefanja 3: 16.

Jonadab

Een man die den naam Hammath droeg, was de vader van het huis Rechab, een Keniet. (1 Kronieken 2: 55) De Kenieten woonden in het woestijnland tusschen het zuidelijk deel van Kanaän en de bergen van Sinai. Zij waren verbonden met de Midianieten. Toen Farao Mozes zocht te dooden, vluchtte de jonge Mozes uit Egypte en ging naar het land van Midian en huwde daar met de dochter van Jetro, een Keniet. (Exodus 2: 15-21) De Kenieten waren zeer welwillend jegens Mozes, toen hij zich in moeilijkheden bevond, en deze welwillendheid heeft Mozes nooit vergeten. Toen de Israëlieten onder Mozes' leiding van Egypte naar Kanaän trokken, gingen zij door het land der Kenieten, en Mozes zeide tot de Kenieten: „Wij reizen naar de plaats van welke de Heere gezegd heeft: Ik zal u die geven; ga met ons, en wij zullen u wel-

doen." (Numeri 10: 29) Van deze Kenieten nu stamde Rechab af. Rechab was de voorvader van Jonadab, die de eigenlijke stichter van den nomadenstam der Rechabieten was. In de Schrift wordt zijn naam zowel „Jehonadab" als „Jonadab" genoemd; hierna noemen wij hem, zooals de Statenvertaling aangeeft, „Jonadab".

„Hij en zijn volk waren steeds vereerders van Jehova geweest, besneden, al werden zij niet beschouwd als te behooren tot Israël, en waarschijnlijk op grond daarvan achtten zij zich niet gebonden door de Mozaïsche wetgeving en rituaal. De Baälvereering was in hun oogen verwerpelijk. Jehonadab voerde een hervorming in en gebod een striktere houding aan te nemen ten aanzien van het oude Arabische leven. Zij mochten geen wijn drinken, geen huizen bouwen, geen zaad zaaien, niet planten noch een wijngaard bezitten. Alle dagen huns levens moesten zij in tenten wonen. (Jeremia 35: 6, 7) Dit diende als voorwaarde om een afgescheiden stamleven te leiden. Gedurende twee en een halve eeuw hielden zij zich getrouw aan dezen regel. De inval in Juda door Nebukadnezar in het jaar 607 v. Chr. verdreef de Rechabieten uit hun tenten naar Jeruzalem, waar zij standhielden tegen de verzoeking en waardoor zij in het bijzonder gezegend werden." — *International Bible Dictionary*, bldz. 550 — „Rechab".

Jehu was voortgegaan met zijn terechtstellingswerk en had de koningen en zonen van Achab en anderen gedood, en toen hij gereed was met de twee en veertig aanhangers van Ahazia, ontmoette hij Jonadab. Jehu stelde Jonadab de vraag: „Zijt ge aan mijne zijde of niet?" In dien tijd moet Jonadab er van gehoord hebben wat Jehu deed, of waarschijnlijk vertelde Jehu hem, dat hij den Baälsdienst in Israël uitroeide; anders had Jonadab de vraag die Jehu hem stelde, niet begrepen: „En van daar gegaan zijnde, zoo vond

hij Jonadab, den zoon van Rechab, hem tegemoet, die hem groette; en hij zeide tot hem: Is uw hart recht, gelijk als mijn hart met uw hart is? En Jonadab zeide: Het is, ja, het is; geef uwe hand. En hij gaf zijne hand, en hij deed hem tot zich op den wagen klimmen. (2 Koningen 10: 15) Blijkbaar liet Jehova Jonadab voor een bepaald goed doel in dit beeld voorkomen, en als we dit doel kennen, moet het een aanmoediging en troost voor het overblijfsel zijn. Uit het bericht blijkt niet of Jonadab in het slachtingswerk eenig aandeel nam. Wat stelde Jonadab dan in het beeld voor?

Jonadab vertegenwoordigde of voorschaduwde die klasse van menschen die nu op aarde zijn in den tijd, dat het Jehu-werk aan den gang is en die van goeden wil en niet in harmonie met Satan's organisatie zijn, die hun plaats aan de zijde der gerechtigheid innemen en die degenen zijn, die de Heer gedurende den tijd van Armageddon bewaren, door deze benauwdheid heenbrengen en eeuwigdurend leven op aarde geven zal. Dezen vormen de „schaap”klasse die God's gezalfd volk gunst betoont, omdat zij weten dat de gezalfden van den Heer het werk des Heeren doen. Ter ondersteuning van deze gevolgtrekking wordt het volgende opgemerkt:

De naam „Jehonadab” (Jonadab) beteekent (volgens Strong) „Jehova-gave”, dat wil zeggen, vrijgevig, edelmoedig, overvloedig. Volgens een andere autoriteit beteekent de naam „Jehova is mild”. Zijn naam wijst er daarom op, dat Jonadab de klasse afbeeldt, tegenover wie Jehova zeer edelmoedig is. De Rechabieten waren groote voorstanders van het in acht nemen van hetgeen zij als recht beschouwden, zooals hun geboden was. De Schrift toont aan, dat Jonadab in oprechtheid en zachtmoedigheid wandelde en deed wat naar zijn meening het goede was, en dat hij zijn kinderen gerechtigheid leerde en zij hem hierin na-

volgden. De afstammelingen van Jonadab ontvingen een gebod van een mensch, maar niet van Jehova, dat zij voor eeuwig geen wijn zouden drinken, dat zij geen huizen moesten bouwen, maar dat zij in tenten moesten wonen. Dat beteekende, dat zij een eenvoudig leven van zelfverloochening moesten leiden. De Heer vergeleek hun getrouwheid in hetgeen zij deden wat hun geleerd was, omdat zij meenden dat het recht was, met de ontrouw van Israël doordat dezen nalieten te doen hetgeen Hij hun geboden had. God had de Israëlieten geboden dat zij niet zouden eten van des Duivels tafel, hetgeen zeggen wilde dat zij niets uit te staan moesten hebben met Duivelvereering, en de Israëlieten gaven geen acht op dit gebod en keerden zich tot de Baälsdienst of Duivelvereering. In den tegenwoordigen tijd geeft de zoogenaamde „georganiseerde Christenheid”, waarin de Roomsch-Katholieke Hiërarchie en haar priesters de leiding nemen, in het geheel geen acht op de geboden des Heeren en tracht te eten en te drinken aan zijn tafel en tegelijkertijd nemen zij deel aan des Duivels tafel, door hun organisatie tot een deel van Satan's wereld te maken. „Gij kunt den drinkbeker des Heeren niet drinken, en den drinkbeker der duivelen; gij kunt niet deelachtig zijn aan de tafel des Heeren, en aan de tafel der duivelen.” (1 Corinthe 10: 21) Jehova haat een huichelaar.

De Roomsch-Katholieke Hiërarchie, het officieele en regeerende lichaam, dat het godsdienstige deel der wereld beheerscht, en de zoogenaamde „Protestante” organisaties zijn nu met elkander verbonden en vormen gezamenlijk het zoogenaamde „georganiseerde Christendom”. Wat hier over de Hiërarchie en de geestelijkheid of het regeerende lichaam gezegd wordt, is niet van toepassing op oprechte Katholieken of oprechte Protestanten. Er zijn millioenen Katholieken, van wie men veronderstelt dat zij leden van de Ka-

tholieke kerk zijn, maar in werkelijkheid geen leden zijn; zelfs de Hiërarchie noemt hen als „Katholieke bevolking”. Niemand dient belachelijk gemaakt te worden, omdat hij een Katholiek is. Oprechte Katholieken wenschen de waarheid te weten, en wat hier bij wijze van critiek gezegd wordt, heeft ten doel oprechte menschen te helpen inzien, hoe eenige weinige menschen millioenen eerlijke menschen hebben misleid en bedrogen. De Roomsch-Katholieke Hiërarchie, het regeerende lichaam, beweert evenals de gesselijkheid der andere sekten, God's vertegenwoordigster te zijn alsmede degene, wien het recht gegeven is, God's Woord te verkondigen. Zij beweren Christenen te zijn; daardoor hebben zij minstens een stilzwijgend verbond aangegaan om den wil Gods te doen. Desondanks hebben zij de geboden van God niet gehoorzaamd, maar zijn hun eigen zelfzuchtige wenschen gevolgd. De Roomsch-Katholieke Hiërarchie, dat regeerende religieus-politieke lichaam heeft millioenen oprechte menschen misleid en in hooge mate bedrogen.

Velen dezer menschen van goeden wil hebben de Katholieke organisatie, zoowel financieel, moreel als anderszins, gesteund, maar deze oprechte menschen van goeden wil hebben in het geheel niet hun goedkeuring kunnen hechten aan de huichelachtigheid, die in deze organisaties bedreven wordt. Vele andere menschen van goeden wil buiten de organisaties, die tot het „georganiseerde Christendom” behooren, zijn steeds verlangend geweest het goede te doen en deze wensch blijft hun bij en zij zoeken Jehova God te kennen en te dienen. De tijd moet komen, waarin deze menschen van goeden wil ten opzichte van God een gelegenheid zullen ontvangen om de waarheid te hooren en te leeren kennen; deze tijd is nu gekomen. De huichelachtige klasse, die het „georganiseerde Christendom” genoemd wordt, werd voorschaduwd

door de trouwelooze Israëlieten, die God's volk be-weerden te zijn en toch weigerden God te gehoorza-men en zich daardoor van de vereering van God tot het Baälisme of de Duivelvereering keerden. De men-schen van goeden wil, die nu op aarde zijn, werden voorschaduwd door de leden van het huis van Jona-dab. Laten wij nu met deze feiten voor oogen de Schrift onderzoeken en zien, hoe de trouwelooze Israë-lieten tegenover God stonden in vergelijking met de Jonadabs.

Jehova liet zijn profeet Jeremia een profetie uit-spreken, waarin een sterk onderscheid gemaakt wordt tusschen de trouwelooze Israëlieten en de Jonadabs, en deze profetie voorzegt, dat Jehova het huichel-achtige „georganiseerde Christendom” en in het bij-zonder zijn huichelachtige leiders zal verwerpen en dat Hij zijn gunst en zegen zal uitstrekken tot de menschen van goeden wil, die hun plaats aan de zijde der gerechtigheid innemen en door het huis van Jona-dab voorschaduwd werden. Deze profetie luidt: „Het woord dat tot Jeremia geschied is van den Heere, in de dagen van Jojakim den zoon van Josia, den Koning van Juda, zeggende: Ga henen tot der Rechabieten huis, en spreek met hen, en breng ze in des Heeren Huis, in eene der kameren, en geef hun wijn te drin-ken”. — Jeremia 35: 1, 2.

Dit deel van de profetie voorschaduwet, hoe God den weg voor de menschen van goeden wil, die nu op aarde zijn, opent om hen in zijn huis of organi-satie te brengen en zijn zegeningen te ontvangen. Er wordt thans waargenomen, dat vele menschen van goeden wil in de organisatie van Jehova komen zoo-als door deze profetie voorschaduwd werd. De pro-feet vervolgt dan: „Toen nam ik Jaāzanja, den zoon van Jeremia den zoon van Habazzinja, mitsgaders zijne broederen en alle zijne zonen, en het gansche huis der Rechabieten, en bracht ze in des Heeren

Huis, in de kamer der zonen van Hanan den zoon van Jigdalja, den man Gods, welke is bij de kamer der oversten, die daar is boven de kamer van Maäseja den zoon van Sallum, den dorpelbewaarder; en ik zette den kinderen van der Rechabieten huis koppen vol wijn en bekers voor, en ik zeide tot hen: Drinkt wijn. Maar zij zeiden: Wij zullen geen en wijn drinken; want Jonadab de zoon Rechabs, onze vader, heeft ons geboden, zeggende: Gijlieden zult geen en wijn drinken, gij noch uwe kinderen tot in eeuwigheid." — Jeremia 35: 3-6.

Men lette erop, dat de Rechabieten weigerden den hun voorgezetten wijn te drinken, waardoor zij hun besluit kenbaar maakten om getrouw te blijven aan hetgeen zij beloofd hadden. Zij hadden besloten om hun belofte gestand te doen. De profetie gaat voort en toont aan, hoe de Rechabieten spraken, zooals Jonadab, de stichter van dat huis, hen onderwezen had, namelijk: „Ook zult gijlieden geen huis bouwen, noch zaad zaaien, noch wijngaard planten of hebben, maar gij zult in tenten wonen alle uwe dagen, opdat gij vele dagen leeft in het land alwaar gij als vreemdeling verkeert. Zoo hebben wij der stemme van Jonadab den zoon van Rechab, onzen vader, gehoorzaamd in alles dat hij ons geboden heeft; zoodat wij geen en wijn drinken alle onze dagen, wij, onze vrouwen, onze zonen en onze dochteren, en dat wij geene huizen bouwen tot onze woningen, ook hebben wij geen en wijngaard noch veld noch zaad, en wij hebben in tenten gewoond: alzoo hebben wij gehoord en gedaan naar alles dat ons onze vader Jonadab geboden heeft." — Jeremia 35: 7-10.

Deze Rechabieten van het huis van Jonadab hadden hun harten niet gezet op wereldsche rijkdommen, zooals huizen en wijngaarden. Hun wonen in tenten zegt symbolisch, dat zij vreemdelingen waren, die naar een betere regeering uitzagen, welke ook de harte-

Jonadab houdt Jehu's Wagen aan

wensch van andere getrouwe mannen van vroeger geweest was, die door het geloof naar een betere regeering, dat wil zeggen de rechtvaardige heerschappij van God onder Christus Jezus, die door een stad gesymboliseerd wordt, hadden uitgezien. (Zie Hebreëu 11: 14–16.) Toen de stad Jeruzalem door de verbonden legers van het Oosten bedreigd werd, trokken de Jonadabs naar Jeruzalem, waardoor geïllustreerd of afgebeeld wordt, hoe de menschen van goeden wil in den tegenwoordigen tijd een plaats van vrede en veiligheid bij God's organisatie op aarde zoeken.

Dan trekt de Heer door de profetie een sterke scheidingslijn tusschen twee groepen, waarbij Hij zijn misnoegen over de verbondsverbrekers, de Israëlieten, en zijn welbehagen in de menschen van het huis van Rechab, de Jonadabs, die getrouw de overeenkomst, die zij gemaakt hadden, hielden, te kennen geeft. De profetie vervolgt dan: „Toen geschiedde des Heeren woord tot Jeremia zeggende: Zoo zegt de Heere der heirscharen, de God Israëls: Ga henen en zeg tot de mannen van Juda en tot de inwoners van Jeruzalem: Zult gijlieden geene tucht aannemen, dat gij hoort naar mijne woorden? spreekt de Heere. De woorden Jonadabs des zoons van Rechab, die hij zijnen kinderen geboden heeft, dat zij geenen wijn zouden drinken, zijn bevestigd; want zij hebben geenen gedronken tot op dezen dag, maar het gebod huns vaders gehoord: en Ik heb tot ulieden gesproken, vroeg op zijnde en sprekende, maar gij hebt naar Mij niet gehoord. En ik heb tot u gezonden alle mijne knechten de Profeten, vroeg op zijnde en zendende om te zeggen: Bekeert u toch een iegelijk van zijnen bozen weg, en maakt uwe handelingen goed, en wandelt andere goden niet na om hen te dienen, zoo zult gij in het land blijven dat Ik u en uwen vaderen gegeven heb; maar gij hebt uw oor niet geneigd noch naar Mij gehoord.” — Jeremia 35: 12–15.

De profetie betreffende de Israëlieten geeft een nauwkeurige beschrijving van de handelwijze van het zoogenaamde „georganiseerde Christendom” onder de leiding van de regeerende machten, welke heden onder deze organisaties op aarde zoo duidelijk aan het licht treedt. In het bijzonder hebben het regeerende element der Roomsch-Katholieke organisatie en de geestelijkheid van andere organisaties sterk de aanspraak gemaakt God te dienen, maar in werkelijkheid hebben zij door hun handelwijze den Duivel gediend en millioenen misleid en doen gelooven, dat deze regeerende machten of geestelijken God's dienaren zijn. Het geheele regeerende element, namelijk de Roomsch-Katholieke Hiërarchie en de voornaamste mannen die hun organisatie ondersteunen en gezamenlijk de „Katholieke bevolking” beheerschen en besturen, is God geheel en al ontrouw geweest. De eerlijken en oprechten onder de „Katholieke bevolking”, die ten aanzien van Jehova van goeden wil zijn, werden door de Jonadabs voorschaduw.

Dan draagt Jehova den profeet Jeremia op de volgende woorden te spreken, welke woorden van toepassing zijn op de menschen van goeden wil: „Dewijl dan de kinderen Jonadabs des zoons van Rechab het gebod huns vaders, dat hij hun geboden heeft, bevestigd hebben, maar dit volk naar Mij niet hoort, daarom alzoo zegt de Heere de God der heirscharen, de God Israëls: Zie, Ik zal over Juda en over alle inwoners van Jeruzalem brengen al het kwaad dat Ik tegen hen gesproken heb, omdat Ik tot hen gesproken heb maar zij niet gehoord hebben, en Ik tot hen geroepen heb maar zij niet hebben geantwoord. Tot het huis nu der Rechabieten zeide Jeremia: Zoo zegt de Heere der heirscharen, de God Israëls: Omdat gijlieden het gebod uws vaders Jonadabs zijt gehoorzaam geweest, en hebt alle zijne geboden bewaard, en gedaan naar alles wat hij ulieden geboden heeft, daarom

alzoo zegt de Heere der heirscharen, de God Israëls: Daar zal Jonadab den zoon Rechabs niet worden afgesneden een man die voor mijn aangezicht sta, alle de dagen." — Jeremia 35: 16–19.

De kanteekening bij dit vers luidt: „Er zal geen man van Jonadab den zoon Rechabs afgesneden worden om in eeuwigheid voor mij te staan." Hier hebben wij een positieve belofte van Jehova voor de menschen van goeden wil die nu op aarde zijn, die vastberaden hun plaats aan de zijde van den Heer kiezen en daarin getrouw volharden, dat zij te zijner tijd groote rijkdommen zullen beërven en voor eeuwig goedgekeurd voor den Heer zullen staan.

Mozes die een voorbeeld van den ‚Uitverkoren Knecht' van Jehova, Christus Jezus, was, noodigde de Kenieten, uit welke de Jonadabs voortkwamen, uit, om te „komen . . . met ons, en wij zullen u goed doen". (Numeri 10: 29) Dit voorschaduwde, hoe de leden van de ‚uitverkoren knecht'-klasse heden tot de menschen van goeden wil als het ware zeggen: ‚Komt met ons, en leert Jehova en Christus Jezus kennen; dient hen dan, en het zal u goede vruchten afwerpen.'

Nu weer tot het door Jehu gegeven profetische drama of beeld, waarin ook Jonadab voorkomt, terugkeerend, toont het Schriftuurlijk bericht onomstootelijk aan, dat Jonadab tegen den duivelschen godsdienst, Baälisme genaamd, gekant was. Het bericht zegt, dat Jehu „vond . . . Jonadab den zoon Rechabs, hem tegemoet, die hem groette; en hij zeide tot hem: Is uw hart recht, gelijk als mijn hart met uw hart is? En Jonadab zeide: Het is, ja het is, geef uwe hand. En hij gaf zijne hand, en hij deed hem tot zich op den wagen klimmen." — 2 Koningen 10: 15.

Jonadab wist, dat Jehu toen het werk deed, dat Jehova hem opgedragen had, namelijk de uitroeijing van den duivelschen godsdienst in het land, en Jonadab wist, dat dit een rechtvaardig werk was, en hij

betuigde zijn volle instemming hiermede. Zoo is het ook met de menschen van goeden wil die thans op aarde zijn en die het werk, dat Jehova's getuigen thans op het bevel des Heeren doen, zien; zij weten dat dit een rechtvaardig werk is, en deze menschen van goeden wil leven geheel met dit werk mede en wenschen met dit rechtvaardige werk vereenzelvigd te worden.

Een wagen stelt symbolisch een organisatie voor; en aangezien Jehu bij het volvoeren van het werk voor Jehova in een wagen reed, stelt zijn wagen Jehova's organisatie op aarde voor, dat wil zeggen de „getrouwe knecht” klasse, Jehova's overblijfsel, die als Jehova's getuige onder de leiding van Christus Jezus optreedt. Jehu greep de hand van Jonadab en vroeg Jonadab bij hem in zijn wagen te stijgen, en hierin stelde hij den Heere Jezus voor, die den menschen van goeden wil die zich tot zijn organisatie willen vereenigen, de behulpzame hand biedt. Men lette erop, dat Jehu dit deed, nadat Jonadab oprecht te kennen had gegeven, dat hij geheel in overeenstemming met Jehu was, hetgeen beteekent, dat Jehu en zijn werk zijn volle sympathie hadden en dat in hem hetzelfde streven aanwezig was namelijk om zich onzelfzuchtig aan de zijde van Jehova God te stellen. Dit bewijst, dat zij die den zegen van den Heere God wenschen te ontvangen, zich aan de zijde van God en zijn koninkrijk moeten stellen en hun plaats ten gunste van de zichtbare organisatie van Jehova op aarde moeten innemen.

Nadat Jonadab Jehu zijn volle instemming betuigd had, heeft Jehu hem ongetwijfeld duidelijk gemaakt, wat hij nu van plan was te doen: „En hij zeide: Ga met mij, en zie mijnen ijver aan voor den Heere. Zoo deden zij hem rijden op zijnen wagen.” (2 Koningen 10: 16) Jehu beroemde zich niet op zijn ijver, maar wees Jonadab erop, te letten op de juiste handelwijze van iemand die overeengekomen was, den wil Gods te doen. Wat Jehu deed, deed hij ernstig en geest-

driftig. Zijn woorden beteekenen, dat hij besloten was om het voornemen en het werk, dat Jehova God hem opgedragen had, te volbrengen en dat hij dit in den naam en door de genade des Heeren zou doen. Jonadab ging met Jehu mede en ondersteunde Jehu ongetwijfeld in zijn werk, bereid om te doen wat hem gevraagd of gezegd werd. Door Jonadab zijn hand toe te steken zeide Jehu symbolisch: ‚Ik wil mijn kracht voor u gebruiken en u helpen, steunen en troosten en u onderrichten in den juisten weg om Jehova God te dienen.’ Zoo spreekt ook nu de Heer tot de menschen van goeden wil.

Jehu, vergezeld van Jonadab, ging naar Samaria, waar de overgebleven leden van het huis van Achab gedood werden. Daarna bereidde Jehu zich voor op een reinigingswerk onder alle leiders van den duivelschen godsdienst door geheel Israël. Het feit, dat Jonadab bij de vervulling van deze opdracht Jehu vergezelde, toont aan, dat hij daardoor getuigenis aflegde tegen den Duivel en voor Jehova, en illustreert aldus het openlijke en moedige optreden der Jonadabs, die in dezen tijd getuigenis voor den naam van Jehova God en zijn koninkrijk afleggen. Jehu gebruikte krijgskunde om alle priesters der Baäl- of Duivelvereerders op een plaats bijeen te brengen en bracht hen daar ter dood: ‚En Jehu verzamelde al het volk, en zeide tot hen: Achab heeft Baäl een weinig gediend, Jehu zal hem veel dienen. Nu daarom, roept alle profeten Baäls, alle zijne dienaren en alle zijne priesteren tot mij, dat niemand gemist worde; want ik heb eene groote offerande aan Baäl: al die gemist wordt, zal niet leven. Doch Jehu deed dat door listigheid, opdat hij de dienaren Baäls ombracht. Voorts zeide Jehu: Heiligt Baäl eenen verbodsdag. En zij riepen dien uit. Ook zond Jehu in het gansche Israël, en alle Baäls dienaars kwamen, dat niet één man overbleef die niet kwam.

„En zij kwamen in het huis Baäls, dat het huis Baäls vervuld werd van het ééne einde tot het andere einde. Toen zeide hij tot dengene die over het kleedhuis was: Breng voor alle dienaren Baäls de kleeding uit. En hij bracht voor hen de kleeding uit. En Jehu kwam met Jonadab den zoon Rechabs in het huis Baäls, en hij zeide tot Baäls dienaren: Onderzoek en ziet toe, dat hier misschien bij u niet iemand zij van de dienaren des Heeren, maar de dienaren Baäls alleen. Toen zij nu inkwamen, om slachtofferen en brandofferen te doen, bestelde zich Jehu daarbuiten tachtig mannen, en zeide: Zoo iemand van de mannen die ik in uwe handen gebracht heb, ontkomt, zijne ziel zal voor deszelfs ziel zijn. En het geschiedde als hij voleindigd had het brandoffer te doen, dat Jehu zeide tot de trawanten en tot de hoofdlieden: Komt in, slaat ze, dat niemand uitkome. En zij sloegen ze met de scherpte des zwaards, en de trawanten en hoofdlieden wierpen ze weg. Daarna kwamen zij tot de stad in het huis Baäls, en zij brachten de opgerichte beelden uit het huis Baäls en verbrandden ze; zij braken ook het opgerichte beeld Baäls af; daartoe braken zij het huis Baäls af en maakten dat tot heimelijke gemakken, tot op dezen dag [de dag waarop de profetie werd geschreven]. Alzoo verdelgde Jehu Baäl uit Israël.” — 2 Koningen 10: 18–28.

De door God aan Jehu gegeven opdracht om het Baälisme uit te roeien toont aan, dat de duivelsche godsdienst een gruwel in Jehova's oogen is. Dit toont aan, dat huichelarij in den naam des Heeren, als bedreven door de Roomsche-Katholieke Hiërarchie en andere godsdienstige fanatici, een verschrikkelijke gruwel in Jehova's oogen is. Toen Jehu vergezeld van Jonadab in het huis van Baäl ging, was dat een getuigenis aan de zijde van Jonadab, dat hij tegen de Duivelvereering en aan de zijde van Jehova was. Zoo ook

in dezen tijd, als de menschen van goeden wil, ongeacht hun vroegere kerkklidmaatschappen, zich nu openlijk bij Jehova's getuigen aansluiten en hen in hun werk helpen en ondersteunen, betuigen de Jonadabs of menschen van goeden wil daardoor voor de menschen in het algemeen, dat zij tegen de huichelachtige of duivelsche godsdiensten zijn, zooals die door het „georganiseerde Christendom” uitgeoefend worden, en dat zij zich aan de zijde van Jehova en zijn koninkrijk bevinden.

Er zijn vele andere teksten die deze gevolgtrekking ten volle ondersteunen. Jehova en zijn koning, Christus Jezus, bieden nu de Jonadabklasse de gelegenheid hun liefde voor het koninkrijk der gerechtigheid te bewijzen door zich bij Jehova's getuigen aan te sluiten bij het geven van getuigenis en door dit werk financieel, moreel en actief bij de bereiding en publicatie van de koninkrijksboodschap te ondersteunen. Dit evangelie van de blijde tijding van het koninkrijk moet nu aan alle menschen gebracht worden in gehoorzaamheid aan het gebod des Heeren, en het is het voorrecht en de plicht van de Jonadabklasse om een aandeel in de verspreiding van deze heerlijke boodschap te hebben.

Jehu riep alle Baäl- of Duivelaanbidders op om zich duidelijk te identificeeren, en dit deden zij door zekere gewaden aan te trekken. Een gewaad of kled is een symbool der identificatie. Om te bereiken dat deze menschen zich zouden identificeeren, zeide Jehu: „Breng voor alle dienaren Baäls de kleeding uit”; en alle anderen werden uit den tempel van Baäl gedreven. Dit zegt symbolisch, dat er een scheiding onder de menschen gemaakt moet worden, waarbij allen geïdentificeerd moeten worden als te behooren aan de eene of aan de andere zijde, en wel, òf aan de zijde van den Duivel, òf aan de zijde van Jehova God en zijn koninkrijk. Jehova's dienaren hebben nu het ge-

bod ontvangen om de waarheid te verkondigen en al degenen die tegen de koninkrijksboodschap zijn, op te roepen om de kleederen of gewaden aan te trekken, waardoor zij zich identificeeren en zich tegen het koninkrijk Gods uitspreken. Zij die zich bij de gezalfden des Heeren aansluiten door getuigenis voor zijn naam af te leggen, geven het standpunt, dat zij innemen te kennen door zich van de huichelachtige godsdiensten af te scheiden. Toen Elia bij een andere gelegenheid de Duivelaanbidders liet identificeeren, zeide hij: ‚Indien Jehova de Almachtige God is, volgt Hem na; indien de Duivel uw god is, zoo volgt hem.‘ (1 Koningen 18: 21) Dit komt nauwkeurig overeen met hetgeen Jehu deed, en toont aan, dat God in den tegenwoordigen tijd omstandigheden teweegbrengt, waardoor de menschen voor de keus gesteld worden, zich óf aan de zijde van den Duivel óf aan de zijde des Heeren te plaatsen en zich daardoor te identificeeren. Er zijn vele profetische beelden in de Schrift gegeven, waarin op een scheiding der menschen gewezen wordt, en in een ieder dezer gevallen laat God kennis onder de aandacht der menschen brengen, waardoor zij in de gelegenheid gesteld worden, vrijwillig te kiezen, wien zij zullen dienen.

Het moge een ieder duidelijk zijn, dat Jehova God niet poogt menschen te redden. Hij heeft geen enkele groep menschen op aarde opgedragen te trachten andere menschen te redden. God poogt nimmer iets te doen, maar voert zijn voornemen naar zijn wil uit. Jehova heeft overvloedige zegeningen weggelegd voor degenen, die Hem dienen, en Hij laat een kennis van zijn waarheid onder de aandacht der menschen brengen, opdat zij vrijwillig mogen kiezen, of zij God willen dienen en zijn zegeningen ontvangen of dat zij zelfzuchtige menschen willen dienen, die door den Duivel beheerscht en geleid worden. Alleen zij die geloof in God en Christus Jezus als den Verlosser des

menschen uitoefenen en vervolgens hun trouw bewijzen door dit feit stoutmoedig aan anderen bekend te maken, ontvangen de zegeningen des Heeren. Zulke menschen scheppen er een behagen in, de waarheid van God's Woord en zijn koninkrijk aan anderen te verkondigen. Voor dat doel zendt God de waarheid tot de menschen; en dit doet Hij door zijn getuigen overal heen te zenden om zijn naam en zijn koninkrijk te verkondigen, en door middel hiervan verschaft Hij den menschen van goeden wil een gelegenheid en het voorrecht om zich bij zijn gezalfde getuigen aan te sluiten in de bekendmaking van zijn boodschap der waarheid aan anderen, opdat ook zij verstandelijk te werk mogen gaan en hun keus mogen bepalen, wien zij wenschen te dienen. Het profetische drama van Jehu en Jonadab illustreert derhalve duidelijk de menschen van goeden wil, die nu op aarde zijn en hun plaats aan de zijde van God en zijn koninkrijk innemen en met Jehova's getuigen medewerken om deze waarheden aan de menschen in het algemeen bekend te maken.

'Het Teekenen der Voorhoofden'

Het heeft Jehova behaagd ook door andere profeten zijn volk van goeden wil, dat nu op aarde is, te identificeeren en te bepalen. Jehova's onzichtbare organisatie, welke in den hemel is, en zij die op aarde het zichtbare deel van zijn organisatie vormen, werken samen in volmaakte harmonie. Het onzichtbare of hemelsche deel van de organisatie heeft tevens de leiding. In de profetie van Ezechiël komt een profetisch drama of beeld voor, waarin de samenwerking van het hemelsche deel van God's organisatie met het aardsche deel wordt aangetoond en waarin tevens onthuld wordt hoe de menschen op aarde ingelicht en gescheiden moeten worden. De profetie, opgetekend

in het negende hoofdstuk van Ezechiël, welke ook door andere profetieën ten volle bevestigd wordt, toont een scheidingswerk, dat kort voor den strijd van den grooten dag des Almachtigen Gods, ook „Armageddon” genoemd, moet plaatsvinden, en identificeert duidelijk de klasse menschen van goeden wil.

Christus Jezus is de machtige uitvoerende Dienaar van Jehova, de aanvoerder van het heir des hemels in den strijd van den grooten dag des Almachtigen Gods, die Jehova's oordeel over de organisatie des Duivels voltrekt. In de bovengenoemde profetie van Ezechiël staat het volgende geschreven: „Daarna riep Hij voor mijne ooren met luider stem, zeggende: Doet de opzieners der stad naderen en elkeen met zijn verdervend wapen in zijne hand.” (Ezechiël 9: 1) Dit bevel gebiedt het onzichtbare leger van Jehova om voorbereidingen voor den beslissenden eindstrijd te treffen, en daarom wordt tot het onzichtbare leger des Heeren gezegd naderbij te treden, elkeen met zijn verdervend wapen in zijn hand. In het gezicht zag Ezechiël zes schepselen naderen: „En zie, zes mannen kwamen van den weg der hooge poort die gekeerd is naar het Noorden, en elkeen met zijn verpletterend wapen in zijne hand; en één man in het midden van hen was met linnen bekleed, en een schrijvers-inktkoker was aan zijne lendenen; en zij kwamen in en stonden bij het koperen altaar.” — Ezechiël 9: 2.

Zes is een symbolisch getal, dat in de Schrift gebruikt wordt om onvolledigheid aan te geven, terwijl het getal zeven volledigheid symboliseert. Jehova's organisatie vormt één geheel: de „zes mannen” in dit beeld stellen symbolisch het onzichtbare of hemelsche deel van God's organisatie voor, terwijl die eene man met een schrijvers-inktkoker aan zijn lendenen de „getrouwe knecht” klasse op aarde, het zichtbare deel van God's organisatie onder het bevel van den Heere Jezus Christus voorstelt. De zes, die het hemelsche

voorstellen, en de ééne, die het aardsche voorstelt, beelden tezamen de geheele organisatie volledig af. Het aardsche deel van God's organisatie ontvangt de opdracht om getuigenis over Jehova en zijn koninkrijk af te leggen. De „getrouwe knecht” klasse op aarde wordt vergeleken met een bruid, die voor haar man getooid is, en over deze klasse staat in de Schrift geschreven: „Zijn vrouw heeft zichzelf gereedgemaakt, en haar is toegestaan zich te tooien in schitterend, rein, fijn linnen — want dit linnen beteekent de gerechte daden der heiligen.” (Openbaring 19: 8, *L. V.*) Het ééne schepsel bekleed met linnen, met een inktkoker aan zijn lendenen stelt het geheele overblijfsel of de knechtsklasse, dat wil zeggen Jehova's getuigen voor. De beide deelen van de organisatie des Heeren handelen nu in nauwkeurige overeenstemming met elkander. Het onzichtbare deel doet het werk der terechtstelling van de goddeloozen, terwijl het zichtbare of aardsche deel het werk der verkondiging van de boodschap der waarheid verricht, opdat de met verstand begaafde schepselen mogen kiezen, op welke zijde zij zich zullen stellen, alvorens de terechtstelling plaatsvindt. Het verkondigingswerk moet eerst geschieden, en als dit gereed is zal het onzichtbare deel van Jehova's organisatie degenen terechtstellen, die zich aan de zijde van den Duivel en onder zijn goddelooze organisatie stellen.

Godsdienst vormt een belangrijk onderwerp van Satan's organisatie. Vanaf den tijd van Nimrod heeft de Duivel den godsdienst gebruikt om den naam van Jehova God te lasteren en de menschen te misleiden en van God af te keeren. Godsdienstige organisaties worden in de oogen van het volk voornamelijk gevormd door degenen die God dienen en eeren; maar in werkelijkheid zijn deze organisaties, die „godsdienstig” genoemd worden, politiek, omdat hierdoor beoogd wordt heerschappij over de volken der aarde te

verwerven en uit te oefenen. Onder de beheerschende macht dezer zoogenaamd „religieuze organisaties” zijn vele menschen van goeden wil, die zich door vrees hebben laten drijven om deze onrechtvaardige en huichelachtige organisaties te steunen. De geheele organisatie wordt gesymboliseerd door de uitdrukking „stad”, welke God in Armageddon zal vernietigen. Alvorens de vernietiging plaatsvindt, vaardigt Jehova het bevel uit, dat zijn verkondigers, zijn getuigen, of wel, ‚de man met den schrijvers-inktkoker aan zijn lendenen’ een zeker werk moeten doen, hetgeen in het volgende vers wordt aangegeven: „En de Heere zeide tot hem: Ga dóór door het midden der stad, door het midden van Jeruzalem, en teeken een teeken op de voorhoofden der lieden die zuchten en uitroepen over alle de gruwelen die in het midden derzelve gedaan worden.” — Ezechiël 9: 4.

Huichelarij of Duivelvereering is Jehova in hooge mate een gruwel. Onder de heerschappij van het regeerende deel van deze godsdienstige organisaties, en wel de Roomsche-Katholieke Hiërarchie, zijn millioenen menschen van goeden wil, die de wreede, onrechtvaardige en goddelooze dingen zien, die in de kerkorganisaties in den naam van God en van Christus bedreven worden, en deze menschen van goeden wil worden hier afgebeeld als degenen ‚die zuchten en uitroepen over al de gruwelen die in het midden derzelve gedaan worden’.

Het is Jehova’s wil, dat deze menschen van goeden wil een gelegenheid ontvangen tot kennis der waarheid te komen. Het voorhoofd eens menschen stelt symbolisch den zetel des verstands voor; daarom beteekent het ‚teekenen van een teeken op de voorhoofden dergenen die zuchten en uitroepen’ het verleenen van een verstandelijk begrip van de waarheid betreffende Jehova’s voornemen aan deze menschen. Dat is het werk, wat Jehova’s getuigen tot taak hebben en

welk werk zij door de genade van God doen door van huis tot huis te gaan om de menschen betreffende God's voornemen in te lichten. Om deze reden hebben Jehova's getuigen vele boeken gepubliceerd, die de Schrift verklaren, en deze worden dagelijks gebracht tot de menschen, die een verlangen hebben „het teeken op hun voorhoofden' te ontvangen; dezulken zijn de zachtmoedigen of leergierigen, die naar kennis zoeken. Deze menschen van goeden wil, die ook „Jonadabs" genoemd worden, ontvangen een kennis der waarheid en worden daardoor op het voorhoofd geteekend. Het bewijs hiervoor leveren zij door zich met het zichtbare deel van God's organisatie te verbinden en met Jehova's getuigen mede te gaan en zich bij hen aan te sluiten bij het geven van getuigenis aan anderen.

In God's bestemden tijd zal dit getuigeniswerk, dat wil zeggen, het werk van het teekenen van een teeken op de voorhoofden dergenen die de waarheid wenschen, gereed zijn, en dit wordt aangetoond door de woorden van den profeet: „En zie, de man die met linnen bekleed was, aan wiens lendenen de inktkoker was, bracht bescheid weder, zeggende: Ik heb gedaan gelijk als Gij mij geboden hadt." — Ezechiël 9: 11.

Dit komt nauwkeurig overeen met de woorden van Jezus, die gebod, dat „dit evangelie des koninkrijks gepredikt zal worden . . . alle volken tot een getuigenis; en dan zal het einde komen"; en dat einde zal komen in een tijd van benauwdheid zooals de wereld nog nimmer tevoren gekend heeft. (Mattheüs 24: 14, 21) Als het getuigeniswerk gereed en beëindigd is door degenen, voorgesteld als „de man met den schrijvers-inktkoker, bekleed met linnen", zal het werk volgen dat in de profetie afgebeeld werd door de zes mannen, dat wil zeggen, het hemelsche deel van God's organisatie. Aan deze onzichtbare groep geeft de Heere Jezus het bevel, dat door den profeet ge-

hoord en in de volgende woorden weergegeven wordt: „Maar tot die anderen zeide Hij voor mijne ooren: Gaat dóór door de stad achter hem, en slaat: ulieder oog verschoone niet, en spaart niet; doodt ouden, jongelingen en maagden, en kinderkens, en vrouwen, tot verdervens toe; maar genaakt aan niemand op denwelke het teeken is, en begint van mijn heiligdom. En zij begonnen van de oude mannen die vóór het Huis waren.” (Ezechiël 9: 5, 6) Dit toont aan, dat God's Scherpreeker allen doodt met uitzondering van degenen die het teeken op het voorhoofd dragen, en eveneens wordt geboden, dat begonnen moet worden bij de „oude mannen”, dat wil zeggen zij die hooge posities bekleeden en de heerschappij over de organisatie voeren. Slechts degenen die het teeken op de voorhoofden ontvangen hebben, worden gespaard. Dit blijkt het eerste gedeelte of begin van Armageddon, den strijd van den grooten dag des Almachtigen Gods, te kenmerken: „En Hij zeide tot hen: Verontreinigt het Huis, en vervult de voorhoven met verslagenen: gaat henen uit. En zij gingen henen uit en sloegen in de stad.” — Ezechiël 9: 7.

Dit deel van de profetie wijst op een groot slachtingswerk, dat geschieden moet en waarin degenen die zich op de zijde van den Duivel en zijn organisatie stellen, vernietigd en niet gespaard zullen worden: „En Ik zal ze in stukken slaan, den één tegen den ander, zoo de vaders als de kinderen te zamen, spreekt de Heere: Ik zal niet verschoonen noch sparen noch Mij ontfermen, dat Ik ze niet zoude verderven.” — Jeremia 13: 14.

Het is de Jonadabklasse, die op het voorhoofd geteekend wordt, die den Heer gehoorzaamt en door den Heer gedurende Armageddon gespaard en beschermd wordt. Een breedvoeriger verklaring van deze profetie van Ezechiël wordt gevonden in *Rechtvaardiging*, Boek Eén, bldz. 94, Engelsche uitgave.

Noach en zijn Gezin

Een ander beeld in den Bijbel, dat ons in staat stelt de identiteit van de menschen van goeden wil vast te stellen, is dat betreffende Noach en zijn gezin. In Noach's tijd waren de volken der aarde uitermate verdorven geworden, en Jehova maakte Noach zijn voornemen bekend om de schepselen der aarde te verdelgen. God gebod Noach een ark te bouwen, die Noach en zijn gezin gedurende den tijd van den grooten vloed een plaats van zekerheid zou bieden. (Genesis 6: 1-17) De groote vernietiging die met den vloed over de aarde kwam, voorzeide profetisch de vernietiging van de verdorven organisatie van den Duivel, die thans de aarde beheerscht. (Mattheüs 24: 37-39; Lucas 17: 26, 27) De ark, die Noach bouwde, was een beeld van de eenige plaats van zekerheid voor degenen die God dienen, namelijk God's organisatie. De verdorvenheid op de aarde in Noach's tijd was het gevolg van het feit, dat Satan en zijn goddelooze en gelen andere schepselen misleidden en bedrogen, welk onderwerp in zijn geheel behandeld en verklaard wordt in de brochure *Engelen*.

De godsdienst is het voornaamste middel geweest, dat door den Duivel gebruikt werd om het volk te misleiden, en alleen omdat de waarheid, die nu begrepen moet worden, naar waarde geschat moge worden door degenen die gerechtigheid liefhebben, wordt hier melding van godsdienstige organisaties gemaakt.

Iedere godsdienstige organisatie, die sedert de dagen van Nimrod (Genesis 10: 8-10) bestaan heeft, is door Satan overmeesterd en voor zijn doeleinden gebruikt. Een overduidelijk voorbeeld hiervan is de Roomsche-Katholieke Hiërarchie. Paradeerende onder den naam van God en Christus wordt deze organisatie door Satan gebruikt om millioenen menschen, die het goede wenschen te doen, maar betreffende Jeho-

va's voornemen in onwetendheid gehouden worden, te misleiden. De Roomsch-Katholieke Hiërarchie is de sterkste, zichtbare, aardsche vijand van Jehova's getuigen en deze organisatie voert een wanhopigen strijd om de menschen betreffende de waarheid in onwetendheid te houden. Dit is een afdoend bewijs, dat de Roomsch-Katholieke Hiërarchie Satan's organisatie is, waarin hij vele goede menschen, die hij in zijn macht en van God afgekeerd wenscht te houden, getrokken en vastgehouden heeft. Op dezelfde wijze heeft Satan vele menschen in de Protestante kerken onder de macht hunner geestelijken gehouden. Ook in Noach's dagen had Satan de „zonen Gods” in zijn val gelokt. (Genesis 6: 1, 2) Het feit, dat de geestelijkheid hand in hand gegaan is met de politieke en financieele belangen der wereld, welke alle onder Satan staan, bewijst afdoende, dat Satan haar in zijn strikken gevangen heeft en haar voor zijn doeleinden gebruikt. Zoo-wel de Katholieken als de Protestanten prediken aan het volk, dat hun gestorven vrienden levend zijn en bij bewustzijn òf in het vagevuur òf in de pijniging zijn. Hierop komt voornamelijk Satan's eerste leugen, die hij tegenover de menschen uitsprak, neer. (Genesis 3: 4; Johannes 8: 44) Vele goede menschen zijn er daardoor toe gekomen te gelooven, dat hun vrienden, die gestorven zijn, in het vagevuur of elders lijden en nu geholpen kunnen worden door gebeden die te hunnen gunste door geestelijken worden uitgesproken. Al dergelijke frauduleuze praktijken vinden hun oorsprong in Satan en worden door hem en zijn leger van goddeloozen uitgeoefend. Satan weet nu, dat zijn tijd, totdat de groote strijd in Armageddon gestreden zal worden, zeer kort is, en daarom haast hij zich, alle menschen tot spiritisme of andere duivelsche dingen te leiden en daardoor tegen God te keeren; en om deze reden is waar te nemen dat zich heden velen tot het spiritisme en tot spiritistische mediums keeren.

Allen die de leiding van Satan en zijn goddelooze bondgenooten volgen, zullen in Armageddon sterven.

De hoogste Waarheid

Welke waarheid is van de allerhoogste beteekenis voor al degenen, die de gunst van Jehova God wenschen te verkrijgen en te behouden? Zij is deze: dat er slechts één plaats van zekerheid is, en deze bestaat in het komen en blijven in de organisatie van Jehova God. „Laat af en erkent dat ik God ben; ik wil hoog zijn onder de volken, hoog op de aarde. Jehova der heirscharen is met ons, een toevluchtsoord is voor ons de God Jakobs.” (Psalm 46: 11, 12, *L. V.*) Alles dat in strijd is met Jehova God, zal uiteindelijk vernietigd worden. Hier volgen eenige voorbeelden.

Lucifer wist, dat Jehova de Almachtige God is en dat hij, Lucifer, verplicht was God te gehoorzamen. Hij was in God's organisatie en verliet deze moedwillig, door zich tegen God te verzetten. Hij nam een heirleger engelen, die onder hem waren, met zich mede. Deze uittreding uit de organisatie Gods beteekent hun vernietiging. Jehova is in zooverre lankmoedig jegens hen geweest, dat Hij Satan en zijn boos heir heeft laten voortbestaan en hun goddeloosheid heeft laten tentoonspreiden, totdat God's bestemde tijd om hen terecht te stellen gekomen is. Wat God in zijn Woord in het bijzonder duidelijk naar voren laat komen met betrekking tot deze goddelooze bende dient als een krachtige waarschuwing voor de geheele met verstand begaafde schepping.

Ieder schepsel, dat eens in God's organisatie geweest is en nalatig en onverschillig ten aanzien van zijn voorrecht is, stelt zich bloot aan de geslepen aanvallen van den vijand. Een zwichten voor den invloed van den vijand en het zich daarna afkeeren van God's organisatie beteekent voor het schepsel een zekere ondergang. Moedwillige zonde is de opzettelijke over-

trekking van God's wet. Zulks is goddeloosheid, en God verdelgt alle goddeloozen. — Psalm 145: 20.

Saul is een ander voorbeeld van degenen die eens in God's organisatie waren en in gebreke gebleven zijn. (1 Samuël 9: 15-17; 15: 22-26) Judas was een verder voorbeeld van degenen die eens tot God's organisatie behoorden, die halsstarrig worden, ten val gebracht worden door de listen van den Duivel en zich daarna tegen God keeren, en wier vernietiging zeker is. Dit is het lot, dat de „mensch der zonde” of „zoon des verderfs” ondergaat. (2 Thessalonicenzen 2: 3-9) Dezen waren eens in de waarheid, in God's gunst en in zijn organisatie, en op grond van hun zelfzucht keeren zij zich van God af en gaan hun vernietiging tegemoet. Betreffende dezulken zegt de apostel Petrus: „Indien toch zij die door de erkenning van den Heer en redder Jezus Christus aan de bezoedelingen der wereld ontvlucht zijn, daardoor weer verstrikt, het onderspit delven, dan wordt hun later lot erger dan hun vorig. Want beter zou het voor hen zijn geweest den weg der gerechtigheid niet te hebben leeren kennen dan na daarmee kennis gemaakt te hebben zich weer te hebben afgewend van het hun overgeleverde, heilige gebod.” (2 Petrus 2: 20, 21, *L. V.*) Israël als natie was God's zinnebeeldige organisatie, en als zoodanig genoot het zijn gunst en bescherming, maar deze natie viel af tot den Duivel en werd vernietigd. Zoo begon ook de „Christenheid” of „het georganiseerde Christendom” met het vooropgezette doel God te dienen, maar haar leiders hebben zich van God en Christus afgekeerd en zich met de organisatie van den Duivel verbonden en gaan daarom hun vernietiging in Armageddon tegemoet.

Veiligheid

Waar kan veiligheid gevonden worden? En wie zijn degenen die zulk een plaats van veilige zekerheid

vinden? De vernietiging van de wereld in Noach's dagen door den zondvloed voorschaduwde de vernietiging van de huidige wereld in Armageddon. Omdat Noach zich aan Jehova toewijdde, zijn onkreukbaarheid tegenover God handhaafde en getrouw bleef, was hij rechtvaardig in Jehova's oogen. Op God's aanwijzing bouwde Noach de ark, die diende als een plaats van veiligheid en bescherming voor Noach en degenen die met hem waren. Dit voorschaduwde, dat de eenige plaats van zekerheid gedurende de grootste benauwdheid aller tijden in Jehova's organisatie te vinden is. De ark, die Noach op goddelijk bevel bouwde, is derhalve een beeld van Jehova's organisatie en zegt als het ware symbolisch tot alle met verstand begaafde schepselen: „Jehova's organisatie is de eenige plaats van zekerheid.”

De zondvloed bracht groote benauwdheid over de wereld. Armageddon zal de grootste benauwdheid zijn. (Mattheüs 24: 21, 22) In de benauwdheid van Armageddon zullen de tegenstanders van God geen weg tot ontkoming, dus geen veilige plaats vinden. (Jeremia 25: 33-35) Het feit, dat zij zich „Christenen” of bij den naam van Christus en van God noemen, zal hun geen plaats van zekerheid verschaffen. Sedert de dagen van Enos hebben menschen zich huichelachtig bij den naam van God genoemd, hetgeen echter alles een bespotting is. (Genesis 4: 26) God laat echter niet onstraffelijk met zich spotten. (Galaten 6: 7) Allen die zich tegen Jehova's getuigen verzetten, als zij getuigenis betreffende het koninkrijk Gods afleggen, zullen vernietigd worden, en daaronder is met zekerheid ook de „mensch der zonde”, „de zoon des verderfs” begrepen. De Nephilim (Genesis 6: 4), die zich bij Satan in zijn opstand aansloten, zullen in den strijd van den grooten dag des Almachtigen Gods vernietigd worden. (Zie *Rechtvaardiging*, Boek Twee, bldz. 311, Engelsche uitgave) „De zonen Gods”, die

ongehoorzaam werden en God's organisatie in de dagen van Noach verlieten, hebben gedurende langen tijd gevangen gezeten. (1 Petrus 3: 19, 20) Zij zijn nog in leven, en het schijnt dat hun straf ongeveer met Armageddon eindigen zal. Dezulken van deze groep, die zich de gerechtigheid toewenden, kunnen gered en hersteld worden.

De Jonadabgroep

God's getuige Noach, de „prediker der gerechtigheid”, voorschaduwde het getrouwe overblijfsel, dat nu op aarde is. De menschen die met Noach in de ark waren, voorschaduwden de Jonadabgroep, die nu op aarde is en zich met God's organisatie verbindt. Dezen hebben de belofte, dat indien zij de gestelde voorwaarden vervullen, zij verborgen kunnen worden in den dag van Jehova's toorn. (Zefanja 2: 3) De voorwaarden zijn, dat zij zich met de organisatie des Heeren verbinden en daarin moeten zij gedurig blijven om God te dienen, werkende in overeenstemming met Jehova's getuigen en weigerend eenige overeenkomst met de wereld te sluiten. Iedere poging om in de organisatie of „wagen” des Heeren te blijven en terzelfder tijd de goddelooze wereld te ondersteunen, zelfs al is dit het gevolg van den onverstandigen wensch de wereld te verheffen, zal rampspoedig zijn. Jehova's organisatie is de eenige plaats van zekerheid, en een ieder die zich eens onder deze veiligheid gesteld heeft en vervolgens zich er moedwillig aantrekt, kan er zeker van zijn vernietigd te worden. Degenen die tot de Jonadabgroep behooren, moeten voortgaan getrouw God's voornemens, die in zijn Woord vervat zijn, te bestudeeren; en daarom is de bekendmaking van het Woord des Heeren in hun belang. Zij moeten hun liefde voor God toonen, door ijverig zijn geboden na te komen. In het belang van de tempelgroep en eveneens in het belang van dege-

nen die zich bij God's „wagen" aansluiten, heeft de Heer thans de gordijnen terzijde geschoven en laat Hij zijn licht schijnen in de gezichten dergenen die zich Hem toegewijd hebben, en Hij geeft hun een inzicht in de dingen die weldra moeten plaatsvinden, alsmede in de beteekenis van dingen die in de vervlogen zestig eeuwen gebeurd zijn. De waarheid, die een voorname plaats inneemt en in het bijzonder boven alle andere waarheden op den voorgrond treedt, is deze: Jehova, de Almachtige God is de Levengever, en Hij zal degenen die Hem liefhebben en gehoorzamen en standvastig in zijn organisatie volharden en daardoor ten allen tijde een onwankelbare en onverbrekelijke liefde voor Jehova aan den dag leggen, bewaren. De vuurproef over de gansche met verstand begaafde schepping is gekomen. Mogen al dezulken gewaarschuwd en op hun hoede zijn. „Jehova is in zijn heiligen tempel. Wees stil uit eerbied voor hem, gij gansche aarde." — Habakuk 2: 20, *L. V.*

Degenen die den rechten weg leeren kennen, moeten weigeren de leeringen van menschen te volgen. Jehova God en Christus Jezus zijn de ware leeraars van al degenen die gerechtigheid liefhebben en de waarheid wenschen te weten. (Jesaja 30: 20) Zelfzuchtige menschen, die zich als leeraars opwerpen, zich echter zelf behagen, zijn gezwicht voor den geslepen en verleidelijken invloed van Satan, en daardoor zijn zij er toe gekomen, hun eigen speculatieve en onjuiste leerstellingen in de plaats van de waarheid van God's Woord te stellen. Door middel hiervan worden vele oprechte menschen misleid. Een ieder die de rijkdommen van Jehova God wenscht te ontvangen, moet zich een kennis der waarheid verwerven, en dit kan hij alleen bereiken door een nauwkeurige studie van God's Woord en de hulpmiddelen, die hij voor een juist begrip ervan voorzien heeft. Het is het voorrecht en de plicht van alle menschen

van goeden wil om zich thans aldus op de hoogte te stellen.

De Vrijsteden

De menschen van goeden wil, die ook „Jonadabs” genoemd worden, zullen nu een bijzondere belangstelling hebben voor God's genaderijke voorziening met betrekking tot de „vrijsteden”, die in de Schrift uiteengezet wordt. Deze vrijsteden voorzeggden in het bijzonder God's toevluchtsoord, dat gedurende den tijd van Armageddon voor zekere menschen bestemd is. Mozes was een beeld van Christus Jezus en hij ontving voor het eerst aanwijzingen van Jehova betreffende de vrijsteden, welke inlichtingen later door Mozes aan het volk overgebracht werden: „Voorts sprak de Heere tot Mozes, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Wanneer gij over den Jordaan gaat naar het land Kanaän. Zoo zult gij maken dat u steden tegemoet liggen, die u tot vrijsteden zullen zijn, opdat de doodslager daarhenen vliede die een ziel onwetend verslagen heeft. En deze steden zullen u tot een toevlucht zijn voor den bloedwreker, opdat de doodslager niet sterve, totdat hij voor de vergadering aan het gericht gestaan hebbe.” — Numeri 35: 9-12.

Op het bevel van Jehova maakte Mozes deze aanwijzingen aan de Israëlieten bekend, kort voordat zij het land Kanaän bereikten. (Deuteronomium 1: 1-3) Jehova voorzag in zes vrijsteden (Numeri 35: 6); het getal zes in dit verband is een symbool van onvolledigheid of onvolmaaktheid, betrekking hebbende op de door den Heer gemaakte voorziening voor menschen gedurende den tijd van onvolmaakte toestanden op aarde. Het woord „vrijstad”, dat in deze teksten voorkomt, beteekent een plaats of toestand van bescherming of beveiliging. Het dooden van een menschelijk schepsel door een ander vormt een verbreking van

God's eeuwig verbond betreffende de heiligheid van het leven. (Genesis 9:4-16) Voor iemand, die zijn medemensch per ongeluk of onvoorziens doodde, voorzag God in vrijsteden, opdat de doodslager tot zulk een stad of zulke steden zijn toevlucht mocht zoeken en daar op zekere voorwaarden veilig kon zijn voor den wreker of scherprechter voor een zekeren tijd. Dit zou er duidelijk op wijzen, dat het redelijk is, dat God ook voor de menschen van goeden wil op aarde in een plaats of toestand van zekerheid zou voorzien, opdat zij gedurende den tijd der wereldomvattende vernietiging in Armageddon, welke benauwdheid over de natiën komt omdat zij zijn eeuwig verbond overtreden hebben, bescherming mogen vinden.

De wet bepaalde, dat deze vrijsteden zouden dienen voor degenen, die onwetend iemand zouden doodden. „Diezelfde zes steden zullen den kinderen Israëls, en den vreemdeling en den bijwoner in het midden van hen, tot een toevlucht zijn, opdat daarhenen vliede wie eene ziel onvoorziens verslaat.” (Numeri 35:15) Wat wordt bedoeld met de woorden: „Wie eene ziel onvoorziens verslaat”? Satan's organisatie op aarde heeft opzettelijk en willekeurig het eeuwige verbond verbroken, door moedwillig en wreed menschenlijke schepselen te doodden. God verklaart door zijn profeet zijn voornemen, om Satan's officieele organisatie op aarde te vernietigen, omdat zij het eeuwige verbond overtreden heeft. „Want het land is bevlekt vanwege zijne inwoners, want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzetting, zij vernietigen het eeuwige verbond; daarom verteert de vloek het land, en die daarin wonen, zullen verwoest worden; daarom zullen de inwoners des lands verbrand worden, en daar zullen weinige menschen overblijven.” (Jesaja 24:5,6) De commercieele en politieke elementen van Satan's zichtbare organisatie hebben wreede oorlogen beraamd en verwekt, tengevolge waarvan op groote schaal on-

schuldig menschelijk bloed vergoten werd. Het godsdienstige element der „Christenheid” en in het bijzonder de geestelijkheid hebben deze oorlogen geheiligd en ze godslasterlijk in overeenstemming met God's wil verklaard. Al deze moedwillige doodslagers zullen in Armageddon omkomen.

Anderzijds zijn er zulken op aarde, in het bijzonder in het rijk der „Christenheid”, die voor de commercieele en politieke verdrukkingssystemen gewerkt en ze ondersteund hebben; die in de legers en op de vloten gediend en menschelijke levens genomen hebben; die de politieke en commercieele systemen, die het volk verdrukt hebben, in stand gehouden hebben; verbonden geweest zijn met religieuze systemen, die den oorlog geheiligd en derhalve een aandeel aan de verbreking van het eeuwige verbond gehad hebben, en voorts de leden van de „sterke arm der wet”, die geholpen hebben bij de vervolging van de getrouwe navolgers van Christus Jezus en derhalve degenen vervolgd hebben, die God dienen. Gedurende den Wereldoorlog hebben vele menschen aan deze verkeerde daden deelgenomen, en in het bijzonder aan de vervolging van God's volk, en zij deden dit niet uit kwaadwilligheid en zonder te weten, dat zij God's wet overtraden.

De regeerende elementen in Israël hadden zich juist schuldig gemaakt aan de verkeerde handelingen, die in de voorgaande paragraaf genoemd worden, en tot hen zeide Jezus: „Op u kome al het rechtvaardige bloed dat vergoten is op de aarde, van het bloed van Zacharia, den zoon van Barachia, welken gij gedood hebt tusschen den tempel en het altaar. Voorwaar zeg ik u, alle deze dingen zullen komen over dit geslacht.” (Mattheüs 23: 35, 36) De bloedschuldigen van het officieele element van het volk Israël, die in het bijzonder de dienstknechten Gods vervolgden en doodden, en ook het weerlooze volk in het algemeen,

werden bezocht door God's wraak. Deze verschrikkelijke straf kwam over Israël binnen enkele jaren na de kruisiging van Jezus, en Petrus, vervuld van den geest Gods, zeide tot de Israëlieten in verband met die naderende benauwdheid: „Wordt behouden van dit verkeerd geslacht.” — Handelingen 2: 40.

Er is een groote vervolging ontstaan tegen het volk Gods in het land der „Christenheid”, en er is bloedschuld aan de zijde van degenen, die opzettelijk aan deze verkeerde vervolging hebben deelgenomen. Anderen hebben daaraan in onwetendheid deelgenomen. De „Christenheid”, en in het bijzonder het officieele deel er van, beweert, den wil God's te doen, terwijl zij terzelfder tijd zich aan vele ernstige misdaden schuldig maakt. De profeet van Jehova, die hierop betrekking neemt, zegt: „Hoe is de [vermeende] getrouwe stad tot een hoer geworden! Zij was vol recht, gerechtigheid herbergde daarin, maar nu doodslagers. Uw zilver is geworden tot schuim, uw wijn is vermengd met water. Uw vorsten zijn afvalligen en metgezellen der dieven, een ieder van hen heeft de geschenken lief, en zij jagen de vergeldingen na; den wees doen zij geen recht, en de twistzaak der weduwe komt niet vóór hen. Daarom spreekt de Heere Heere der heirscharen, de Machtige Israëls: O wee! Ik zal Mij troosten over mijne wederpartijders, Ik zal Mij wreken van mijne wederpartijders.” (Jesaja 1: 21-24) De geestelijkheid, en de Roomsch-Katholieke Hiërarchie in het bijzonder, hebben in geheime verstandhouding gestaan met de groote commercieele en politieke kwaaddoeners bij het berooven en vernietigen van het volk, en de bovenstaande profetie is op hen van toepassing, omdat dezulken degenen zijn, die God's koninkrijk beweren te zijn. Verder zegt Jehova's profeet:

„Want ik hoor eene stem als van eene vrouw die in [barensnood] is, eene benauwdheid als van eene

die in des eersten kinds nood is, de stem der dochter Zions; zij hijgt, zij breidt hare handen uit, zeggende: O wee mij nu, want mijne ziel is moede vanwege de doodslagers." (Jeremia 4: 31) „En de anderen grepen zijne dienstknechten, deden hun smaadheid aan, en doodden ze. Als nu de Koning dat hoorde, werd hij toornig, en zijne krijgsheeren zendende, heeft hij die doodslagers vernield en hunne stad in brand gestoken." (Mattheüs 22: 6, 7) Zoowel onder de Joden als onder de „Christenheid" zijn menschen geweest, die geen sympathie hadden voor dergelijke wandaden, maar die zich toch door omstandigheden gedwongen zagen, deze kwaaddoeners tot op zekere hoogte tenminste te ondersteunen en aan hun wandaden deel te nemen, en derhalve behooren zij tot de klasse, die zich onwetend of onvoorziens aan het vergieten van bloed hebben schuldig gemaakt.

Degenen die onwetend of onvoorziens deze kwaaddoeners ondersteund hebben, moeten den een of anderen weg tot ontkoming hebben, anders zouden zij vallen in de groote benauwdheid van den strijd van den grooten dag des Almachtigen Gods. Jehova heeft in zijn goedertierenheid een desbetreffende voorziening getroffen, die voor hun ontkoming noodzakelijk is. Van de zes vrijsteden „scheidde Mozes drie steden uit aan de zijde van den Jordaan, tegen den opgang der zon". (Deuteronomium 4: 41-44) Jozua bevestigde deze bestemming, nadat hij over den Jordaan getrokken was, en bepaalde ook drie steden in Kanaän. (Jozua 20: 7-9) De zes steden waren een plaats van toevlucht voor de kinderen Israëls en voor den vreemdeling en voor den bijwoner, waardoor aangetoond wordt, dat in de vervulling van de profetie het toevluchtsoord bestemd zou zijn voor personen in de „Christenheid" en ook voor hen die met de „Christenheid" verbonden zijn, maar die er geen deel van vormen, die een toevlucht kunnen noodig hebben, **en**

naar verlangen en er naar zoeken. „Dat daarhenen vliede de doodslager, die eene ziel door dwaling, niet met wetenschap, verslaat; opdat zij ulieden zijn tot eene toevlucht voor den bloedwreker. Dit zijn de steden, die bestemd waren voor alle de kinderen Israëls, en voor den vreemdeling, die in het midden van henlieden verkeert, opdat derwaarts vluchte, al wie eene ziel slaat door dwaling, opdat hij niet sterve door de hand des bloedwrekers, totdat hij voor het aangezicht der vergadering gestaan zal hebben.” — Jozua 20: 3, 9.

Indien de dood het gevolg was van een opzettelijke daad van iemand, die als wapen een ijzeren werktuig gebruikte, of door het werpen van een steen of door een houten handwapen, namelijk een knuppel, werd de doodslager schuldig verklaard en moest sterven. (Numeri 35: 16–18) Des doodslagers bloed moest vergoten worden door den bloedwreker, omdat de wet Gods zulks bepaalde als straf voor de overtreding van het eeuwig verbond. „Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden; want God heeft den mensch naar zijn beeld gemaakt.” (Genesis 9: 6) „De wreker des bloeds, die zal den doodslager dooden; als hij hem ontmoet, zal hij hem dooden.” (Numeri 35: 19) Maar indien het dooden het gevolg was van een ongeval of onvoorziens, kon de doodslager voor bescherming vluchten naar de vrijstad. „En deze steden zullen u tot eene toevlucht zijn voor den bloedwreker, opdat de doodslager niet sterve, totdat hij voor de vergadering aan het gericht gestaan hebbe.” — Numeri 35: 12.

De Wreker

Wie is de „wreker” of degene die tegenbeeldig wraak uitoefent over de kwaaddoeners? De woorden van de wet Gods maken „de wreker” tot God’s offici-

Vlucht naar Jehova's Organisatie

eelen scherprechter. Volgens het Hebreeuwsche woord voor „wreker” heeft het de beteekenis van de uitoefening van wraak, toegewezen aan iemand volgens bloedverwantschap.

De groote bloedverwant van het menschelijk geslacht door geboorte is Jezus, geboren uit de maagd Maria, en daardoor ook de bloedverwant van de Israëlieten. (Galaten 4: 4, 5) De volmaakte mensch Jezus kocht het menschelijk geslacht met zijn eigen kostbaar bloed en is daarom de Verlosser, en als de Verlosser des menschen is hij bekleed met autoriteit van Jehova zijn Vader om het leven aan het menschelijke geslacht te geven. (Romeinen 6: 23; Jesaja 9: 5, 6) Hij is Jehova's groote officieele scherprechter en hij oefent gerechtigheid uit door de bloedschuldigen te vergelden naar hun doen. „Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven, en heeft hem macht gegeven ook gericht te houden, omdat hij des menschen Zoon is.” (Johannes 5: 22, 27; Deuteronomium 19: 21) Christus Jezus is de Rechtvaardiger van Jehova's naam, en de scherprechter van al God's vijanden, en bij de voltrekking van deze wraak vereenigt hij zich met degenen die afgebeeld worden door de „zes mannen”, ieder met een verpletterend wapen in zijn hand, om dat onder de leiding des Heeren te gebruiken. — Zie Ezechiel 9: 1, 2; bldz. 86-91; ook *Rechtvaardiging*, Boek Eén, bldz. 94, Engelsche uitgave.

De wreker des bloeds zal hem doden, als hij hem ontmoet.” (Numeri 35: 19) Jezus Christus, de groote Scherprechter, zal zekerlijk alle bloedschuldigen in Armageddon in den strijd van den grooten dag des Almachtigen Gods ontmoeten en achterhalen en hij zal al dezulken doden, die niet in de vrijsteden zijn. De wetsbepaling was „opdat de doodslager niet sterve, totdat hij voor de vergadering aan het gericht gestaan hebbe”. (Numeri 35: 12) Alle andere doodslagers

moeten terechtgesteld worden. De vrijsteden werden bereid als een weg tot ontkoming: „Opdat de bloedwreker den doodslager niet najage als zijn hart verhit is, en hem achterhale, omdat de weg te ver zoude zijn en hem sla aan het leven: daar toch geen oordeel des doods aan hem is, want hij haatte hem niet van gisteren en eergisteren. Opdat het bloed des onschuldigen niet vergoten worde in het midden van uw land, dat u de Heere uw God ten erve geeft, en bloedschulden op u zouden zijn.” (Deuteronomium 19: 6, 10) Deze bepaling van God's wet voorschaduwde veel grootere, toekomstige dingen, die zouden plaatsvinden, nadat de getrouwen en goedgekeurden in het verbond voor het koninkrijk opgenomen werden. (Hebreëen 10: 1; 12: 12-29) Aangezien het nieuwe verbond bevestigd is en de getrouwen in het verbond voor het koninkrijk opgenomen werden, worden ook nu de vrijsteden opgebouwd om te dienen voor degenen die in aanmerking komen voor God's liefderijke voorziening. — Breedvoerig behandeld in het boek *Jehova*.

Toen Jehu uittrok om den naam van Jehova te rechtvaardigen ‚brandde zijn hart’ om het werk, dat hem opgedragen was, ten uitvoer te brengen. Zoo ook met den Grooteren Jehu, Christus Jezus, toen hij uitgezonden werd om in het midden van zijn vijanden te heerschen en Jehova's naam te rechtvaardigen, zijn „hart is heet” in hem om dat groote werk ten uitvoer te brengen. De grove en schandelijke overtreding van het eeuwige verbond door het vergieten van menschelijk bloed moet nu gewroken worden, omdat wij leven in den dag der wrake onzes Gods, en de bloedschuldigen moeten vallen door de hand van den grooten Scherprechter. Daarom weet de Duivel, dat zijn tijd kort is en dat weldra de strijd van den grooten dag des Almachtigen Gods zal gestreden worden. (Openbaring 12: 12) Dit zal ten gevolge hebben het toedienen van gerechtigheid aan de moordenaars en de

rechtvaardiging van Jehova's naam. Zij, die in onwetendheid verbonden geweest zijn aan dat duivelsche werk tegen de menschheid en aan de opeenhooping van laster op Jehova's naam en die nu in de vrijstad willen ontkomen, moeten zich haasten. Zij moeten zich losmaken van de organisatie des Duivels en hun plaats innemen in de organisatie van den Heere God en daar blijven. Om deze reden staat er geschreven: „Vliedt uit het midden van Babel, en redt een iegelijk zijne ziel, wordt niet uitgeroeid in hare ongerechtigheid; want dit is de tijd van de wraak des Heeren, die haar de verdienste betaalt. Zuivert de pijlen, rust de schilden volkomenlijk toe; de Heere heeft den geest der Koningen van Medië opgewekt; want zijn voornemen is tegen Babel, dat Hij haar verderve; want dit is de wraak des Heeren, de wraak zijns Tempels.” — Jeremia 51: 6, 11.

Eeuwenlang is de geheele wereld onder de overheerschende macht van den goddelooze, Satan, en zijn wreede en goddelooze organisatie geweest. De Scherp-rechter zal dezulken in Armageddon volkomen vernietigen. Christus Jezus, de Scherp-rechter, zit nu in den tempel van Jehova ten oordeel, en God roept alle natiën op, om stil voor Hem te zijn en hun aandacht te schenken aan Jehova's gebod. Het is zijn tijd om zijn voornemen aan te kondigen, en Hij zendt zijn kennisgeving en waarschuwing uit. Het officieele element van Satan's zichtbare organisatie heeft de kennisgeving en waarschuwing ontvangen, dat deze wereld Satan's wereld is en dat zij vernietigd zal worden en dat Jehova's getuigen door Hem opgedragen zijn, deze waarheden te verkondigen en deze kennisgeving te doen. Een verkondiging van deze waarheden is geen troost geweest voor de geestelijkheid, het kapitaal en de politiek; integendeel, zij hebben geweigerd, aandacht te schenken aan deze kennisgeving en waarschuwing en zij hebben hun harten verhard. Dit is

in het bijzonder waar met betrekking tot het geestelijke element. Dit officieele element gaat opzettelijk, na rijp overleg en met voorbedachten rade voort, God's volk te verdrukken en te vervolgen, omdat het de waarheid verkondigt. Voorts beleedigen en dooden zij degenen die den Heer toegewijd zijn. Zij veroorzaken moeilijkheden voor de menschen van goeden wil door voortdurend te trachten, hen van de waarheid af te houden.

Het officieele element van Satan's organisatie, zichtbaar en onzichtbaar, heeft een samenzwering gesmeed om de gezalfden des Heeren te vernietigen en de verkondiging der waarheid betreffende Jehova, zijn naam en zijn voornemen te verhinderen. (Psalm 83: 2-6) Evenals Achab en Izébel, die getuigen omkochten, brengen de geestelijkheid en haar bondgenooten thans anderen er toe, om valschelijk tegen de getuigen Jehova's te zweren en leed te veroorzaken, en zij leggen hierdoor kwaadaardigheid en wreedheid aan den dag. Dezen zijn dezulken, die de gelegenheid afwachten, om degenen te dooden, op wie zij het gemunt hebben. Betreffende dezulken zegt de wet Gods: „Indien hij hem ook door haat zal gestooten hebben, of met opzet op hem geworpen heeft dat hij gestorven is, of hem door vijandschap met zijne hand geslagen heeft dat hij gestorven is: de slager zal zeker gedood worden, een doodslager is hij, de bloedwreker zal dezen doodslager dooden, als hij hem ontmoet.” — Numeri 35: 20, 21.

Niet later dan Armageddon zal Jezus Christus, de bloedwreker, de boosaardige geestelijkheid en hun bondgenooten dooden. Het blijkt, dat zulke menschen, die voorgegeven hebben, God te dienen, maar die opzettelijk den Duivel gediend hebben, zwaarder straf zullen ontvangen door de handen van den grooten Scherprechter. De Heer geeft bevel aan de „zes mannen”, die de vertegenwoordigers van het onzichtbare

deel van de organisatie onder Christus Jezus zijn, uit te trekken met de wapens en de moedwillige boosdoeners zonder barmhartigheid te verslaan. „Maar tot die anderen zeide Hij voor mijne ooren: Gaat dóór door de stad achter hem, en slaat: ulieder oog verschoone niet, en spaart niet; doodt ouden, jongelingen, en maagden, en kinderkens, en vrouwen, tot verdervens toe; maar genaakt aan niemand op denwelke het teeken is, en begint van mijn heiligdom. En zij begonnen van de oude mannen die vóór het Huis waren.” (Ezechiël 9: 5, 6) De duidelijke verklaring des Heeren is, dat de „georganiseerde godsdienst”, die zijn naam zoo grootelijks onteerd heeft, alsmede degenen die daartoe behooren, die aan de vervolging van zijn getrouw volk hebben deelgenomen en God's naam onteerd hebben, zonder genade vernietigd zullen worden.

Wie zijn dan degenen die zullen ontkomen? Het zijn de menschen van goeden wil, die naar de vrijstad vluchten. Eens waren zij in een zeker opzicht met Satan's organisatie verbonden, maar nu, nu zij er de goddeloosheid van ingezien hebben en nadat zij God's goedertierenheid hebben leeren kennen, zoeken zij hun toevlucht in God's organisatie, welke organisatie door de vrijsteden voorgesteld werd. Zij verlaten Babylon, dat wil zeggen, Satan's organisatie, en vluchten naar God's organisatie, nemen hun plaats aan de zijde van Jehova en zijn Koninkrijk in en moeten nu verder geen sympathie meer hebben voor of steun verleenen aan de booze organisatie, maar standvastig aan de zijde des Heeren blijven en hun volle instemming betuigen voor zijn organisatie en het werk, dat Hij doet.

Ouderlingen

De ouderlingen van God's organisatie zijn degenen die in den tempel gebracht en door den Heer gezalfd zijn en die dus inderdaad ouderlingen of gerijpten in

Christus zijn. Dezen zullen niet aarzelen, om de waarheid betreffende God's vijanden te verkondigen; en dit werd voorschaduwd door het volgende gedeelte van God's wet in Moab: „Maar wanneer er iemand zal zijn, die zijnen naaste haat, en hem lagen legt, en tegen hem opstaat en hem aan het leven slaat dat hij sterft, en vliedt tot eene van die steden, zoo zullen de oudsten zijner stad zenden, en nemen hem van daar, en zij zullen hem in de hand des bloedwrekers geven, dat hij sterve: uw oog zal hem niet verschoonen, maar gij zult het bloed des onschuldigen uit Israël wegdoen, dat het u wél ga.” — Deuteronomium 19: 11-13.

Het getrouwe overblijfsel van God's organisatie, dat dus uit oudsten of ouderlingen bestaat, mag in geen enkel opzicht een minnelijke schikking treffen met de doodslagers of vervolgers, die tot Satan's organisatie behooren of trachten, hen te beschermen; ook mag het geen sympathie voor hen aan den dag leggen, wat met de uitoefening van God's wraak over hen in strijd zou zijn. Zij moeten zich niet alleen zelf van die booze organisatie hebben afgescheiden, maar zij moeten ook in volkomen overeenstemming zijn met God's besluit, om zijn wraak over hen uit te oefenen. Zij moeten consequent zijn en God bidden, dat zijn aangekondigd voornemen om de goddeloozen te vernietigen, uitgevoerd worde. Op deze wijze zullen zij hun volle instemming en toewijding aan Jehova en zijn voornemens toonen. Deze getrouwen moeten derhalve voortgaan, vrijmoedig de wraak onzes Gods te verkondigen, omdat dit een deel is van de opdracht, die de gezalfden ontvangen hebben. — Jesaja 61: 1, 2.

Door de geheele „Christenheid” zijn millioenen menschen, die goed en oprecht van hart zijn, die geen deel aan de schuld van het onschuldig vergoten bloed willen hebben. In onwetendheid, dus onvoorziens en onbewust, zijn zij gevallen in de val van Satan en hebben daardoor vele verkeerde daden tegen anderen

begaan. Volgens God's wet is onwetendheid een verontschuldiging, als men zich tot gerechtigheid bekeert. Om echter te kunnen ontvlieden, moeten zij, nadat zij tot kennis van God's voorziening voor het menschelijk geslacht gekomen zijn, zich aan God en zijn koninkrijk toewijden. Evenals de „oudsten zijner [des doodslagers] stad", moeten zij de schuldigen niet beschermen, maar moeten in overeenstemming zijn met den grooteren Jehu; en als, evenals Jehu, Hij vraagt om de hoofden van de zonen van de tegenbeeldige Achab-bende, moeten zij het voorbeeld van de vorsten en oudsten volgen en de hoofden brengen. (2 Koningen 10: 1-7) Dit beteekent niet, dat zij een aandeel zullen hebben aan de terechtstelling van eenig schepsel, maar het beteekent, dat zij niet moeten aarzelen, om de waarheid te verkondigen, als de gelegenheid komt, en zij moeten zich hiervan niet laten afhouden, om den een of ander daardoor te sparen. De geestelijkheid, in het bijzonder de Rooms-Katholieke Hiërarchie, huilt en klaagt, dat Jehova's getuigen haar aanvalt. Dit is in het geheel niet waar. God legt zijn volk de verplichting op, de waarheid te verkondigen, opdat anderen met zijn voornemens mogen bekendgemaakt worden. Het is de waarheid, die de goddeloozen aan de kaak stelt, en de waarheid wordt verkondigd ter wille van degenen, die het goede wenschen te doen.

De groote Rechter, Christus Jezus, is op zijn troon in den tempel en hij scheidt de menschen, en degenen die in overeenstemming met God en gerechtigheid wenschen te zijn, moeten onvoorwaardelijk en on-dubbelzinnig hun plaats aan de zijde van den Heer innemen en duidelijk toonen, dat zij ten allen tijde vóór God en zijn rechtvaardige regeering zijn. De verplichting rust thans op Jehova's getuigen om de Jonadabklasse te onderwijzen, opdat deze menschen van goeden wil verstandelijk mogen handelen. Deze menschen van goeden wil zijn door Satan en zijn vertegen-

woordigers, in het bijzonder door de geestelijkheid, in blindheid gehouden, en totdat zij de waarheid over den Heer en zijn koninkrijk hoorden, hebben zij in onwetendheid de onheilige kliek ondersteund en gewelddadigheden begaan aan degenen die Jehova en zijn koninkrijk toegewijd zijn, evenals aan anderen.

Sedert de komst van den Heere Jezus tot den tempel en den opbouw van Zion vormen degenen die getrouw bevonden worden en in het verbond voor het koninkrijk gebracht zijn, een deel van God's organisatie. Het was na het verbond van getrouwheid, dat in Moab gesloten werd, dat de vrijsteden aangewezen werden, en dit toont aan, dat het na de opnemng van de getrouwe kinderen Gods in het verbond voor het koninkrijk was, dat de toevluchts- of vrijsteden in het tegenbeeld opgericht of beter gezegd van toepassing werden. Voordat het getrouwe overblijfsel in het verbond voor het koninkrijk opgenomen werd, zijn er menschen van goeden wil geweest, die er heden nog zijn, die onwetend of onvoorziens het eeuwige verbond overtreden hebben. De offerperiode voor de uitverkiezing van een volk voor Jehova's naam moet eindigen met de voltooiing van Zion; maar welke voorziening is er gemaakt voor die menschen van goeden wil, die zich nu Jehova God toewijden? Zij bevinden zich in de wereld, die door Satan geregeerd wordt, en zij hebben geen sympathie voor zijn onrechtvaardige heerschappij en hebben zich er van afgescheiden. Zij wenschen God te dienen en zijn wil te doen. Het is van belang, om juist nu te begrijpen, wat Jehova's voornemen met betrekking tot dezulken is en welke verplichting Jehova's getrouw overblijfsel in verband met de Jonadabs is opgelegd.

Menschen trokken in den Wereldoorlog en overtraden het eeuwige verbond door menschelijk bloed te vergieten, maar velen hunner deden zulks, omdat zij door de regeerende machten van Satan's organisatie

daartoe gedwongen werden, en zij deden het onkundig van het feit, dat zij het eeuwige verbond overtraden. Daar leerden zij de dubbelhartigheid en huichelachtigheid van de geestelijkheid, die beweert uit navolgers van Christus Jezus en dienaars van God te bestaan, kennen, en zagen, hoe zij niet alleen aan den oorlog deelnam, maar boosaardig anderen aanspoorde, menselijke schepselen te doden. Zulke mensen werden geschokt door de handelwijze der geestelijkheid, en toen zij van den oorlog terugkeerden en de waarheid omtrent God's voorziening voor het menselijke geslacht door Christus Jezus vernamen, werd bij hen het verlangen opgewekt, den wil Gods te leeren kennen en te doen. Zij haatten goddeloosheid en met een oprecht hart trachtten zij den juisten weg te vinden. Anderen hebben de goddelooze en verdrukkende organisatie, welke deze wereld regeert en veel onrecht aan de mensen met inbegrip van Jehova's getuigen, gedaan heeft, ondersteund. Anderen zijn verbonden met godsdienstige organisaties, die op wreede wijze God's getrouw volk vervolgd hebben, gelijk het kwaad, dat door Saulus van Tarsus bedreven werd. (Handelingen 8: 1-3; 9: 1-22) Anderen, zooals leden van de politiemacht of de sterke-arm groep, hebben met weerzin de bevelen van de geestelijkheid uitgevoerd en zijn gewelddadig tegen God's gezalfd volk opgetreden, maar toen zij de waarheid leerden, hebben zij het verlangen getoond, een anderen en juisten weg te volgen. Zij, die aldus oprecht hun handelwijze veranderen en den Heer op zijn voorgeschreven wijze zoeken, vinden Hem.

Het tegenbeeld van de vrijsteden is Jehova's organisatie, en Hij heeft een voorziening gemaakt voor de bescherming van diegenen, die zich volkomen aan de zijde van zijn organisatie stellen, en die niet opzettelijk en boosaardig het eeuwige verbond overtreden hebben. „Opzettelijk en boosaardig” beteekent be-

wust een slechte daad doen met een goddeloos motief in het hart, met volkomen veronachtzaming van de rechten van anderen. Bijvoorbeeld hebben geestelijken oogluikend de vervolging en het dooden van Jehova's getuigen toegelaten en hebben dit gedaan, terwijl zij wisten, dat zulke mannen en vrouwen onschuldig waren en het Woord Gods bekendmaakten. Het motief van zulke geestelijken was slecht omdat zij wenschten, dat deze getuigen uit den weg geruimd zouden worden. Anderen hebben hen bij het onrecht dat zij gedaan hebben, geholpen, maar hebben dit onwetend en zonder boos opzet gedaan. God's wet betreffende dezulken werd aan de Israëlieten bekendgemaakt, en op tegenbeeldige wijze is zij nu op anderen van toepassing, namelijk: „Diezelfde zes steden zullen den kinderen Israëls, en den vreemdeling en den bijwoner in het midden van hen, tot eene toevlucht zijn, opdat daarenen vliede wie eene ziel onvoorziens verslaat.” — Numeri 35: 15.

Nu, sedert de komst van den Heer tot den tempel, moeten diegenen die zich in de „Christenheid” bevinden en geen deel van de „Christenheid” uitmaken, maar die van goeden wil zijn en het verlangen hebben God en zijn rechtvaardige regeering te dienen, een veilige haven of toevlucht in de stad (namelijk, de organisatie) vinden, dat wil zeggen, geheel aan Jehova en zijn dienst gewijd zijn. Jehova heeft op zijn getuigen in den tegenwoordigen tijd een verplichting gelegd betreffende deze klasse, die het verlangen heeft rechtvaardig te handelen, en die verplichting kan niet over het hoofd gezien of genegeerd worden. Die verplichting is om aan de menschen van goeden wil de boodschap van het koninkrijk, die hen inlicht over God's voorziening, welke voor diegenen die Hem ijverig trachten te kennen en te dienen, gemaakt is, uit te dragen. Door zijn grooten Hoogepriester, Christus Jezus, gebiedt Jehova, dat zijn getuigen dit evangelie

van het koninkrijk moeten prediken, voordat het einde komt. Zij moeten een kennisgeving en waarschuwing aan de menschen geven, opdat diegenen van goeden wil ijverig mogen handelen en hun eigen verantwoordelijkheid tegenover God mogen dragen.

De vrijsteden werden bewoond door diegenen, die tot den stam van Levi behoorden: „Als hij vlucht tot eene van die steden, zoo zal hij staan aan de deur der stadspoort, en hij zal zijne woorden spreken voor de ooren der oudsten dier stad; dan zullen zij hem tot zich in de stad nemen, en hem plaats geven, dat hij bij hen wone. En als de bloedwreker hem najaagt, zoo zullen zij den doodslager in zijne hand niet overgeven, dewijl hij zijnen naaste niet met wetenschap verslagen heeft, en hem gisteren en eergisteren niet heeft gehaat.” (Jozua 20: 4, 5) Het was de plicht van de Levieten in de vrijsteden om inlichtingen, hulp en troost te geven aan diegenen, die een toevlucht zochten. Evenzoo is het de plicht van de tegenbeeldige Levieten, uit welke het priesterschap genomen wordt, inlichtingen, hulp en troost te geven aan diegenen, die nu de organisatie des Heeren zoeken. Dit moeten zij doen door hun een teeken op het voorhoofd te geven, dat wil zeggen, hun op de juiste wijze mede te deelen, wat zij moeten doen om de gunst des Heeren te bezitten. God gebiedt in het bijzonder door zijn profeet Ezechiël, dat de priesterklasse door het land moet gaan en aldus een „tav” (*Hebreeuwisch*) of kenteeken op de voorhoofden van diegenen die den weg des Heeren zoeken, moeten aanbrengeu. Het is deze klasse menschen, die aldus gekenteekend worden en die daarna de stad binnengaan en er in blijven, opdat zij gespaard en door de groote benauwdheid heengebracht worden. — Ezechiël 9: 6; Zefanja 2: 3.

Over het feit dat het volk van God's overblijfsel een bijzondere verplichting heeft tegenover diegenen van goeden wil die een toevlucht zoeken voor den wreker

en die onbewust kwaad hebben bedreven, staat geschreven: „Zoo zal de vergadering richten tusschen den slager en tusschen den bloedwreker, naar deze rechten, en de vergadering zal den doodslager redden uit de hand des bloedwrekers, en de vergadering zal hem doen wederkeeren tot zijne vrijstad, waarhenen hij gevloeden was; en hij zal daarin blijven tot den dood des Hoogepriesters, dien men met de heilige olie gezalfd heeft.” — Numeri 35: 22–25.

Daarom toonen zij, die weigeren onder de menschen te gaan en hen in hun huizen op te zoeken om hun de levengevende koninkrijksboodschap van den Heer te geven, en zij, die degenen, die aldus den Heer gehoorzamen door de boodschap der waarheid aan de menschen te brengen, hinderen, tegenstaan en ontmoedigen, een liefdeloozen en onrechtvaardigen geest, die de Jonadabklasse zonder barmhartigheid zou overleveren om door den scherprechter in Armageddon ter dood gebracht te worden. Het in gebreke blijven of weigeren om deze verantwoordelijkheid op zich te nemen en er naar te handelen, zal door den Heer niet onopgemerkt blijven, omdat Hij zijn gezalften verlicht heeft en zij moeten gehoorzamen. „Red degenen die ter dood gegrepen zijn, want zij wankelen ter dooding zoo gij u onthoudt. Wanneer gij zegt: Zie, wij weten dat niet, zal Hij die de harten weegt dat niet merken, en die uwe ziel gadeslaat, zal Hij het niet weten? Want Hij zal den mensch vergelden naar zijn werk.” (Spreuken 24: 11, 12) „Een waarachtig getuige redt de zielen; maar die leugens blaast, is een bedrieger.” — Spreuken 14: 25.

Het Zoeken naar een Toevlucht

Het feit, dat de voorziening voor een toevlucht evengoed „voor den vreemdeling” als voor de Israëlieten gemaakt werd, toont aan, dat Jehova's barm-

hartigheid een voorziening gemaakt heeft voor diegenen die buiten zijn organisatie zijn, opdat zij een toevlucht kunnen zoeken en vinden, door zich met zijn organisatie te verbinden, dat wil zeggen, geheel aan Hem gewijd te zijn; maar zij, die van zulk een toevlucht willen gebruik maken, moeten eerst hierover ingelicht worden en vervolgens handelen overeenkomstig de voorschriften, die de Heer te hunner leiding gegeven heeft. God's wet eischte, dat indien iemand bij ongeluk of onvoorziens of onbewust doodslag pleegde, en indien de doodslager geen vijand van den gedooden persoon was, de vergadering dan moest richten tusschen den doodslager en den wreker of naasten bloedverwant; dat wil zeggen, zij moesten de zaak onderzoeken en beslissen of de doodslager naar hun stad mocht vluchten en daar een toevlucht vinden, of niet. „En hij zal in die stad wonen, totdat hij sta voor het aangezicht der vergadering voor het gericht, totdat de Hoogepriester sterft die in die dagen zijn zal: dan zal de doodslager wederkeeren en komen tot zijne stad en tot zijn huis, tot de stad van waar hij gevloeden is.” — Jozua 20: 6.

Indien besloten werd dat de doodslager niet slecht was en bij ongeluk en zonder opzet gehandeld had, dan mocht de doodslager bescherming in de vrijstad vinden en moest daar blijven tot den dood van den hoogepriester. Ofschoon echter de vergadering den doodslager niet schuldig bevond, en recht gaf op de bescherming van de vrijstad was dit niet voldoende voor hem om vrij uit te gaan, maar hij moest in de vrijstad gaan en daar blijven tot een verandering in het ambt van den hoogepriester plaatsvond. Bij den dood van den hoogepriester mocht de doodslager veilig naar zijn eigen plaats of woning terugkeeren. Dit schijnt duidelijk te leeren, dat de Jonadabklasse, die bescherming bij God's organisatie gezocht en gevonden heeft, in den wagen of organisatie van den Heer met

den Grooteren Jehu moet blijven en haar hart steeds met sympathie voor en in harmonie met den Heer en zijn organisatie vervuld moet zijn, en dezen toestand des harten moet bewijzen, door met Jehova's getuigen samen te werken, totdat het ambt van de klasse des hoogepriesters op aarde vervuld is. Aldus moeten de menschen van goeden wil doen, indien zij gedurende den strijd van den grooten dag van God Almachtig gespaard willen blijven en zij tot de klasse, die zal leven en dikwijls de „millioenen die nu leven en nimmer zullen sterven” genoemd worden, zullen behooren.

De Heere Jezus Christus is de groote Hoogepriester en de getrouwe leden van zijn koninklijk huis worden als leden van dat priesterschap gerekend. (Openbaring 1: 6; 20: 6; 1 Petrus 2: 5-9) De zalfolie van God's geest is in het bijzonder uitgestort over allen die tot Jehova's getuigen in deze laatste dagen behooren; en het overblijfsel dat aldus gezalfd is, wordt tot leden van het „koninklijk priesterschap” gemaakt.

Dit zalven of 'uitstorten van den geest op alle vleesch' heeft plaats sedert de komst van den Heere Jezus tot den tempel, en sedertdien hebben de „jongelingen” die van het priesterschap zijn, een duidelijker gezicht van Jehova's voornemens betreffende hen gezien. (Joël 2: 28, 29) Dit zijn de dagen, waarin de Jonadabklasse is ontstaan, en diegenen die tot de Jonadabgroep behooren, zijn in Jehova's organisatie gevluht. Zoolang echter als de gezalfde leden van het koninklijk priesterschap, hetgeen het gezalfde overblijfsel is, op aarde leven en voortgaan dit evangelie van het koninkrijk te prediken, moet de Jonadabgroep omgaan en in harmonie zijn met Jehova's gezalfden en hen helpen met hun werk; anders zal de groote Wreker hen overvallen.

Men moet in gedachte houden, dat hetgeen tot de wet, welke God aan de Israëlieten gaf, behoort, voorafschaduwingen waren van grootere dingen die komen

zouden. (Hebreë 10: 1) De wet betreffende den doodslager, die onbewust en onvoorziens doodslag pleegde, voorzag voor zijn bescherming slechts in de stadsmuren van de vrijstad, en de muren of grenzen van de stad waren de voorsteden, welke de stad omringden. (Numeri 35: 2-5) Indien de wreker den doodslager buiten de grenzen van de vrijstad zou vinden, dan kon hij hem straffeloos dooden en het zou den wreker in 't geheel niet als een overtreding aangerekend worden. „Doch indien de doodslager eenigszins zal gaan uit de palen zijner vrijstad, waarhenen hij gevloeden was, en de bloedwreker hem zal vinden buiten de palen zijner vrijstad: zoo de bloedwreker den doodslager zal dooden, het zal hem geen bloedschuld zijn.” — Numeri 35: 26, 27.

Dit profetisch gezicht van de wet vindt zijn vervulling in den tegenwoordigen tijd. Jehova heeft genadevol voor diegenen die van goeden wil zijn en Hem nu zoeken en niet tot de geestelijke klasse behooren, een voorziening gemaakt. Indien iemand na het ontvangen van deze goede gaven uit de hand des Heeren te veel persoonlijke vrijheid uitoefent, dat wil zeggen, niet binnen de grenzen van Jehova's genadevolle voorziening, welke voor hem in den tegenwoordigen tijd gemaakt is, blijft; niet in overweging neemt, dat hij nog niet het recht op leven bezit, maar de gunst van Jehova licht of onverschillig acht of haar veronachtzaamt, verliest hij de bescherming, waarin Jehova voor hem voorzien heeft. Hij moet voortdurend de zekerheid en nabijheid van Armageddon waardeeren, ten tijde waarvan Satan's organisatie vernietigd zal worden, en ook het feit, dat spoedig de priestergroep de aarde zal verlaten, en dat dan de Jonadabklasse de gift van leven door Jezus Christus kan ontvangen, indien zij standvastig aan de zijde des Heeren en van gerechtigheid voortgaat. Terwijl hij eenmaal zijn stand aan de zijde van den Heer heeft ingenomen en het

De „kleine Kudde” en de „andere Schapen”

goede van God's schikking ondervonden heeft, en God's genadevolle voorziening voor diegenen die tot de Jonadabklasse behooren, geleerd heeft, kan hij niet terugkeeren tot de armzalige elementen van Satan's organisatie en terzelfder tijd God's bescherming hebben. — Ezechiël 18: 24, 26.

Diegenen die eenmaal een toevlucht aan de zijde des Heeren gezocht en gevonden hebben en die weer tot ongerechtigheid terugkeeren, zullen welverdiend sterven. De scherprechter van Jehova wordt volkomen gerechtvaardigd door dezulken te dooden, en zijn handen worden gezuiverd, omdat hij Jehova's bevelen uitvoert. Niemand in het heelal kan ooit met recht zeggen, dat de doodslager in Armageddon wreed, onverantwoord en onrechtvaardig zijn zal. Integendeel, het zal met de eischen van God's wet betreffende de heiligheid van menselijk leven in harmonie zijn. Op de waarde en belangrijkheid van de waarschuwing aan de volkeren wordt nu door de woorden van Jehova de nadruk gelegd, welke door zijn profeet bekendgemaakt worden: „En een, die het geluid der bazuin hoort, wel hoort maar zich niet laat waarschuwen, en het zwaard komt en neemt hem weg, diens bloed is op zijn hoofd; hij hoorde het geluid der bazuin maar liet zich niet waarschuwen, zijn bloed is op hem; maar hij die zich laat waarschuwen, behoudt zijne ziel. Als ik tot den rechtvaardige zeg dat hij zekerlijk leven zal, en hij op zijne gerechtigheid vertrouwt en onrecht doet, zoo zal aan alle zijne gerechtigheden niet gedacht worden, maar in zijn onrecht dat hij doet, daarin zal hij sterven.” — Ezechiël 33: 4, 5, 13.

„S c h a p e n”

Het behaagt den Heer redefiguren te gebruiken, die hij toepast op degenen die zijn geboden hooren en gehoorzamen. Een van deze redefiguren of zinnebeel-

den is dat van schapen, een diersoort, dat volgzaam en gehoorzaam is. De Heer sprak dikwijls in gelijkennissen, om de bijeenvergadering van degenen die Jehova en Christus Jezus liefhebben en gehoorzamen, te illustreeren. De herder en de schapen werden door hem op deze wijze gebruikt. In het land Palestina (waar Jezus zijn onderwijzingen gaf) was het gewoonte, dat de herder voor de schapen uit ging en de schapen, die zijn stem kenden, hem gehoorzaamden en volgden. Over den herder sprekende zeide Jezus: „En wanneer hij zijne schapen uitgedreven heeft, zoo gaat hij voor hen henen; en de schapen volgen hem, overmits zij zijne stem kennen.” — Johannes 10: 4.

Jehova is de grooter Herder, die degenen die Hem toegewijd zijn, leidt, behoedt en beschermt. „Jehova is mijn herder; mij zal niets ontbreken.” (Psalm 23: 1; *Engelsche vertaling*) Hier wordt Christus Jezus zelf, die altijd des Vaders wil gehoorzaamt, in de Schrift met de schapen vergeleken, omdat hij zich zonder te klagen ten volle aan den Allerhoogste onderwerpt. — Jesaja 53: 7.

Toen Jehova de Israëlieten zijn zinnebeeldig volk uit Egypte leidde, „voerde Hij zijn volk als schapen, en leidde ze als een kudde in de woestijn”. (Psalm 78: 52) De gehoorzamen onder de Israëlieten stelden God's uitverkoren kinderen voor, die uiteindelijk leden van zijn koninklijk huis worden. (Psalm 95: 7) Jehova heeft zijn geliefden Zoon Jezus aangesteld tot Hoofd, Leider en Goeden Herder van al degenen die leden van zijn koninklijk huis worden. De Heere Jezus zendt menschen 'als zijn schapen' uit, die ten volle aan zijn oproep en geboden gehoor schenken. Deze begeven zich onder anderen, die met wolven vergeleken worden, en Christus Jezus beschermt hen. (Mattheüs 10: 16) Jezus, de Goede Herder, gaf zijn leven voor degenen die zijn ware navolgers worden. Jezus zelf is voor de schapen de ingang, deur of weg naar het leven, en dit

illustreert hij door deze woorden: „Ik ben de deur: indien iemand door mij ingaat, die zal behouden worden, en hij zal ingaan en uitgaan, en weide vinden. De dief komt niet dan opdat hij stele en slachte en verderve: ik ben gekomen opdat zij het leven hebben en overvloed hebben. Ik ben de goede Herder. De goede herder stelt zijn leven voor de schapen. Ik ben de goede Herder, en ik ken de mijnen en word van de mijnen gekend.” — Johannes 10: 9–11, 14.

Jezus neemt betrekking op degenen die geroepen zijn om in zijn voetstappen te volgen, en getrouw en waarachtig blijven, als hij deze woorden bezigt: „Mijne schapen hooren mijne stem, en ik ken ze, en zij volgen mij, en ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal ze uit mijne hand rukken.” (Joh. 10: 27, 28) Door deze illustratie toont de Heer zijn zorg voor degenen die zich aan God's zaak toewijden en den Meester, Christus Jezus, den Goeden Herder, volgen.

In de wereld zijn er georganiseerde systemen, „kerken” genaamd, waarin door menschen geleerd wordt, dat alle belijdende navolgers van Christus Jezus bij hun dood naar den hemel gaan en dat alle anderen naar het vagevuur of de eeuwige pijniging gaan, en voorts dat er voor niemand behalve degenen die tenslotte in het hemelsche koninkrijk zullen komen, eenige hoop op leven bestaat. Een dergelijke leer of gevolgtrekking is geheel in strijd met het Woord Gods. Jezus geeft eerst een beschrijving van zijn getrouwe navolgers, zooals de apostelen, en vergelijkt hen met schapen, en vervolgens zeide Jezus ten einde een duidelijk onderscheid te maken tusschen degenen die naar den hemel gaan, en anderen uit de menschheid, die God liefhebben en gehoorzamen: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen mijne stem hooren, en het

zal worden ééne kudde en één herder." — Johannes 10: 16.

Zij die hier als „andere schapen” genoemd worden, zijn dezelfde die in andere deelen van de Schrift als Jonadabs geïdentificeerd worden, namelijk degenen die te bestemder tijd onder de leiding van Christus Jezus, den Goeden Herder, in God's organisatie gebracht worden; en op deze gehoorzamen nam Jezus betrekking, toen hij zeide: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, zoo iemand mijn woord zal bewaard hebben, die zal den dood niet zien in der eeuwigheid.” (Johannes 8: 51) „En een iegelijk die leeft, en in mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid: gelooft gij dat?” — Johannes 11: 26.

De Schrift toont duidelijk aan, dat de schapen die leden van het koninklijk huis in God's hemelsche organisatie zullen zijn, met Christus Jezus den rijkdom zijner heerlijkheid zullen beërven, en dezen zijn beperkt tot de 144.000. Ook toont de Schrift duidelijk aan, dat er menigten zijn, die voor eeuwig op de aarde zullen leven en daar de grenzenlooze rijkdommen, die Jehova voor hen in zijn koninkrijk onder Christus heeft weggelegd, zullen ontvangen. Degenen die nu op aarde leven, hebben het voorrecht te leven in een tijd, waarin God de beteekenis van zijn Woord duidelijk maakt en aan degenen die naar de waarheid zoeken, den grooten rijkdom van zijn schatkamer openbaart.

De voorgaande teksten identificeeren de klasse van menschen van goeden wil ten aanzien van Jehova, die in de Schrift als Jonadabs bekend zijn, als degenen die het teeken aan het voorhoofd ontvangen, als degenen die hun toevlucht tot de vrijstad nemen, als degenen die door Noach's gezin, dat in de ark in veiligheid gebracht werd, voorschaduwden, en tenslotte als „andere schapen”, die de Heer in zijn organisatie brengt en hun zijn zegeningen op aarde doet beërven.

Andere profetische beelden worden door de Schrift onthuld, waardoor deze klasse onder verschillende namen geïdentificeerd wordt. Voor deze gehoorzamen is het, dat God onnoemelijke rijkdommen heeft weggelegd. Ieder verstandig mensch zal er nu naar verlangend zijn te weten, hoe hij een aandeel in deze groote rijkdommen kan verwerven. Nu hebt ge de gelegenheid, deze bevredigende waarheden te leeren kennen.

Hoe Rijk te worden

JEHOVA is de bron van allen rijkdom, en Christus Jezus is Jehova's uitdeeler van dezen rijkdom. „De Vader heeft den Zoon lief, en heeft alle dingen in zijne hand gegeven.” (Johannes 3: 35) Slechts degenen die tot een kennis van Jehova komen en vervolgens gehoorzamen, zullen den rijkdom ontvangen, dien de Heer uitdeelt. Om deze reden zeide Jezus: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus dien gij gezonden hebt.” — Johannes 17: 3.

Dikwijls hoort men vele menschen, die wel een verlangen naar de zegeningen des levens hebben, maar die misleid en grootelijks in verwarring gebracht zijn, ongeveer het volgende zeggen: „Ik geloof, dat indien ik doe hetgeen ik als het goede erken, ik gered zal worden.” Een dergelijke gevolgtrekking of geloof is geheel onjuist. Er zijn niet vele wegen, maar slechts één weg, waarop de mensch de zegeningen des rijkdoms kan verkrijgen, en deze eene weg is door God bepaald. Op welke wijze kan nu de mensch dezen eenen en rechten weg vinden?

In de Schrift staan in het belang van den mensch, die den rechten weg tracht te vinden, de volgende woorden geschreven: „Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet gelooven dat Hij is, en een belooner is dergenen die Hem zoeken.” — Hebreë 11: 6.

De juiste, en derhalve Schriftuurlijke beteekenis van „geloof” is: Een kennis van Jehova's voornemen te hebben, zooals dat in zijn Woord, de Schrift, wordt uitgedrukt, en daarna vol vertrouwen zich op het Woord Gods te verlaten. Geloof moet gegrond zijn op hetgeen men als waarachtig erkend heeft, en wij

hebben de absolute verzekering, dat het Woord Gods waarachtig is. Betreffende de Schrift, het Woord Gods, zeide Jezus: „Uw woord is de waarheid.” De Schrift definieert geloof in overeenstemming met het voorgaande in deze woorden: „Maar geloof is een basis van dingen, waarop men hoopt, een overtuiging van onzichtbare dingen.” (Hebreëen 11: 1, *Diaglott*) „Het geloof nu is een vaste grond der dingen die men hoopt, en een bewijs der zaken die men niet ziet.” — Hebreëen 11: 1.

Een mensch kan geen betrouwbare verzekering van iets, dat slechts op zijn geestelijk bevattingvermogen gebaseerd is, hebben en wel zonder eenig uit betrouwbare bron voortkomend bewijs. Alles wat niet absoluut op waarheid gebaseerd is, is slechts een veronderstelling. Geen gezond denkend mensch zou zijn eeuwig welzijn slechts willen laten rusten op een veronderstelling.

Uw wensch is het om den zegen des Heeren, die rijk maakt en waaraan geen smart toegevoegd wordt, te verkrijgen. Teneinde de hoop te kunnen hebben dezen zegen te verkrijgen, moet er een gegronde reden aanwezig zijn om dezen zegen te verwachten, en deze gegronde reden moet gebaseerd zijn op behoorlijk bewijsmateriaal, dat uit een absoluut betrouwbare bron voortkomt. De basis of grond, waarop deze hoop rust, is geloof. Alvorens men kan „gelooven”, in de beteekenis van de Schrift, of geloof hebben, moet men eenige kennis ontvangen; daarom staat er in de Schrift geschreven: „Zoo is dan het geloof uit het gehoor [der boodschap der waarheid], en het gehoor [der boodschap der waarheid] door het woord Gods [hetwelk de waarheid is].” (Romeinen 10: 17) Als gij weet, dat de boodschap in God's Woord waarachtig is, kunt gij u met vertrouwen op deze boodschap, die het ware en overtuigende bewijs voor de dingen, die gij hoopt, verschaft, verlaten. Dit is de reden, waarom

gij hoop kunt hebben de zegeningen te verkrijgen, die God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben en dienen.

Geloof kan niet gebaseerd worden op de van menschen verkregen inlichtingen, omdat alle menschen onvolmaakt zijn en u er nooit zeker van kunt zijn, dat eenig mensch de nauwkeurige waarheid spreekt. Ongeacht de oprechtheid des menschen is zijn opinie waardeloos, als deze opinie niet door het Woord Gods ondersteund wordt. Indien gij vertrouwt op hetgeen een onvolmaakt mensch zegt, is dat lichtgeloovigheid en geen geloof. Iedere hoop, die op lichtgeloovigheid gebaseerd is, zal zeker den bodem worden ingeslagen. Om geloof te hebben, moet gij de waarheid hooren, weten, dat het de waarheid is en u vervolgens met vertrouwen op deze boodschap der waarheid verlaten. Indien dan getrouw aan deze boodschap der waarheid gehoor geschonken wordt, kunt gij nimmer falen. Te bouwen op hetgeen gij uit God's Woord der waarheid vernomen hebt, is in Jehova en zijn voornemens, als onthuld in de Schrift, te gelooven. Nu beschouwen men de volgende in de Schrift opgeteekende bewijsvoering dienaangaande: „Want een iegelijk die den naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden. Hoe zullen zij dan hem aanroepen in welken zij niet geloofd hebben? En hoe zullen zij in hem gelooven, van welken zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij hooren, zonder die hun predikt [namelijk God's Woord der waarheid, zooals dat in de Schrift geschreven staat]? En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden? Gelijk geschreven is: Hoe liefelijk zijn de voeten dergenen die vrede verkondigen, dergenen die het goede verkondigen!” — Romeinen 10: 13-15.

Iemand die het volk toespreekt en uiting geeft aan zijn gevolgtrekkingen of de gevolgtrekkingen of meeningen van andere menschen is niet een „predi-

ker" in de beteekenis van de Schrift. Een juistere benaming zou voor hem „schetteraar" zijn. De mensch die een beroep doet op de gevoelens of hartstochten van anderen, predikt niet de waarheid, omdat men de waarheid slechts kan verkrijgen door bezadigd en nuchter te overleggen; daarom zegt God tot den mensch, die de waarheid zoekt, overeenkomstig de Engelsche vertaling: „Kom nu, en laat ons tezamen overleggen, zegt de Heer: Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen even wit worden als de sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als wol." (Jesaja 1: 18) Met den Heer te overleggen beteekent, om bezadigd, biddend en studeerend zijn Woord te beschouwen.

Om deze reden zendt de Heer zijn getuigen uit om andere menschen omtrent zijn voornemen in te lichten; en deze getuigen verkondigen niet hun ideeën, maar vestigen de aandacht op de boodschap der waarheid, die in de Schrift gevonden wordt. Degene die deze inlichtingen uit de Schrift ontvangt, heeft het voorrecht in den Heere God en den Heere Jezus Christus te gelooven, en indien hij gelooft, zal hij zijn geloof bewijzen door in overeenstemming ermede te handelen. Om zich op het Woord Gods te verlaten, hetgeen een onderdeel van het geloof vormt, dient men zich in overeenstemming met het Woord Gods te gedragen.

Menschen vormen een organisatie, die zij „een kerk" noemen, en zij werpen leerstellingen of meeningen op en noemen deze „geloofsbelijdenissen", en de menschen in het algemeen worden dan aangespoord om deze leerstellingen of dogma's te gelooven en overeenkomstig den vormendienst van deze geloofsbelijdenis te handelen. Om in de leerstellingen van menschen of datgene wat door menschelijke organisaties wordt voorgelegd, te gelooven, vormt in het geheel geen geloof. Jehova God en Christus Jezus

zijn de Leeraars, en de ware leerstellingen staan in de Schrift geschreven; en de Schrift wordt gegeven als een volmaakte gids voor den mensch, die den wensch heeft den weg der gerechtigheid te leeren kennen en te volgen. (2 Timotheüs 3: 16, 17) Hieruit volgt dus, dat gij God niet kunt behagen door te gelooven en te vertrouwen op hetgeen gij denkt, noch kunt gij God behagen door te gelooven en te vertrouwen op hetgeen iemand anders denkt of leert. Gij kunt God alleen behagen door zijn Woord te kennen, hierop te bouwen en het te gehoorzamen.

Om deze reden is eenige kennis van de Schrift een absolute vereischte voor geloof. De eerste vereischte is te „gelooven dat God is”, dat wil zeggen, dat Hij bestaat, en dat Hij degene is, uit wien alle zegeningen voortkomen. (Hebreëen 11: 6) God is de Eeuwige, die de hemelen en de aarde en alle dingen die daarop zijn, geschapen heeft. Zoals de Schrift verklaart, is Hij de groote „IK BEN”, hetgeen beteekent dat Hij niet slechts degene is die was, die ontstaan is en nu is; maar de „IK BEN” beteekent, dat Hij in eeuwigheid bestaan heeft. (Exodus 3: 14) „Heere, Gij zijt ons geweest eene toevlucht van geslacht tot geslacht. Eer de bergen geboren waren, en Gij de aarde en de wereld voortgebracht hadt, ja van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God.” (Psalm 90: 1, 2) In de profetie der Schrift staat geschreven: „Alzoo zegt God de Heere, die de hemelen geschapen, en dezelve uitgebreid heeft, die de aarde uitgespannen heeft en wat daaruit voortkomt, die den volke dat daarop is, den adem geeft, en den geest dengenen die daarop wandelen.” — Jesaja 42: 5.

Door zijn Woord, den Bijbel of Heilige Schrift, openbaart God zich aan zijn schepselen en onthult daardoor zijn voornemens ten aanzien van zijn schepselen. De beteekenis van zijn naam of titels is hierbij van groot belang. Zijn naam *De God* beteekent De

Machtige, de Schepper van alle dingen. Zijn naam *Jehova* beteekent zijn voornemen ten aanzien van zijn schepselen. Zijn naam *De Almachtige God* beteekent, dat zijn macht onbegrensd is. Zijn naam *De Allerhoogste* beteekent, dat Hij de Oppermachtige is en dat er niemand vóór Hem is. Zijn naam *Vader* beteekent, dat Hij de Levengever is. Hij is de Vader van onzen Heere Jezus Christus, omdat Christus Jezus, de Zoon, Jehova's ‚begin der schepping‘ was en van Jehova ontving hij het leven. (Openbaring 3: 14) Hij heeft zijn geliefden Zoon, Christus Jezus, aangesteld tot zijn Eersten Uitvoerenden Dienaar en den Verlosser der menschheid.

Na eenige kennis omtrent Jehova God en zijn geliefden Zoon Christus Jezus ontvangen te hebben, wenscht gij tot Hem te komen en zijn voornemen te leeren kennen. Hieraan voorafgaande is een uiteenzetting gegeven van de teksten die betrekking hebben op degenen die als een volk voor Jehova's naam uit de wereld genomen worden. Dezelfde teksten zijn tot op zekere hoogte van toepassing op al degenen, die ooit het leven zullen verkrijgen. Aangezien deze teksten op menschen van goeden wil, die ook „Jonadabs” genoemd worden, van toepassing zijn, wordt hier opnieuw de aandacht erop gevestigd. Jezus, Jehova's woordvoerder, verklaart met gezag: Ik ben de weg, en de waarheid, en het leven: niemand komt tot den Vader dan door mij.” (Johannes 14: 6) Deze kennis moet men hebben alvorens men geloof kan hebben, en vervolgens moet men zich op deze kennis verlaten. God heeft in de verlossing en zegening der menschheid voorzien door Christus Jezus en er is voor den mensch geen andere weg mogelijk om deze zegening te verkrijgen. „En de zaligheid is in geen anderen; want er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welchen zij moeten zalig worden.” (Handelingen 4: 12) Vervolgens

zegt Jezus: „Niemand kan tot mij komen, tenzij dat de Vader die mij gezonden heeft, hem trekke.” (Joh. 6:44) Het is noodzakelijk voor u om te begrijpen hoe men met Jehova God in overeenstemming kan komen. De Schrift antwoordt, dat God den mensch tot Christus Jezus trekt door dien mensch de gelegenheid te verschaffen te leeren kennen en te begrijpen, dat Jezus de door God voorziene weg tot verlossing en zegening des menschen is en dat er geen andere weg bestaat. Als iemand leert inzien, dat er behalve door Christus Jezus geen andere weg bestaat om het leven en de daarbij behoorende zegeningen te verkrijgen, zal zich de redelijk denkende mensch tot hem aangetrokken gevoelen. Geen zegening zou duurzaam kunnen zijn, als een mensch niet eeuwig leeft, en deze zegening komt van Jehova door Christus Jezus; gelijk geschreven staat: ‚Leven is de gift van God [aan den mensch] door onzen Heer en Heiland Jezus Christus.’ (Romeinen 6:23) Om deze reden zeide Jezus: ‚Dit is het eeuwige leven, God en Christus te kennen.’ — Johannes 17:3.

Zijt gij thans zoover gekomen, dat gij gelooft, dat Jehova de ware en almachtige God is en dat Christus Jezus zijn geliefde Zoon is; dat Jezus door den wil Gods aan het kruis gestorven is en daardoor den loskoop- of rantsoenprijs voor u verschaft heeft, en dat Jezus Christus daarom de Redder des menschen is en dat de mensch slechts door hem het eeuwige leven kan verkrijgen? Zijt gij ervan overtuigd, dat deze waarheden, die in den Bijbel voorkomen, volkomen betrouwbaar zijn en dat gij er met zekerheid en vertrouwen op kunt bouwen? Indien gij deze vragen met Ja kunt beantwoorden, zult gij bewijzen, dat gij hieraan geloof hecht, door den weg in te slaan, die door de Schrift wordt aangegeven en dien men dient te volgen, teneinde in aanmerking te komen voor de

zegeningen des rijkdoms, die Jehova voor de menscheid voorzien heeft. Wat is dan nu de volgende stap?

Wijding

Gij zijt een mensch van goeden wil jegens God en daarom is het uw eerlijke en oprechte wensch om den wil Gods te doen. Daar gij een vol vertrouwen in Jehova God hebt, weet gij dat zijn wil met betrekking tot u goed is. De volmaakte mensch Jezus zeide: „Zie, ik kom . . . om uwen wil te doen, o God!” (Hebreëen 10: 7) „Ik heb lust, o mijn God! om uw welbehagen te doen, en uwe wet is in mijn hart.” (Psalm 40: 8, 9, *Eng. vert.*) Deze woorden beteekenen, dat Jezus ten volle op Jehova God vertrouwde en gaarne overeenkwam om den wil van God, zijn Vader, te doen. Zulk een overeenkomst om God's wil te doen, vormt de wijding. Een ieder die God's gunst wenschte te ontvangen, moet precies denzelfden weg bewandelen. Hij moet in den Heere Jezus Christus als zijn Verlosser en Heiland gelooven en op grond van zijn vertrouwen op God en Christus Jezus een verbond sluiten of overeenkomen om den wil Gods te doen. De wil Gods betreffende dien persoon is in de Schrift neergelegd; daarom wordt het voor hem een noodzakelijkheid om de Schrift te bestudeeren en den wil Gods betreffende zich vast te stellen.

Het is noodzakelijk er eenig blijk van te geven, dat gij overeengekomen zijt om den wil Gods te doen, en door dit door u geleverde bewijs kunnen anderen weten, dat gij uw plaats aan de zijde van God en Christus Jezus ingenomen hebt. Hierover staat in de Schrift geschreven: „Indien gij met uwen mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart gelooven dat hem God uit de dooden opgewekt heeft, zoo zult gij zalig worden; want met het hart gelooft men ter

rechtvaardigheid, en met den mond belijdt men ter zaligheid." — Romeinen 10: 9, 10.

Een uiterlijke of openlijke verklaring of belijdenis, dat gij een verbond gesloten hebt of overeengekomen zijt den wil Gods te doen, is aan uw zijde noodzakelijk om te toonen, dat gij werkelijk geloof in God en zijn voorzieningen voor u hebt en uitoeft. Vele menschen beweren Christenen te zijn, die zich van de heidenen onderscheiden, maar de meesten hunner schamen zich den naam van God en Christus Jezus te belijden, en deze schaamte vormt op zichzelf het bewijs, dat dezulken niet overeengekomen zijn, den wil Gods te doen. „Een iegelijk die in hem gelooft, die zal niet beschaamd worden." (Romeinen 10: 11) Waartoe zou iemand zich schamen om openlijk voor anderen den naam van den eenige, door wien al zijn zegeningen moeten komen, te belijden?

Doop

Is het voor iemand, die heden belijdt een Jonadab of mensch van goeden wil jegens God te zijn, noodzakelijk gedoopt of in water ondergedompeld te worden? Dit is juist en een noodzakelijke daad van gehoorzaamheid aan de zijde van dengene die zich gewijd heeft, dat wil zeggen, overeengekomen is of met God een verbond gesloten heeft, om zijn wil te doen. Het is een uiterlijke belijdenis, dat degene, die in water gedoopt wordt, overeengekomen is den wil Gods te doen. De doop of onderdompeling in water is geen afwassing of reiniging van zonde, die den mensch op grond van Adam's ongehoorzaamheid aankleeft. Het is het offer of levensbloed van Jezus, dat van zonde reinigt. (1 Johannes 1: 7-9) Er is geen middel tot reiniging van zonde of tot delging der zonde dan door de vergieting van het bloed van

Christus Jezus. (Hebreën 9: 22) Slechts degenen die geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus hebben en uitoefenen, verkrijgen vergeving hunner zonden. De onderdompeling in water is een uiterlijk bewijs, dat degene die zich laat doopen, een verbond met God heeft aangegaan om zijn wil te doen, en dit bevestigt dan het geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus. De onderwerping aan den waterdoop is een daad van gehoorzaamheid, die illustreert, hoe men zich ten volle in de handen des Heeren gesteld heeft, en daarom is doop noodzakelijk en goed om voltrokken te worden aan allen, die overeengekomen zijn den wil Gods te doen.

De volmaakte mensch Jezus bood zich Johannes aan de rivier de Jordaan aan en verzocht hem, in de rivier gedoopt te worden. Aanvankelijk weigerde Johannes hem te doopen, omdat hij wist, dat Jezus niet een zondig mensch was, en blijkbaar was Johannes van meening, dat de waterdoop alleen van nut is voor degenen die zondig zijn. Jezus verklaarde Johannes niet de reden van zijn wensch, maar hij antwoordde op Johannes' tegenwerping: „Laat nu af, want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen.” (Mattheüs 3: 15) Jezus was daar volmaakt, rein, heilig en zonder zonde. Zijn waterdoop of onderdompeling was een getuigenis voor anderen, dat hij ten volle overeengekomen was, den wil van zijn Vader, Jehova, te doen.

Er staat geschreven, dat onmiddellijk na den doop van Jezus in het water de omstanders een goedkeurende stem uit den hooge hoorden: „En zie, eene stem uit de hemelen, zeggende: Deze is mijn Zoon, mijn Geliefde, in denwelke Ik mijn welbehagen heb.” (Mattheüs 3: 17) Aldus manifesteerde God zijn welbehagen in de gehoorzame daad van zijn geliefden Zoon en terzelfder tijd erkende Hij Christus Jezus als zijn Zoon. Ieder mensch, die zich vastberaden aan de

zijde van God en Christus Jezus stelt, wil dit feit gaarne aan andere menschen betuigen, opdat ook zij de belangrijkheid van het dienen van Jehova mogen inzien; daarom is het goed, dat hij openlijk getuigenis voor dit feit aflegt door zich in het openbaar aan de onderdompeling of doop in water te onderwerpen. Door zich in het water te laten onderdompelen zegt hij symbolisch: „Mijn zelfzuchtige wil is dood, en voortaan zal het mij een lust zijn om den wil van Jehova God te doen.”

Zulk een onderdompeling is op haar plaats voor alle personen die zich aan God gewijd hebben om zijn wil te doen. Degenen die deelhebbers der hemelsche zegeningen en leden van het koninklijk huis worden, moeten een anderen doop, niet in water, maar van een veel diepere beteekenis ondergaan. Betreffende den doop van degenen die tot de hemelsche organisatie zullen behooren, zegt de Schrift: „Of weet gij niet, dat zooveel als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in zijnen dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met hem ééne plant geworden zijn in de gelijkmaking zijns doods, zoo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking zijner opstanding; dit wetende dat onze oude mensch met hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.” — Romeinen 6: 3-6.

Deze woorden betreffende den doop hebben geen betrekking op onderdompeling in water, maar hebben betrekking op den doop in den dood van Jezus Christus. Dat beteekent, dat zijn ware en getrouwe navolgers moeten sterven evenals Christus Jezus gestorven is, namelijk een offerandelijk dood, opdat zij in de gelijkheid van den Heere Jezus in de

opstanding mogen opgewekt worden. De menschen van goeden wil, die Jonadabs genoemd worden, hebben geen deel in den doop in Jezus' dood. Hun hoop op leven is geheel aardsch. Allen die, hetzij in den hemel of op de aarde, eeuwig leven ontvangen, moeten een verbond sluiten om den wil Gods te doen, en de doop in water symboliseert, dat zulk een verbond gesloten is; maar slechts degenen die op zich nemen, in de voetstappen van Jezus te volgen en dit ook werkelijk doen met de hoop leden van zijn koninklijk huis te worden, moeten in den dood van Jezus Christus gedoopt worden.

Liefde

Aan Jezus Christus werd de vraag voorgelegd: „Meester, welk is het groote gebod in de wet?” (Mattheüs 22: 36) Men bedenke, dat God's wet nooit verandert; en daarom heeft het antwoord van Jezus op deze vraag betrekking op ieder schepsel van het menschenlijke geslacht, dat, zij het in den hemel of op de aarde, eeuwig leven zal verkrijgen. „En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere uwen God met geheel uw hart en met geheel uwe ziel en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het groote gebod.” (Mattheüs 22: 37, 38) De woorden van Jezus toonen aan, dat het daarin neergelegde gebod God's allerbelangrijkste gebod is en dat dit het grootste door Hem gegeven gebod is, zoowel wat den tijd als wat de naleving betreft, voor degenen die Jehova God wenschen te behagen. Wat wordt nu met „liefde” bedoeld?

In geen geval kon het betrekking hebben op sentimentaliteit. Overeenkomstig de Schrift beteekent *liefde* een onbaatzuchtige toewijding aan Jehova. Liefde is precies het tegenovergestelde van zelfzucht. Er staat geschreven „God is liefde”, omdat door Hem

alle dingen onbaatzuchtig gedaan worden. Aangezien God Degene is, die aan het schepsel leven geeft, is het voor dat schepsel een absolute noodzakelijkheid om met God in harmonie en Hem derhalve onzelfzuchtig toegewijd te zijn. Bij hem moet God in alle dingen de eerste plaats innemen. Strikt genomen kan niet gesproken worden van graden in de liefde. Iemand die God liefheeft, moet Hem geheel toegewijd zijn. Het „hart” is symbolisch zoowel de zetel der genegenheid als de drijfveer, en daarom moet de genegenheid van het schepsel gericht zijn op den Schepper en van een verdeeling van zijn genegenheid tusschen den Schepper en eenig schepsel kan geen sprake zijn. Indien er eenige vraag oprijst, die tot verdeeling der genegenheid tusschen den Schepper en het schepsel zou kunnen leiden, dan dient de mensch, die God behaagt, onmiddellijk ten gunste van Jehova God te beslissen. De toewijding des harten moet onverdeeld tot God zijn. De „ziel” is het levende schepsel, dat wil zeggen, het schepsel dat ademt, beweegt en een bestaan heeft (Genesis 2: 7); en het gebod is, dat het schepsel moet liefhebben met geheel zijn ziel, hetgeen beteekent, dat zijn geheele leven Jehova God moet zijn toegewijd.

Het gebod is, dat „gij zult God liefhebben met geheel uw verstand”. Het „verstand” is die eigenschap van het schepsel, waarmede men naspeurt en vaststelt, wat de wil Gods is; en dit deel van het gebod beteekent, dat men zijn verstand moet richten op de vaststelling van God's wil, om deze dan daarna met blijdschap te doen. Het hoogste gebod is derhalve, dat het schepsel Jehova moet liefhebben, dat wil zeggen, een onzelfzuchtig verlangen moet hebben om den wil Gods te doen, en vervolgens zijn allerbeste pogingen in het werk moet stellen om den wil Gods ook te doen. Dit gebod wordt het schepsel in het belang van het schepsel gegeven. God's wet bepaalt,

dat slechts degenen die Hem liefhebben, zijn zegening des rijkdoms zullen ontvangen; daarom eischt God in het belang van het schepsel, dat het schepsel Hem liefheeft. Dit bezorgt Jehova geen voordeel, maar vormt het eenige middel, waardoor het schepsel God's rijke zegeningen kan ontvangen.

Hoe heeft iemand voor zichzelf of voor anderen het bewijs, dat hij God en zijn Woord liefheeft? Deze vraag wordt in de Schrift beantwoord: „Dit bewijst onze liefde voor God, dat wij zijn geboden houden en wel met blijdschap.” (1 Johannes 5: 3) Jezus en zijn Vader zijn ten allen tijde in nauwkeurige overeenstemming of eensgezindheid met elkander, en daarom heeft degene die Jehova God liefheeft, ook Christus Jezus lief, omdat zulks God's gebod is. (Hebreë 1: 6; Johannes 5: 23) Tot degenen die overeengekomen zijn, zijn wil te doen, zegt Jezus: „Indien gij mij liefhebt, zoo bewaart mijne geboden: Die mijne geboden heeft en ze bewaart, die is het die mij liefheeft; en die mij liefheeft, zal van mijnen Vader geliefd worden; en ik zal hem liefhebben, en ik zal mijzelf aan hem openbaren.” (Johannes 14: 15, 21) Jezus Christus is de Uitvoerende Dienaar van Jehova, en alle geboden die door den Heere Jezus gegeven worden, zijn de geboden van Jehova, den Vader; en derhalve zal degene die God en Christus liefheeft, getrouw pogen, de geboden van God en Christus te gehoorzamen. — Johannes 14: 24.

Jehova heeft niet om eenige zelfzuchtige reden of om Zichzelf enig voordeel te brengen, voor de verlossing des menschen gezorgd. Zijn voorziening om den mensch het leven te geven, is geheel en al onzelfzuchtig, dus een uitdrukking van liefde. „Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” (Johannes 3: 16) Deze woorden be-

teekenen klaarblijkelijk, dat Jehova er in voorzien heeft, dat de menschheid zijn zegeningen kan verwerven, als de mensch in Christus Jezus geloofd en hem gehoorzaamt. Te gelooven beteekent niet slechts een geestelijk begrip, maar het beteekent dat iemand weet, dat Christus Jezus zijn Heiland en dat Jehova de Levengever is, en dat hij zich vol vertrouwen op deze waarheden verlaat en eerlijk en oprecht tracht, God's wil te doen.

Jehova dringt zijn zegeningen aan geen enkel schepsel op. Allen die den rijkdom zijner zegeningen ontvangen, moeten zich uit vrijen wil in overeenstemming brengen met de regels, die Jehova tot leiding des menschen heeft neergelegd. In zijn antwoord op de hem gestelde vraag noemde Jezus ook het tweede gebod. Zijn woorden zijn: „En het tweede, daaraan gelijk is: Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelfen. Aan deze twee geboden hangt de gansche Wet en de Profeten.” (Mattheüs 22: 39, 40) Geen mensch zou zichzelf iets willen aandoen. Indien hij zijn naaste of zijn medeschepsel liefheeft als zichzelf, dan zal hij ook niet willen of trachten, zijn broeder iets aan te doen. Hij zal zijn medeschepsel rechtvaardig behandelen.

Op een andere plaats gaf Jezus uiting aan den regel: „En gelijk gij wilt dat u de menschen doen zullen, doet gij hun ook desgelijks.” (Lucas 6: 31) Voorts noemt de Heer op een andere plaats de wet, waardoor de schepselen die Hem wenschen te behagen, zich moeten laten leiden, op deze wijze: „Wat eischt de Heere van u, dan recht te doen en weldadigheid lief te hebben en ootmoediglich te wandelen met uwen God?” (Micha 6: 8) Hij die deze twee geboden van Jehova, die hier door den Heere Jezus herhaald worden, houdt, zal den rechten weg volgen, waardoor hij zich de goedkeuring des Allerhoogsten zal verwerven. Bij het doen van hetgeen men denkt

dat goed is, kan men zich niet uitsluitend door zijn geweten laten leiden. Indien zijn geweten hem veroordeelt, bewijst dit, dat hij verkeerd handelt, maar ook kan hij met een rein geweten doen hetgeen verkeerd is. Het geweten des menschen is geen veilige gids, als dat geweten zich niet nauwkeurig in overeenstemming met het Woord Gods laat leiden.

Niemand bedriege zichzelf of worde bedrogen door te denken, dat indien men doet hetgeen men volgens eer en geweten als juist beschouwt, men het eeuwige leven kan verwerven. Alle menschen kwamen tengevolge van de zonde onder de veroordeeling, en het vonnis van Adam en de veroordeeling van alle anderen is volkomen rechtvaardig. Jehova God heeft in zijn liefde en barmhartigheid voor de menschheid in den weg voorzien, haar te bevrijden van het uit de zonde voortkomende onvermogen, en slechts degenen die dien weg volgen, kunnen van dat onvermogen ontheven worden. Om God's zegening te ontvangen, moet de mensch zijn deel doen, zooals de Heer geboden heeft. Er staat in de Schrift geschreven: „Zoo dan gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens; want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien éénen mensch, velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzoo zullen ook door de gehoorzaamheid van éénen, velen tot rechtvaardigen gesteld worden.” — Romeinen 5: 18, 19.

Het was de misdaad van Adam, die zijn veroordeeling ter dood ten gevolge had. Het oordeel werd tegen Adam uitgesproken en daarom was hij dus die ééne, die ter dood veroordeeld werd. De uitwerking of het gevolg van dat vonnis der veroordeeling komt over alle menschen, omdat allen de nakomelingen van den mensch Adam zijn, en wel nadat het vonnis

of oordeel over Adam was uitgesproken. Voordat Adam kinderen geboren werden, bevond hij zich onder het doodsoordeel en was stervende, en diengevolge kon hij aan zijn nakomelingschap geen volmaakt leven en het recht op leven overdragen. Dit is de reden waarom allen in zonde geboren en „in ongerechtigheid ontvangen” werden. Alle onvolmaakte schepselen zijn onder de veroordeeling tengevolge van deze onvolmaaktheid, en God kan niet iets onvolmaakts goedkeuren. Alle menschen die in zonde geboren worden, moeten eens sterven, als er voor hen geen voorziening ten leven getroffen zou zijn. God heeft deze voorziening door zijn geliefden Zoon getroffen, welke den dood onderging, opdat de menschen een gelegenheid ten leven mochten verkrijgen. Dit is de door God bepaalde weg; een andere weg is er niet. Door de ongehoorzaamheid van Adam werden velen zondaars, en door de gehoorzaamheid van Christus Jezus tot den dood worden velen, dat wil zeggen, zoovelen in hem gelooven en God's geboden gehoorzamen, gerechtvaardigd, en het zijn slechts dezulken, die er voor in aanmerking komen, uit de handen van Jehova rijkdom te ontvangen.

Allen dienen te bedenken, dat de zegeningen van God niet bestemd zijn voor degenen die in gebreke blijven of weigeren in den Heere Jezus Christus te gelooven en God en Christus te gehoorzamen. Geloof en gehoorzaamheid zijn de voorwaarden, waaraan voldaan moet worden, alvorens men de zegeningen van God, die het schepsel rijk maken, ontvangt. Allen werden geboren onder de veroordeeling, en er bestaat slechts één weg om van deze veroordeeling vrij te komen. Hierover staat geschreven: „Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem.” (Johannes 3: 36) De hiergenoemde toorn Gods beteekent de veroor-

deeling die rust op al degenen die zondaars zijn en op grond van de zonde van God vervreemd zijn. De eenig mogelijke weg om onder deze toorn of veroordeeling vandaan te komen is door het geloof in het bloed van Christus Jezus en de gehoorzaming daaraan; en de duidelijke woorden in bovenstaanden tekst zijn, dat degenen die in gebreke blijven of weigeren te gelooven, nadat zij daartoe een gelegenheid ontvangen hebben, het leven niet zullen zien, maar onder de wraak of veroordeeling Gods blijven. Dit bewijst afdoende, dat het rantsoenoffer niet automatisch allen schepselen ten goede komt, maar slechts gezegende gevolgen heeft voor degenen die geloof in God en in Christus Jezus uitoefenen en God's Woord gehoorzamen. Dit is in het geheel niet in strijd met de verklaring in 1 Timotheüs 2: 5, 6, en wel: „De mensch Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen.” Het rantsoenoffer, dat hierin genoemd wordt, heeft betrekking op al degenen die gelooven, en niet op alle menschen, ongeacht hun geloofsovertuiging.

Moge niemand zich laten misleiden of door anderen er toe gebracht worden te gelooven, dat hij God's bestemden weg ter verlossing kan negeeren en terzelfder tijd God's zegen kan ontvangen. De opvolging van de leeringen van onvolmaakte menschen en het vertrouwen daarop zullen iemand met zekerheid tot rampspoed leiden. De bewering van iemand, dat hij kan doen wat hem behaagt of wat hem goeddunkt en dat hij desondanks gered zal worden, is erger dan dwaasheid en zal zeker zijn vernietiging ten gevolge hebben. Op dit punt is de volgende tekst zeer nadrukkelijk: „Vertrouw op den Heere met uw gansche hart, en steun op uw verstand niet. Ken Hem in alle uwe wegen, en Hij zal uwe paden recht maken.” (Sprenken 3: 5, 6) Dit toont aan, dat een mensch niet op zijn eigen zelfzuchtige redeneering of begrip kan

steunen, maar door het Woord Gods geleid moet worden, en indien hij in al zijn wegen Jehova en Christus Jezus erkent, kan hij er zeker van zijn, op den juisten weg geleid te worden. God in al zijn wegen te erkennen, beteekent, dat de mensch naarstig de Schrift zal onderzoeken om God's wegen te leeren kennen en Hem vervolgens te gehoorzamen, en dat hij God de eer en den dank zal geven voor alles wat hij bezit.

Evenmin kan iemand veilig zeggen, dat hij in den Heere Jezus Christus gelooft, als hij daarna in gebreke blijft, zich van den wil Gods op de hoogte te stellen. Hij moet den wil Gods betreffende hem kennen teneinde hem te kunnen doen. Niemand kan op God vertrouwen en zijn wil doen, als hij niet met God's wil op de hoogte is, en om deze reden heeft de Heer den Bijbel en zijn verklaring binnen het bereik der menschen gesteld, die naar de waarheid zoekende zijn, en hierdoor wordt den mensch die gerechtigheid liefheeft, een volledige gids verschaft. Hij moet daarom een kennis van het voornemen en den wil van Jehova verwerven door zich aan de studie van God's Woord te wijden. Om deze reden zegt de man Gods: „Uw woord is eene lamp voor mijnen voet en een licht voor mijn pad.” (Psalm 119: 105) De Heer verheldert het pad dergenen, die ijverig zijn om zijn wil te doen, en door het licht, dat op het pad derzulken geworpen wordt, kan men den weg bewandelen, die den Heer aangenaam is.

Er staat in Psalm 24: 1 geschreven: „De aarde is des Heeren mitsgaders hare volheid, de wereld en die daarin wonen.” Dat beteekent, dat alle rijkdom Jehova toebehoort. Hij schiep de aarde tot woonplaats voor den gehoorzamen mensch. „Ik heb de aarde gemaakt, en Ik heb den mensch daarop geschapen: Ik ben het; mijne handen hebben de hemelen uitgebreid, en Ik heb al hun heir bevel gegeven. Want

alzoo zegt de Heere die de hemelen geschapen heeft, die God die de aarde geformeerd en die ze gemaakt heeft; Hij heeft ze bevestigd, Hij heeft ze niet geschapen dat zij ledig zijn zoude, maar heeft ze geformeerd opdat men daarin wonen zoude: Ik ben de Heere, en niemand meer." (Jesaja 45:12, 18) God maakte de aarde niet tevergeefs. De aarde zal in eeuwigheid blijven, en het ligt in het voornemen van Jehova besloten, dat gehoorzame menschen op de aarde zullen leven. — Prediker 1: 4.

Slechts degenen die God en Christus Jezus als den Verlosser der menschheid kennen en gehoorzaam zijn, komen voor den grooten rijkdom in aanmerking, die God voor de menschheid voorzien heeft. Alle ongehoorzamen zullen in de eeuwige vernietiging gaan. Degenen die thans op aarde bekend zijn als menschen van goeden wil en die door Jonadab voorschaduwde werden, komen in aanmerking om voor eeuwig van armoede gevrijwaard te worden en eeuwigen rijkdom te beërven. Het is daarom voor alle oprechte menschen een zaak van het allergrootste gewicht, zich een kennis van den door God in de Schrift aangegeven weg te verwerven. Waarom heerscht er heden zooveel armoede op aarde? Dit dienen de menschen te weten en vervolgens te leeren begrijpen, wat God's waar en onfeilbaar geneesmiddel is om aan alle armoede een einde te maken en in plaats daarvan de aarde te vervullen met welvaart, eeuwigen vrede en geluk.

HOOFDSTUK IV

De Oorzaak van Armoede en Dood

JEHOVA is almachtig en geheel onzelfzuchtig. Waartoe heeft Hij dan zulk een groote armoede en ellende onder de menschen toegelaten? Waarom bestaat er zooveel ziekte, droefenis en goddeloosheid onder het menschelijke geslacht? Waarom sterven de menschen? Is Jehova God voor al deze armoede, ellende en dood aansprakelijk? Hij is hiervoor in geen enkel opzicht aansprakelijk. Indien gij het Schriftuurlijke en derhalve het ware antwoord op de bovengestelde vragen zult vernemen, zult gij de goedertierenheid van Jehova God en Christus Jezus naar waarde schatten.

Begeerte leidde tot het begaan van de grootste en afschuwelijkste misdaad, welke ooit begaan werd. Het gevolg hiervan was de veronteering van Jehova's grooten naam, en voorts armoede en dood over het menschelijke geslacht. Vele jaren zijn sedert het vergaan van deze misdaad verstreken, en zoo grondig heeft de aartsmisdadiger zijn glibberige sporen bedekt, dat het in dezen tijd moeilijk voor de menschen is, om zich ten volle de afschuwelijkheid van deze misdaad in te denken. Slechts die menschen van goeden wil jegens God, die verlangend zijn het goede te kennen en te doen, zullen haar ten volle doorgronden.

Begeeren beteekent toegeven aan het in zich zettelende buitensporige verlangen om datgene te bezitten, wat een ander toebehoort. Begeerte beteekent een onrechtmatige zucht naar gewin, alsmede het besluit om het verlangde door middel van roof of op andere onrechtvaardige en verkeerde wijze te ver-

krijgen. Zij is het uitvloeisel van uitermate zelfzuchtigheid. Het schepsel, dat ten onrechte datgene wat een ander toebehoort, wenscht te bezitten en pogingen in het werk stelt om zijn onmatigen wensch te bevredigen, neemt zijn toevlucht tot bedrog, diefstal of andere onrechtmatige methoden, waarbij het openbaart een boosaardig goddeloos hart te bezitten, dat er fataal op uit is anderen nadeel te berokkenen.

De feiten die door de Heilige Schrift onthuld worden en op het begaan van de groote misdaad betrekking hebben, zijn de volgende: Door de uitoefening van zijn onbegrensde macht, volmaakte wijsheid en grenzenlooze liefde had God de hemelen geschapen, die gevormd werden door den Logos, cherubijnen, serafijnen, engelen, machten en oversten, welke allen zijn heerlijkheid uitstralen: „De hemelen vertellen God's eer, en het uitspansel verkondigt zijner handen werk. De dag aan den dag stort overvloediglijk sprake uit, en de nacht aan den nacht toont wetenschap.” (Psalm 19: 2, 3) Ook schiep God de aarde. (Genesis 1: 1) Zijn bestemde tijd was gekomen om den mensch te scheppen, om de aarde te beërven; en opdat de mensch een begeerenswaardige woonplaats mocht hebben, maakte God een deel van de aarde tot een waar paradijs, hetwelk Hij Eden noemde. Uit de elementen der aarde schiep God toen een volmaakt schepsel, Adam of mensch genaamd, dat leefde, zich bewoog en met verstand was toegerust. Hij plaatste den mensch in zijn woning, het volmaakte Eden, en onderrichtte hem betreffende zijn wet en de straf, die op de overtreding van die wet zou volgen. (Genesis 2: 7, 15-17) Hij schiep en gaf den mensch een hulpe, een volmaakte vrouw, en verleende dat volmaakte paar de bekwaamheid en de kracht kinderen woort te brengen. Indien de mensch God's wet getrouw zou gehoorzamen, zou de aarde tot zijn eeuwige woon-

Lucifer werpt de Strijdvraag betreffende den Mensch op Bldz.153

plaats bestemd zijn en zou hij zich in overvloed van rijkdom verheugen.

Om het in de woorden van den psalmist uit te drukken, is de mensch „verbazend wonderbaar gevormd”. God schiep den mensch, en de psalmist zegt: „Wonderlijk zijn uwe werken.” (Psalm 139: 14) De volmaakte mensch was de kroon of het hoogste deel van God's aardsche schepping. In Jehova's onzichtbaar of hemelsch rijk was een geestelijk schepsel, Lucifer genaamd, en God stelde Lucifer tot onzichtbaren opperheer des menschen aan. Over Lucifer staat in God's Woord geschreven: „Gij waart een gezalfde, overdekkende cherub, en Ik had u alzoo gezet; gij waart op Gods heiligen berg, gij wandeldet in het midden der vurige steenen.” — Ezechiël 28: 14.

Het woord „cherub” beteekent een van God's gezalfden, die over een zeker deel van zijn organisatie gesteld is. De beschrijving van Lucifer als „gezalfde, overdekkende cherub” wijst duidelijk op de hooge positie die hij bekleedde. God had hem benoemd en hem gesteld om deze hooge positie in God's „berg” (universeele organisatie) te vervullen. Dat Lucifer over Eden, den volmaakten mensch en de woonplaats van den volmaakten mensch gesteld was, blijkt uit de woorden van den tekst: „Gij waart in Eden, Gods hof; alle kostelijk gesteente was uw deksel, sardissteenen, topazen en diamanten, turkooizen, sardonixsteenen en jaspissteenen, saffieren, robijnen en smaragden, en goud; het werk uwer trommelen en uwer pijpen was bij u; ten dage als gij geschapen werdt, waren zij bereid.” (Ezech. 28: 13) Hij was een schoon schepsel en zijn verschijning was heerlijk: „Gij waart volkomen in uwe wegen van den dag af dat gij geschapen zijt: totdat er ongerechtigheid in u gevonden is.” (Ezechiël 28: 15) Dit toont aan, dat Lucifer volmaakt was en dit bleef, totdat hij wetteloos, dat wil zeggen, opstandig tegen God werd. — Zie *Rechtvaar-*

diging, Band Twee, bldz. 91, Eng. uitgave; Duitsche uitgave bldz. 94.

Toen Lucifer verdorven, wetteloos en boos werd, veranderde God zijn naam, en na dien tijd wordt hij in de Schrift onder vier verschillende namen genoemd, en wel: *Slang*, hetgeen Verleider beteekent; *Satan*, hetgeen Tegenstander beteekent; *Draak*, hetgeen Verslinder beteekent; en *Duivel*, hetgeen Lasteraar beteekent. Toen Lucifer volmaakt was, was hij de god of machtige heerscher over de wereld, en dit ambt werd hem niet onmiddellijk nadat hij goddeloos geworden was, ontnomen. Eeuwenlang is hij de „god” of onzichtbare heerscher der wereld, die hij verdorven heeft, geweest. — Johannes 12: 31; 14: 30.

Zijn Misdad

Daar Lucifer toegang tot de hoven des hemels had, aanschouwde hij de heerlijkheid en luister van Jehova en nam hij waar, hoe de geheele schepping God aanbad. Zich bewust van zijn positie als opperheer des menschen en overste over het heir der engelachtige schepselen, eischte Lucifer de aanbidding, lof en eer, die alleen Jehova toekomen en Hem door alle rechtvaardige schepselen geschonken worden, voor zich op. Lucifer's verlangen was onmatig en buitensporig, en daarom werd hij begeerig. Hij hield op God lief te hebben. Hij werd zondig en dus een overtredener van God's wet. Dit wordt bewezen door de volgende woorden van den tekst, die geschreven werd nadat Lucifer zijn groote misdad begaan had: „Hoe zijt gij uit den hemel gevallen [gedegradeerd en vernederd], o morgenster [Lucifer, *Eng. vertaling*], gij zoon des dageraads! Hoe zijt gij ter aarde nedergehouden, gij die de heidenen krenktet, en zeidet in uw hart: Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijnen troon boven de sterren Gods verhoogen, en ik zal

mij zetten op den berg der samenkomst aan de zijden van het Noorden; ik zal boven de hoogten der wolken klimmen, ik zal den Allerhoogste gelijk worden. Ja, in de hel [Hebreeuwsch: *sheol*: het graf] zult gij nedergestooten worden aan de zijden van den kuil." (Jesaja 14: 12-15) Begeerlijkheid was de aanleiding tot zijn groote misdaad, en dit blijkt uit de woorden, die op Satan aan het einde van zijn loopbaan van toepassing zijn: „Gij die aan vele wateren woont, die machtig zijt van schatten, uw einde is gekomen, de maat uwer gierigheid.” — Jeremia 51: 13.

God eischte van den volmaakten mensch Adam volle gehoorzaamheid. Men bedenke, dat God den mensch geen zeer grooten eisch voorlegde, als bijvoorbeeld het verplaatsen van een berg, maar Hij eischte van den mensch, dat hij zich zou onthouden van een zekere vrucht, die in Eden groeide. Hij lichtte den mensch in, dat ongehoorzaamheid den dood ten gevolge zou hebben. „Want ten dage als gij daarvan eet zult gij den dood sterven”; (*kantteekening*) „stervende zult gij sterven.” (Genesis 2: 17) Het zou in het geheel niet moeilijk voor Adam geweest zijn om de wet Gods te eerbiedigen en gehoorzaam te zijn. Het kwaad stak niet in de vrucht, maar zijn misdaad bestond in de ongehoorzaamheid aan God's wet.

Als opperheer des menschen kende Lucifer den plicht des menschen jegens God, en het was de plicht van Lucifer om de belangen des menschen te behartigen. Zijn misdaad ontstond evenals alle andere in zijn geest, toen hij datgene begeerde wat Jehova rechtmatig toebehoorde. Om zijn hebzuchtig verlangen ten uitvoer te brengen, wilde hij nu zijn toevlucht tot bedrog en misleiding nemen; daarom wordt hij „de Slang”, namelijk de Misleider, genoemd. (Openbaring 20: 1-3) „De Slang nu was listiger dan anderen.” (Genesis 3: 1) Dat beteekent, dat zij geslepen, sluw, slecht en misleidend was. Satan overlegde, dat

indien God den mensch voor de overtreding van zijn wet niet ter dood zou brengen, dit zou bewijzen, dat God een leugenaar was, en daardoor zou dan het vertrouwen der schepselen in den Schepper geschokt worden; en dat indien God Adam op grond van de overtreding van zijn wet zou dooden, Hij daardoor bewijzen zou, niet in staat te zijn een volmaakt mensch op aarde te stellen, die God getrouw zou blijven, en ook daardoor zou het vertrouwen der schepselen in den Schepper vernietigd worden, met als gevolg dat de Duivel dan de verheerlijking en de eer zou ontvangen, die rechtmatig Jehova toekomen.

In de volvoering van zijn goddeloos plan naderde Satan, de Slang, Eva: „Is het ook dat God [*kanttekening*] Is het ook omdat God] gezegd heeft: Gijlieden zult niet eten van allen boom dezès hofs?” en om die reden eet gij niet van de goede vrucht? (Genesis 3:1) (*Rotherham*) Eva antwoordde hem: „Van de vrucht ... zullen wij eten; maar van de vrucht des booms, die in het midden des hofs is, heeft God gezegd: Gij zult daarvan niet eten, noch die aanroeren, opdat gij niet sterft.” (Genesis 2:2, 3) Ongetwijfeld lachte Satan om Eva's eenvoudige geloof. „Toen zeide de slang tot de vrouw: Gijlieden zult den dood niet sterven; maar God weet, dat ten dage als gij daarvan eet, zoo zullen uwe oogen geopend worden, en gij zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad.” (Genesis 3:4, 5) Deze uitspraak van Satan was een moedwillige en opzettelijke leugen, en onder den invloed van deze leugen overtrad Eva God's wet. Satan had de vrouw misleid en door haar bereikt wat hij wenschte, namelijk om haar van Jehova af te keeren. Daarna verscheen Adam en Eva vertelde hem wat er gebeurd was, wat als gevolg had, dat ook Adam „at” van de verboden vrucht. Dit bewees, dat Adam God niet liefhad, omdat hij Hem opzettelijk ongehoorzaam was. (1 Timotheüs

2: 14) Evenmin had hij Eva lief, omdat indien hij haar had liefgehad, hij God's aangezicht gezocht zou hebben om voor haar vergiffenis te vragen, nu hij zag dat zij verleid geworden was. Adam wist, dat Eva van hem gescheiden zou worden, als hij God zou trouw blijven en hij begeerde haar opzettelijk voor zijn eigen genoegen te behouden.

Adam en Eva werden rechtmatig ter dood veroordeeld en uit Eden verdreven. (Genesis 3: 19-24) Deze goddelooze leugen en misleidende handeling van Satan bracht den dood over de menschheid. Om deze reden zeide Jezus over Satan den Duivel, dat hij een moordenaar en leugenaar vanaf den beginne was. (Johannes 8: 44) Van toen af tot nu toe zijn alle menschen die hun toevlucht tot leugen gezocht hebben om hun verdorven voornemens ten uitvoer te brengen, werktuigen van den Duivel, die de vader der leugens is, geweest.

In Eden was het voedsel volmaakt en zou het menschelijke leven voor de gehoorzamen eeuwig onderhouden hebben. Buiten Eden bevatte het op de aarde voortgebrachte voedsel vergif. Adam en Eva werden uit Eden verdreven, en de dood deed zich geleidelijk aan gevoelen, totdat zij tenslotte geheel gestorven waren. Gedurende de lange jaren, die zij nog voortleefden, werden hun kinderen geboren, en aangezien de ouders zondig waren, waren zij niet in staat volmaakte kinderen voort te brengen, en om deze reden is iedere persoon die op natuurlijke wijze in de wereld geboren werd, als zondaar geboren en moest na verloop van tijd sterven. (Romeinen 5: 12; Psalm 51: 7) Voor alle ziekte en droefenis, alle armoede en ellende en elke misdaad, die het menschelijke geslacht vanaf den dag van Eden tot nu toe getroffen heeft, is Satan de Duivel aansprakelijk. Alle personen die opzettelijk of met voorbedachten rade deelnemen aan een handeling, waardoor anderen tot

ziekte gedoemd of verarmd en verdrukt worden, zijn de werktuigen van den Duivel.

Satan moet sterven

Ten tijde dat God Adam ter dood veroordeelde, sprak Hij ook het doodsoordeel over Satan uit. (Genesis 3: 15; Jesaja 14: 14-20; Ezechiël 28: 18, 19) Waarom heeft God dan den Duivel toegestaan gedurende al deze eeuwen te blijven leven en zooveel ellende over de menschheid te brengen? Een kort antwoord is, dat Satan zich vermetel beroemd heeft, in staat te zijn alle menschen van God af te keeren en hen Hem te doen vervloeken, en God heeft Satan de gelegenheid gelaten om zijn vermetele uitdaging te bewijzen en daardoor terzelfder tijd aan den mensch de gelegenheid verleend, zijn onkreukbaarheid tegenover God te bewijzen.

Satan zeide in zijn verwaandheid tot Jehova, dat alle menschen als zij zwaar op de proef gesteld zouden worden, God zouden vervloeken. Zou God Satan onmiddellijk ter dood gebracht hebben zonder hem de gelegenheid te verschaffen zijn vermetele uitdaging te bewijzen, dan zou er voor eeuwig twijfel in de zinnen van eenige schepselen gebleven zijn, of Satan al of niet de waarheid gesproken had. In de Schrift is ten bewijze van deze punten een profetisch drama opgeteekend, namelijk dat betreffende den goeden mensch Job en den Duivel. Job, die daarin de hoofdrol vervult, was een rechtvaardig man. Satan verklaarde in staat te zijn, Job God te doen vervloeken. (Job 2: 3-5) God nam deze uitdaging van Satan aan. De proef zou het bewijs leveren, of een mensch, die zwaar op de proef gesteld wordt, al of niet God getrouw zou blijven. Noodzakelijkerwijze werd de vraag betreffende de oppermachtigheid van God hierin betrokken. De proef zou aan alle met verstand

begaafde schepselen een gelegenheid verschaffen, tusschen God en den Duivel te kiezen; daarom verordende Jehova, dat Hij Satan gedurende een zekere periode zou laten leven, gedurende welken tijd de proef genomen zou worden, en dat God aan het einde van dien tijd Satan zou vernietigen. Farao van Egypte was een officieele vertegenwoordiger van den Duivel op aarde en werd gebruikt om een rol te vervullen, die God's voornemen voorzeide om Satan gedurende een zekeren tijd te laten bestaan; in Exodus 9: 16 staat hierover geschreven: „Edoch hiertoe heb ik u nog laten bestaan, om u mijn kracht te toonen en mijn naam op de geheele aarde te verkondigen.” — Exodus 9: 16, *Leidsche Vertaling*.

De proef begon met de eerste kinderen van Adam en zal voortduren en beëindigd worden in den strijd van Armageddon. In den tusschentijd brengt God de waarheid onder de aandacht des menschen om den mensch de gelegenheid te verschaffen te kiezen wien hij dienen zal, God of den Duivel. Kaïn, de eerste zoon van Adam en Eva, verkoos den Duivel te volgen en verloor. Abel verkoos het betere deel en diende Jehova God en ontving God's goedkeuring. Satan liet Kaïn Abel vermoorden. — Hebreën 11: 4-40.

Alle redelijk denkende menschen, die de waarheid hooren, dienen gemakkelijk te zien, dat Satan de Duivel God's groote tegenstander en 's menschen grootste vijand is. Alle menschen van goeden wil jegens God zullen de richting kiezen, die Abel koos, en leven. De anderen zullen de richting volgen, die Kaïn nam, en sterven en voor eeuwig dood blijven. In het verleden zijn bijna alle menschen in onwetendheid of zonder een kennis der waarheid gestorven, maar te bestemder tijd zullen degenen die in onkunde gestorven zijn, uit den dood worden opgewekt en een gelegenheid ontvangen de waarheid te leeren kennen, en indien zij dan God zullen dienen, zullen zij leven

en niet sterven. Nu is de dag aangebroken, waarin de schepselen die op aarde leven en de waarheid vernemen, moeten kiezen, wien zij dienen zullen. De menschen van goeden wil jegens God zullen verkiezen Hem te dienen en te leven.

God's Woord, de Schrift, werd uitdrukkelijk geschreven als gids en hulp voor de menschen, die het goede wenschen te doen. (2 Timotheüs 3: 16, 17; Psalm 119: 105) Het is Satan de misleider, die ten allen tijde den mensch voor de waarheid verblind heeft en hem met betrekking tot Jehova's genaderijke voorziening voor de menschheid in onwetendheid gehouden heeft. (2 Corinthe 4: 3, 4) Alleen de waarheid zal iemand op den rechten weg brengen en hem in staat stellen om door Christus Jezus van den invloed en de macht van Satan bevrijd te worden. Ieder mensch of groep of organisatie van menschen, welke tracht anderen in onkunde betreffende God's Woord te houden, is de vertegenwoordiger of het werktuig van Satan den Duivel, ongeacht of men zich al of niet van dit feit bewust is. Zij die onderwijzing afwijzen, als deze onderwijzing binnen hun bereik gebracht wordt, zullen zeker tot armoede en schande vervallen en alles verliezen. „Armoede en schande is desgenen die de tucht verwerpt, maar die de bestraffing waarneemt, zal geëerd worden.” (Spreuken 13: 18) Hij die onverschillig voor de waarheid van God's Woord is, kan nooit den rijkdom des Heeren beërven. — Spreuken 20: 13; 23: 21.

Wij leven thans in den dag, waarin God dengenen die overeengekomen zijn Zijn wil te doen, de verplichting heeft opgelegd, anderen over God's voorziening voor den mensch te spreken en de menschen tegen den Duivel en zijn organisatie te waarschuwen. Deze waarschuwing moet zoowel aan de goddeloozen als aan degenen die van goeden wil zijn, gegeven worden. (Ezechiël 3: 18-21) De dag is aangebroken,

waarin Jehova zijn getuigen voor anderen laat getuigenis afleggen over zijn naam en zijn koninkrijk; en als dat getuigeniswerk gereed is, zal Jehova zijn oppermacht ten toon spreiden door Satan en al zijn volgelingen te vernietigen. (Jesaja 43: 10, 12; Mattheüs 24: 14-21) Degenen die van goeden wil zijn en „Jonadabs” genoemd worden, moeten zich thans van de waarheid op de hoogte stellen, en dit kunnen zij slechts doen door de Schrift en de gedrukte hulpmiddelen om de profetieën die nu in vervulling gaan, te bestudeeren. Degenen die hun medemensch behulpzaam zijn, tot een begrip der waarheid te komen, moeten menschen zijn, die ‚de gierigheid haten’. (Exodus 18: 21) Indien gij in aanraking komt met menschen of organisaties, die de hand uitsteken naar gewin, onverschillig of dit gewin bestaat in het ledenaantal hunner organisatie, in bezitting, in geld, macht of invloed, vermijd dezulken, omdat zij niet de dienstknechten Gods kunnen zijn. Gij zult dit beter begrijpen, als gij inziet, op welke wijze Satan op de aarde zijn machtige organisatie, die ten allen tijde met God in strijd geweest is, heeft opgebouwd.

Satan's Organisatie

Satan's doel is ten allen tijde, God in den grooten strijd om de oppermacht te verslaan. God heeft Satan toegelaten de uiterste grens zijner goddeloosheid te bereiken en hem daarin niet verhinderd, maar te bestemder tijd zal God voor de geheele schepping bewijzen, dat Satan een leugenaar en de belichaming der goddeloosheid is en dat Jehova waarachtig en in alle opzichten rechtvaardig is. Satan begon zijn aardse organisatie in Sinear op te bouwen, toen de Duivel de menschen er toe bracht te zeggen: „Kom aan, laat ons voor ons eene stad bouwen en eenen toren, welks opperste in den hemel zij; en laat ons

eenen naam voor ons maken, opdat wij niet misschien over de gansche aarde verstrooid worden." — Genesis 11: 4.

Nimrod werd op den voorgrond gesteld als iemand, die grooter dan God was, en het volk werd er toe gebracht, hem te volgen. (Genesis 10: 8–10) Dat was het plan van den Duivel om godsdienst te beginnen, door schepselen eer en heerlijkheid aan een mensch te doen bewijzen, om daardoor de menschen van Jehova af te keeren. Daarna heeft de Duivel steeds gebruik gemaakt van drie hoofdelementen in zijn organisatie om zijn goddeloos werk ten uitvoer te brengen, welke elementen zijn: De godsdienst, welke een vorm van huichelachtige vereering is; handel, welke een zelfzuchtige handeling is om materieel gewin te verkrijgen, en de politiek, welke een uitoefening van de heerschende macht door weinigen over het volk beteekent. Het oude Babel vertegenwoordigde in het bijzonder den duivelschen godsdienst; het oude Egypte den handel; en het oude Assyrië politieke heerschappij. — Zie *Profetie*, hoofdstuk zes, bldz. 131.

Vanaf den tijd van het oude Babel tot de organisatie van de natie Israëls beoefende iedere natie op aarde den duivelschen godsdienst. God nam de nakomelingen van Israël uit het land Egypte weg, sloot met hen een verbond en schonk hun zijn wet en onderrichtte hen over de ware vereering van den Almachtigen God. (Zie Exodus 20: 1–10.) Dit volk was het eenige volk, waarmede God aldus handelde. (Amos 3: 2) Na verloop van tijd palmde de Duivel de Israëlieten in en als gevolg daarvan werden zij als natie van God afgekeerd en beoefenden den Baäl- of Duivelgodsdienst, en om deze reden werd de natie Israëls vernietigd. (Ezechiël 21: 24–27) De Israëlieten waren een zinnebeeldig volk en wat hun en degenen die in verbinding met hen gebruikt werden, overkwam, voorzeide profetisch wat aan het einde der

wereld, waarin wij nu leven, zou plaatsvinden. De natie Israëls voorschaduwde voornamelijk de natiën die de „Christenheid” vormen, welke natiën beweren Christelijk te zijn. Uit de natie Israël kwamen enkele menschen voort, die Jehova getrouw bleven, hun onkreukbaarheid jegens God handhaafden en zijn goedkeuring verkregen. Evenzoo zijn er uit de „Christenheid” en uit de belijdende Christenen eenige weinige menschen voortgekomen, die hun onkreukbaarheid jegens God handhaafden, door Hem getrouw te blijven. De leiders of geestelijken van Israël en de heerlijken hunner kudden werden verwaand, ingebeeld en vermetel en verkozen de goedkeuring der menschen boven de goedkeuring van God, en aldus vervielen zij tot den Duivel. De leiders der „Christenheid”, dat wil zeggen, de geestelijkheid en de heerlijken van haar kudden, hebben een machtige organisatie, die zij „de kerk” noemen, opgebouwd, en ook dezen zijn verwaande, ingebeelde, vermete en minachtende menschen geworden, die gewin en de goedkeuring van menschen stellen boven de goedkeuring van God. De woorden van God door zijn profeet zijn zoowel van toepassing op „Israël naar het vleesch” als op het tegenbeeldige Israël, de „Christenheid” genaamd, als er geschreven staat: „Want van hunnen kleinsten aan tot hunnen grootsten toe pleegt een ieder van hen gierigheid, en van den Profeet aan tot den Priester toe bedrijft een ieder van hen valsheid.” — Jeremia 6: 13.

De Schrift spreekt van predikers of geestelijken als „profeten”. Deze menschen hebben een groote en machtige organisatie in den naam van den Heere Jezus Christus opgebouwd en beweerd, het Woord Gods te prediken, terwijl zij in werkelijkheid slechts de leerstellingen van menschen prediken en het volk in onwetendheid houden van hetgeen de Bijbel inhoudt. Hierover zegt God: „Die profeten profeteeren valsch

in mijnen naam, Ik heb ze niet gezonden, noch hun bevel gegeven, noch tot hen gesproken: zij profeteeren ulieden een valsch gezicht, en een waarzegging, en nietigheid en huns harten bedriegerij." (Jeremia 14: 14) Al dezulken zijn dienaren van den Duivel en geen dienaren van God. „Weet gij niet, dat wien gij uzelfen stelt tot dienstknechten ter gehoorzaamheid, gij dienstknechten zijt desgenen wien gij gehoorzaamt, óf der zonde tot den dood, óf der gehoorzaamheid tot gerechtigheid?" — Romeinen 6: 16.

Deze dingen worden hier gezegd, niet met het doel om menschen belachelijk te maken, maar omdat God geboden heeft, dat de waarheid verkondigd moet worden, opdat de menschen van goeden wil jegens Hem, die thans op aarde zijn, de waarheid mogen leeren kennen en den rechten weg bewandelen. De navolging van de leerstellingen van zelfzuchtige menschen leidt tot een wissel dood. De opvolging van de onderwijzingen van God en Christus Jezus beteekent het eeuwige leven. (Johannes 17: 3) Een ieder moet voor zichzelf kiezen, wien hij volgen en dienen wil.

Jehova's Organisatie

Jehova's *universeele* organisatie heeft vanaf den beginne bestaan. Met den getrouwen Abraham begon God de ontwikkeling van zijn *hoofd*-organisatie, die Hij zal gebruiken om Satan en zijn organisatie te vernietigen en door welke hij zegeningen aan de getrouwe menschen zal uitdeelen. Tot Abraham zeide God: „In uw zaad zullen alle [gehoorzamen van de] geslachten der aarde gezegend worden." (Genesis 12: 3; 22: 18) „Gelijkerwijs Abraham Gode geloofd heeft, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend, zoo verstaat gij dan, dat degenen die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn. En de Schrift te voren ziende dat God de heidenen uit het geloof zoude recht-

vaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen alle de volkeren gezegend worden." — Galaten 3: 6-8.

De eenige zoon van Abraham en Sara was Izaäk, en op het bevel des Heeren offerde Abraham Izaäk als slachtoffer op. (Genesis 22: 2-18) Deze offering van Izaäk was een profetisch beeld. Abraham stelde daarin Jehova den Vader of Levengever voor; Izaäk stelde Jezus den Zoon, die als slachtoffer voor den mensch geofferd werd, voor; en het zal door den tegenbeeldigen Izaäk, Christus Jezus, zijn, dat God de Vader zegeningen zal uitdeelen aan alle gehoorzamen der aarde. — Romeinen 9: 7; Galaten 4: 28.

Christus Jezus is de Verlosser en Redder der wereld, en tevens het Hoofd van zijn organisatie, de lichaamsleden, die de ware gemeente vormen. Organisaties, die door menschen gevormd zijn en „kerken" genoemd worden, vormen niet de kerk of gemeente van God, maar dergelijke organisaties worden door Satan gebruikt om menschen te misleiden en hen van den waarachtigen God af te keeren. Jehova God wekte Christus Jezus van de dooden op, „en heeft alle dingen zijnen voeten onderworpen, en heeft hem der gemeente gegeven tot een hoofd boven alle dingen, welke zijn lichaam is, en de vervulling desgenen die alles in allen vervult." (Efeze 1: 19-23) „En hij is het hoofd des lichaams, namelijk der gemeente, hij die het begin is, de eerstgeborene uit de dooden, opdat hij in allen de eerste zoude zijn." (Colossenzen 1: 18) Sedert Pinksteren heeft God door Christus Jezus de ware gemeente, dat wil zeggen, de leden van het lichaam van Christus, welker volledig aantal 144.000 is, uitgekozen; en deze uitverkorenen moeten getuigen voor den naam van Jehova God zijn.

Tijdgrens

In het jaar 606 v. Chr. verwierp God de natie Israël, en bij die gelegenheid werd Satan de onzichtbare heerscher of „god” over alle natiën der aarde. God bepaalde de tijdgrens, binnen welke Satan toegestaan zou worden zonder onderbreking zijn booze heerschappij te voeren. Deze tijdgrens was 2520 jaren en eindigde in het jaar 1914 n. Chr. Op dezen laatstgenoemden datum eindigde Satan's wereld, zooals Jezus van tevoren gezegd had, en overeenkomstig Jezus' woorden zou dit einde gekenmerkt worden door den wereldoorlog en de gebeurtenissen die onmiddellijk daarop volgden. (Mattheüs 24: 3-15) Het was in het jaar 1914, dat de profetie van Jehova in vervulling ging, namelijk: „Ik toch heb mijnen Koning gezalfd over Zion, den berg mijner heiligheid.” (Psalm 2: 6) „De Heere zal den sceppter uwer sterkte zenden uit Zion, zeggende: Heersch in het midden uwer vijanden.” (Psalm 110: 2) Het was in 1914, dat de volgende profetie in vervulling begon te gaan, namelijk: „Wij danken U, Heere God almachtig, die is, en die was, en die komen zal, dat Gij uwe groote kracht hebt aangenomen en als Koning hebt geheerscht: en de volkeren waren toornig geworden, en uw toorn is gekomen, en de tijd der dooden om geoordeeld te worden, en om het loon te geven uwen dienstknechten den profeten en den heiligen en den genen die uwen naam vreezen, den kleinen en den grooten, en om te verderven degenen die de aarde verdierven.” — Openbaring 11: 17, 18.

Teekenen in den Hemel

Omdat God's bestemde tijd gekomen was om zekere waarheden bekend te maken, werd dengenen die Jehova vanaf 1918, toen „de tempel Gods geopend werd”,

toegewijd waren, toegestaan een inzicht en begrip te verkrijgen over de beteekenis van de „twee groote wonderen of teekenen in den hemel”, die in Openbaring 12: 1-5 beschreven worden. Deze profetie beschrijft een vrouw „bekleed met de zon” en „zwanger”, die een kind baarde, dat de heerscher over de natiën der aarde wordt. De hiergenoemde vrouw vertegenwoordigt symbolisch God’s universeele organisatie. (Jesaja 54: 1-12) De „mannelijke zoon” is Christus Jezus, God’s Koning, die ’s werelds Rechtmatige Heerscher is. Dat vormde het eerste „groote wonder” of „teeken”.

Het tweede teeken wordt afgebeeld als „een groote roode draak, staande voor de vrouw, gereed om het mannelijke kind te verslinden”. Deze roode draak stelt symbolisch Satan en zijn goddelooze organisatie voor, die nu besloten heeft om het koninkrijk Gods onder Christus te vernietigen. Onmiddellijk nadat Christus Jezus uitgezonden was om te regeeren, ontstond er een krijg in den hemel tusschen de strijdkrachten van Satan en Christus en Zijn engelen: „En daar werd krijg in den hemel: Michaël en zijne Engelen krijgden tegen den draak, en de draak krijgde ook en zijne engelen. En zij hebben niet vermocht, en hunne plaats is niet meer gevonden in den hemel. En de groote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satan, die de geheele wereld verleidt, hij is geworpen op de aarde, en zijne engelen zijn met hem geworpen.” — Openbaring 12: 7-9.

Sedert 1914 zijn de weeën en moeilijkheden op aarde toegenomen, zooals door Jezus voorzegd was. (Mattheüs 24: 7, 8) De armoede, het lijden, misdaad en dood zijn met groote hevigheid op aarde toegenomen. De geestelijkheid van de verschillende organisaties, „kerken” genaamd, gaat voort den menschen te zeggen, dat al deze hedendaagsche rampen over de

menschheid door God teweeggebracht worden, omdat zij de kerk niet getrouw ondersteunen. Dergelijke uitspraken van de geestelijkheid zijn veelal aanleiding, dat oprechte menschen zich tegen God keeren en Hem er om vervloeken. Dit is precies datgene wat de Duivel wenscht te bereiken; zodoende spelen zij dus in de kaart van den Duivel. God is in geen enkel opzicht aansprakelijk voor het lijden der menschheid en evenmin voor de rampen, die over de menschheid komen. Wat is dan de reden voor zooveel armoede, lijden, benauwdheid, ellende en rampspoeden over het volk? Het antwoord wordt in de volgende woorden gegeven: „Wee dengenen die de aarde en de zee bewonen! want de duivel is tot u afgekomen, en heeft grooten toorn, wetende dat hij een kleinen tijd heeft.” — Openbaring 12: 12.

Dit stelt definitief vast, dat Satan de oorzaak van al dit leed en deze ellende is. De dag voor de beslissende oplossing van het groote geschil tusschen God en den Duivel is aanstaande. Weldra zal de krijg van Armageddon, de groote strijd van den Almachtigen God, gestreden worden; en Satan weet, dat zijn tijd kort is, en daarom is hij besloten om zijn vermetele uitdaging ten uitvoer te brengen om den menschen van God af te keeren en te vernietigen. Hij doet zijn aardsche vertegenwoordigers het volk in het algemeen gelooven, dat God voor al hun lijden aansprakelijk is, terwijl in werkelijkheid de Duivel de oorzaak er van is.

Degenen die thans getuigen voor het koninkrijk van Jehova zijn, hebben het gebod ontvangen om de waarheid tot de menschen te brengen. Dezulken zijn de kinderen van God's „vrouw”, dat wil zeggen, zijn organisatie; en aangezien zij de laatsten van deze getuigen voor den grooten strijd zijn, worden zij „de overigen van haar zaad” genoemd, en het zijn deze getuigen, die de Duivel, de oude Draak, en zijn ver-

tegenwoordigers thans trachten te vernietigen: „En de draak vergrimde op de vrouw, en ging henen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren en de getuigenis van Jezus Christus hebben.” — Openbaring 12: 17.

De Heer heeft geboden, dat zijn waarheid aan het volk moet worden bekendgemaakt, opdat de menschen van goeden wil haar mogen vernemen en den veiligen weg mogen inslaan. (Mattheüs 24: 14) Indien zijn getuigen in gebreke blijven of weigeren de waarheid te verkondigen, zullen zij op grond van hun ongehoorzaamheid de vernietiging ondergaan. (Handelingen 3: 22, 23) Jehova's getuigen hebben Hem en zijn waarheid lief en het is hun een lust om zijn geboden te gehoorzamen, en om deze reden gaan zij voort de waarheid ondanks groote oppositie te verkondigen. Een ieder die thans de waarheid liefheeft, zal de waarheid aan anderen verkondigen. Vanzelfsprekend stelt de waarheid de leugens, waardoor Satan gedurende vele eeuwen de menschen bedrogen heeft, aan de kaak, en om deze reden „schokt” de waarheid „de godsdienstige gevoelens” dergenen die veel profijt uit den georganiseerden godsdienst getrokken hebben. Slechts in God's organisatie zult gij veilig zijn, en het is daarom een absolute noodzakelijkheid, dat gij leert, welke de leugens zijn, door welke de menschen bedrogen zijn, opdat gij u moogt afwenden van degenen die leugens leeren, en dat gij leert, wat de waarheid is, opdat gij den rechten weg moogt kiezen.

HOOFDSTUK V

Leugens

EEN LEUGEN is een onjuiste uitspraak, gedaan door den een tegenover een ander, die het recht heeft de waarheid te vernemen en te weten, en welke onjuiste uitspraak er toe leidt, den ander te benadeelen. Een onjuiste uitspraak gedaan met het doel iemand anders te bedriegen of te benadeelen is een opzettelijke en booswillige leugen.

God stelde Lucifer tot opperheer des menschen aan. Trouw aan God en zijn plicht tegenover den mensch geboden Lucifer de waarheid te spreken. Eva had er recht op, de waarheid te weten. Lucifer verklaarde aan Eva, dat „het eten van de verboden vrucht haar dood niet ten gevolge zou hebben, maar dat het eten er van haar groote wijsheid zou geven”. Door deze valsche uitspraak werd Eva verleid, en deze onjuiste uitspraak had Eva's dood ten gevolge en bracht lijden en dood over de geheele menschheid. Lucifer's uitspraak tegenover Eva was derhalve een opzettelijke, goddelooze en booswillige leugen. Zij was het begin der leugens.

Lucifer, die nu als Satan de Slang bekendstaat, is de meest vindingrijke van alle leugenaars. Vanaf het eerste oogenblik dat hij Satan werd, was hij een leugenaar. Zijn eerste leugen had moord ten gevolge. Jezus zeide van Satan den Duivel: „Die was een menschenmoorder van den beginne, en is in de waarheid niet staande gebleven; want geene waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zoo spreekt hij uit zijn eigen, want hij is een leugenaar en de vader der leugen.” (Johannes 8: 44) „Vader” beteekent oorsprong of levengever. Alle leugens komen uit Satan den Duivel voort, en degenen die zich ermede in laten, leugens te spreken, zijn de kinderen

van den Duivel. Om deze reden zeide Jezus tot de oversten of geestelijken der Joden: „Gij zijt uit den vader den duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen.” Hij die uit God is, erkent God's Woord en gehoorzaamt het. Daarom zijn degenen die Satan's leugens herhalen de kinderen van den Duivel. — Johannes 8: 44, 47.

De woorden van Jezus maken een duidelijk onderscheid tusschen waarheid en leugens. In antwoord op een vraag die aan Jezus gesteld werd, zeide hij: „Hiertoe ben ik geboren en hiertoe ben ik in de wereld gekomen, opdat ik der waarheid getuigenis geven zoude. Een iegelijk die uit de waarheid is, hoort mijne stem.” (Johannes 18: 37) „God ... kan niet liegen.” (Titus 1: 2; Hebreëen 6: 18) Hij is de Waarachtige en Rechtvaardige, en zijn Woord is de waarheid. (Johannes 17: 17) Hieruit volgt dus dat alle dogma's of leerstellingen der menschen, die met het Woord van God in strijd zijn, valsche leerstellingen zijn; en indien dergelijke dogma's of leerstellingen ertoe leiden, anderen te benadeelen, zijn zulke dogma's of leerstellingen leugens. Gij staat nu op het punt dogma's of leerstellingen, waarover gij veel gehoord hebt, te beschouwen, en in uw eigen welzijn moet gij beslissen of deze dogma's of leerstellingen waar of onwaar zijn. Als gij inziet, dat leerstellingen bij vergelijking met het Woord Gods hiermede in strijd zijn, staat het vast dat zulke leerstellingen leugens zijn, die uit den Duivel, den oorsprong of vader der leugens, voortkomen. Indien u blijkt, dat een dogma of leerstelling een leugen is, dient gij haar ijlings te verwerpen, ongeacht wie haar leert of hoe lang gij geloofd hebt, dat deze leer waar was. Uw eigen welzijn en uw plicht tegenover God eischen, dat gij leugens den rug toekert, het doet er niet toe wie deze leert, omdat het einde van den maker en verdediger der leugen de eeuwige dood is. — Openbaring 21: 8, 27.

God haat den leugenspreker. (Spreuken 6: 16-19) „Een valsch getuige zal niet onschuldig zijn; en die leugenen blaast, zal vergaan.” (Spreuken 19: 9) De Duivel beloog en bedroog de volmaakte vrouw Eva. Het is daarom zeker, dat de Duivel door middel van zijn vertegenwoordigers vele onvolmaakte schepselen eveneens beliegt en bedriegt. Er is slechts één weg mogelijk om zekerheid te vinden, en dat is de waarheid van God's Woord te leeren kennen en te volgen en de leerstellingen van menschen, die met het Woord van God in strijd zijn, te vermijden. Indien het u duidelijk wordt, dat gij eenigen tijd behoord hebt tot een organisatie, „de kerk” genaamd, en dat deze organisatie u onderwezen heeft in strijd met God's Woord der waarheid, zult gij voor de keus gesteld worden, om óf in overeenstemming met deze zoogenaamde „kerkorganisatie” en haar leerstellingen te blijven óf haar te verlaten en op het Woord Gods te bouwen. Nadat gij de volgende punten beschouwd hebt, zult gij voor deze keus gesteld worden. Vraag den God van alle wijsheid en vertroosting, u de waarheid te laten zien.

Dood

Dikwijls hebt gij den een of anderen menschelijken leeraar hooren zeggen: „Er is geen dood; als iemand door den zoogenaamden dood wordt weggenomen, is hij in werkelijkheid niet dood, maar gaat in een ander leven over; zijn lichaam sterft, maar zijn ziel leeft eeuwig voort.” Dit is in het kort de leerstelling van nagenoeg alle godsdienstige organisaties der „Christenheid”. Is deze leerstelling waar of is zij een leugen? De Schrift antwoordt nadrukkelijk, dat deze leerstelling Satan's leugen is. God zeide tot den mensch: „Ten dage dat gij zondigt, zult gij den dood sterven.” (Genesis 2: 17) De leugenaar Satan zeide: „Gijlieden

zult den dood niet sterven." (Genesis 3: 4) Jezus zegt: „Satan is de leugenaar." (Johannes 8: 44) Wien gelooft gij nu? Er staat geschreven: „De bezoldiging der zonde is de dood." (Romeinen 6: 24) Indien er geen dood is, moet het schepsel onsterfelijk zijn, hetgeen beteekent, dat het niet sterven kan. De eene leugen moet door de andere leugen bevestigd worden; daarom is een andere leerstelling, die door de godsdienstige organisaties geleerd wordt, dat de ziel des menschen onsterfelijk is en eeuwig voortleeft. Ook dit is een leugen.

God zegt, dat ieder mensch een ziel is. Geen mensch heeft of bezit een ziel. „En de Heere God had den mensch geformeerd uit het stof der aarde, en in zijne neusgaten geblazen den adem des levens: alzoo werd de mensch tot eene levende ziel." (Genesis 2: 7) Deze tekst bewijst, dat het lichaam en de adem des levens tezamen de „ziel" of het bewegende, levende schepsel vormen. Als de adem des levens van het lichaam gescheiden of weggenomen wordt, sterft het schepsel, en is dus de ziel dood. Om deze reden staat er geschreven: „De ziel die zondigt, die zal sterven." (Ezechiël 18: 4; Jacobus 5: 20; Openbaring 16: 3) Alle menschen zijn zielen, en tengevolge van de overgeërfdde zonde sterven deze zielen. „Wat man leeft er die den dood niet zien zal, die zijne ziel zal bevrijden van het geweld des grafs?" (Psalm 89: 49) Sta hier een oogenblik bij stil en denk hierover na. Engelen zijn niet onsterfelijk, daar alle goddelooze engelen door God zullen vernietigd worden. (Psalm 145: 20) Ook de Duivel is niet onsterfelijk, daar God verklaard heeft, dat hij door Christus Jezus zal vernietigd worden. (Hebreë 2: 14) Wie is dan onsterfelijk? De Schrift zegt, dat God „alleen onsterfelijkheid heeft". (1 Timotheüs 6: 16) God wekte Jezus uit den dood op en verleende hem de onsterfelijkheid, en Jezus kan nooit meer sterven; daarom is de goddelijke Christus Jezus thans onsterfelijk. (Openbaring

1: 18) God zal eveneens aan de 144.000 deelgenooten van Jezus in het koninkrijk de onsterfelijkheid verleenen en verder aan niemand meer. (Openbaring 2: 10; Romeinen 2: 7; 1 Corinthe 15: 53) Uit deze teksten blijkt u dus, dat de leerstelling der inwonende onsterfelijkheid van alle zielen eveneens een leugen van den Duivel is, die hij ingevoerd heeft om de menschen op een dwaalspoor te brengen en hun eeuwig nadeel te berokkenen.

Vagevuur

De leiders of voorgangers van de groote godsdienstige organisatie der aarde leeren en doen miljoenen menschen gelooven, dat als iemand sterft, hij onmiddellijk naar den hemel gaat, als hij goed geleefd heeft, en in het andere geval naar het vagevuur of de eeuwige pijniging; en dat al dezulken hun volle bewustzijn hebben en weten wat er met hen gebeurt. Als u nu duidelijk wordt, dat de doode geen bewustzijn heeft en in het geheel niet weet, zult gij inzien, dat de leer betreffende het vagevuur een verdere leugen van Satan is, verzonnen en onderwezen om anderen te bedriegen en te benadeelen.

Het vagevuur en de eeuwige pijniging, gewoonlijk „hellevuur” genoemd, bestaan niet. Zij die gestorven zijn, zijn nergens bij bewustzijn. „Want de levenden weten dat zij sterven zullen, maar de dooden weten nietmetal, zij hebben ook geen loon meer, maar hunne gedachtenis is vergeten. Alles wat uwe hand vindt om te doen, doe dat met uwe macht; want daar is geen werk, noch verzinning, noch wetenschap, noch wijsheid in het graf waar gij henegaat.” (Prediker 9: 5, 10) „De dooden zullen den Heere niet prijzen, noch die in de stilte nedergedaald zijn.” (Psalm 115: 17) In het licht van deze teksten staat het on-

omstootelijk vast, dat degenen die gestorven zijn, niet ergens lijden. Als oprecht mensch is het u moeilijk gevallen, een god lief te hebben, die een levend schepsel in vuur of op eenige andere wijze zou pijnigen. Gij zoudt zelfs geen dier willen martelen. De leerstelling der eeuwige pijniging geeft God het voorkomen van een monster in plaats van een God van liefde, en dit wil de Duivel juist. De leer van het vagevuur is eveneens een van Satan's leugens, uitgedacht en geleerd om de menschen te bedriegen en hen God te doen haten, ongehoorzaam zijn en lasteren.

Zij die deze valsche leer van het vagevuur onderwijzen, halen in hun poging om nog eenige bevestiging te vinden, slechts één Schriftuurlijken tekst aan, doch deze tekst vormt in het geheel geen bevestiging voor hun leer. Deze tekst is die betreffende den moordenaar, die terzelfder tijd met Jezus gekruisigd werd, waarover een bericht gegeven wordt in Lucas 23: 39-43. Een der moordenaars zeide, kort voordat hij stierf, tot Jezus: „Heere, gedenk mijner als gij in uw Koninkrijk zult gekomen zijn. En Jezus zeide tot hem: Voorwaar zeg ik u heden, Zult gij met mij in het paradijs zijn?” (Lucas 23: 42, 43, *Eng. vert. (Rotherham)*) Klaarblijkelijk geloofde de moordenaar, dat Jezus de door God aangestelde Koning der wereld was en dat Christus Jezus in de toekomst in zijn koninkrijk zou komen, en de moordenaar wenschte, dat de Heer hem in dien tijd zou gedenken. Het antwoord van Jezus was: „Zult gij met mij [dat wil zeggen, aan mijn zijde] zijn [en mij gelooven en gehoorzamen] in het paradijs?” Indien de moordenaar, nadat hij uit den dood opgewekt is, zijn plaats aan de zijde van den Heere Jezus Christus inneemt en hem gehoorzaamt, zal hij wedergeboren worden en den rijkdom des levens ontvangen, en zijn woonplaats zal in het paradijs zijn, dat wil zeggen op de schoone aarde, aangezien „paradijs” een lust-

hof als Eden beteekent. Jezus kwam niet in zijn koninkrijk op den dag, waarop hij stierf. Gedurende drie dagen was hij dood en in het graf, en aan het einde van dien tijd wekte God hem uit den dood op, en eerst veertig dagen later voer Jezus ten hemel, en eerst ongeveer negentien eeuwen later kwam Jezus in zijn koninkrijk en werd op zijn troon geplaatst om zijn heerschappij te aanvaarden. — Psalm 2: 6; 110: 1, 2; Openbaring 11: 18.

De moordenaar zal nooit in den hemel komen, omdat hem de belofte gegeven is, dat indien hij zich aan de zijde van Christus Jezus stelt, hij in het paradijs zal zijn. Het staat vast, dat de moordenaar den dag waarop hij stierf niet naar den hemel of het paradijs gegaan is. Indien dit het geval ware, zou hij daar veel eerder dan Jezus aangekomen zijn; en wij weten, dat een dergelijke gevolgtrekking hoogst onredelijk is. De moordenaar stierf en werd begraven en is nog steeds in het graf in afwachting van den tijd, waarin hij overeenkomstig de belofte des Heeren uit den dood zal opgewekt worden. (Johannes 5: 28, 29) De woorden van Jezus tot den moordenaar waren deze: „Heden zeg ik u [dat wil zeggen, ik zeg dit nu, op dezen dag], zult gij met mij in het paradijs zijn?” Gij ziet hieruit, dat deze tekst in geen enkel opzicht de leer van het „vagevuur” ondersteunt.

De leer van het vagevuur is een leugen, omdat zij op onwaarheid berust en omdat de onderwijzing van deze leerstelling millioenen menschen schade berokkend heeft. Menschen in de kerkorganisaties hebben millioenen doen gelooven, dat hun vrienden die gestorven zijn, bewustzijn hebben en in het vagevuur lijden, en dat de gebeden van menschen, die priesters genoemd worden, hen uit dit lijden kunnen verlossen. De menschen worden daardoor genoopt hun geld aan de priesters te geven, om gebeden uit te spreken voor degenen, van wie zij veronderstellen, dat zij in het

vagevuur zijn. Menig oprecht mensch is er toe gebracht een groote som gelds voor dergelijke gebeden te betalen. Zeer zeker is deze wijze van geld verkrijgen een verkrijging van geld onder valsche voorwendselen ten nadeele van degenen die het betalen. Het grootste hierdoor gewrochte onrecht is echter het feit, dat men daardoor den levende doet gelooven, dat zijn gestorven vrienden door Jehova's hand in het vagevuur lijden; zulks is een onteering van God's naam en leidt er toe, dat millioenen oprechte menschen zich van God afkeeren; en met dat doel verzint de Duivel dergelijke leerstellingen juist.

Bestaat er eenige hoop voor degenen die in onwetendheid betreffende de waarheid gestorven zijn? Ja; en deze hoop ligt in de opstanding der dooden. Er staat geschreven: „Er zal eene opstanding der dooden wezen, beide der rechtvaardigen en der onrechtvaardigen.” (Handelingen 24: 15) „Daarom dat Hij eenen dag gesteld heeft op welken Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordeelen, door eenen man dien Hij daartoe geordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, dewijl Hij hem uit de dooden opgewekt heeft.” (Handelingen 17: 31) Opstanding beteekent iemand tot het leven terugbrengen. Indien iemand zich levend in het vagevuur of in de pijniging bevindt, zou het onmogelijk zijn dezen persoon op te wekken. De opstanding der dooden staat vast, omdat de Heer zulks bepaald heeft, en deze zekerheid op zichzelf bewijst reeds, dat de leer van het vagevuur een verdere leugen van Satan is.

Zijn degenen die goed zijn, onmiddellijk bij hun dood naar den hemel gegaan? Neen; omdat de opstanding der dooden niet vóór de komst van Christus Jezus en zijn koninkrijk plaatsvindt. (2 Timotheüs 4: 1) De getrouwe apostel verklaarde, dat hij zijn opstanding bij de tweede komst des Heeren zou ontvangen. (2 Timotheüs 4: 8) Zulke getrouwe navolgers

van den Heere Jezus Christus zijn degenen die deelhebben in de voornaamste of „eerste opstanding”, en zij worden leden van het koninklijk huis van Jehova in den hemel; dit aantal is beperkt tot 144.000. De hoop van alle andere menschen ligt in een opstanding en een gelegenheid, om het eeuwige leven op aarde te verkrijgen.

Drieëenheid

Een verdere door Satan uitgedachte en verkonddigde leugen, die dient om God's naam te lasteren en de menschen van God af te keeren, is die der „drieëenheid”. Deze leerstelling wordt door de godsdienstleeraars der „Christenheid” geleerd en komt voornamelijk hierop neer: „Dat er drie goden in één zijn; God de Vader, God de Zoon, en God de Heilige Geest, allen gelijk in macht, wezen en eeuwigheid.” Niemand is in staat deze leerstelling te verklaren, omdat zij onwaar is. Deze onjuiste leerstelling nam een voorname plaats in onder de godsdiensten van het oude Babylon en Egypte en onder andere mythologieën, die alle godsdiensten van den Duivel zijn.

Indien gij een leeraar van de leerstelling der drieëenheid vraagt ervan een verklaring te geven, zal zijn antwoord steeds luiden: „Dat is een verborgenheid, die gij niet kunt begrijpen.” Deze leerstelling werd voor het eerst in het „georganiseerde Christendom” ingevoerd door een Griekschen geestelijke in de vierde eeuw. Teneinde het lichtgelooovige volk te helpen, zich er eenigszins een voorstelling van te maken, gebruikte men een driehoek, een cirkel, een klaverblad of driepuntig voorwerp, om het aanschouwelijk voor te stellen. Menschen die gaarne voor anderen wijs wilden schijnen, werden gemakkelijk het slachtoffer van Satan's sluwheid en zoo werden zij van de waarheid van God's Woord afgekeerd en maakten

beelden voor hun vereering, waardoor zij anderen er toe brachten te gelooven, dat er niet één Almachtige God is, maar drie. Over zulke dwaze menschen zegt de Schrift: „Zij ... zijn verijdeld geworden in hunne overleggingen, en hun onverstandig hart is verduisterd geworden. Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden, en hebben de heerlijkheid des onverderflijken Gods veranderd in de gelijkenis eens beelds van een verderflijk mensch.” (Romeinen 1: 21–23) Het bedrog en de misleiding van Satan's vertegenwoordigers komt in verband met de zoogenaamde „drieëenheid” duidelijk naar voren, als men inzielt, dat deze leerstelling een poging is om God's voorziening in de verlossing der menschen door het offer van Christus Jezus nietig te verklaren.

De Schrift levert het afdoende bewijs, dat er slechts één Almachtige God is, die de Levengever van schepselen is, en dat Christus Jezus de Zoon van God, het begin der schepping en de actieve vertegenwoordiger van Jehova bij de schepping van alle andere dingen is. Toen Jehova zijn wet aan den mensch gaf, zeide Hij: „Ik, Jehova, ben uw God, ... Gij zult geen andere goden nevens mij hebben; gij zult u geen beeld maken, geen gedaante van iets dat aan den hemel daarboven, of op de aarde hier beneden, of in het water onder de aarde is.” (Exodus 20: 2–4; *L. V.*) „Ik ben de Heere [Jehova]; dat is mijn naam”, en „buiten Mij is er geen God”. (Jesaja 42: 8; 45: 5) „Er is één God, en Vader over allen.” (Efeze 4: 6) Hij is de Eeuwige Koning, zonder begin en zonder einde. „Maar de Heere is de ware God, Hij is de levende God, en een eeuwige Koning: voor zijn wraak zal de aarde beven, en de natiën zullen niet in staat zijn, zijn gramschap te verdragen.” — Jeremia 10: 10, *E. V.*; Deuteronomium 33: 27.

Jezus Christus, de Zoon van Jehova God, het begin der schepping, werd oorspronkelijk „de Logos” ge-

noemd, en hij zegt: „De Heer bezat mij in het begin zijns wegs.” (Spreuken 8: 22) De Logos, de Zoon, was het begin der schepping, en God benoemde hem tot erfgenaam over alle dingen. — Efeze 3: 9; Hebreë 1: 1, 2.

Het getuigenis van Christus Jezus bevestigt het voorgaande ten volle. Jezus zeide: „Ik ben gekomen in den naam mijns Vaders.” (Johannes 5: 43) „Want ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat ik mijnen wil zoude doen, maar den wil desgenen die mij gezonden heeft.” (Johannes 6: 38) „Mijn Vader is meerder dan ik.” (Johannes 14: 28) „God [is] het hoofd van Christus.” (1 Corinthe 11: 3) „Ik zoek niet mijnen wil, maar den wil des Vaders die mij gezonden heeft.” (Johannes 5: 30) „Want ik heb uit mijzelf niet gesproken; maar de Vader die mij gezonden heeft, die heeft mij een gebod gegeven, wat ik zeggen zal en wat ik spreken zal.” (Johannes 12: 49) Toen Jezus zijn werk beëindigd had, bad hij tot Jehova God zijn Vader en zeide: „Vader, ... verheerlijk uwen Zoon, opdat ook uw Zoon U verheerlijke.” Bij deze gelegenheid sprak hij het gebed uit, dat opgeteekend staat in het zeventiende hoofdstuk van Johannes, welk geheele gebed tot Jehova zijn Vader gericht werd. Indien de Vader en de Zoon één in wezen en eeuwigheid waren, waartoe bad hij dan tot zichzelf?

Bij een bepaalde gelegenheid zeide Jezus: „Ik en de Vader zijn één.” (Johannes 10: 30) Hiermede bedoelde hij niet, dat zij één in persoon of wezen waren, maar dat zij eensgezind waren, en steeds met elkander in volle harmonie werkten. In zijn gebed tot den Vader maakt Jezus de beteekenis van het woord „één” duidelijk, en wel: „En ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen die door hun woord in mij gelooven zullen: opdat zij allen één zijn, gelijkterwijs Gij, Vader, in mij, en ik in U, dat ook zij in ons één zijn, opdat de wereld geloove dat Gij mij ge-

zonden hebt." (Johannes 17: 20, 21) Jezus de Zoon werd uit den hemel naar de aarde gezonden, opdat hij zijn leven als een rantsoen voor de menschheid mocht neerleggen. „De dief komt niet dan opdat hij stele en slachte en verderve: ik ben gekomen opdat zij het leven hebben en overvloed hebben. Ik ben de goede Herder, en ik ken de mijnen en word van de mijnen gekend. Gelijkerwijs de Vader mij kent, alzóó ken ik ook den Vader; en ik stel mijn leven voor de schapen." (Johannes 10: 10, 14, 15) Indien de Vader en de Zoon één in wezen waren, zou het voor den Zoon onmogelijk zijn om zijn leven tot loskooprijks voor den mensch te geven. Het doel van de verkeerde leerstelling der drieëenheid is om het geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus als rantsoen voor de menschheid te vernietigen.

Het woord „geest" heeft geen betrekking op een persoon of een schepsel, maar beteekent de macht van Jehova God, die voor menschelijke oogen onzichtbaar is. De heilige geest beteekent derhalve de onzichtbare macht van Jehova, die geheel de gerechtigheid en heiligheid is toegewijd.

De leer der „drieëenheid" vindt hoegenaamd geen ondersteuning in den Bijbel; integendeel, de Bijbel bewijst boven allen twijfel, dat zij de leer van den Duivel is, bedriegelijk onder de menschen ingevoerd om hun geloof in Jehova God en zijn genaderijke voorziening ter verlossing en herschepping van het menschelijke geslacht te vernietigen. Hierdoor komt dus definitief vast te staan, dat de leer van de zogenoemde „heilige drieëenheid" een van de verdere leugens van Satan is.

De Rots

Verbastering, verdraaiing, leugenachtigheid en verkeerde voorstelling der waarheid vormen de geslepen

methode van Satan om het volk in het algemeen een leugen bij te brengen en het daardoor van Jehova af te keeren. Een treffend voorbeeld van dergelijke leugenachtigheid vormt de toepassing van Jezus' woorden betreffende de gemeente en „deze rots”, waarop de gemeente gebouwd wordt.

Een van de titels, die Jehova zich geeft, is „DE ROTS”, omdat Hij de eeuwige grondslag van zijn universeele organisatie is, die nooit bewogen kan worden. Er staat geschreven: „Ik zal den naam des Heeren [van Jehova] aanroepen. Hij is de rotssteen, wiens werk volkomen is.” (Deuteronomium 32: 3, 4) Hij is „de Rots des heils”. (Deuteronomium 32: 15) „Daar is niemand heilig gelijk de Heere, want daar is niemand dan Gij, en daar is geen rotssteen gelijk onze God.” (1 Samuël 2: 2) „Jehova is mijn rots, ... en de hoorn mijns heils.” (Psalm 18: 2; *Am. Herz. Vert.*) „Immers is mijne ziel stil tot God; van Hem is mijn heil. Immers is Hij mijn rotssteen en mijn heil, mijn hoog vertrek, ik zal niet grootelijks wankeelen.” — Psalm 62: 2, 3.

Het Hoofd of de Hoofdhoeksteen van Jehova's hoofdorganisatie is Christus Jezus, die eveneens in de Schrift beschreven wordt als een rots of kostbare steen. Deze profetische uitspraak komt voor in de profetie van Daniël 2: 34-45: een steen is „uitgehouden uit den berg” (Jehova's universeele organisatie), welke aldus door Jehova uitgehouden steen „een groote berg” of rotsmassa wordt, die de geheele aarde vervult; deze steen of berg is het koninkrijk Gods onder Christus. God's organisatie wordt Zion genoemd, in welke organisatie Christus Jezus de voor naamste steen is. „Daarom alzoo zegt de Heere Heere: Zie, Ik leg eenen grondsteen in Zion, eenen beproefden steen, eenen kostelijken hoeksteen, die wel vast ge grondvest is: wie gelooft die zal niet haasten.” — Jesaja 28: 16.

In Jesaja 32: 2 wordt Christus Jezus de Koning „eenen zwaren rotssteen” genoemd. Van degenen die tot het koninkrijk onder Christus behooren, wordt gezegd, dat zij „in de rotssteen wonen”. (Jesaja 42: 11) Christus Jezus, de Koning, is „de steen dien de bouwlieden verworpen hebben en die de hoofdsteen van God’s organisatie geworden is”. (Psalm 118: 22, 23) Deze en andere teksten toonen aan, dat Christus Jezus, die God’s gezalfde Koning is, het Hoofd, de hoofdhoeksteen en de grondslag van God’s hoofdorganisatie is. In 1 Corinthe 10: 4 wordt Christus Jezus genoemd „de geestelijke steenrots”, waarvan Mozes een voorbeeld was.

Alle profeten hadden van tevoren over de komst van Christus Jezus, die de wereld in gerechtigheid zou regeeren, geschreven, en deze profetieën werden geschreven, voordat Jezus op aarde kwam. Het woord „Christus” beteekent God’s gezalfde Koning, het Hoofd van zijn hoofdorganisatie. De discipelen van Jezus, die met de profetieën bekend waren, zagen naar „De Christus” uit. Jezus onderwierp hen aan een proef om vast te stellen of zijn discipelen zich al of niet van het feit bewust waren, dat hij de Christus was; en dit deed hij door hun deze vraag voor te leggen: „Wie zegt gij dat ik ben?” Petrus antwoordde voor de discipelen: „Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.” (Mattheüs 16: 16) Jezus zeide toen tot Petrus dat zijn antwoord juist was en dat Jehova God deze waarheid aan Petrus geopenbaard had: „Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona; want vleesch en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemelen is. En ik zeg u ook dat gij zijt Petrus [(Grieksch) *Petros*; dat is, een stuk van een rots]; en op deze petra [Een Grieksch woord, dat groote rots beteekent] zal ik mijne gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen.” — Mattheüs 16: 16–18.

Men lette erop, dat de Heer niet zegt: „Op u, Petrus”. In het klassieke Grieksch was de naam „Petrus” *Petros*; en Jezus zeide: „Op deze [*Petra*, dat wil zeggen, een rotsblok, groote rots of grondleggende rots] zal ik mijn gemeente bouwen.” „Deze *Petra*” had geen betrekking op Petrus, maar had uitsluitend betrekking op Christus Jezus, God's Gezalfde, dien Jehova als een vaste en eeuwige grondlegging van zijn hoofdorganisatie gelegd had. Als verder bewijs, dat Jezus het zijn discipelen hier wilde duidelijk maken, dat hij De Christus is, lette men op zijn woorden in vers twintig: „Toen verbood hij zijnen discipelen, dat zij iemand zeggen zouden dat hij was Jezus de Christus.” (Mattheüs 16: 20) Het bewijs is afdoende, dat de gemeente niet op Petrus, maar op Christus Jezus, de grondrots, gebouwd zou worden.

Nu volge men het bevestigende bewijs. Toen Jezus zeide „mijn gemeente” nam hij betrekking op de „gemeente Gods” (1 Timotheüs 3: 15), en niet op eenige organisatie op aarde onder de menschen. Het woord „gemeente” beteekent een volk genomen uit de natiën of volken voor den naam van Jehova God, om leden van zijn koninklijk huis in den hemel te zijn. (Openbaring 20: 4) De gemeente wordt niet op Petrus, maar op Christus Jezus gebouwd. De twaalf apostelen van Christus worden de twaalf fundamente genoomd; maar Christus zelf is het hoofdfundament en de hoeksteen. (Openbaring 21: 14) Er staat geschreven: God „heeft hem [Christus Jezus] der gemeente gegeven tot een hoofd boven alle dingen, welke zijn lichaam is.” (Efeze 1: 22, 23) „Maar nu in Christus Jezus zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus. Want door hem hebben wij beiden den toegang door eenen geest tot den Vader. Zoo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenooten Gods, gebouwd op het fundament

der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen, op welken het geheele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot eenen heiligen Tempel in den Heere, op welken ook gij medegebouwd wordt tot eene woonstede Gods in den geest." (Efeze 2: 13, 18-22) „En hij is het hoofd des lichaams, namelijk der gemeente, hij die het begin is, de eerstgeborene uit de dooden, opdat hij in allen de eerste zoude zijn." — Colossenzen 1: 18.

Toen Jezus de woorden „Op deze petra", bezigde, begreep Petrus dat hiermede bedoeld werd, dat de gemeente op Christus en op niemand anders zou gebouwd worden, en dit wordt door Petrus' eigen woorden bewezen: „Indien gij anders gesmaakt hebt dat de Heere goedertieren is. Tot welken komende als tot eenen levenden steen, van de menschen wel verworpen maar bij God uitverkoren en dierbaar, zoo wordt gij ook zelve als levende steenen gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aange-naam zijn door Jezus Christus. Daarom is ook vervat in de Schrift: Zie, Ik leg in Zion eenen uitersten hoeksteen, die uitverkoren en dierbaar is; en: Die in hem gelooft zal niet beschaamd worden. U dan die gelooft, is hij dierbaar; maar den ongehoorzamen wordt gezegd: De steen dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en een steen des aanstoets, en eene rots der ergernis; dengenen namelijk die zich aan het woord stooten, ongehoorzaam zijnde, waartoe zij ook gezet zijn. Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk, opdat gij zoudt verkondigen de deugden desgenen die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht." — 1 Petrus 2: 3-9.

Als men weet, dat de Bijbel waarachtig is, omdat hij het Woord van God is, kan er dan nog eenige

twijfel aangaande de beteekenis van de woorden van Jezus betreffende *deze rots* bestaan? Het bewijs is afdoende geleverd, dat de woorden „deze petra” op Christus Jezus zelf, die God's Eerste Uitvoerende Dienaar is en aan wien God alle macht in den hemel en op de aarde opgedragen heeft, betrekking hebben.

De Leugen

Nu lette men met onbevooroordeelden geest op de verbastering, verdraaiing en verkeerde voorstelling van Jezus' woorden, waardoor de meest geslepen en geweldige leugen aan den geest van vele menschen is opgedrongen. Satan de Duivel heeft dergelijke verdraaiingen listig en geleidelijk in den geest der menschen ingegoten met het doel hen van God af te keeren. Na den dood van de apostelen werd er een godsdienstige organisatie in het leven geroepen, welke langzamerhand tot groote macht en invloed onder de menschen geraakte. Deze godsdienstige organisatie werd „Christelijk” genoemd. Leerstellingen die bij de heidenen of de beoefenaars van den duivelschen godsdienst werden onderwezen, werden in deze „Christelijke organisatie” ingevoerd. Eerzuchtige mannen in de vergaderingen der belijdende Christenen werden hoovaardig, aanmatigend en laatdunkend, en heerschten over de vergaderingen op een wijze, die hun eigen zelfzuchtige grillen bevredigde. Zij schiepen de scheiding tusschen de leden der vergadering en maakten de regeerenden tot „de geestelijkheid” en de geregeerden of het gewone volk tot „de leeken”.

De geestelijkheid vormde toen de organisatie, die nadien „de kerk” genoemd werd, waarvan het volk in het algemeen geen deel uitmaakt. Het heerschende deel of de geestelijkheid bestaat uit naar verhouding slechts weinige menschen, terwijl het volk in het algemeen, „de leeken” genoemd, de heerschende orga-

nisatie financiert en ondersteunt, en deze groep loopt in de millioenen. Het kwam den heerschenden gunstig voor, één man als het hoofd of „vader” van de organisatie te hebben. De Duivel legde dezen gedachten-gang in de zinnen der menschen, en aangezien er een zekere Schriftuurlijke autoriteit noodig was om deze te steunen, werd de volgende verkeerde uitlegging aan de woorden van Jezus, opgeteekend in Mattheüs 16: 16–18, gegeven: Dat de apostel Petrus, en niet Christus Jezus, de Rots die in dien tekst genoemd wordt, is en dat het op Petrus en zijn „opvolgers” is, dat Christus Jezus de gemeente gebouwd heeft; dat Christus Jezus Petrus aanstelde tot praeses of hoofd van de „Christelijke republiek”; en dat een groep mannen na den dood van Petrus er van tijd tot tijd toe overging, zijn opvolger tot vader en hoofd der kerk te verkiezen. Het regeerende deel der zoogenaamde „kerk” wordt „de Hiërarchie” genoemd en aan het hoofd dezer organisatie zijn de volgende titels verleend: „Zijne Heiligheid de Paus, Bisschop van Rome en Vicaris van Jezus Christus, Opvolger van St. Petrus, Vorst der Apostelen, Hoogste Priester van de Universeele Kerk, Patriarch van het Westen, Primaat van Italië, Aartsbisschop en Metropoliet van de Romeinsche Provincie, Souverein van de Vaticaanstad.”

Nu lette men op de geslepen, vindingrijke en misleidende bewijsvoering, opgesteld door vooraanstaande schrijvers in deze religieuze organisatie ter bevestiging van deze onjuiste gevolgtrekking en uitlegging van de woorden des Heeren. Het volgende zijn aanhalingen uit de commentaren op „Haydock’s Katholieke Bijbel”, goedgekeurd door Johannes, den Aartsbisschop van New-York, „naar de Douay en Rheimsche Vertalingen”:

„En ik zeg u, en vertel u, waarom ik tevoren verklaarde (Johannes 1: 42), dat *gij Petrus zoudt genoemd worden*, want gij zijt gevormd tot rots, waarop

ik als fundament mijn Gemeente zal bouwen, en wel zoo hecht, dat de poorten (dat is, de machten) der hel niet over haar fundament zullen zegevieren; omdat indien zij haar fundament (dat is, u en uw opvolgers) zullen omverwerpen, zij ook de Gemeente, die er op rust, zullen omverwerpen. Christus belooft hier dus aan Petrus, dat hij en zijn opvolgers tot aan het einde zouden blijven, evenlang als de Gemeente, haar opperste herders en vorsten, zouden duren."

Nu lette men op de inconsequentie, die in dezelfde opmerkingen van denzelfden Bijbel voorkomt: „Het is waar, dat de Heilige Augustinus op een of twee plaatsen deze woorden aldus verklaart, namelijk, *en op deze rots*, (dat is, op mijzelf:) of op *deze rots, die Petrus heeft beleden*."

Het is interessant hier op te merken, dat de bovengenoemde Augustinus in het jaar 430 stierf en zijn commentaren natuurlijk in zijn leven geschreven werden, en dat de volgende uitlegger dezen tekst zoo verdraaide, dat hij op Petrus en niet op Christus van toepassing was. Ook een later commentaar op denzelfden tekst zegt: „Met de woorden „gij zijt Petrus” zinspeelt onze goddelijke Zaligmaker klaarblijkelijk op den nieuwen naam, dien Hij aan Petrus had gegeven, toen Hij hem onder het getal zijner leerlingen opnam (Joan. I. 42); thans eerst openbaart Hij de reden dezer naamsverandering, welke geene andere was, dan de bedekte aankondiging dat hij tot de waardigheid van Opperhoofd der Kerk zou verheven worden. Op gelijke wijze veranderde God, onder de Oude Wet, den naam van Abram in Abraham, toen Hij hem uitkoos om den vader te worden van een machtig volk. . . . Jezus stichtte slechts ééne Kerk, en die Kerk bouwde Hij op Petrus. Iedere Kerk dus die Petrus niet als haar grondsteen beschouwt, is niet de Kerk van Christus, en kan daarom niet standhouden, want zij is niet het werk van God. Dit is

duidelijk." — *Het Geloof onzer Vaderen*, door Gibbons; geschreven in 1876; Ned. uitgave bldz. 123–124.

De door de Roomsch-Katholieke Hiërarchie gegeven uitlegging van de woorden van Jezus betreffende „DEZE ROTS” is in flagrante tegenspraak met iederen tekst in den Bijbel, die op dit onderwerp betrekking heeft. Deze verbastering en verdraaiing der Schrift vond haar oorsprong in Satan, de Slang en Bedrieger, en is door menschen ingevoerd en voortgebracht; en aangezien Satan de vader der leugens is, zijn de menschen die voortgaan dergelijke verdraaiingen van de Schrift te leeren volgens de Schrift de dienaars van Satan, onverschillig of hun dit bekend is of niet. (Romeinen 6: 16) Deze leer is een leugen, omdat zij een valsche verklaring is, gedaan tegenover degenen die het recht hebben de waarheid te vernemen, en met het kennelijke doel om lichtgeloovige personen menschen, en niet den Heer, te doen dienen, waardoor velen van God afgekeerd worden en een groot nadeel berokkend wordt aan millioenen menschen. Bovendien is zij een groote smaad voor den naam van Jehova.

Uit deze vernuftige leugen van Satan is „de Hiërarchie der Katholieke kerk” ontwikkeld en opgebouwd. Uit deze leugen is ook de titel „paus”, welke „papa” beteekent, voortgekomen. Het is een titel die gegeven is aan den man, die het hoofd van de godsdienstig-politieke organisatie, de Roomsch-Katholieke Hiërarchie, is. De bewering wordt gedaan, dat Petrus de eerste paus was en dat hij nadien opvolgers gehad heeft. Het staat vast, dat Petrus nooit paus of vader, in welken tijd ook, genoemd werd. Integendeel zeide Jezus tot zijn discipelen en tot het volk in het algemeen: „En gij zult niemand uwen Vader noemen op de aarde; want één is uw Vader, namelijk die in de hemelen is. En gij zult niet Meesters genoemd worden; want één is uw Meester, namelijk Christus.”

(Mattheüs 23: 1-10) Petrus gehoorzaamde het woord des Heeren, en het is zeker, dat hij niet „vader” genoemd werd. Geheel in strijd met dit nadrukkelijke gebod van den Heere Jezus worden alle geestelijken van de Roomsch-Katholieke Hiërarchie „Vader” genoemd krachtens de orde der Hiërarchie, en de paus wordt „de Heilige Vader” genoemd. Men kan duidelijk zien, dat deze vernuftige en geslepen leugen van Satan er toe geleid heeft, dat vele menschen zich van God hebben afgekeerd en een mensch hun eer en toewijding geschonken hebben, hetgeen alles dient om Satan's grootspraak waar te maken.

Teneinde het ambt van paus een zekere reden van bestaan te geven, hebben de opwerpers van de theorie onbeschaamd verklaard, dat de pausen de opvolgers van Petrus zijn. Er is geen enkel woord in de Schrift te vinden, dat er op wijst, dat Petrus ooit een opvolger zou hebben, maar alle teksten zijn onmiddellijk met een dergelijke bewering in strijd. De Schrift spreekt over de „twaalf apostelen des Lams” (Openbaring 21: 14), en geen enkel woord over opvolgers van een dezer apostelen. „God zelf heeft de leden in het lichaam [in de gemeente] geplaatst, gelijk het Hem behaagt”; en geen mensch of lichaam van menschen kan hierin verandering brengen. (1 Corinthe 12: 18) Krachtens welke autoriteit zou een lichaam van menschen iemand tot opvolger van den apostel van den Heere Jezus Christus bestemmen? Aangezien de Heer geen voorziening voor opvolgers van de apostelen getroffen heeft, is de bewering, dat menschen door de stemmen van andere menschen tot opvolgers benoemd worden en dat de paus de opvolger van den apostel Petrus is, absoluut valsch.

Sleutelen

Bij dezelfde gelegenheid zeide Jezus tot Petrus: „En ik zal u de sleutelen van het Koninkrijk dor

hemelen geven." (Mattheüs 16:19) Ook deze verklaring van Christus werd door de Roomsche-Katholieke Hiërarchie verbasterd en verdraaid en een beteekenis gegeven, die geheel met het Woord Gods in tegenspraak is.

In de Schrift wordt het woord *sleutelen* symbolisch gebruikt om het voorrecht voor te stellen, verborgen waarheden te ontsluiten en een begrip er over te ontvangen. Bij een andere gelegenheid gebruikte Jezus hetzelfde woord *sleutel* om de beteekenis er van aan te toonen. De Farizeërs en wetgeleerden vormden de geestelijkheid en leiders der Israëlieten. Op hen rustte de plicht, en zoomede genoten zij het voorrecht, om God's wet aan het volk uit te leggen. Zij waren God ontrouw, geraakten zelf betreffende het koninkrijk in onwetendheid en ontnamen daardoor het volk de gelegenheid, God's voornemens te begrijpen. Om deze reden zeide Jezus tot hen, zooals in Lucas 11:52 bericht wordt: „Gij hebt den sleutel der kennis weggenomen. Gijzelf gaat het koninkrijk niet binnen en gij hebt anderen verhinderd in te gaan." De gunst, die deze ontrouwe Joden hadden kunnen verkrijgen, droeg Jezus thans op Petrus over door hem de „sleutelen van het Koninkrijk der hemelen" te geven, hetgeen duidelijk beteekent, dat Petrus te bestemder tijd een inzicht over het koninkrijk der hemelen zou ontvangen.

Het koninkrijk der hemelen was een verborgenheid, die gedurende vele eeuwen voor het begrip der menschen verborgen geweest is. Het bewijs hiervan wordt gevonden in den Bijbel, in Colossenzen 1:16, 27, waar geschreven staat: „De verborgenheid van het koninkrijk der hemelen, welke verborgen geweest is van alle eeuwen en alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan zijn heiligen." Het „Koninkrijk der hemelen" beteekent het koninklijk huis des hemels, dat uit Christus Jezus en de 144.000 leden van zijn lichaam

bestaat. Gedurende meer dan vierduizend jaren was deze groote waarheid een verborgen geheim, en de discipelen van Jezus begonnen dit niet eerder te begrijpen dan na zijn hemelvaart en de komst van den heiligen geest met Pinksteren. (Handelingen 2: 14-18) Toen Jezus bij zijn discipelen op aarde was, sprak hij tot hen in gelijkenissen of duistere gezegden. Deze woorden komen voor in Mattheüs, hoofdstuk dertien: „Zonder gelijkenissen sprak hij tot hen niet, opdat de profetie vervuld mocht worden, waarin geschreven staat: Ik zal dingen uitspreken die vanaf de grondlegging der wereld verborgen geweest zijn.” Het lag in God's voornemen deze verborgenheid ééns te openbaren, en daarom zeide Jezus tot Petrus, dat hij uitverkoren was tot degene die het voorrecht zou hebben het eerst bekend te worden met de verborgenheid betreffende de ontwikkeling van het koninkrijk der hemelen. Jezus gaf deze „sleutelen” aan Petrus, namelijk het voorrecht om deze waarheden voor zichzelf en voor zijn broeders in Christus te ontsluiten.

Men lette erop, dat het woord *sleutelen* in het meervoud is en op meer dan één wijst. De feiten die later in den Bijbel voorkomen, toonen aan, dat er twee sleutelen waren, en dat het de volgende waren, namelijk, (1) de eerste sleutel, welke betrekking heeft op God's voornemen om uit de Joden enkelen van de gemeente of de „koninkrijk der hemelen” groep te nemen; en (2) de sleutel, welke God's voornemen ontsluit om uit de Heidenen of niet-Joden een deel dergenen te nemen, die de „koninkrijk der hemelen” klasse zullen vormen.

Als deze „sleutelen” of voorrechten aan Petrus geschonken werden en hij er zelf gebruik van maakte, zou er geen reden voor zoiets als een opvolger van hem kunnen bestaan. Er bestaat geen Schriftuurlijk bewijs, dat Petrus ooit een opvolger gehad heeft. Dit voorrecht werd uitsluitend aan hem verleend. Hij ver-

fulde het voorrecht en de plicht deze verborgenheden te ontsluiten, hetgeen hij deed door de genade Gods. Nu gelieve men op te letten, hoe Petrus dit volgens de Schrift deed.

Petrus en de andere discipelen waren de gedachte toegedaan, dat Christus Jezus het voornemen had het koninkrijk onder de Joden op te richten, terwijl hij nog op aarde was; en dit wordt bewezen door hun woorden, die zij tot hem spraken op den dag van zijn hemelvaart. Zij zeiden, zooals blijkt uit Handelingen 1: 6: „Heere, zult gij in dezen tijd aan Israël het Koninkrijk wederoprichten?” Het antwoord van Jezus op deze vraag was, dat de discipelen te Jeruzalem zouden wachten, totdat zij den heiligen geest zouden ontvangen hebben en dan zouden zij een begrip over het koninkrijk verkrijgen. Tien dagen later was het Pinksteren, en toen was het, in Jeruzalem, dat Petrus de eerste van deze sleutelen ontving. Daar werd hem door den heiligen geest voor de eerste maal geopenbaard, wat de verborgenheid van het koninkrijk der hemelen is. Het tweede hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen handelt er over, dat Petrus opstond en tot zijn broeders sprak en hun de beteekenis van den dood en de opstanding van Jezus Christus en het begin van het koninkrijk bekendmaakte. Petrus zeide toen onder de inspiratie van den heiligen geest Gods tot het volk, dat Jezus Christus de door God goedgekeurde en de groote Messias of Koning was, naar welken het had uitgezien, dat de Joden hem ter dood gebracht hadden en dat God hem uit den dood had opgewekt en hem gezalfd en tot Koning benoemd had. Daaraan voegde Petrus de volgende woorden toe: „Daarom zij het het geheele huis Israëls bekend, dat God Jezus zoowel tot Heer en Christus, den gezalften Koning, gemaakt heeft.’ Het was bij die gelegenheid, dat Petrus van den eersten sleutel, die hem door Jezus Christus toe-

vertrouwd was, gebruik maakte om aan de Joden de verborgenheid van het koninkrijk der hemelen te ontsluiten. Hij zeide hun, dat God Jezus Christus wederom zou zenden, dien de hemelen moesten behouden tot den tijd der oprichting van het koninkrijk en der herstelling van alle dingen die tot het koninkrijk behooren, waarover al de heilige profeten geschreven hadden. — Handelingen 3: 19–21.

Gedurende drie en een half jaar daarna predikten de apostelen het evangelie van God's koninkrijk uitsluitend aan de Joden. Daarna overhandigde de Heer den anderen sleutel aan Petrus, waarmede hij aan de niet-Joden of Heidenen de verborgenheid van het koninkrijk ontsloot. Petrus was toen in Joppe. De Heer liet hem in een gezicht openbaren, dat het evangelie aan de Heidenen moest gebracht worden. In dien zelfden tijd had Cornelius, een Heiden, tot God gebeden. Het bericht in Handelingen 10: 4, 5 luidt, dat de Heer door zijn engel tot Cornelius zeide: „Uw gebeden en aalmoezen zijn tot een gedachtenis voor God opgekomen, en zend nu mannen naar Joppe en ontbied Petrus.” Daarna ging Petrus tot Cornelius, en Cornelius vertelde hem van een gezicht, dat hij door den engel des Heeren ontvangen had. Nu letten men op de woorden van den apostel in Handelingen 10: 34, 35: „En Petrus den mond opendoende, zeide: Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is; maar in allen volke is die Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam.”

Later vertelde Petrus op een bijeenkomst met de andere discipelen, dat God de Heidenen bezocht had en hun het evangelie geschonken had met het doel een volk voor zijn naam aan te nemen, dat tezamen met de Joden het Koninkrijk Gods onder Christus zou vormen. (Handelingen 15: 7–18) Aldus werd door den tweeden sleutel, welken Petrus van Christus Jezus

ontvangen had, de verborgenheid van het koninkrijk betreffende de Heidenen geopenbaard.

Zooiets als een opvolger van Petrus is onbestaanbaar, omdat hij een volledig gebruik maakte van de sleutelen door God's voornemens te ontsluiten en bekend te maken, om zoowel uit de Joden als uit de Heidenen de koninkrijk der hemelen klasse te nemen. Met het doel velen te verwarren en de menschen in het algemeen van Jehova af te keeren en hun toewijding aan het een of andere schepsel over te dragen, heeft Satan door middel van bedrog en misleiding vele goede menschen doen gelooven, dat Petrus opvolgers gehad heeft en dat aan den opvolger het hoogste gezag in de gemeente is opgedragen. Dit is openlijke godslastering en een verder bewijs voor de middelen, waarvan Satan zich bedient om het „georganiseerde Christendom” te gebruiken om de menschen te bedriegen en te misleiden.

Geground op de onjuiste leer, dat de gemeente op Petrus opgebouwd is, heeft de Roomsche-Katholieke Hiërarchie voorts de volgende woorden van Jezus verdraaid en verkeerd toegepast: „En ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen.” Commentaren hierop van een bekenden schrijver der Hiërarchie luiden: „Als hij tot Petrus zegt: „Ik zal u de sleutels geven”, enz., dan bedoelt Hij daar ontegenzeggelijk mede: „Ik zal u het oppergezag geven over mijne Kerk, de heilige Stad des geloofs, mijn aardsch Jerusalem. Gij en uwe opvolgers zult mijn zichtbare plaatsbekleeders zijn tot het einde der dagen.” — *Het Geloof onzer Vadersen*, Ned. Uitgave, bldz. 124.

Men gelieve te bedenken, dat in de Schrift met geen enkel woord gerept wordt over „opvolgers van den apostel Petrus”.

Uit de groote leugen, dat Christus zijn gemeente op Petrus en zijn opvolgers bouwt, is ook de dwaalleer voortgekomen, dat de paus onfeilbaar is en dat als

Stellingname

De groote Schare (Openbaring 7: 9-17)

Jehova's opvoedende en vernietigende Krachten

de paus de Schrift uitlegt, hij met gezag spreekt en niet kan dwalen. (*Het Geloof onzer Vadersen*, bldz. 119, 120) Deze bewering wordt nadrukkelijk ontkend door de woorden van Petrus zelf, evenals door andere teksten. — 2 Petrus 1: 20.

De Poorten der Hel

Jezus zeide tot Petrus: „Op deze petra [Christus, God's gezalfde Koning] zal ik mijn gemeente [de 144.000 levende steenen ervan] bouwen, en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen.” Wat wordt bedoeld met de „poorten der hel”? Het woord „hel” beteekent de toestand des doods, het graf of de graf-tombe, terwijl de poorten betrekking hebben op den weg naar den dood en het graf. De doodstraf werd op Adam toegepast, en door overerving is de geheele menschheid in zonde geboren; en aldus hebben de „poorten der hel” voor alle menschen opengestaan en geen mensch heeft ze kunnen overwinnen.

God heeft Jezus aangesteld tot Verlosser en Bevrijder der menschheid van den dood en het graf. Jezus gaf zijn leven, opdat degenen die in hem gelooven en hem gehoorzamen, niet zullen omkomen, maar het leven zullen verwerven. In Psalm 16 staat geschreven, dat Jezus stierf en naar de hel ging, maar daar niet bleef. (Handelingen 2: 24–32) Christus Jezus is het Hoofd en het Fundament der gemeente; en de hel overweldigde hem derhalve niet, omdat God hem uit den dood opwekte. (Handelingen 10: 40) Jezus zeide toen, zooals blijkt uit Openbaring 1: 18: „Ik ben ... die leef, en ik ben dood geweest, en zie, ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En ik heb de sleutels der hel en des doods.” Jezus Christus behaalde de volledige overwinning over dood en hel. „Hebbende de sleutels”, zooals hij verklaarde, beteekent, dat Christus Jezus over de macht beschikt, de

menschheid uit den dood en het graf te verlossen. Over zijn getrouwe leden van het koninklijk huis, de 144.000, zeide Jezus in Openbaring 20: 6: „Gezegend en heilig zijn zij; want over dezulken zal de tweede dood geen macht hebben.” Dit bewijst afdoende, dat de hel nooit over Christus en de leden van zijn lichaam, hetwelk is de gemeente, zal zegevieren. Dezen zullen in hun opstanding onsterfelijk gemaakt worden, hetgeen beteekent, dat zij nooit meer in het gevaar des doods zullen zijn. — 1 Corinthe 15: 52-54.

Voorts staat er betreffende Jezus en degenen die deelhebbers van de eerste opstanding van het koninkrijk zullen zijn, dat hij den vijand den dood en het graf zal vernietigen en den leden zijns lichaams de onsterfelijkheid zal verleenen. In 1 Corinthe 15: 25, 26, 54, staat geschreven: „Want Hij moet als Koning heerschen, totdat Hij alle de vijanden onder zijne voeten zal gelegd hebben. De laatste vijand die te niet gedaan wordt, is de dood. En wanneer dit verderfelijke ... zal onsterfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning.”

De woorden betreffende „de poorten der hel” zijn eveneens door de drogredenen der menschen verdraaid en men heeft het doen voorkomen, dat zij beteekenen, dat de Roomsche-Katholieke kerkorganisatie onaantastbaar is en dat niets haar vermag te overweldigen. (*Het Geloof onzer Vadersen*, bldz. 122) Onder den invloed van deze verkeerde gevolgtrekking zijn de leidende mannen dezer groote godsdienstige organisatie opgerukt met het besluit de wereld te beheerschen, steunend op de verklaring, dat de hel nooit over de Katholieke kerk zal zegevieren. Met andere woorden, de leiders dezer organisatie beweren, dat zij een verbond of overeenkomst met den dood en de hel gesloten hebben en dat noch dood, noch hel eenige macht over hun organisatie kan hebben. Daarentegen

verklaart echter de Schrift duidelijk, dat God de Roomsch-Katholieke Hiërarchie volkomen zal vernietigen.

De verbastering en verdraaiing der woorden van Jezus, die opgeteekend staan in Mattheüs 16: 16-18, hebben de meest spitsvondige leugens, die Satan ooit uitgedacht heeft, ten gevolge gehad. Deze leugens zijn aan zoovele generaties en gedurende zoo'n lange periode verkondigd, dat millioenen oprechte menschen, die betreffende de waarheid in onkunde verkeerden, er toe gebracht zijn, zulke leugens te gelooven. Om deze reden is de Hiërarchie zoo ijverig geweest om het volk met betrekking tot den Bijbel en zijn ware beteekenis in onwetendheid te houden. De menschen die door vooroordeel verblind zijn, zullen voortgaan deze leugens te gelooven en er aan vast te houden tot hun eigen groote nadeel en smart. Degenen die van goeden wil zijn en in oprechtheid de waarheid zoeken, zullen met blijdschap hun toevlucht tot Christus Jezus nemen en de waarheid ten volle omhelzen en volgen. Niemand wordt gedwongen de waarheid aan te nemen. Hem wordt het voorrecht geschonken de waarheid te leeren kennen, en dit voorrecht is een genaderijke gift van den Heer.

Opeenhooping van Leugens

God's Woord toont definitief aan, dat de volgende leerstellingen een opeenhooping van leugens vormen, en wel: Er is geen dood; ieder mensch heeft een onsterfelijke ziel; velen zijn in het vagevuur, ondergaan daar bij bewustzijn groote smart en kunnen geholpen worden en verkorting van hun verblijf verkrijgen door gebeden, die door menschen worden opgezegd, en dat het op zijn plaats is voor de opzegging van zulke gebeden geld te betalen; dat de apostel Petrus het fundament is, waarop God's gemeente ge-

bouwd wordt; dat de apostel Petrus opvolgers gehad heeft; dat Petrus de eerste paus was en dat zijn opvolgers na Petrus' dood van tijd tot tijd verkozen worden, en dat Petrus en zijn zoogenaamde „opvolgers” als paus over de macht beschikken, zonden te vergeven. Tevens toont de Schrift zonder eenigen twijfel aan, dat al deze leugens hun oorsprong in Satan vinden. Welke organisatie op aarde onderwijst deze leugens en bedriegt daardoor het volk? Het antwoord is, de organisatie die bekendstaat als „de Roomsche Katholieke Hiërarchie” met haar hoofdkwartier in de Vaticaanstad, Rome. Millioenen van de „Katholieke bevolking” zijn oprecht en menschen van goeden wil en zij zijn in geen enkel opzicht aansprakelijk voor deze valsche leerstellingen. Integendeel, zij zijn misleid en er toe gebracht de organisatie te ondersteunen, welke rijk geworden is uit de inkomsten, die zij aan het gewone volk of de Katholieke bevolking onttrokken heeft.

Het is een welbekend feit, dat de Roomsche Katholieke Hiërarchie een politieke organisatie is, die de regeeringen der aarde zoekt te beïnvloeden en te beheerschen. Haar gezanten in bijna alle natiën, alsmede het hoofd dier instelling, nemen herhaaldelijk aan de politieke aangelegenheden der wereld deel. Dat zij niet God's organisatie is en evenmin Christus Jezus navolgt, wordt bewezen door de woorden van den Heere Jezus, welke zeide: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.” (Johannes 18: 36) Satan de Duivel is „de god dezer wereld”, en deze wereld zal Christus Jezus juist vernietigen, en deze vernietiging zal zoowel Satan, den vorst der duisternis, en ieder deel van zijn organisatie op aarde omvatten. Dit bewijst op zichzelf, dat Christus Jezus hoegenaamd niets te maken had met de instelling en den opbouw van de Roomsche Katholieke kerkorganisatie.

De mannen die de Roomsch-Katholieke organisatie besturen, zijn aanmatigend, hoogmoedig, wijs in wereldschen zin en laatdunkend en trachten het inwendige werk dezer instelling voor het gewone volk te verbergen. Jehova wist van tevoren, dat hun wandel aldus zou zijn, en Hij liet zijn profeet over hen schrijven: „Wee dengenen die zich diep versteken zullen voor den Heere, hunnen raad verbergende; en welker werken in duisterheid geschieden, en zij zeggen: Wie ziet ons en wie kent ons? Ulieder hart omkeeren is alsof de pottenbakker geacht wordt als leem, dat het maaksel zeide van zijnen maker: Hij heeft mij niet gemaakt, en het geformeerde vat van zijnen pottenbakker zeide: Hij verstaat het niet.” — Jesaja 29: 15, 61.

De geschiedenis dezer organisatie omvat een periode van meer dan vijftien eeuwen en onthult, dat de mannen die haar regeeren, den Bijbel aan het volk in het algemeen onthouden hebben. God's volk, dat zijn wil zoekt te kennen en te doen, wordt symbolisch voorgesteld als tot Jeruzalem te behooren, omdat God aan deze stad zijn naam verbonden heeft. De mannen die de Katholieke organisatie beheerschen, minachten anderen, die de waarheid trachten te onderwijzen, en beweren valschelijk, dat de paus de eenige gezaghebbende persoon is om af te kondigen wat de Schrift leert. Zij beweren een verbond met den dood en de hel gesloten te hebben en dat de poorten der hel hun organisatie niet zullen overweldigen. Maar God zegt hun duidelijk door zijn profeet aan, dat hun verbond of overeenkomst met de hel geen stand zal houden en dat hun organisatie vertreden zal worden. (Jesaja 28: 14-18) In Armageddon zal deze organisatie volkomen weggevaagd worden. De Roomsch-Katholieke Hiërarchie heeft de ware beteekenis van God's Woord weggenomen en haar eigen woorden er voor in de plaats gesteld, en hierover

zeide Jezus: „Want ik betuig aan een iegelijk die de woorden der profetie dezes boeks hoort: Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal over hem toedoen de plagen die in dit boek geschreven zijn; en indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad, en uit hetgeen in dit boek geschreven is.” — Openbaring 22: 18, 19.

De Roomsche-Katholieke Hiërarchie heeft de volken met de valsche leerstellingen dezer organisatie dronken gemaakt en bedwelmd. De Heer past op alle deelen van des Duivels organisatie, met inbegrip van de Hiërarchie, den naam „Babylon” toe. Tot alle menschen die thans ten aanzien van God en zijn koninkrijk van goeden wil zijn, zegt de Heer: „Gaaf uit van haar, mijn volk, opdat gij aan hare zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van hare plagen niet ontvangt.” — Openbaring 18: 1-4.

HOOFDSTUK VI

Gevangenen

JEHOVA heeft geen gevangenhuisen en zet niemand gevangen. Af en toe worden Jehova's getuigen door den Duivel en zijn vertegenwoordigers gevangen genomen, en dan worden deze getrouwen „Jehova's gevangenen" genoemd, hetgeen beteekent dat zij zijn volk zijn. Gevangenhuisen zijn plaatsen van duisternis en kwelling. De dood kan men niet terecht een gevangenhuis noemen, omdat niemand die dood is bewustzijn heeft en derhalve niet in kwelling zou kunnen zijn. Gevangnissen zijn de instelling van den Duivel. Jehova zegt door zijn profeet: „Zie, mijn knecht, dien Ik ondersteun, mijn uitverkorene, in denwelke mijne ziel een welbehagen heeft. . . . Ik de Heere heb u geroepen in gerechtigheid, en Ik zal u bij uwe hand grijpen; en Ik zal u behoeden, en Ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der heidenen, om te openen de blinde oogen, om den gebundene uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis degenen die in duisternis zitten." — Jesaja 42: 1-7.

Satan heeft de godsdienstige instellingen tot gevangenhuisen, plaatsen van duisternis en huichelarij gemaakt, waar vele oprechte personen veel kwelling te verduren gehad hebben. Jehova draagt zijn uitverkoren knecht op om zijn gevangenen uit Satan's gevangenhuisen te halen.

Een gevangene is iemand, die in ballingschap verkeert en door een ander in bedwang gehouden wordt, iemand die gebonden en van zijn volle vrijheid beroofd is. Een schepsel, dat zich in dezen toestand bevindt, moet levend zijn, omdat men van een doode niet kan zeggen, dat hij een gevangene is. Indien

iemand blind voor de waarheid is en deze verblindheid door een ander veroorzaakt wordt, wordt deze persoon gebonden door ketenen der onwetendheid. Indien iemand zich in duisternis bevindt en niet weet, welken weg hij te kiezen heeft, wordt hij beperkt in de uitoefening van zijn vrijheid van handelen en is hij derhalve een gevangene. Satan is de vorst der duisternis, en Satan houdt met de medewerking van zijn vele vertegenwoordigers bij de voltrekking van zijn goddeloos werk het menschelijke geslacht in bedwang en daardoor in duisternis. — 2 Corinthe 4: 4-6; Efeze 6: 12; Colossenzen 1: 13; 1 Johannes 5: 19.

De voorgaande door Jesaja uitgesproken profetie blijkt in het bijzonder in vervulling te gaan ten tijde van de komst van den Heere Jezus in heerlijkheid en macht in den tempel ten oordeel. Daarom verklaren wij hier, ook al moge deze verklaring op zichzelf dogmatisch schijnen, dat onder de in deze profetie genoemde gevangenen de volgende groepen begrepen zijn: (1) Degenen die leden van het koninklijk huis des Heeren worden en die in het bijzonder werden afgebeeld door Mordechai en Naomi, en tevens degenen die door Esther en Ruth werden afgebeeld, die tezamen, „het overblijfsel” vormen; en (2) de Jonadabs of „andere schapen”. Deze verklaring wordt hier gedaan, niet opdat zij dogmatisch schijne, maar opdat de onderzoeker deze klassen in den zin hebbe, als hij de verschillende teksten die op de gevangenen betrekking hebben, onderzoekt.

Zij die met God in verbondsgemeenschap zijn, hebben zich met Hem verbonden; maar toen de vijand tegen hen met geweld optrad, bleven zij uit vrees voor den vijand in gebreke hun plicht te vervullen, en zij vielen daardoor in Satan's valstrik, en tengevolge daarvan liet Jehova hen gevangennemen. Als deze gevangenen zich echter van hun beperking bewust worden en beseffen, waarom zij aldus ge-

bonden en in de gevangenis zijn, en zich vervolgens met volle toewijding tot Jehova wenden en tot Hem om bevrijding opzien, hoort Jehova hun geroep en bevrijdt hen. In overeenstemming hiermede schreef de profeet: „Doch mij, ellendige en geplaagde, mij zal uw heil, o God, verhoogen. . . De deemoedigen zien het en verheugen zich; gij die naar God vraagt, uw harte leve op! Want Jehova hoort naar de armen, en veracht zijn gevangenen niet.” (Psalm 69: 30-34) Blijkbaar zijn de hier genoemde gevangenen God's verbondsvolk, en wel in het bijzonder het overblijfsel, dat op grond van zijn nalatigheid door den vijand in beperking gehouden werd en door den Heer bevrijd en tot hem vergaderd werd ten tijde van de komst des Heeren tot zijn tempel. Zij zijn God's eigen kinderen, en zij worden in hun vrijheid beperkt, zij zijn gebonden en derhalve gevangenen.

Gedurende den Wereldoorlog waren het de getrouw toegewijden onder God's heiligen op aarde, die zich in het gevaar van den dood door de hand van den vijand bevonden. Het was „om der uitverkorenen wil” dat de periode der verdrukking verkort werd, welke periode in 1914 begon en door de beëindiging van den Wereldoorlog in 1918 afgesneden werd, opdat de uitverkorenen Jehova mochten dienen door getuigenis voor zijn naam af te leggen. (Mattheüs 24: 21, 22) De getrouwe heiligen Gods op aarde kermden en baden gedurende den Wereldoorlog, dat hun banden mochten weggenomen worden, en op hen is dan ook de volgende tekst van toepassing: „Om het kermen der gebondenenen te hooren, los te maken de aan den dood vervallenēn [*(kanteekening)* kinderen des doods].” — Psalm 102: 21.

Waarom baden dezen, dat hun banden verbroken en zij uit de gevangenis bevrijd zouden worden? Zij waren geroepen en van de wereld losgemaakt als een ,volk voor den naam van Jehova', en zoowel de feiten

als de woorden van de profetie stemmen overeen, dat hun wensch om bevrijd te worden, slechts den dienst van Jehova gold, zooals in de profetie verklaard wordt: „Omdat men in Zion den naam van Jehova vermeldde en zijn roem in Jeruzalem.” — Psalm 102: 22.

De profetie stelt vervolgens den tijd vast, wanneer de Heer hun gebed zou verhooren: „[Als] Jehova Zion herbouwd heeft, verschenen is in zijn heerlijkheid, zich tot het gebed van den hulpeloze gewend en zijn gebed niet veracht heeft.” (Psalm 102: 17, 18, L. V.) Het gebed van dezulken blijft niet onopgemerkt; maar toen zij aldus baden, heeft God hen verhoord: „Want Jehova hoort naar de armen, en veracht zijn gevangenen niet.” (Psalm 69: 34) Met vertrouwen gaan deze gevangenen voort te bidden: „Want God zal Zion redden, en Juda's steden herbouwen; men zal zich daar neerzetten en ze bezitten, het kroost zijner dienaren zal ze beërven, en zij die zijn naam liefhebben zullen er wonen.” — Psalm 69: 36, 37.

Bevrijder

Jehova God heeft Christus Jezus tot leider, gebieder en bevrijder van zijn volk aangesteld. (Jesaja 55: 4) Degenen die de getrouwe gezalfde navolgers van Christus Jezus thans op aarde vormen, ontvangen de opdracht om getuigenis voor den naam van Jehova af te leggen en dit onder de leiding van Christus Jezus te doen. Dezen vormen een deel van De Knecht, en het is de knecht van Jehova, die de opdracht ontvangt om de gevangenen uit het gevangenhuis te brengen, zooals in Jesaja 42: 6, 7 verklaard wordt. Het werk van bevrijding der gevangenen geschiedt in een tijd van strijd, waarin de Duivel al zijn kracht gebruikt om de menschen van God af te keeren en aan zich te onderwerpen om daardoor tenslotte hun vernieti-

ging te bewerkstelligen. De waarheid wordt thans op God's bevel verkondigd, opdat degenen die van goeden wil, maar gevangenen zijn het licht mogen verkrijgen en het voorrecht ontvangen aan de gevangenhuisen van Satan te ontkomen.

Opdracht

De opdracht van den Knecht wordt nu bekendgemaakt, namelijk: „Ik zal u bewaren en Ik zal u geven tot een verbond des volks [waarborg van heil van een volk, *Rotherham*], om het aardrijk op te richten, om de verwoeste erfenissen te doen beërven.” (Jesaja 49: 8) In de eerste plaats is deze tekst van toepassing op geestelijk Israël, doordat Christus Jezus de waarborg voor het overblijfsel is, en nu later een waarborg „van het volk”, dat met het overblijfsel naar God's organisatie optrekt, namelijk de menschen van goeden wil, die de „andere schapen” die door Jezus genoemd worden, vormen; en voor dezen is de uitverkoren knecht een waarborg. (Zie Zacharia 8: 20-23; Johannes 10: 16.) De tijd is gekomen om God's naam op aarde bekend te maken en waarin zijn getrouwen getuigenis voor den naam moeten afleggen. Daarom zegt de opdracht: „Om het aardrijk op te richten [Volgens *Leidsche Vertaling*: Ten einde het land weer op te richten].” De aardsche toestand van het overblijfsel werd door de Heidenen gedurende de periode van den Wereldoorlog vertreden. (Openbaring 11: 2) Toen het overblijfsel bevrijd en weer opgericht werd, stond het op en scheen ter eere van Jehova's naam. — Jesaja 60: 1; 51: 17; 52: 2.

In Jesaja 49: 6 staat geschreven: „Dat gij . . . zoudt zijn, om op te richten de stammen Jakobs [het getrouwe overblijfsel].” In een ander deel van de profetie verklaart Jehova: „Tot de steden van Juda: Gij zult herbouwd worden, en ik zal zijne woeste

plaatsen oprichten. . . . Die van Kores [wat op Christus duidt] zegt: Hij is mijn herder, en hij zal al mijn welgevallen volbrengen." (Jesaja 44: 24-28) Betreking nemende op deze zelfde gedachte zegt God door zijn profeet: „Te dien dage zal Ik [door mijn knecht, Christus Jezus] de vervallen hut Davids weder oprichten, en Ik zal hare reten vertuinen en wat aan haar is afgebroken weder oprichten, en zal ze bouwen als in de dagen van ouds." (Amos 9: 11) Wat betreft de menschen van goeden wil, dat wil zeggen, de „andere schapen", moet de „grondslag der aarde" thans door Jehova gelegd worden, zooals in Jesaja 51: 16 verklaard wordt.

De uitverkoren knecht ,richt niet alleen de aarde op', maar heeft ook de opdracht ontvangen „om de verwoeste erfenissen te doen beërven [bezitters te geven, *L. V.*]." (Jesaja 49: 8) Deze profetie toont aan, dat zij in de eerste plaats van toepassing is op geestelijk Israël, dat gedurende den Wereldoorlog als het ware ontferd werd, zooals uit vers 19 blijkt: „Want uw puinhoopen en verwoeste plaatsen, uw vernield land." Dezulken worden daarna „boomen der gerechtigheid, de planting van Jehova, opdat [zijn naam] moge verheerlijkt worden". Dan zegt de profeet: „En zij zullen de oude verwoeste plaatsen bouwen, de vroegere verstoringen weder oprichten, en de verwoeste steden vernieuwen." (Jesaja 61: 3, 4) Deze verwoesting was gedurende den Wereldoorlog teweeggebracht. Het opbouwen van God's volk, de uitverkorenen, kwam eerst; daarna volgde het werk ten behoeve van de „andere schapen" (of de Jonadab-klasse), tot welke de Heere Jezus zegt: „Komt gij gezegenden mijns Vaders, beërft het koninkrijk hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld." — Mattheüs 25: 34.

Verder luidt de officieele opdracht, die door Jehova aan zijn knecht gegeven wordt: „Om te zeggen

tot de gebondenen: Gaat uit, tot degenen die in de duisternis zijn: Komt te voorschijn. Zij zullen op wegen weiden, en op alle hooge plaatsen zal hunne weide wezen." — Jesaja 49: 9.

Wie zijn de hier genoemde „gebondenen”? De hier genoemde gebondenen of gevangenen zijn in de eerste plaats zij, die oorspronkelijk de „getrouwe en verstandige dienstknecht” vormden (Mattheüs 24: 45) en door Mordechai en Naomi voorschaduwde worden; en in de tweede plaats degenen die tot de Ruth- en Estherklasse behooren, die uit de gevangenis bevrijd worden en een deel van het overblijfsel vormen, en in de derde plaats de menschen van goeden wil, dat wil zeggen, de „andere schapen”, de Jonadabs. Deze allen waren gevangenen in Babel, dat wil zeggen, Satan's organisatie, en iedere klasse op haar beurt wordt aangesproken door den uitverkoren knecht, die tot haar zegt: „Gaat uit”, niet slechts uit de letterlijke gevangenhuisen, maar uit Satan's organisatie, die „Babel” genoemd wordt; en dit geschiedt kort voor Armageddon: „Vliedt uit Babel en verlaat het land der Chaldeën, aan bokken gelijk die voor de kudde uitgaan.” (Jeremia 50: 8) „Gaat uit van haar, mijn volk; ieder redde zijn leven van Jehova's blakenden toorn!” (Jeremia 51: 45) — Zie ook Jeremia 51: 6; Openbaring 18: 4; 2 Corinthe 6: 17, 18.

Dezen bevonden zich in duisternis; en daarom luidt de opdracht (Jesaja 49: 9) met betrekking tot hen: „Tot degenen die in duisternis zijn: Komt te voorschijn.” Dit wil niet zeggen, dat zij door Satan's bende geleide naakte bannelingen zijn en dat zij zich als zoodanig moeten toonen, maar dat zij „zich moeten toonen” door te verschijnen in het openbaar en door openlijk te verklaren, dat zij uit Satan's gevangenis-organisatie vrij zijn en zich op de zijde van Jehova gesteld hebben, en dat zij levende getuigen voor den naam van Jehova zijn: en aldus moeten zij hun licht

laten schijnen. (Efeze 5:8) Over al degenen die aldus handelen en die voortgaan Jehova getrouw te dienen, zegt Hij: „Zij zullen op de wegen weiden, en op alle hooge plaatsen zal hunne weide wezen”; de „hooge plaatsen” hebben hier betrekking op de koninkrijkshoogten. Zij zitten niet langer in duisternis, noch zijn zij hongerig, maar zij worden geleid en gevoed door Jehova en zijn goeden Herder. Gedurende den Wereldoorlog werden hun weiden kaal gemaakt, maar nu zegt de Heere God: „Ik zal op kale plekken stroomen doen ontspringen.” — Jesaja 41:18, *L. V.*

Zij die tot God's organisatie behooren, zullen geleid, vertroost en gezegend worden door God en zijn uitverkoren knecht: „Zij zullen niet hongeren noch dorsten, en de hitte en de zon zal ze niet steken; want hun Ontfermer zal ze leiden en Hij zal ze aan de springaders der wateren zachtkens leiden.” (Jesaja 49:10) Deze woorden der profetie komen ook voor in Openbaring 7:16, en daar zijn zij van toepassing op de „grootte schare”; en dit levert het bewijs, dat de „grootte schare” klasse in de profetie van Jesaja begrepen is; en zij zijn niet alleen van toepassing op haar, maar op al degenen die eens in Babel gevangen waren en daaruit gevoerd en een deel van God's organisatie gemaakt werden; dit wordt aangetoond door de woorden der profetie: „Zie, dezen zullen van verre komen; en zie, die van het Noorden en van het Westen, en genen uit het land Sinim.

„Juicht, gij hemelen, en verheug u, gij aarde, en gij bergen, maakt gedreun met gejuich; want de Heere heeft zijn volk vertroost, en Hij zal Zich over zijne ellendigen ontfermen. Doch Zion zegt: De Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mij vergeten. Kan ook eene vrouw haren zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over den zoon haars schoots? Ofschoon deze vergaten, zoo zal Ik toch u niet vergeten. Zie,

Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd, uwe muren zijn steeds vóór Mij. Uwe zonen zullen zich haasten, maar uwe verstoorders en uwe verwoesters zullen van u uitgaan. Hef uwe oogen op rondom, en zie, alle dezen vergaderen zich: zij komen tot u: Zoo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere, zekerlijk gij zult u met alle dezen als met een sieraad bekleeden, en gij zult ze u aanbinden gelijk eene bruid; want in uwe woeste en uwe eenzame plaatsen, en uw verstoord land, gewisselijk, nu zult gij benauwd worden van inwoners, en die u verslonden, zullen zich verre van u maken.

„Nog zullen de kinderen, waarvan gij beroofd waart, zeggen voor uwe ooren: De plaats is mij te nauw, wijk voor mij dat ik wonen mag; en gij zult zeggen in uw hart: Wie heeft mij dezen gegeneerd, aangezien ik van kinderen beroofd en eenzaam was? Ik was in de gevangenis gegaan en weggeweken, wie heeft mij dan dezen opgevoed? Zie, ik was alleen overgelaten, waar waren dezen? Alzóó zegt de Heere Heere: Zie, Ik zal mijne hand opheffen tot de heidenen, en tot de volkeren zal Ik mijne banier opsteken; dan zullen zij uwe zonen in de armen brengen, en uwe dochters zullen op den schouder gedragen worden; en Koningen zullen uwe voedsterheeren zijn, en hunne Vorstinnen uwe zoogvrouwen; zij zullen zich voor u buigen met het aangezicht ter aarde, en zij zullen het stof uwer voeten lekken, en gij zult weten dat Ik de Heere ben, dat zij niet beschaamd zullen worden die Mij verwachten.” — Jesaja 49: 12-23.

Jehova toont zijn genade ten aanzien van degenen die in Babel zijn, die den door God voorzienen weg tot ontkoming zoeken. Nu, sedert de Heer Zion opgebouwd heeft en degenen die aan Jehova's zijde staan de waarheid erkennen en waardeeren, dat Jehova en Christus Jezus hun Leraars en Herders zijn, wordt den „verkozen ouderlingen” of de geestelijkheidsklasse

niet langer toegestaan te handelen in de hoedanigheid van leiders en leeraars. „Want het Lam dat in het midden des troons is, zal ze weiden, en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteynen der wateren; en God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen.” (Openbaring 7: 17) „Jezus antwoordde en zeide tot haar: Indien gij de gave Gods kendet, en wie hij is die tot u zegt: Geef mij te drinken, zoo zoudt gij van hem hebben begeerd, en hij zoude u levend water gegeven hebben. Maar zoo wie gedronken zal hebben van het water dat ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet dorsten, maar het water dat ik hem zal geven, zal in hem worden eene fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.” — Johannes 4: 10, 14.

De Heer heeft Zion niet vergeten! De profeet zegt: „Nog zullen de kinderen [de Ruth- en Estherklasse], waarvan gij beroofd waart [na het verlies van de booze knechtsklasse], zeggen voor uwe ooren: De plaats is mij te nauw; wijk van mij, dat ik wonen moge.” (Jesaja 49: 20) Dit toont duidelijk aan, dat er een groote schare „kinderen” zal zijn, die uit Babel komt. Vele menschen zullen tot den Heer komen, en gezegend is het overblijfsel, Jehova's getuigen, dat de opdracht ontvangen heeft om de vruchten van het koninkrijk aan hen uit te reiken, opdat zij gevoed mogen worden. Als de gevangenen losgemaakt worden, moeten zij zich bij anderen aansluiten om den naam van Jehova te proclameeren, door zijn Koning en zijn koninkrijk te verkondigen.

„Gestelde Machten”

Een verkeerd begrip over hetgeen „de gestelde machten” vormt, is voor vele menschen de oorzaak geweest, dat zij in beperking of in Babylon's gevangenis gehouden zijn. Er staat geschreven: „Alle

ziel zij den machten over haar gesteld, onderworpen; want daar is geene macht dan van God, en de machten die daar zijn, die zijn van God geordineerd: alzoo dat die zich tegen de macht stelt, de ordinantie Gods wederstaat; en die ze wederstaan, zullen over zichzelf een oordeel halen. Want de oversten zijn niet tot eene vrees den goeden werken, maar den kwaden. Wilt gij nu de macht niet vreezen, doe het goede, en gij zult lof van haar hebben." — Romeinen 13: 1-3.

Deze geïnspireerde woorden hebben geen betrekking op de regeeringen of regeerders van de natiën der aarde. Deze tekst wordt gericht tot „allen die ... geroepene heiligen" zijn (Romeinen 1: 7) en tot niemand anders, en de „gestelde machten" over dezulken zijn Jehova God en Christus Jezus, namelijk, God en zijn koninklijk huis in den hemel. De machten die de huidige goddelooze wereld regeeren en bekendstaan als „tijdelijke machten", zijn niet door God verordineerd. Jezus zeide duidelijk: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld." (Johannes 18: 36) Ook zeide hij, dat Satan de Duivel de vorst of heerscher dezer wereld is en dat Christus Jezus met hem geen gemeenschap heeft. (Johannes 12: 31; 14: 30; 2 Corinthe 4: 3, 4) Degenen die God toegewijd zijn, zullen de wetten dezer wereld gehoorzamen voor zoover deze wetten niet met God's wet in strijd zijn.

Jezus gebod, dat zijn navolgers „den Keizer [de tijdelijke of wereldsche regeeringen]" zouden geven „wat des Keizers is, en Gode wat Gods is". (Lucas 20: 25) Als God gebiedt, dat er iets moet geschieden, kan geen aardsche macht dit te niet doen, omdat God de hoogste macht en Christus Jezus zijn uitvoerende dienaar en het „zwaard" van Jehova is. (Deuteronomium 32: 41) Met zijn zwaard zal Jehova Satan en zijn organisatie terechtstellen. „Want zij [de macht] draagt het zwaard niet te vergeefs, want zij [de macht — Christus Jezus] is Gods dienaressen,

eene wreekster tot straf dengene die kwaad doet.” (Romeinen 13: 4) Iedere wet van de regeeringen dezer wereld, die goed is, dient gehoorzaamd te worden, en alle wetten die met God's wet in strijd zijn, zijn verkeerd en kunnen door de navolgers van Christus Jezus niet gehoorzaamd worden.

Het volgende dient als voorbeeld: De wet van het land zegt, dat gij om met een auto op den openbaren weg te rijden, in het bezit moet zijn van een rijbewijs. Zulks is niet in strijd met God's wet, is goed en dient derhalve met blijdschap door allen gehoorzaamd te worden. Indien de staat of tijdelijke macht zegt: „Gij kunt het evangelie niet prediken door van huis tot huis te gaan, als gij niet eerst een vergunning van de politie daartoe verkregen hebt”, is zulk een wet met God's wet in strijd en kan niet gehoorzaamd worden. God gebiedt speciaal, dat al degenen die overeengekomen zijn om zijn wil te doen, het evangelie van zijn koninkrijk aan anderen zullen verkondigen, en Christus Jezus herhaalt speciaal dit gebod voor zijn navolgers. (Jesaja 42: 10–12; Mattheüs 24: 14; 10: 5–10) God en Christus Jezus zijn „de gestelde machten”, en degenen die den Heer niet gehoorzamen, zullen vernietigd worden. (Handelingen 3: 22, 23) Om deze reden zeiden de apostelen, toen zij voor de prediking van het evangelie gearresteerd werden, tot de dienaren der tijdelijke regeeringen: „Men moet Gode meer gehoorzaam zijn dan den menschen.” (Handelingen 5: 29; 4: 13–19) Door het aanvragen van een rijbewijs om uw auto te besturen, geeft gij aan den Keizer (de tijdelijke regeering) wat des Keizers is; en door de prediking van het evangelie van God's koninkrijk door van huis tot huis te gaan, geeft gij Gode wat Gods is; en geen aardsche macht kan u dit rechtmatig beletten.

Omdat menschen ten onrechte gemeend hebben, dat de „gestelde machten” de dienaars van den staat

zijn, hebben zij zich door vrees laten weerhouden om openlijk het evangelie van het koninkrijk te verkondigen. Satan, „de god dezer wereld”, heeft bij de menschen deze vrees voor de tijdelijke machten aangewakkerd en hen op grond hiervan er van afgehouden, God te gehoorzamen. Degenen die God liefhebben, zullen van dit beletsel bevrijd worden en vreugdevol den Heer gehoorzamen. — Romeinen 13:5.

Gedurende de weinige laatste jaren heeft er een breede verkondiging van de boodschap van en betreffende God en zijn koninkrijk onder Christus plaatsgevonden, en vele menschen van goeden wil hebben deze boodschap gehoord. Echter op grond van het feit dat vele dezer menschen geloofd hebben, dat de „gestelde machten” de politieke regeerders zijn, hebben zulke menschen van goeden wil zich uit vrees, met deze autoriteiten in contact te komen, er van laten weerhouden, de waarheid aan anderen te verkondigen. Zij zien, dat er vele goddelooze dingen door de autoriteiten der kerkorganisaties en van den staat begaan worden, en zij zuchten en roepen vanwege zulke gruwelen. God gebiedt, dat zijn boodschap der waarheid nu tot deze menschen van goeden wil gebracht moet worden, opdat zij de waarheid mogen leeren kennen en begrijpen en aan de knechtschap van Satan's organisatie mogen ontkomen, teneinde hun plaats aan de zijde van God en zijn koninkrijk in te nemen. Dit vormt de eenige hoop voor het volk. — Mattheüs 12:18-21.

Menschen hebben verschillende volken tot natiën georganiseerd, en aangezien zoowel de regeerders als de geregeerden betreffende God's Woord in onwetendheid verkeerden, zijn zij de omleidingen van Satan ten prooi gevallen en in Satan's gevangenhuis vastgehouden. De tijd is nu gekomen, zooals duidelijk door de Schrift en de daarnaast staande feiten wordt aangetoond, dat de menschen door den Heer zullen

ingelicht en in staat gesteld worden in te zien, hoe God de gevangenisdeuren geopend heeft, opdat allen die jegens Hem van goeden wil zijn, aan deze beperking mogen ontkomen en hun toevlucht tot de eenige plaats van zekerheid, namelijk, tot God's organisatie mogen nemen. Gij staat nu op het punt een inzicht te ontvangen over de geweldige organisatie die gedurende eeuwen door Satan gebruikt werd met het uitdrukkelijke doel de menschen in duisternis te houden. Langgeleden werd door een vroeger volk een groot profetisch drama gevormd, waardoor voorzien werd, hoe de menschen van goeden wil van den tegenwoordigen tijd gebonden en beperkt, in duisternis, armoede en wanhoop gevoerd werden en hoe God den weg opent en licht aan al deze menschen van goeden wil verschaft, opdat zij met vreugde het pad mogen betreden, dat tot grenzenloozen rijkdom voert.

Filistijnen

JEHOVA nam Abraham uit zijn geboorteland weg en bracht hem naar een vreemd land, dat Hij Abraham beloofde te geven. (Genesis 12:1-7) Dat was het land Kanaän. Daar werd Abraham en Sara Izaäk geboren, en daarna speelden Abraham, Sara en Izaäk en hun nakomelingen rollen in een groot profetisch drama, dat een groot aantal jaren omvat en waardoor de ontwikkeling van het koninkrijk Gods werd afgebeeld. Jaren later kwamen Abraham's nakomelingen in Egypte en Jehova leidde hen door de hand van Mozes en Jozua uit dat land, waarna zij naar het land Kanaän trokken, dat God aan Abraham beloofd had. De nakomelingen van Abraham waren God's uitverkoren volk en stelden degenen, die in den tegenwoordigen tijd aan de zijde van Jehova en Christus staan, voor. Toen de Israëlieten, de nakomelingen van Abraham, het beloofde land bereikten, troffen zij daar de Filistijnen aan, die hun vestingen langs de kust van de Middellandsche Zee gebouwd hadden. De Filistijnen verdrukten de Israëlieten zeer, en te bestemder tijd vernietigde God deze natie. Lang nadat de natie der Filistijnen vernietigd was, liet Jehova zijn profeet de volgende profetie opteekenen: „Wee den inwoners van de landstreek der zee, het volk der Kerethieten: het woord des Heeren zal tegen ulieden zijn, gij Kanaän, der Filistijnen land, en Ik zal u verdoen, dat er geen inwoner zal zijn.” — Zefanja 2: 5.

Jehova wist het einde vanaf den beginne, zooals geschreven staat: „Gode zijn alle zijne werken van eeuwigheid bekend.” (Handelingen 15: 18) Wetende dat Satan een machtige organisatie zou opbouwen, welke den naam van Jehova zou lasteren en geweld-

dadig zou optreden tegen degenen die God getrouw toegewijd zijn, voorzeide Hij deze organisatie in verborgen taal, die niet eerder door menschen begrepen zou kunnen worden dan wanneer God's tijd om haar duidelijk te maken, gekomen zou zijn. Deze tijd is nu gekomen. Niets wat hier geschreven wordt, heeft ten doel personen te beleedigen of belachelijk te maken op grond van hun godsdienst of om eenige andere reden. Het eenige doel is om de aandacht der menschen op de waarheid van God's Woord te vestigen, opdat degenen die er naar verlangen verlicht te worden, dezen zegen mogen ontvangen. Er zijn millioenen oprechte menschen op aarde, die „Katholieke bevolking” genoemd worden en die het recht hebben hun eigen inzichten er op na te houden. Deze menschen zijn echter in het geheel niet aansprakelijk voor de onjuiste leerstellingen, die de Katholieke organisatie, die bekendstaat als „de Hiërarchie” of „Priesterheerschappij”, propageert. Er zijn millioenen oprechte menschen, die er andere godsdienstige inzichten op na houden, maar die niet voor de oorsprong of onderwijzing er van verantwoordelijk zijn. Alle oprechte menschen zijn verlangend naar de waarheid, omdat dezen de waarheid noodig hebben, die hen zal vrijmaken en hen op den rechten weg zal voeren. De waarheid moet in God's Woord gevonden worden en op geen andere plaats, die met het Woord Gods in strijd is. Christus Jezus, de groote Profeet, verbreekt de grendelen der gevangenis, opent de blinde oogen en voert de menschen van goeden wil tot het heerlijke licht.

Jehova liet de voorgaande profetie door Zefanja opteekenen klaarblijkelijk met het doel om een groot vernietigingswerk aan te kondigen, dat door Zijn hand aan het einde van Satan's wereld en als God's Koning op den troon geplaatst is en tot den tempel ten oordeel komt, uitgevoerd zou worden. Als dat

wondervolle werk tot stand gebracht zal zijn, zal het een rechtvaardiging van Jehova's naam vormen. De schepselen tegen welke dit wonderbare werk volvoerd zal worden, zijn God's vijanden, welke degenen moeten zijn, die den naam des Allerhoogsten grootelijks gelasterd hebben. Zij zijn vijanden, die willens en wetens het kwade gedaan hebben om een zelfzuchtig verlangen te bevredigen, en daarom worden zij in het Woord Gods „godeloozen” genoemd: „Maar de goddeloozen zullen vergaan, en de vijanden des Heeren zullen verdwijnen, als het kostelijkste der lammeren; met den rook zullen zij verdwijnen.” (Psalm 37: 20) Deze vijanden zijn degenen die op wreede wijze God's gezalfd volk vervolgd hebben, omdat deze gezalfden de waarheid over God en zijn koninkrijk verkondigd hebben. Voor degenen die Jehova liefhebben en dienen, schijnt de bestemde tijd gekomen te zijn om uit zijn genadige hand eenige duidelijke kennis betreffende de vernietiging van de vijanden, die hen nu vervolgen, te ontvangen. Dit onderwerp is thans voor het overblijfsel van zeer speciaal belang, en het inzicht hierin zal het troost verleen en zijn hoop doen groeien. (Romeinen 15: 4) „God komt mij tegemoet, doet mij neerzien op mijn belagers”, is een zekere belofte voor het gezalfde overblijfsel. (Psalm 59: 11, *L. V.*) „Mijn oog zal mijne verspieters aanschouwen, mijne ooren zullen het hooren aangaande de boosdoeners die tegen mij opstaan. De rechtvaardige zal groeien als een palmboom, hij zal wassen als een cederboom op Libanon.” — Psalm 92: 12, 13 .

Het verlangen van God's getrouw volk gaat uit naar de volkomen vernietiging van Jehova's vijanden ter rechtvaardiging van zijn naam. De volgende woorden der Schrift zijn op den tegenwoordigen tijd profetisch van toepassing: „Want Hij heeft mij gered uit alle benauwdheid, en mijn oog heeft gezien op mijne vijanden.” (Psalm 54: 9) Voorts zegt de profet

des Heeren: „Voorzeker zal God den kop zijner vijanden verslaan, den harigen schedel desgenen die in zijne schuld wandelt.” (Psalm 68: 22) De hierin voorkomende woorden „harigen schedel” schijnen een klasse vijanden af te beelden, die huichelachtig beweerd hebben den wil Gods te doen, doch ten allen tijde de vertegenwoordigers van den Duivel geweest zijn. Deze „vijanden zullen het stof lekken”. — Psalm 72, vers 9.

Welke Vijanden?

Het optreden der Filistijnen in verbinding met de Israëlieten voorschaduwde grootere toekomstige gebeurtenissen, die aan het einde der wereld zouden plaatsvinden, en dit wordt definitief vastgesteld door de geïnspireerde woorden: „Deze dingen alle zijn hun overkomen tot voorbeelden, en zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op dewelken de einden der eeuwen gekomen zijn.” (1 Corinthhe 10: 11) De Filistijnen waren derhalve een profetisch volk, dat bepaalde vijanden van God, die na de komst van den Heere Jezus tot den tempel zouden optreden en zich in het bijzonder met de vervolging van degenen die Jehova dienen, zouden inlaten, afbeeldde. David was tot koning over geheel Israël gezalfd en gekroond; en Abner, die de noordelijke stammen vertegenwoordigd had en die klaarblijkelijk de aanwijzingen des Heeren uitvoerde om alle Israëlieten tot David onder de leiding des Heeren te brengen, sprak de volgende woorden uit, en wel:

„Abner nu had woorden met de oudsten van Israël, zeggende: Gij hebt David te voren lang tot eenen Koning over u begeerd: zoo doet het nu; want de Heere heeft tot David gesproken, zeggende: Door de hand Davids mijns knechts zal Ik mijn volk Israël verlossen van de hand der Filistijnen en van de hand

van alle hunne vijanden." (2 Samuël 3: 17, 18) Deze profetie toont duidelijk aan, dat de Filistijnen profetisch zekere vijanden voorstelden, tegen welke God aan het einde der wereld positief en krachtig zou optreden. David, de koning, was een voorbeeld van Christus Jezus, den geliefde van Jehova, die thans op zijn troon en in den tempel ten oordeel is. Wie zijn dan deze tegenbeeldige Filistijnen, de bijzondere vijanden van God en zijn gezalfden?

In het kort luidt het antwoord, dat de Filistijnen de Roomsch-Katholieke Hiërarchie of Priesterheerschappij afbeeldden of voorschaduwden. Dit sluit natuurlijk ook alle schepselen in, die deze heerschappij bewust helpen en ondersteunen bij de volvoering van het goddelooze werk dezer booze organisatie. In den tegenwoordigen tijd zou dit practisch het geheele officieele gedeelte der godsdienstige organisaties van de zoogenaamde „Christenheid" omvatten. Er zijn drie afzonderlijke en verschillende elementen van Satan's organisatie, namelijk, de religieuze, commercieele en politieke, en deze drie elementen werden afgebeeld door de drie natiën Moab, Ammon en het Gebergte Seïr. (2 Kronieken 20: 1, 22, 23) De Filistijnen nemen voornamelijk het religieuze element van Satan's organisatie in beslag, welk element de leiding bij de vervolging van God's volk op zich neemt. Omdat dit godsdienstige element belijdt God te dienen en het in werkelijkheid niet doet, zijn degenen die dit element vormen huichelaars en derhalve verwerpelijc in de oogen van Jehova.

Het profetische drama, waarin Simson een buitengewoon belangrijke rol vervult, legt den nadruk op de noodzakelijkheid en het belang van volkomen trouw tegenover God aan de zijde van zijn gezalfden: hun trouw moet voortduren tot in den dood. Het voornaamste punt, dat hier behandeld wordt, betreft de Filistijnen en de vervolging van God's gezalfden door

de tegenbeeldige Filistijnen, alsmede God's werk, dat in verband hiermede gedaan moet worden en tot stand gebracht wordt. De volgende feiten dienen derhalve zorgvuldig beschouwd te worden door degenen die God liefhebben, opdat zij moed mogen vatten en hun hoop vergroot wordt.

De Filistijnen waren nakomelingen van Cham, door Mizraïm. (Genesis 10: 6, 13, 14; Amos 9: 7) Zij waren vereerders van den Duivel; hun goden waren de vischgod Dagon en Baäl-Zebub. (Richteren 16: 23; 1 Samuël 31: 8-10; 2 Koningen 1: 2, 3) God brandmerkt de Filistijnen in zijn Woord als „waarzeggers”, hetgeen beteekent dat zij Duivelvereerders waren en den duivelschen godsdienst huldigden. (Jesaja 2: 6) De Filistijnen waren uit Egypte, dat een zinnebeeld van Satan's organisatie is, gekomen. Zij trokken naar Palestina en namen de kuststreek langs de Middellandsche Zee in bezit, welk gebied God aan den stam Juda toegewezen had. Ten allen tijde waren zij de vijanden en opzettelijke verdrukkers van God's uitverkoren volk. Daarom stelden zij een klasse menschen voor, die wel de aanspraak maakt Satan's organisatie verlaten te hebben en God te dienen, doch die in werkelijkheid den Duivel dient en aanbidt.

De Roomsch-Katholieke Hiërarchie vormt de officieele heerschappij, die den godsdienst van de zoogenaamde „Christenheid” beheerscht en bestuurt. Dat wat men eens „Protestantisme” noemde is thans dood, en de zoogenaamde „Protestanten” worden door de Roomsch-Katholieke Hiërarchie beheerscht. Het Protestantisme bestaat slechts in naam, maar niet inderdaad. De Roomsch-Katholieke Hiërarchie wordt in haar eigen publicaties als volgt omschreven: „De Katholieke Hiërarchie of het besturende lichaam van de Katholieke Kerk bestaat uit Zijne Heiligheid de Paus, bijgestaan door het gewijde College van Kardinalen en door verscheidene Gewijde Congregaties

of permanente kerkelijke commissies, waarvan de Kardinalen de voornaamste leden vormen; door de Patriarchen, Aartsbisschoppen en Bisschoppen; door de Apostolische Nuntiusen en Gezanten, Vicarissen en Prefecten, en door zekere Abten en andere Prelaten." (Zie *The Official Catholic Directory*, 1935.)

De Roomsch-Katholieke Hiërarchie beheerscht door onrechtmatige middelen de gedachten en handelwijze van miljoenen menschen van goeden wil, die met de waarheid onbekend zijn. Door deze menschen in onwetendheid te houden heeft de Roomsch-Katholieke Hiërarchie hen misleid. Voor deze menschen van goeden wil is thans de tijd gekomen om van dezen verkeerden invloed van de Hiërarchie bevrijd te worden, en dit is ongetwijfeld de reden, waarom Jehova thans aan allen die God liefhebben, de waarheid over, alsmede zijn voornemen ten aanzien van de Roomsch-Katholieke Hiërarchie bekendmaakt.

Jehova's voornemen, dat Hij vanaf den beginne heeft doorgevoerd, is de oprichting van een heerschappij of koninkrijk onder Christus Jezus, waardoor de wereld in gerechtigheid geregeerd zal worden. Tot aan de vestiging en volledige invoering van dat koninkrijk op aarde is Satan de onzichtbare heerscher of „god” over de natiën der aarde. Om deze reden zeide Jezus: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.” — Johannes 18: 36.

Jezus legde den regel vast, dat al zijn ware navolgers zich van de wereld moesten afscheiden. Omdat Jezus degenen die zijn ware navolgers worden en hem toegewijd zijn, uit de wereld verkiest en neemt, worden zij door Satan en zijn zichtbaar zaad op aarde tot voorwerpen van vervolging gemaakt. (Johannes 15: 18-20) De ware navolgers van Christus Jezus worden voorgesteld door den stam van Juda, dat wil zeggen, als menschen die Jehova God dienen

en loven. Egypte stelt in den Bijbel Satan's organisatie of de goddelooze wereld voor, waaruit de ware navolgers van Christus Jezus moeten komen, hetgeen zij ook werkelijk doen.

Anderen beweren, uit de wereld gekomen en navolgers van Christus Jezus te zijn, maar de onbetwistbare feiten toonen aan, dat velen derzulken nog steeds een deel van Satan's wereld vormen. De Roomsche Katholieke organisatie beweert uit de wereld gekomen te zijn en doet zich voor de menschen zoo voor en beweert God en Christus te vertegenwoordigen, maar de onbetwistbare feiten toonen aan, dat dergelijke beweringen valsch zijn en dat de Roomsche Katholieke Hiërarchie in haar geheel een deel van Satan's wereld uitmaakt. In naam is het hoofd der Roomsche Katholieke Hiërarchie de paus, en beweerd wordt, dat de eerste paus de apostel Petrus was en dat alle andere zoogenaamde „pausen" de opvolgers van Petrus zijn, welke beweringen geheel bezijden de waarheid zijn en onmiddellijk door de Schrift en ieder feit in de geschiedenis worden tegengesproken. De apostel Petrus was de ware en getrouwe navolger van Christus Jezus en hij hield zich geheel en al afgescheiden van de wereld, terwijl iedere paus van de Roomsche Katholieke Hiërarchie op tijdelijke macht aanspraak gemaakt en die macht uitgeoefend heeft, als hem zulks mogelijk was, en tevens een aandeel in de financieele en politieke aangelegenheden der wereld genomen heeft. De apostel Petrus heeft geen opvolger gehad, en daarom is het voor ieder mensch onmogelijk geweest, ooit daarna zijn positie in te nemen. Petrus is nooit een paus geweest.

Een korte uiteenzetting van feiten betreffende de ontwikkeling van de Roomsche Katholieke Hiërarchie is de volgende: Satan, handelende overeenkomstig zijn vaste politiek van bedrog en misleiding, die ten doel heeft de menschen van God en Christus af te keeren,

beraamde een plan om een godsdienstige organisatie te stichten, deze het „Christendom” te noemen en haar te gebruiken met het doel, de menschen te misleiden en Jehova te smaden. Na den dood van de twaalf apostelen van Christus Jezus stichtte Satan heimelijk en geleidelijk een organisatie of godsdienstig systeem, dat sindsdien steeds als „Christelijk” bekend gestaan heeft. Iedere kerk of plaatselijke afdeling der organisatie had aanvankelijk en ook daarna haar eigen bisschop, maar toen de eerste paus verkozen werd en als paus door de Hiërarchie geïnstalleerd werd, waren er ongeveer 1800 bisschoppen, die de verschillende deelen der Katholieke organisatie bedienden. De bisschop van de organisatie te Rome werd tot eerste paus verkozen. Een welbekende autoriteit zegt: „Paus is een kerkelijke titel, die thans uitsluitend gebruikt wordt om het hoofd van de Roomsch-Katholieke Kerk aan te duiden. In de vierde en vijfde eeuw werd hij in het Westen dikwijls voor een bisschop gebruikt; maar langzamerhand werd hij meer en meer gereserveerd voor den bisschop van Rome en werd zoomede zijn officieele titel.” — *Encyclopedia Britannica*, Deel 22, bldz. 81.

Indien er nog eenig verder bewijs noodig ware om de bewering, dat de paus een opvolger van den apostel Petrus is, te weerleggen, zou bovenstaand historisch feit voor dat doel voldoende zijn. Gedurende meer dan driehonderd jaren na den dood van den apostel Petrus was er geen paus, wel waren er vele mannen in de Katholieke organisatie, die „bisschop” genoemd werden. Krachtens welke autoriteit kon eenig lichaam van mannen beslissen, dat de bisschop van Rome den apostel Petrus in zijn ambt zou opvolgen? Wie zou gezaghebbend kunnen beslissen, wie van de 1800 zoogenaamde „bisschoppen” de opvolger van Petrus was, voor het geval Petrus werkelijk een opvolger zou gehad hebben? Aangezien de apostel

Petrus nooit paus geweest is en nooit een opvolger gehad heeft, is het duidelijk, dat deze beweringen van het pausdom geheel en al onjuist zijn. Een dergelijke bewering is ongerijmd en is zonder het geringste bevestigende bewijs. Sedert den tijd waarin de Roomsch-Katholieke organisatie met de pausen begon, kwam er van tijd tot tijd de positie van paus vacant, en in deze vacature in dit ambt werd voorzien door de stemming van het college van kardinalen, waarbij zij hun stem uitbrachten op één uit hun midden. Zonder eenige autoriteit van God of Christus Jezus hebben menschen de Roomsch-Katholieke instelling of organisatie gevormd en gaan voort haar te besturen. De vader dier organisatie is Satan de Duivel. Zij vormt de vrucht van des Duivels vruchtbaar plan om menschen te bedriegen en God te smaden, en door die organisatie is Satan er in geslaagd millioenen oprechte menschen, die de Roomsch-Katholieke organisatie tot zich getrokken heeft en die zij heeft doen gelooven, dat deze organisatie een dienaar van Christus is, terwijl zij in werkelijkheid den Duivel dient en ondersteunt, te verblinden. Goede menschen die deze organisatie ondersteund hebben, hebben daardoor zonder het te weten, de dienst-knechten van den Duivel gediend en ondersteund. De Hiërarchie is het meesterwerk van des Duivels plannen, die hij door middel van zijn organisatie uitvoert, om den naam van Jehova God en Christus Jezus te onteeren en de menschen van Jehova af te keeren.

Historische Feiten

Een korte verwijzing naar de geschiedenis van het Roomsch-Katholieke systeem is hier op haar plaats. Uit een geschiedkundig werk, geschreven door een zekeren Lord en verschenen onder den titel „De Oude

Romeinsche Wereld", volgen enkele aanhalingen: „In de Eerste Eeuw werden niet vele wijzen of edelen geroepen. . . . In de Tweede Eeuw . . . was het in de oogen der élite of macht een schande een Christen te zijn. . . . De gemeente . . . bestond uit een kleine groep van reine en onbevleete menschen, die er niet naar streefden de maatschappij te beheerschen. Maar zij hadden de aandacht der regeering op zich gevestigd en waren consequent genoeg om vervolgd te worden." Gedurende de tweede eeuw „waren bisschoppen invloedrijk geworden, niet in de maatschappij, maar onder de Christenen". Daarna „begon de kerkelijke centralisatie; . . . De Kerk legde den grondslag voor toekomstige politiek en macht".

Het is zeker, dat de Heere God deze politiek niet had uitgestippeld. Even zeker is het, dat het de Duivel was, die het zaad der zelfzucht zaaide en tot ontwikkeling bracht om zijn goddeloos voornemen te bewerkstelligen. De bovengenoemde historicus vervolgt: „De Derde Eeuw zag de Kerk machtiger als instelling. . . . Leerstellingen werden gesystematiseerd [in geloofsbelijdenissen en verwarring]. . . . Groote bisschoppen regeerden de groeiende kerk. . . . De Kerk ontwikkelde zich snel tot een positie die de aandacht der menscheid [natuurlijk van de wereld] afdwong. *Het was niet eerder dan de Vierde Eeuw* — dat er een einde kwam aan de door het rijk ingestelde vervolging, dat Constantijn [keizer van het Heidensche Rome] bekeerd werd; dat de Kerk met den Staat verbonden werd, dat het eerste geloof verdorven werd, toen hijgeloof en ijdele filosofie [ingegeven door den Duivel] de gelederen van de getrouwen binnengedrongen waren; . . . dat synodes onder politieken invloed gebracht werden; . . . toen politiek en dogmatiek hand in hand gingen, . . . dat mannen van rang in de kerk kwamen. Toen het Christendom de godsdienst van het hof en

der voorname standen werd, werd het gebruikt om juist die euvelen te ondersteunen, waartegen het oorspronkelijk geprotesteerd had. De Kerk werd niet alleen doordrenkt van de dwalingen der Heidensche filosofie, maar zij nam vele der ceremoniën van oostersche [duivelsche] vereering aan, ... De geestelijkheid, eerezuchtig en wereldsch als zij was, haakte naar rang en onderscheiding. ... Zij werd lui, arrogant en zelfstandig. Het volk in het algemeen werd van het bestuur der kerk buitengesloten. De bisschop werd een hoog personage, die zijn geestelijken beheerschte en benoemde. ... De zending der [ware] Kerk werd uit het gezicht verloren door een verneiderend verbond met den Staat." (Zie ook *Schriftstudien*, Deel Twee, bldz. 284 en volgende.)

Het was in dit stadium van een ontaarde organisatie der gemeente, die „Christelijk” genoemd werd, dat het Roomsch-Katholieke systeem geboren werd en men uit de talrijke bisschoppen er één, namelijk den bisschop van Rome, tot eersten paus verkoos. Van toen af tot nu toe heeft het Roomsch-Katholieke systeem, ook „de Roomsch-Katholieke Hiërarchie” genoemd, door middel van bijgeloof, vrees en valsche leerstellingen over millioenen menschen geheerscht. De vroegere Filistijnen kwamen uit Egypte en trokken naar het land Palestina. Het oude Egypte wordt herhaaldelijk in de Schrift gebruikt om Satan's wereld of organisatie voor te stellen. De Christelijke kerk ontstond, doordat menschen uit de wereld kwamen en zich geheel van de wereld, namelijk van het tegenbeeldige Egypte, afscheidten. (Openbaring 11:8) Door geslepenheid en bedrog bracht Satan eerezuchtige mannen onder de Christenen, die zich van de organisatie meester maakten. Toen werd de organisatie verdorven en bleef verdorven, en van dien tijd af tot nu toe is iedere poging om haar te hervormen, mislukt. Oprechte en onoprechte menschen zijn in

de kerksystemen naast elkander voortgeschreden, maar door Jehova's voorzienigheid is thans voor de menschen die oprecht en van goeden wil zijn, de tijd gekomen om de waarheid te vernemen en te leeren kennen en de gelegenheid te ontvangen om zich af te scheiden van de goddelooze organisatie die Jehova's naam onteert, en zich ten volle te vereenigen met de organisatie onder Christus.

Het Land van Juda

Toen Jehova zijn uitverkoren volk, de Israëlieten, uit Egypte voerde en het door de hand van Jozua in het land Palestina bracht, liet Hij het land tusschen de stammen verdeelen; en aan den stam van Juda werd al het land van het Zuiden, van de Doode Zee tot de Middellandsche Zee, toegewezen. (Jozua 15: 1-47) Zij troffen daar reeds de Filistijnen aan, die eveneens uit Egypte gekomen waren. De verdeeling van het land Palestina tusschen de stammen was symbolisch. De stam van Juda stelt degenen voor die Jehova God en Christus Jezus dienen. De Heere Jezus Christus behoort tot dien stam, en een van zijn titels is „De Leeuw van den stam van Juda”. (Openbaring 5: 5) Langen tijd daarna eischte een der pausen van Rome dezen titel voor zich op, en sedert dien tijd heeft hij ten onrechte bekendgestaan als „de Leeuw van den stam van Juda”. Ofschoon de Filistijnen in het land Juda woonden, dienden en loofden zij Jehova God niet. De plaats waar zij zich bevonden, diende een aanwijzing te zijn, dat zij zulks doen zouden, maar hun wandel was precies het tegenovergestelde. Evenzoo heeft het Roomsche-Katholieke systeem onder de menschen de plaats van degenen opgeëischt, die Jehova en zijn Koning toegewijd zijn, maar dat systeem dient Jehova en zijn Koning niet. Het is uitermate zelfzuchtig, poogt de aangelegenheden

dezer goddelooze wereld te beheerschen, vormt een deel van de tegenwoordige booze wereld en is zonder eenigen twijfel de dienaar van den Duivel: „Weet gij niet, dat wien gij uzelve stelt tot dienstknechten ter gehoorzaamheid, gij dienstknechten zijt desgenen wien gij gehoorzaamt, òf der zonde tot den dood, òf der gehoorzaamheid tot gerechtigheid?” — Romeinen 6: 16.

Omdat degenen die de Roomsch-Katholieke Hiërarchie vormen, zich voor de volken der aarde als de vertegenwoordigers en dienaren van God opwerpen, maar in werkelijkheid de dienaren van den Duivel zijn, zijn zij de schromelijkste huichelaars. De Filistijnen werden door vijf koningen of vorsten geregeerd, en zij werden bijeengehouden door middel van een verbond of overeenkomst tusschen hen. De tegenbeeldige Filistijnen, de Roomsch-Katholieke Hiërarchie, zijn een heerschappij of regeering die gevormd en bijeengehouden wordt door een bond van „patriarchen, metropoliëten, aartsbisschoppen, bisschoppen en priesters”. (*Shipley*) De leden der Hiërarchie worden door zichzelf en door anderen als vorsten of edelen beschouwd, op dezelfde wijze als de vorsten of regeerders der Filistijnen.

Het land, dat Jehova (door zijn eed, dien Hij aan die belofte verbond) aan zijn uitverkoren volk beloofde te geven, is zijn koninkrijk onder zijn geliefden Zoon, Christus Jezus. (Genesis 13: 15; 17: 8; Lucas 22: 29, 30) De Filistijnen waren in het land, voordat God's uitverkoren volk daar aankwam. Evenzoo namen de tegenbeeldige Filistijnen, de Roomsch-Katholieke Hiërarchie, de plaats of toestand, die door hen als een goddelijke voorziening voor die organisatie beschouwd werd, in, voordat God's getrouwen uit de wereld genomen en door den Heer gezalfd werden. Jehova verklaarde, dat Hij de Filistijnen in het land Palestina liet, om zijn uitverkoren

volk te beproeven. „Dit nu zijn de heidenen, die de Heere liet blijven om door hen Israël te beproeven, allen die niet wisten van alle de krijgen Kanaäns. Vijf Vorsten der Filistijnen, en alle de Kanaänieten, en de Sidoniërs, en de Hevieten, wonende in het gebergte des Libanons, van den berg Baäl-Hermon tot waar men komt te Hamath. Dezen dan waren om Israël door hen te verzoeken, opdat men wist of zij de geboden des Heeren zouden hooren, die Hij hunnen vaderen door de hand van Mozes geboden had.” — Richteren 3: 1, 3, 4.

Evenzoo heeft Jehova toegelaten, dat de organisatie der Roomsch-Katholieke Hiërarchie de plaats ingenomen heeft, waarin zij beweert God te vertegenwoordigen, totdat Hij zijn volk uitverkoren en gezalfd heeft, en opdat Hij mocht bewijzen, dat zijn volk God liefheeft en dit bewijst door op onzelfzuchtige wijze onder verdrukking zijn geboden te gehoorzamen. Deze getrouwen handhaven hun onkreukbaarheid tegenover Jehova, en zij moeten dit doen ondanks goddeloozen tegenstand.

Als verder bewijs dat de Roomsch-Katholieke Hiërarchie voor zich de plaats heeft opgeëischt, die rechtmatig den Judeërs of dengenen, die Jehova waarlijk loven en dienen, toekomt, zij opgemerkt, dat de bewering gedaan wordt dat de bisschop van Rome, die ook „de paus” genoemd wordt, de stedehouder van Christus is. De bewering dezer instelling is, dat de Roomsch-Katholieke Hiërarchie een goddelijke instelling is en dat zij een tegenhanger van de hemelsche organisatie van Jehova God is: „Op het concilie van Trente, waarbij de banvloek wordt uitgesproken over al degenen die het bestaan van een krachtens goddelijke aanstelling ingezette hiërarchie binnen de Katholieke kerk loochenen.” — *Encyclopedia Britannica*, Deel 13, bldz. 453.

Het is de Roomsche-Katholieke Hiërarchie, de tegenbeeldige Filistijnen, die onfeilbaarheid voor den paus eischt. Deze onfeilbaarheid werd echter niet eerder dan in het jaar 1870 n. Chr. openlijk opgeëischt. Hierdoor ziet men, dat de Duivel heimelijk en geslepen de menschen door bedrog en misleiding gebracht heeft tot een positie, waarin zij bereid zouden zijn aan te nemen, dat een mensch onfeilbaar is wat betreft de vaststelling van den weg des levens, dien de menschen te volgen hebben. Deze bewering wordt gedaan tegen het geïnspireerde Woord van Jehova God in, dat zegt, dat alle menschen in zonde geboren en in ongerechtigheid ontvangen worden; dit is met inbegrip van den paus. (Romeinen 5: 12; Psalm 51: 7) Komt het niet vreemd voor, dat de Katholieke organisatie een periode van 1800 jaren noodig had om tot de gevolgtrekking te komen dat haar hoofd onfeilbaar is? Een uitspraak van het Vaticaansche Concilie luidt: „Wij leeren en leggen uit als een goddelijk geopenbaard dogma, dat de Roomsche Paus, als hij *ex cathedra* spreekt — dat wil zeggen, als hij in zijn karakter als Herder en Doctor van alle Christenen en krachtens zijn souvereine apostolische autoriteit vastlegt, dat een zekere leerstelling over geloof of moraal voor de universeele Kerk bindend is, — door Goddelijken bijstand, die hem in den persoon van den gezegenden Heiligen Petrus beloofd werd, dezelfde onfeilbaarheid bezit, waarmede de Goddelijke Verlosser dacht, geschikt om Zijn Kerk toe te rusten, om zijn leer betreffende het geloof en de zeden uit te leggen; en, dientengevolge, dat deze uitleggingen van den Roomschen Paus op zichzelf niet voor verbetering vatbaar zijn, en geheel los staan van de toestemming der Kerk.” — *Encyclopedia Britannica*, Deel 14, bldz. 511.

Geen enkel woord wordt in de Schrift gevonden om de door eenig mensch of lichaam van menschen

gemaakte gevolgtrekking, tot welke men in bovengenoemde verklaring gekomen is, te bevestigen. Hierdoor kan men zien, hoe een klein lichaam van regeerders, die zichzelf als zoodanig opgeworpen hebben, hun eigen leerstellingen samenstellen in strijd met en in uitdaging aan het geïnspireerde Woord van Jehova God. Door middel hiervan brengen zij millioenen menschen er toe de leerstellingen van de Roomsche Katholieke kerk te gelooven, en bovendien nemen zij den Bijbel van hen weg, zoodat zij de waarheid niet kunnen leeren.

Vertegenwoordigers van den Duivel

Dat de vroegere Filistijnen de vertegenwoordigers van den Duivel waren, wordt door allen die gelooven dat de Bijbel God's Woord is, zonder de geringste twijfel aangenomen. De Filistijnen huldigden den duivelschen godsdienst. Hun nationale god of godheid was Dagon, de vischgod. Toen de Filistijnen de ark van Jehova's verbond wegnamen en haar naar hun eigen plaats brachten, drukte Jehova zijn toorn tegen de Filistijnen uit, zooals geschreven staat: „De Filistijnen nu namen de Ark Gods, en zij brachten ze van Eben-Haëzer naar Asdod; en de Filistijnen namen de Ark Gods, en zij brachten ze in het huis Dagon, en stelden ze bij Dagon. Maar als die van Asdod des anderen daags vroeg opstonden, zie, zoo was Dagon op zijn aangezicht ter aarde gevallen vóór de Ark des Heeren. En zij namen Dagon en zetten hem weder op zijne plaats. Toen zij nu des anderen daags 's morgens vroeg opstonden, zie, Dagon lag op zijn aangezicht ter aarde gevallen vóór de Ark des Heeren, maar het hoofd Dagon en de beide palmen zijner handen afgehouden aan den dorpel: alleenlijk was Dagon daarop overgebleven. Daarom treden de Priesters Dagon en allen die in het huis Dagon

komen, op den dorpel Dagon's te Asdod niet, tot op dezen dag. Doch de hand des Heeren was zwaar over die van Asdod, en verwoestte ze: en Hij sloeg ze met spenen, Asdod en zijne landpalen. Toen nu de mannen te Asdod zagen dat het alzoó toeging, zoo zeiden zij: Dat de Ark des Gods Israëls bij ons niet blijve, want zijne hand is hard over ons en over Dagon onzen god. Daarom zonden zij henen en verzamelden tot zich alle de Vorsten der Filistijnen, en zij zeiden: Wat zullen wij met de Ark des Gods van Israëel doen? En die zeiden: Dat de Ark des Gods Israëls rondom Gath ga. Alzoó droegen zij de Ark des Gods Israëls rondom. En het geschiedde nadat zij die hadden rondom gedragen, zoo was de hand des Heeren tegen die stad met eene zeer groote kwelling, want Hij sloeg de lieden dier stad van den kleine tot den groote, en zij hadden spenen in de verborgene plaatsen." (1 Samuël 5: 1-9) De Filistijnen brachten hun Duivel-god Dagon een offer, toen Simson het gebouw over hen omvertrok en daardoor duizenden doodde.

Jehova liet deze feiten in de Schrift opschrijven en berichten met het doel, de hedendaagsche vijanden van zijn volk te voorschaduwen. (1 Corinthe 10: 11; Hebreë 10: 1) De Filistijnen waren de doodsvijanden van Jehova's uitverkoren volk, de Israëlieten, en voorschaduwden derhalve de doodsvijanden van Jehova's getuigen, die thans op aarde zijn. De voornaamsten dezer vijanden, die huichelachtig beweren God te vertegenwoordigen, zijn diegenen, die tot de Roomsch-Katholieke Hiërarchie behooren. De Filistijnen lieten hun vischgod een mijter dragen, waardoor aangetoond werd, dat zijn leider of hoofd de Duivel was, dien hij onder de Filistijnen vertegenwoordigde. Als de paus, het hoofd van de Roomsch-Katholieke Hiërarchie, op het hooge altaar van Rome zit om gevleid te worden, draagt hij een mijter gelijk aan dien, welke door den vischgod Dagon gedragen

werd. Aldus toont de paus door dit symbool, welken god hij inderdaad vertegenwoordigt. Het volgende historische feit wordt ter bevestiging van het voorgaande geciteerd:

„Evenals de paus den sleutel van Janus draagt, zoo draagt hij den mijter van Dagon. De opgravingen van Ninivé hebben dit boven allen twijfel vastgesteld. De Pauselijke mijter is geheel verschillend van den mijter van Aäron en de Joodsche hoogepriesters. Deze laatste mijter was een tulband. De twee-puntige mijter, dien de Paus draagt als hij op het hooge altaar te Rome zit en de vereering der Kardinalen ontvangt, is dezelfde mijter, als die door Dagon, den vischgod der Filistijnen en Babyloniërs gedragen werd. . . . De opengesperde kaken van den visch, die op het hoofd van den man van Ninivé stonden, zijn de onmiskenbare tegenhangers van de punten van 's Pausen mijter te Rome.” — Hislop's *De Twee Babylons*, bldz. 215.

Het kan geen twijfel leiden, dat Dagon, de zichtbare god der vroegere Filistijnen, de Roomsch-Katholieke Hiërarchie, aan het hoofd waarvan de paus staat, voorschaduwde. Zoowel de Schriftuurlijke als de historische bewijzen komen op dit punt met elkander ten volle overeen. De mijter die zoowel door den vischgod Dagon als door den paus gedragen wordt, wordt eveneens door de andere bisschoppen van de Roomsch-Katholieke Hiërarchie gedragen. Dit vormt een verdere bevestiging van de gevolgtrekking, dat de Filistijnen de Roomsch-Katholieke Hiërarchie voorschaduwden. Klaarblijkelijk openbaart de Heer thans deze feiten aan degenen die Hem liefhebben, opdat zij daardoor een juist begrip van de Roomsch-Katholieke Hiërarchie mogen verkrijgen en met zekerheid mogen weten, welk lot den vijanden wacht, die thans Jehova's naam smaden en zijn gezalfden vervolgen.

Heerschappij

De Filistijnen heerschten over de Israëlieten tengevolge van het feit dat zij hun verbond ontrouw geweest waren. (Richteren 13: 1; 14: 1, 4) Er waren slechts weinige uitzonderingen onder de Israëlieten, zooals bijvoorbeeld Gideon, Simson en anderen, die Jehova God getrouw gebleven waren. Op grond van het feit dat bijna alle belijdende Christenen gedurende de afgelopen 1800 jaren God ontrouw geweest zijn, heeft de Roomsch-Katholieke Hiërarchie in godsdienstige, politieke en commercieele aangelegenheden over de „Christenheid” heerschappij gehad. De Roomsch-Katholieke Hiërarchie eischt voor zich het recht en de macht op, de wereld te beheerschen en te regeeren, en zij oefent deze heerschappij over bijna de geheele „Christenheid” uit. De getrouwen onder de Israëlieten, zooals Gideon, Simson, Samuël en David, stelden de gezalfde en getrouwe navolgers van Christus Jezus, die thans op aarde zijn en weigeren voor de voorschriften of verordeningen der tegenwoordige Filistijnen te buigen, voor.

Eeuwenlang heeft de Roomsch-Katholieke organisatie beweerd, krachtens goddelijk recht de natiën der aarde te regeeren, en op grond van deze valsche bewering heeft deze goddelooze organisatie gepoogd, de politieke aangelegenheden van alle natiën der aarde te besturen. Haar opkomst tot tijdelijke macht begon in de zesde eeuw, en gedurende een duizendtal jaren is zij voortgegaan deze macht uit te breiden en uit te oefenen. De Roomsch-Katholieke organisatie beweert ten onrechte, dat de duizend jaren van haar „geslaagde” regeering de duizend jaren zijn, die in het twintigste hoofdstuk der Openbaring genoemd worden, waarin Christus en zijn heiligen regeeren, en dat de periode vanaf 1800 tot den tegenwoordigen tijd de „kleinen tijd” is, genoemd in hetzelfde hoofd-

stuk der Openbaring. Natuurlijk is haar bewering onjuist, maar deze „kleinen tijd” zal eindigen met de vernietiging van den Duivel en zijn vertegenwoordigers. Het einde en de vernietiging van de Roomsch-Katholieke Hiërarchie is dicht nabij.

Gedurende vele eeuwen heeft de Hiërarchie, handelende door haar officieel hoofd den paus, voor zich het recht opgeëischt koningen te kronen en af te zetten en in het algemeen de politiek van de regeeringen der aarde te dicteeren. Met andere woorden, de Roomsch-Katholieke Hiërarchie tracht een absolute dictator te zijn onder algeheele veronachtzaming van de rechten van het volk. In iedere natie, waar heden een dictator bestaat en zijn schepter zwaait, staat de Hiërarchie achter den dictator en dicteert in werkelijkheid de politiek van een dergelijke regeering.

Vervolging

De Filistijnen waren de verdrukkers en vervolgers van de Israëlieten, die God's uitverkoren volk waren. In de dagen van Simson, Eli en Samuël trachtten de Filistijnen alle „melk en honig” van het land Palestina te krijgen. Evenzoo heeft de Roomsch-Katholieke organisatie eeuwenlang gepoogd om zich alle rijkdommen en heerlijkheden der aarde te verwerven. Het is een opmerkelijk feit, dat zij de schoonste plekken op aarde uitgezocht heeft om haar gebouwen en plaatsen, van waaruit zij officieel optreedt, op te richten. De Filistijnen verdrukten de Israëlieten gedurende vele jaren. Zij namen Simson gevangen en staken hem de oogten uit. Zij streden telkens weer tegen de Israëlieten en trachtten David te vernietigen, toen hij tot koning van Israël gezalfd en gekroond was. Op dezelfde wijze heeft de organisatie der

Roomsch-Katholieke Hiërarchie ten allen tijde de navolgers van Christus Jezus onderdrukt en vervolgd en concentreert thans haar vervolging op Jehova's getuigen. De bladzijden der geschiedenis, die een periode van ongeveer 1500 jaren omvatten, maken melding van vele der meest goddelooze daden, door de Roomsch-Katholieke Hiërarchie begaan, welke daden en misdaden huns gelijke in geen enkele andere organisatie op aarde vinden. Hier wordt slechts verwezen naar enkele dezer verschrikkelijke, door de Hiërarchie en haar vertegenwoordigers begane misdaden, en het doel van het vermelden van deze weinige is alleen om aan te toonen dat de Hiërarchie het tegenbeeld der Filistijnen is, en te wijzen op de verhouding, die er tusschen de Hiërarchie en Jehova's getuigen bestaat.

De Filistijnen verrijkten zich door schatting te heffen en den Israëlieten andere lasten op te leggen. Gedurende vele eeuwen heeft de Roomsch-Katholieke Hiërarchie zich verrijkt, door het volk van alle natiën der „Christenheid” zware lasten op te leggen. Gedurende vele jaren vergaart deze huichelachtige organisatie geldelijke bijdragen van de bedrogenen der Katholieke organisatie. Als roofvogels gekleede vrouwelijke vertegenwoordigers, die kappen dragen, brengen op betaaldagen geregelde bezoeken aan de vele fabrieken en kantoren, om van de vreesachtigen en bijgeloovigen geld in te zamelen, dat de arbeiders zoo hard noodig hebben voor de instandhouding van zich en hun gezinnen. Aldus worden door de uitoefening van bedrog en misleiding millioenen guldens uit de zakken van het volk en in het bijzonder van behoeftigen geklopt, en dit geld wordt gebruikt om de Hiërarchie te verrijken en de beestachtige verlangens van goddelooze en zelfzuchtige menschen te bevredigen.

Men zamelt van de levenden, wier vrienden gestorven zijn, geldelijke bijdragen in, en wel onder het voorwendsel, opdat de een of andere priester van de Katholieke organisatie een gebed voor de dooden moge uitspreken, om daarmede de dooden te baten. Zulks is een onderdrukkend bedrog, dat aan de bijgeloovigen en vreesachtigen begaan wordt. De Schrift leert zonder uitzondering, dat degenen die gestorven zijn, niet langer leven, maar dood zijn, zonder bewustzijn en „niet metal weten”; dat geen der dooden zich in het vagevuur of in de pijniging bevindt, en dat derhalve de bewering, dat menschen gebeden ten behoeve van de dooden kunnen uitspreken, die hun baten, geheel en al valsch en bedriegelijk is en een zware, verdrukkende last voor vertrouwensvolle menschen vormt. Gedurende vele jaren werden van het volk van de natiën der „Christenheid” geldelijke bijdragen ingezameld en naar het Vaticaan te Rome gezonden om de schatkist van de Roomsche-Katholieke Hiërarchie te vullen, en dit heeft den volken een groot nadeel berokkend. Alleen in Mexico heeft de Hiërarchie gedurende vele jaren jaarlijks dertig millioen dollar uit de zakken van het gewone volk gehaald, welk geld aan den schatbewaarder van de Hiërarchie te Rome werd gezonden. Het was in Mexico, waar een vertegenwoordiger van de Roomsche-Katholieke organisatie de inwoners van een kleine stad dwong vele zoogenaamde „kerkgebouwen” op te richten en daar priesters van de Hiërarchie aanstelde, opdat zij van de arme bewoners nagenoeg alles wat zij verdienden, mochten inzamelen. De vroegere Filistijnen trachtten alle rijkdommen van de Israëlieten te verkrijgen en evenzoo trachten de tegenbeeldige Filistijnen alle rijkdommen der wereld, de „Christenheid” genaamd, te verkrijgen en te beheeren.

Inquisitie

De navolgers van Christus Jezus werden in zekere mate door het Heidensche Rome vervolgd. Maar deze vervolging was niet te vergelijken met de goddelooze Christenvervolging, die door de Roomsche-Katholieke Hiërarchie, die ook als „Pauselijk Rome” bekendstaat, ingesteld werd. De Roomsche-Katholieke Hiërarchie zette een systeem van zulk een duivelsche vervolging in, die haar weerga in de geschiedenis niet gevonden heeft. De leerstellingen die door zelfzuchtige menschen gepropageerd en onderwezen werden, en die in den Duivel hun oorsprong vonden, waren volkomen in strijd met de waarheid, als door Christus Jezus en de profeten van Jehova geleerd, en toch werden deze valsche leerstellingen aan het volk opgedrongen. De Roomsche-Katholieke organisatie, die voor zich alleen het recht opeischt te beslissen wat het volk heeft te hooren en te gelooven, heeft het volk in het algemeen den Bijbel onthouden en het gedwongen, te luisteren naar en geloof te hechten aan de door menschen geleerde en op bijgeloof en vrees gebaseerde valsche leerstellingen. Deze goddelooze organisatie heeft miljoenen er toe gebracht, den naam van Christus uit te spreken, maar terzelfder tijd de voorschriften van menschen te gelooven en te volgen. Daarom liet God de volgende woorden in zijn Woord opteekenen: „Daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijnen mond, en zij Mij met hunne lippen eeren, doch hun hart verre van Mij doen, en hunne vreeze, waarmede zij Mij vreezen, menschengeboden zijn die hun geleerd zijn: daarom zie, Ik zal voortaan wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk.” — Jesaja 29: 13, 14.

Indien iemand het waagde zijn meening uit te spreken, die in strijd was met de door de geestelijkheid van de Roomsche-Katholieke organisatie geleerde

leerstellingen, werd hij onmiddellijk van ketterij beschuldigd. In het begin van de elfde eeuw werden vele personen, die op grond van het feit dat zij het waagden er een meening op na te houden of ten uitdrukking te brengen, die met de Roomsche-Katholieke organisatie in strijd was, van ketterij beschuldigd werden, door verbranding of worging terechtgesteld.

De Inquisitie werd ingesteld met het doel om alle personen die zich op eenigerlei wijze schuldig hadden gemaakt tegenover de Roomsche-Katholieke orthodoxie op te sporen en te straffen. In de dertiende eeuw was zij in vollen gang. De pausen stelden gevolgmachtigden aan, die van plaats tot plaats reisden om onder het volk te spionneeren. Als deze gevolgmachtigden in een district aankwamen, riepen zij de menschen op te bekennen, indien zij kettters waren of anders degenen van wie zij dachten dat zij kettters waren aan te brengen, en zoo werden velen gearresteerd en gestraft tengevolge van het feit, dat zij aldus aangebracht waren. De bisschoppen namen de verantwoordelijkheid op zich voor de gevangenen en andere tuchtigingsmiddelen te zorgen. Wreede martelingen werden toegepast om personen die van ketterij beschuldigd waren, tot bekentenissen te dwingen. Allerlei duivelsche werktuigen werden voor dergelijke folteringen gebruikt. Hier volgen eenige van de folteringen die toegepast werden: De voeten van het slachtoffer werden met roodgloeiende ijzers verzengd; hij werd gedwongen een ijzeren schoen aan te trekken, die dan met roodgloeiend lood gevuld werd; het lichaam van het slachtoffer werd in een machine geplaatst, waardoor zijn gewrichten uit elkander getrokken werden; anderen werden onder een machine gelegd, die van messen voorzien was en waardoor de slachtoffers langzaam in stukken gesneden werden. De rechtsgeleerde die het waagde zich met de verdediging van een persoon die van ketterij beschuldigd

was, te belasten, werd zelf van ketterij beschuldigd, zoodat de slachtoffers zonder eenig middel van verdediging of bijstand waren. De Inquisitie werd boosaardig en krachtig voortgezet in Italië, Spanje, de Nederlanden, de Balkanstaten, Ierland, Engeland, Duitschland, Frankrijk, Mexico, Cuba, ja zoo goed als in alle landen, die als de „Christenheid” bekendstonden.

Twee belangrijke onderdeelen van de Inquisitie treden op den voorgrond, en wel: Vervolging voor het gesproken woord, alsmede de onderdrukking en vernietiging van boeken. Het kennelijke doel van een dergelijke vervolging en de vernietiging van boeken was en is om de menschen in onwetendheid te houden en voor hen het bedrog van de Roomsch-Katholieke organisatie te verbergen. De geschiedschrijver zegt: „Alle boeken moesten door de handen van de bisschoppen gaan” met het doel daarin alles door te halen, wat maar eenigszins tegen de Roomsch-Katholieke organisatie kon zijn. Die organisatie zou natuurlijk niets laten publiceeren, dat „hun godsdienstige gevoelens zou schokken”, en nog steeds gaat zij voort aldus op te treden. Iedere misdaad die in het strafregister voorkwam, werd door de leiders van de Inquisitie begaan. Steeds werd het volk in angst en vreeze gehouden. Velen hunner werden er toe gedwongen hun bureu aan te brengen en daardoor hun terechtstelling te bewerken, daardoor hopende zelf voor de wraak van de inquisitie der Hiërarchie gespaard te blijven. Het was den menschen niet mogelijk, zich eenige kennis betreffende Jehova en zijn genaderijke voorziening voor het menschelijke geslacht te verwerven, omdat de tegenbeeldige Filistijnen, de Katholieke Hiërarchie, hen er van afhielden of belletten, deze kennis te verkrijgen. Geen boeken, die een verklaring van de Schrift gaven, mochten in de handen van het volk gelegd worden. (Zie *Encyclo-*

pedie van Winkler Prins onder „*Inquisitie*“.) De grove en in het oog loopende misdaden der Hiërarchie en haar vertegenwoordigers begonnen omstreeks het jaar 1800 iets af te nemen, en daarna nam de Hiërarchie een meer verfijnde methode aan om misdaden te begaan. Tot op den huidigen dag gaat deze goddelooze instelling voort, de publicatie van boeken die de waarheid van God's Woord leeren, te onderdrukken en laat vele dezer boeken verbranden, en dit is in het bijzonder waar ten aanzien van de boeken die door het Wachttoeren Bijbel en Tractaat Genootschap uitgegeven worden. Den menschen die er toe gebracht zijn de Katholieke organisatie te ondersteunen, wordt door de priesters verboden, de boeken die een verklaring van de waarheid van God's Woord geven, te lezen. Alle organisaties die ooit op aarde bestaan hebben, hebben niet zooveel als de Roomsche-Katholieke organisatie gedaan om het volk te onderdrukken en het betreffende God's Woord in onwetendheid te houden. Deze organisatie vormt derhalve de ergste zichtbare vijand van God en zijn gezalfd volk. Zij bestookt en vervolgt degenen die de waarheid onderwijzen, en zorgt er voor dat zij gevangen genomen worden, en dit doet zij uit wrok.

De Filistijnen waren „waarzeggers“. (Jesaja 2:6) Dat beteekent, dat zij beoefenaars van den duivelschen godsdienst waren. Zoo bestaat ook het Roomsche-Katholieke systeem uit waarzeggers. De volgende profetie is in het bijzonder op hen van toepassing: „Ook is hun land [de positie die zij onder de menschen innemen] vervuld met afgoden, voor het werk hunner handen buigen zij zich neder, voor hetgene dat hunne vingers gemaakt hebben [zoo brengen zij als bron van inkomsten de menschen er toe, hun beelden te koop en om deze bij hun aanbidding te gebruiken]. Daar bukt zich de gemeene man, en de aanzienlijke man vernedert zich.“ — Jesaja 2: 8, 9.

In de Katholieke organisatie buigt de geringste man voor den Katholiek prelaat, precies zooals de Heer voorzeide. Zelfs nog heden ten dage laat de Roomsch-Katholieke Hiërarchie zich op het witte doek in de theaters in films vertoonen, waar Roomsch-Katholieke priesters dwaze ceremoniën verrichten, waardoor zij beweren, automobielen te zegenen en de berijders daarvan voor ongevallen te behoeden, en dit ongeacht hoe slecht de berijders of chauffeurs zijn. Ook dit vormt voor de Hiërarchie een middel om op bedriegelijke wijze geld te verkrijgen door te speculeeren op de lichtgeloovigheid van een vreesachtig en bijgeloovig volk. Het voorgaande vormt een lijst van enkele der goddelooze handelingen en misdaden der Hiërarchie, en deze groep wil nu beweren, dat zij de goddelijke opvolger van den apostel Petrus is. Als de menschen tot inzicht der waarheid komen, zullen zij zich voorzeker geheel en al van zulke huichelaars afkeeren.

Politiek

De Filistijnen vormden een politieken bond, die veroveringsoorlogen voerde met het vooropgestelde doel, heerschappij over menschen te verkrijgen. Evenzoo vormt de Roomsch-Katholieke organisatie, de tegenwoordige Filistijnen, bedriegelijk en ten onrechte optredende onder den naam van Christus, een bond van zelfzuchtige mannen, welke georganiseerd en doorgevoerd werd speciaal met het doel om politieke en financieele alsmede ook andere zelfzuchtige doeleinden na te streven. De politieke vertegenwoordigers der Roomsch-Katholieke Hiërarchie opereeren in iedere natie der aarde. Deze goddelooze organisatie beheerscht de politieke ambten van alle natiën der „Christenheid”. Tot dusverre is het voor de Hiërarchie tamelijk moeilijk geweest, heerschappij over de Vereenigde Staten te verkrijgen, maar thans maakt

zij in deze richting goede vorderingen. Met andere woorden, de Amerikaansche republiek, waarvan men aanneemt dat zij een vrije natie is, is thans practisch onder de heerschappij van een vreemde macht geraakt, en deze vreemde macht wordt gevormd door de tegenbeeldige Filistijnen en heeft haar hoofdkwartier in de Vaticaanstad, Rome. U gelieve thans van de volgende historische feiten kennis te nemen:

In de zeventiende eeuw verkreeg de Roomsche Katholieke organisatie vasten voet op het vaste land van Amerika door de stichting van de provincie Maryland door de familie van Lord Baltimore. Heden vormt deze de sterkste politieke organisatie in Amerika. Haar *Official Directory of 1935*, een boek van meer dan duizend pagina's met een afmeting van zeventwintig bij achttien centimeter, wordt uitsluitend gevuld met het verslag van de dienaars der Hiërarchie en haar vertegenwoordigers. Het hebzuchtige verlangen dier organisatie is uitgegaan naar de volledige macht over de Vereenigde Staten. Op 26 September 1900 werd er een federatie van alle Katholieke vereenigingen in Amerika gevormd, en wel „met het openlijk toegegeven doel, de wetgeving te beïnvloeden en zich te verzekeren van hetgeen de Katholieken hun recht noemen” in Amerika.

„Op de jaarvergadering van de Nationale Katholieke Jongemannen Vereeniging te Brooklyn op 26 September werd een resolutie aangenomen tot vorming van een groote federatie van alle vereenigingen der Roomsche-Katholieke kerk in de Vereenigde Staten voor politieke doeleinden. In het voorjaar zeide Bisschop McFaul van Trenton, N. J. tot de Oude Orde der Hibernianen (Ieren), dat de Roomsche-Katholieken van Amerika dwaas zouden zijn, als zij zich niet tot een compacte massa zouden organiseeren en hun macht in de politiek van dit land zouden doen gevoelen; er waren 2.000.000 Roomsche-Katholieke stem-

mers, en als zij voor politieke actie vereenigd zouden worden, zouden zij dit land tot een Roomsch-Katholieke natie kunnen maken.

„Deze federatie is nu gevormd door de volgende vereenigingen: De Ridder van Columbus, de Ridder van St. Johannes, het Katholieke Weldadigheidslegioen, de Oude Orde der Hibernianen, de Iersch-Katholieke Weldadigheidsunie, de Iersch-Amerikaansche Vereenigingen, de Duitsch-Amerikaansche Vereenigingen, de Katholieke Ridder van Amerika, de Katholieke Geheelonthoudersunie van Amerika; ... Behalve deze organisaties zijn er nog tientallen andere van geringere beteekenis.

„De bond is gevormd met het openlijk toegegeven doel de wetgeving te beïnvloeden en zich te verzekeren van hetgeen de Katholieken hun recht noemen.

„Deze conferentie, die in het Parktheater te Brooklyn gehouden werd, was de grootste bijeenkomst in de geschiedenis van de Nationale Jongemannen Vereeniging, en zij werd toegesproken door leidende priesters en leeken uit alle deelen des lands. ... De conferentie keurde met algemeene stemmen het plan der federatie goed en benoemde comité's om dit plan ten uitvoer te brengen. Door middel hiervan zullen tienduizenden mannen van het Katholieke geloof onder één nationaal hoofd gebracht worden, en dit krachtige lichaam van mannen zal een sterken invloed op de nationale wetgeving uitoefenen.” — *Brooklyn Eagle*.

„Nu de Roomschen eenmaal de steden in bezit genomen hebben, grijpen zij thans in nationale gelegenheden naar de macht. ‚Wij moeten Amerika Katholiek maken’, zeide Aartsbisschop Ireland op den honderdsten verjaardag van de stichting der Roomsch-Katholieke Hiërarchie in de Vereenigde Staten, welke op 10 November 1889 te Baltimore gehouden werd. ‚Wij moeten Amerika Katholiek

maken. Als wij onze kerk liefhebben, is het voldoende om van dit werk melding te maken, en onze leuze zal zijn, God wil het, en onze harten zullen opspringen met een geestdrift als die der Kruisvaarders.' ... ,Waarom zouden wij vreezen of aarzelen?' ging hij met groote heftigheid en pralend roemen voort. ,Wij tellen tien millioen — een machtig leger, als de strijdkrachten goed aangevoerd worden en hun verborgen kracht in actie gebracht wordt. Katholieken in Amerika zijn trouw aan hun kerk en hun leiders toegewijd. Hun zwoegen en hun overwinningen in de eerste eeuw hunner geschiedenis toont aan, waartoe zij in de komende eeuw in staat zijn, als zij zich van hun macht bewust zijn en zich geheel onder de priesterlijke organisatie stellen.' — *The Converted Catholic* (De Bekeerde Katholiek) van New-York.

Of zooals *The National Catholic Register* zegt: „Het is God's plan, dat de Heilige Vader van Rome zoowel het wereldlijke als het geestelijke hoofd van het koninkrijk op aarde zou zijn.” Evenals de vroegere Filistijnen maakt hier de Hiërarchie vermetel de aanspraak op de positie of de plaats van „Judea”, welke slechts dengenen rechtmatig toekomt, die Jehova God en Christus Jezus naar waarheid eeren en dienen. De president van de Vereenigde Staten benoemde in 1916 een zekeren Tumulty, een Rooms-Katholiek Ridder van Columbus, tot privé-secretaris, waarover *The National Catholic Register* zeide: „Naast den President ... heeft Tumulty ... de grootste politieke macht van een ieder ander in Amerika.” Het was onder het bestuur van President Wilson en Tumulty, dat Jehova's getuigen tot tachtigjarige gevangenisstraf werden veroordeeld voor de verkondiging der waarheid, en de vertegenwoordigers van de Hiërarchie brachten dat tot stand.

Franklin D. Roosevelt werd in 1932 tot president

verkozen. De leider van zijn verkiezingscampagne, thans de hoogste ambtenaar van zijn kabinet, is een Roomsch-Katholiek, die meer voor de Hiërarchie dan voor het Amerikaansche volk geïnteresseerd is. In Roosevelt's politieke organisatie zijn meer Katholieken dan leden van eenigen anderen godsdienst. In April 1933 zegende de paus het zoogenaamde „heilige jaar” in, hetgeen de goedkeuring van den president der Vereenigde Staten en zijn officieele familie wegdroeg. De Roomsch-Katholieke organisatie heeft gedurende de laatste paar jaren een campagne van boosaardige aanklacht en laster tegen Jehova's getuigen gevoerd en daardoor getracht hen uit den aether te verdrijven en aldus de menschen te beletten de waarheid te vernemen. Een petitie van twee en een half millioen Amerikaansche burgers werd aan de regeering toegezonden, waarin verzocht werd, of de regeering maatregelen wilde nemen tegen zulk een ongewettigd ingrijpen, waardoor het volk verhinderd zou worden de waarheid te vernemen. Maar de Roosevelt-regeering weigerde iets te doen. De vervolging van Jehova's getuigen door de Hiërarchie neemt toe, en vele onschuldige mannen en vrouwen worden gevangen genomen, omdat zij getuigenis voor het Woord van God afleggen.

Op 8 Maart 1934 publiceerde de New-York *Sun* een speciaal bericht van Rome, waarin werd medegedeeld, dat een definitieve overeenkomst tusschen President Roosevelt en het Vaticaan bereikt was, hierop neerkomende, dat er tusschen de Vereenigde Staten en den Heiligen Stoel diplomatieke betrekkingen zullen worden aangeknoopt, zoodra de openbare meening in Amerika zich hiermede vereenigen kan. Met andere woorden, de president van de Vereenigde Staten besloot om de Roomsch-Katholieke Hiërarchie, een vreemde macht, te steunen, en dit openlijk te doen zoodra het publiek voldoende verblind zou zijn, om zich hiermede te vereenigen. On-

middellijk daarop begon de Hiërarchie haar campagne om het Amerikaansche volk voor dit punt te winnen. Op 17 Maart 1935 vond er een mobilisatie van alle Katholieke Vereenigingen in Amerika plaats, waarbij iedere staat van de Unie vertegenwoordigd was en waarvan het vooropgezette doel is, het Amerikaansche volk op te voeden om zich te onderwerpen aan politieke, diplomatieke betrekkingen tusschen het Vaticaan en de Vereenigde Staten, dat wil zeggen om politieke gezanten van het Vaticaan op Amerikaansche politieke raadsvergaderingen te Washington te ontvangen. De vreemde macht, de organisatie der Roomsch-Katholieke Hiërarchie, heeft reeds in Washington een „apostolische afgevaardigde”. Volgens de *Official Catholic Directory for 1935*: „De apostolische afgevaardigde voor de Vereenigde Staten is Amleto Giovanni Cicognani, geboren in Italië op 24 Februari 1883, . . . benoemd tot apostolisch afgezant voor de Vereenigde Staten en Titulair Aartsbisschop van Laodicea, op 17 Maart 1933”, dat wil zeggen, nadat Mr. Roosevelt president geworden was.

Op aandrijven van de Roomsch-Katholieke Hiërarchie worden Jehova's getuigen thans op wreede wijze in alle deelen der „Christenheid” en in het bijzonder in Oostenrijk, Duitschland, Estland, Quebec en New-Jersey vervolgd. In de bovengenoemde landen worden boeken van het *Wachtoren Genootschap* in beslag genomen en vernietigd, omdat zij den Bijbel verklaren, en velen van Jehova's getuigen, de ware navolgers van Christus Jezus, worden beschuldigd van „opruimende samenzwering”, en in de gevangenis geworpen, omdat zij zulke boeken in bezit hadden of verspreidden, en al deze goddelooze vervolging van Jehova's getrouwe getuigen geschiedt door degenen, die de aanspraak maken de „opvolgers van den apostel Petrus” en de officieele vertegenwoordigers van God en Christus op aarde te zijn. Verwonderlijke huiche-

larij! Deze vervolging hebben de tegenbeeldige Filistijnen tegen Jehova's getuigen ondernomen „door wraak” en „van harte wraakgierig” en „haatdragend”, precies zooals de vroegere Filistijnen tegen God's uitverkoren volk in Palestina optraden. — Ezech. 25: 15.

„Verdrag met de Hel”

Ofschoon de Rooms-Katholieke Hiërarchie, de tegenbeeldige Filistijnen, millioenen menschen er toe gebracht heeft te gelooven, dat haar instelling God en Christus op aarde vertegenwoordigt, blijft deze goddelooze organisatie voortgaan, in strijd met het Woord Gods te handelen. Jehova's groote profeten waarschuwden de volken der aarde voor den dag van Armageddon en de groote vernietiging, die de Heer te dien tijde over de goddeloozen zou brengen. De Hiërarchie spreekt het volk met vroom gezicht en schijnheilige woorden toe en beweert, dat deze profetieën over Armageddon niet waar zijn, en wel in het bijzonder met betrekking tot de Katholieke organisatie. Bijvoorbeeld zegt de *Catholic Freeman's Journal* van Mei 1935, dat in Sydney, Australië, uitgegeven wordt, betreffende deze profeten en over Jehova's getuigen: „Hun boodschap komt hierop neer, dat alle politieke en kerkelijke organisaties onder de heerschappij van Satan staan, waarbij de Katholieken nog meer onder des Duivels duim zitten dan de Protestanten; dat God op het punt staat, het lot der Katholieken en Protestanten te beslissen; om aan algeheele vernietiging te ontkomen, moeten de menschen Jehova's getuigen worden. . . . Ik zou het den menschen niet kwalijk kunnen nemen, indien zij aan algeheele vernietiging de voorkeur gaven. Men behoeft echter in het geheel geen keus te doen, daar algeheele vernietiging toch een onmogelijkheid is.”

De profetieën van Jesaja, Jeremia, Ezechiël en Amos betreffende de Filistijnen werden geschreven

lang nadat de Filistijnen als natie vernietigd waren; hetgeen een afdoend bewijs vormt, dat deze profetieën betrekking hebben op degenen, die door de vroegere Filistijnen voorschaduwde of afgebeeld werden. Het overstelpende bewijsmateriaal toont aan, dat de Roomsche-Katholieke Hiërarchie nauwkeurig overeenkomt met het beeld, dat door de vroegere Filistijnen gevormd werd; met andere woorden, de Hiërarchie vormt de tegenbeeldige Filistijnen. Aangezien zij de aanspraak maakt uit de wereld gekomen te zijn en zich aan de zijde des Heeren gesteld te hebben, door zich aan God en Christus Jezus te wijden, eischt zij in werkelijkheid de positie of plaats van de navolgers van Christus Jezus, die symbolisch in het „land van Juda” zijn, ten onrechte op.

De onder de wet Gods gebruikelijke besnijding is een symbool van volle wijding en overgave aan Jehova. De Schrift spreekt dikwijls in minachtende bewoordingen over de Filistijnen als „de onbesnedenen”. (Zie Richteren 14: 3; 15: 18; 1 Samuël 14: 6; 17: 26; 2 Samuël 1: 20.) Dit bewijst, dat de Filistijnen een klasse menschen of een organisatie afbeeldden, die tot ongenade veroordeeld zou zijn. De Filistijnen stelden verder ook in dit opzicht een klasse, die door ongenade gekenmerkt werd, voor, omdat God de Filistijnen met aambeien of haemorrhoiden, dat wil zeggen, gezwollen in de verborgen plaatsen, sloeg. „En het geschiedde nadat zij die hadden rondom gedragen, zoo was de hand des Heeren tegen die stad met eene zeer groote kwelling, want Hij sloeg de lieden dier stad van den kleine tot den groote, en zij hadden spenen [aambeien] in de verborgene plaatsen. [(Septuaginta en Vulgata) En de mannen van Gath (be-raadslaagden tezamen en) maakten zich zetels (van huden).]” — 1 Samuël 5: 9.

De onbesneden Filistijnen wilden de Israëlieten onderworpen houden om geldelijk gewin te behalen.

De tegenwoordige onbesneden Filistijnen, de Roomsche Katholieke organisatie, willen God's volk vernietigen en alle andere menschen onderworpen houden, ten einde geldelijk voordeel te behalen.

De bewering, dat de paus de opvolger van den apostel Petrus is, is even valsch als de Duivel zelf. Christus Jezus zegt: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.” De Roomsche-Katholieke Hiërarchie zegt: „Ons behoort het recht, deze wereld te regeeren en te beheerschen.” Jezus zeide, dat Satan de regeerder of onzichtbare vorst dezer wereld is, en dit toont aan, dat de Roomsche-Katholieke Hiërarchie de vertegenwoordigster van Satan is. (Johannes 12: 31; 2 Corinthe 4: 4) De Roomsche-Katholieke Hiërarchie is niet alleen een vriend van Satan's wereld, maar vormt er een integraal deel van, en om deze reden alleen reeds zou deze goddelooze organisatie God niet kunnen vertegenwoordigen en is zij in werkelijkheid God's vijand. De woorden van den apostel Jacobus zijn in het bijzonder op deze goddelooze organisatie van toepassing: „Overspelers en overspeelsters, weet gij niet dat de vriendschap der wereld eene vijandschap Gods is? Zoo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand Gods gesteld.” (Jacobus 4: 4) „Overspel” als bedoeld in dezen tekst, beteekent een ongeoorloofde betrekking tusschen kerk en staat, door menschen van een organisatie, welke beweert God te vertegenwoordigen en terzelfder tijd zich aanpast aan en een deel vormt van de goddelooze politieke wereld. Dat de Roomsche-Katholieke Hiërarchie de tegenbeeldige Filistijnen en tevens den voornaamsten vijand van God en zijn koninkrijk vormt, kan niet in het minst betwijfeld worden, en God's belofte is, dat Hij zijn volk door de hand van den tegenbeeldigen David, Christus Jezus, uit de handen dezer vijanden zal verlossen. (2 Samuël 3: 18) Wat zal dan het lot of volkomen einde der tegenbeeldige Filistijnen zijn? Deze vraag

is nu voor al degenen die Jehova liefhebben van het grootste belang.

Jehova liet de Filistijnen in het land van Juda blijven, om de Israëlieten te beproeven. De Filistijnen werden derhalve door Jehova gebruikt om een beeld te maken van een grootere beproeving, die over zijn uitverkoren volk zou komen en met de rechtvaardiging van zijn naam in verband zou staan. Op dezelfde wijze liet God Satan zijn invloed op de aarde uitoefenen, nadat Hij hem ter dood veroordeeld had, opdat er op aarde voor Zijn naam een getuigenis mocht worden gegeven en opdat Jehova te zijner tijd zijn souvereine macht tot rechtvaardiging van zijn naam zou kunnen ten toon spreiden. (Exodus 9: 16) Om dezelfde reden heeft Jehova de tegenbeeldige Filistijnen, de Rooms-Katholieke organisatie, die „Christelijk” genoemd wordt, laten begaan, voor zich de plaats op te eischen, die rechtmatig aan degenen toebehoort, die Hem toegewijd zijn, en het toegelaten, dat deze onheilige organisatie zijn volk vervolgt, opdat zijn gezalfden en toegewijden hun onkreukbaarheid jegens Hem mogen bewijzen en terzelfder tijd aan het volk in het algemeen een getuigenis over God's naam mogen afleggen.

In deze laatste dagen van gevaar heeft Jehova alle noodige maatregelen getroffen om zijn volk te troosten en zijn hoop te sterken, en van tijd tot tijd onthult Hij zijn volk speciaal met dit doel zijn profetieën. Jehova en Christus Jezus zijn thans de leeraars van degenen, die zich Hem en zijn koninkrijk toegewijd hebben, en deze toegewijden hebben geen mensch noodig om hen te onderwijzen. (Jesaja 30: 20) Aan zijn getrouwe getuigen heeft Jehova zijn belofte gegeven: „En het zal geschieden eer zij roepen zoo zal Ik antwoorden, terwijl zij nog spreken zoo zal Ik hooren.” (Jesaja 65: 24) Getrouw aan zijn belofte toont Jehova thans zijn volk wat de beteekenis van

de profetie betreffende de Filistijnen is. Op dit uur van groote verdrukking, nu de vijand op wreede wijze God's volk op aarde vervolgt, is het een groote troost, dat Jehova hen inlicht, waarom Hij deze vervolging toelaat en wat het eindresultaat zal zijn. Als God's getrouw volk deze profetieën betreffende de Filistijnen, zoowel de vroegere als de tegenwoordige, bestudeert en beschouwt, zal het zeer vertroost worden, en daarna rust dan op een ieder, die aldus vertroost is, het voorrecht en de plicht, deze troostrijke boodschap te brengen aan anderen die vertroost wenschen te worden. (2 Corinthhe 1: 3-5) Het schijnt zeker te zijn, dat er millioenen menschen van goeden wil zijn, die nu onder den overheerschenden invloed van de Roomsche-Katholieke Hiërarchie staan, en verder nog anderen, wier oogen moeten geopend worden, en dat dezen een deel van de „grootte schare”, „Jonadabs” genoemd, zullen worden. — Openbaring 7: 9-17.

Jehova heeft het duidelijk gemaakt, dat Hij zal vaststellen, wie zijn vijanden zijn, om hun daarna rechtmatig te vergelden voor alle door hen begane goddeloosheid: „Uwe hand zal alle uwe vijanden vinden, uwe rechterhand zal uwe haters vinden. Gij zult ze zetten als eenen vurigen oven ten tijde uws toornigen aangezichts, de Heere zal ze in zijnen toorn verslinden, en het vuur zal ze verteren. Gij zult hunne vrucht van de aarde verdelgen, en hun zaad van de kinderen der menschen. Want zij hebben kwaad tegen U aangelegd, zij hebben eene schandelijke daad bedacht, doch zullen niets vermogen.” — Psalm 21: 9-12.

Het in dit boek voorgelegde bewijsmateriaal toont afdoende aan, dat de Roomsche-Katholieke Hiërarchie de voornaamste vijand van God en zijn gezalfd volk op aarde is en dat de vroegere Filistijnen en hun verhouding tot de Israëlieten dit voorschaduwden. In de profetie over de samenzwering om zijn volk af te snijden, dat het geen natie meer zou zijn, worden

de Filistijnen door den Heer speciaal als medesamenzweerders genoemd. (Psalm 83: 8, *L. V.*) In Jesaja 28: 21 staat geschreven: „Want de Heere zal zich opmaken gelijk op den berg Perazim, Hij zal beroerd zijn gelijk in het dal Gibeons, om zijn werk te doen: zijn werk zal vreemd zijn, en om zijne daad te doen: zijne daad zal vreemd zijn.” Het verband toont duidelijk aan, dat de vervulling van deze profetie plaatsvindt, nadat Christus Jezus op den troon gezet is en tot den tempel van Jehova ten oordeel komt.

De Roomsch-Katholieke Hiërarchie en alle godsdienstige dweepers, die zich nu uit vrijen wil aan de zijde van deze goddelooze organisatie en tegen God's gezalfden scharen, zijn degenen die beweren, een verbond met den dood en de hel gesloten te hebben, zoodat de „poorten der hel” niets tegen deze organisatie vermogen. Het is deze godsdienstig-politieke instelling, die beweert, dat zoiets als de dood niet bestaat, maar dat alle menschen bij hun dood óf naar het vagevuur óf naar de eeuwige pijniging gaan. Voorts beweert het Roomsch-Katholieke systeem een goddelijke instelling te zijn en dat degenen die Katholieken zijn, niet onderworpen zijn aan het oordeel, dat Jehova tegen de goddeloozen heeft uitgesproken. Deze beweringen zijn natuurlijk onwaar. Jezus bezigde deze woorden: „En de poorten der hel zullen haar niet overweldigen.” (Mattheüs 16: 18) De Roomsch-Katholieke Hiërarchie heeft deze woorden aangegrepen en ze verkeerd toegepast in haar poging te bewijzen, dat de Katholieke instelling tot in eeuwigheid zal voortduren. De bovenaangehaalde woorden van Jezus laten een dergelijke verklaring in het geheel niet toe, en het is duidelijk, dat de Katholieke bewering over de beteekenis van deze woorden geheel en al onjuist is en hoegenaamd geen grondslag in de waarheid vindt. Evenals in hoofdstuk vijf is weergegeven, is de beteekenis van Jezus' bovengenoemde woorden de vol-

gende: Christus Jezus zelf en niet de apostel Petrus is degene, op wien als de petra of Rots betrekking genomen wordt, en de gemeente van God, waarvan Christus het Hoofd is, is de daarin genoemde gemeente, en niet de Katholieke kerk.

Als de menschen met Jehova's voornemen om Satan's organisatie, zoowel het zichtbare als het onzichtbare gedeelte, te vernietigen, bekendgemaakt worden, zegt de Roomsche-Katholieke Hiërarchie: „Deze teksten zijn op ons niet van toepassing, omdat wij een verbond met den dood en een verdrag met de hel gesloten hebben, de hel vermag ons niet te overweldigen.” Thans kunnen wij door de onweerlegbare feiten zien, waarom Jehova zijn profetie tot de tegenbeeldige Filistijnen, de Roomsche-Katholieke organisatie, die door spotters bestuurd en overheerscht wordt, de volgende woorden der profetie liet schrijven: „Daarom hoort des Heeren woord, gij bespotters, gij heerschers over dit volk dat te Jeruzalem [,Christenheid'] is. Omdat gijlieden zegt: Wij hebben een verbond met den dood gemaakt, en met de hel hebben wij een voorzichtig verdrag gemaakt: wanneer de overvloeiende geesels doortrekken zal, zal hij tot ons niet komen, want wij hebben de leugen ons tot eene toevlucht gesteld, en onder de valsheid hebben wij ons verborgen.” (Jesaja 28: 14, 15) Aldus verklaart de Heer, dat de tegenwoordige Filistijnsche organisatie in Satan haar oorsprong vindt. Het vijftiende vers van de voorgaande profetie verklaart nauwkeurig hetgeen de Roomsche-Katholieke Hiërarchie van zichzelf zegt. De toevlucht of schuilplaats van het geheele Roomsche-Katholieke systeem is, zooals God verklaart, een groote aaneenschakeling van leugens. Ligt het in het voornemen van Jehova God deze toevlucht der leugen weg te vagen, en indien ja, wanneer?

Jehova beantwoordt deze vraag door zijn profetie in het onmiddellijk daarop volgende vers aldus:

„Daarom alzoo zegt de Heere Heere: Zie, Ik leg eenen grondsteen in Zion, eenen beproefden steen, eenen kostelijken hoeksteen, die wel vast gegrondvest is: wie gelooft, die zal niet haasten.” (Jesaja 28: 16) De woorden van dit vers worden gericht tot zijn getrouwe gezalfden, die ten volle op Jehova vertrouwen en Hem dienen. Dezen wordt gezegd, dat indien zij God toegewijd zijn, zij zich niet behoeven te haasten, en zonder onnoodig opgewonden en geneigd te zijn den Heer vooruit te loopen, op den Heer te wachten, daar Hij op den bestemden tijd zal handelen; zijn optreden in deze aangelegenheid zal plaatsvinden, nadat Hij zijn Steen, den kostelijken Hoeksteen, het Vaste Fundament, in Zion gelegd zal hebben, dat wil zeggen, als Christus Jezus de Koning den troon bestegen heeft; dan zal Hij definitief en ondubbelzinnig tegen de leugenaars optreden. Het was in 1918, dat Jehova den uitersten Hoeksteen en Grondsteen, Christus Jezus, in zijn koninklijke organisatie legde. Toen bouwde Hij Zion op en plaatste dezen kostbaren Steen, Christus Jezus, zijn Koning, die den troon bestegen had, aan het hoofd; deze zelfde groote, machtige kostbare Steen, de Koning, wordt de ‚steen des aanstoots’ voor al deze schijnheilige huichelaars, de godsdienstige dweppers. (Jesaja 8: 14, 15) De voornaamste onder degenen die huichelachtig beweren Jehova God te dienen, doch in werkelijkheid den Duivel dienen, is de Rooms-Katholieke Hiërarchie. Het leggen van dezen Hoeksteen stelt den tijd vast, waarop de Heer zou beginnen met deze goddelooze instelling af te rekenen.

Jehova voorzeide, dat de huichelachtige godsdienstige organisaties Christus als Koning zouden verwerpen en dat deze verwerping in het bijzonder gekenmerkt zou worden in den tijd waarin de Steen bij het opbouwen van Zion gelegd zou worden. „De steen dien de bouwlieden verworpen hadden, is tot

een hoofd des hoeks geworden." (Psalm 118: 22, 23) Jezus haalde dezen Psalm aan en paste hem op de huichelaars toe. (Mattheüs 21: 42) De vervulling van deze profetie vindt plaats in den dag van Jehova, den dag dien Jehova gemaakt heeft, welke begint met de troonsbestijging van zijn Koning in het jaar 1914 n. Chr. Daarna zond Hij hem tot den tempel om het oordeel te beginnen. Het bewijs, dat de Roomsche-Katholieke Hiërarchie Christus den Koning der wereld verworpen heeft, is onbetwistbaar. Ondanks haar bewering dat zij God en Christus op aarde vertegenwoordigt, weigert de Roomsche-Katholieke Hiërarchie Christus Jezus bij zijn komst tot den tempel als Koning aan te nemen, maar blijft volhouden dat zij het goddelijk recht bezit om de volken der aarde te regeeren. Jehova zendt zijn getuigen uit om aan de natiën bekend te maken, dat Hij God is, dat Christus Koning is en dat het koninkrijk gekomen is; en de Roomsche-Katholieke Hiërarchie verzet zich krachtig tegen de boodschap en de boodschappers en beweegt de andere politieke regeerders der wereld ertoe zich bij de vervolging van Jehova's boodschappers bij haar aan te sluiten. Zij smeden een samenzwering om al degenen te vernietigen, die voor Jehova en zijn Koning zijn en om daardoor te verhinderen, dat de gezalfden Gods een deel van zijn koninkrijk worden. (Psalm 2: 2, 3) „Want zij hebben in het hart te zamen beraadslaagd, tegen U hebben zij een verbond gemaakt", zegt de profeet; en vervolgens noemt de Heer in dezelfde profetie speciaal de Filistijnen en degenen die met hen verbonden waren in een samenzwering, om zich tegen het koninkrijk onder Christus Jezus te verzetten. (Psalm 83: 3-8) De Roomsche-Katholieke Hiërarchie loochent in het bijzonder, dat Christus de wereld zou regeeren, maar houdt vol, dat de Roomsche-Katholieke Hiërarchie zal regeeren; en dit is een verdere groote leugen.

In de profetie van Jesaja stelt Jehova nauwkeurig den tijd voor de vervulling van zijn oordeel vast. De komst van den Heer tot den tempel ten oordeel vond in 1918 plaats, en het oordeel begon bij het huis Gods en daarna kwamen andere instellingen aan de beurt. (Maleachi 3:1-3; Mattheüs 24:31-40) Op de verklaring der tegenbeeldige Filistijnen, die in Jesaja 28:15 is neergelegd, namelijk „want wij hebben de leugen ons tot eene toevlucht gesteld, en onder de valsheid hebben wij ons verborgen”, antwoordt Jehova met de volgende woorden: „En Ik zal het gericht stellen naar het richtsnoer, en de gerechtigheid naar het paslood; en de hagel zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overloopen.” (Jesaja 28:17) Bij het oordeel van het huis Gods worden de goedgekeurden gezalfd en zij ontvangen den naam van Jehova en worden als zijn getuigen uitgezonden om den dag van de wraak onzes Gods te verkondigen. (1 Petrus 4:17; Jesaja 43:9-12; 61:1, 2) God's tijd is aangebroken om de waarheid betreffende Zichzelf en zijn koninkrijk te laten verkondigen, en zijn boodschap der waarheid is als een groote hagelstorm, die den sluier vaneen scheurt en de toevlucht of schuilplaats der leugen wegvaagt en deze schuilplaats geheel blootlegt voor den helderen blik van oprechte menschen. — Openbaring 16:21; Exodus 9:22-26.

Gedurende de laatste paar jaren hebben Jehova's getuigen door de genade des Heeren dit werk onder de leiding en het bevel des Heeren verricht. Indien deze getuigen deze dingen slechts verkondigden om daarmede anderen schade te berokkenen, zou dat in strijd met den wil Gods zijn, maar zij verkondigen deze goddelijke waarheden, omdat de tijd aangebroken is, waarin God den menschen de gelegenheid wil verschaffen tot het inzicht te komen, dat Hij de alleen ware God, dat Christus Koning en dat het Koninkrijk

de eenige hoop voor de wereld is, en dat het voor den mensch te vergeefs is zijn vertrouwen op onvolmaakte menschen of organisaties te stellen. Het is de tijd waarin God den menschen zal toestaan te leeren inzien, dat de Roomsch-Katholieke Hiërarchie zich achter een grooten berg leugens verborgen houdt. Om Jehova getrouw te zijn, moeten zijn getuigen thans de waarheid verkondigen, die de goddelooze Roomsch-Kathol. Hiërarchie, de tegenbeeldige Filistijnen, aan de kaak stelt. Als deze waarheden verkondigd en de goddeloozen aan de kaak gesteld worden, worden zij zeer vertoornd, en de Duivel en zijn opperbevelhebber Gog verzamelen de Katholieke Hiërarchie en haar vertegenwoordigers over

de geheele aarde en laten hen een campagne van goddelooze vervolging tegen God en zijn gezalfden beginnen. — Ezechiël 38: 1-14.

De profetie van Jehova wordt dan gericht tot de tegenwoordige Filistijnen, de Roomsch-Katholieke Hiërarchie en haar aanhangers, namelijk: „En ulieder verbond met den dood zal te niet worden, en uw voorzichtig verdrag met de hel zal niet bestaan: wanneer de overvloeiende geesel doortrekken zal, dan zult gijlieden van denzelven vertreden worden.” (Jesaja 28: 18) Deze positieve verklaring van Jehova zegt, dat de Roomsch-Katholieke Hiërarchie met den dood en de hel een verbond gesloten heeft, dat geen stand zal houden, maar zal mislukken, en dat Hij over deze instelling een grooten geesel zal brengen, die haar aan de kaak zal stellen en vernietigen, en dat deze instelling geheel zal worden weggevaagd. Vanaf den tijd, dat de boodschap van God's wraak tegen deze huichelachtige organisatie verkondigd wordt, vormt deze boodschap voor haar een groote plaag. Hoe komt het, dat de Roomsch-Katholieke Hiërarchie zich zoo heftig in ieder land tegen Jehova's boodschap van het koninkrijk verzet? Het antwoord is, omdat deze duivelsche instelling geplaagd wordt door de boodschap van God's Woord, welke door zijn getuigen verkondigd wordt en juist deze schuilplaats, welke de groote berg der leugens is, blootlegt: „Zoovaak hij voorbijjaagt zal hij u vatten; want elken morgen jaagt hij voorbij, bij dag en bij nacht. Louter ontroering geeft het dan openbaringen te begrijpen; want het bed is te kort om er zich op uit te strekken, de deken te smal om er zich mee te dekken.” (Jesaja 28: 19, 20; *L. V.*) Het bed, dat de Hiërarchie zichzelf gespreid heeft, en de bedekking der leugens, die zij gebruikte om haar goddeloos werk te verbergen, zijn voor dat doel geheel ontoereikend, zooals de Heer zegt. De toevlucht der leugen van deze goddelooze organisatie

zal volkomen weggevaagd worden. Tot dusverre heeft geen oppositie tegen de Roomsch-Katholieke organisatie stand kunnen houden. Thans is echter God's tijd aangebroken om handelend op te treden, en geen deel van de Roomsch-Katholieke organisatie, de tegenbeeldige Filistijnen, zal hiertegen bestand blijken te zijn.

„Zich Opmaken”

Het werk van Jehova's getuigen bestaat slechts in de bekendmaking van God's boodschap. Het eigenlijke werk moet en zal door Jehova op zijne wijze tot stand gebracht worden. Geen menschelijke instelling zou in staat zijn om de Roomsch-Katholieke Hiërarchie te gronde te richten. God zal haar geheel vernietigen; en hierover zegt Hij: „Want de Heere zal Zich opmaken op den berg Perazim, Hij zal beroerd zijn gelijk in het dal Gibeons, om zijn werk te doen: zijn werk zal vreemd zijn, en om zijne daad te doen: zijne daad zal vreemd zijn.” — Jesaja 28: 21.

Hoe kunnen wij vaststellen, of deze profetie op de tegenbeeldige Filistijnen, de Roomsch-Katholieke Hiërarchie, van toepassing is? Het bewijs is afdoende geleverd, dat de Filistijnen profetisch de Roomsch-Katholieke organisatie voorschaduwden. Wat op den berg Perazim en in het dal van Gibeon plaatsvond, kondigt volgens de profetie zelf nauwkeurig aan, wat er plaats zal moeten vinden, en de Heer maakt dit zijn volk van tevoren bekend, opdat het vertroosting ontvange en zijn hoop toeneme. Men bedenke, dat het het werk des Heeren is en dat hetgeen Hij begint, Hij ook volbrengen zal. De hedendaagsche vervolging van Jehova's getuigen door de Roomsch-Katholieke Hiërarchie zou na verloop van tijd in de algeheele vernietiging van Jehova's getuigen en hun werk moeten eindigen, als God niet zelf tusschenbeide

zou komen; en Hij geeft zijn woord, dat Hij zich zal opmaken, om dat te doen. Terwijl de goddelooze vervolging van Jehova's getuigen over de geheele aarde voortduurt, zullen de getrouwen grooten moed verkrijgen door het begrip van deze profetie van Jesaja.

De profetie van Jesaja 28: 21 neemt in het bijzonder betrekking op hetgeen door den Heer in 2 Samuël 5: 17-25 en in 1 Kronieken 14: 8-17 bericht wordt. Een korte verwijzing naar dit bericht is hier op haar plaats.

Saul was gedurende eenigen tijd koning over Israël geweest, maar op grond van zijn ontrouw nam God het koninkrijk van hem weg en liet David in zijn plaats tot koning over Israël zalven. „De geest des Heeren kwam over David vanaf dienzelfden dag, maar de geest des Heeren week van Saul.” (1 Samuël 16: 13, 14) David, met zijn hoofdkwartier te Hebron, regeerde over de zuidelijke stammen Juda en Benjamin, en gedurende verscheidene jaren was er oorlog tusschen de zuidelijke en noordelijke stammen. Abner, de aanvoerder van de noordelijke stammen, deed voorstellen om de vereeniging van alle stammen Israëls onder David den koning tot stand te brengen, en daarom staat er geschreven: „Abner nu had woorden met de oudsten van Israël, zeggende: Gij hebt David tevoren lang tot eenen Koning over u begeerd: zoo doet het nu; want de Heere heeft tot David gesproken, zeggende: Door de hand Davids mijns knechts zal Ik mijn volk Israël verlossen van de hand der Filistijnen en van de hand van alle hunne vijanden.” — 2 Samuël 3: 17, 18.

David werd daarna tot koning over geheel Israël geïnstalleerd en vestigde zich toen als koning te Jeruzalem. De verdeeldheid onder de stammen en de oorlog tusschen de noordelijke en de zuidelijke stammen kwamen den Filistijnen goed van pas, en bij den dood

van Saul gingen de Filistijnen voort schatting van de noordelijke stammen af te persen.

David vreesden zij echter. De vereeniging van alle stammen Israëls onder David en zijn aanstelling tot koning over allen verontrustten de Filistijnen, en zij maakten zich gereed om David aan te vallen: „Als nu de Filistijnen hoorden dat zij David den Koning over Israël gezalfd hadden, zoo togen alle Filistijnen op om David te zoeken; en David dat hoorende, toog af naar den burg.” — 2 Samuël 5: 17.

De vijf koningen, die over de Filistijnen regeerden, waren het volkomen met elkander eens om David te vernietigen, omdat hij God's gezalfdde was, onder wien Israël vereenigd werd. De Filistijnen hadden het lied der Israëlieten gehoord, dat door hen gecomponeerd en gezongen werd en hierop neerkwam: „Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden”. (1 Samuël 18: 7) Zij wilden David in handen krijgen en zouden zich niet eerder veilig gevoelen dan nadat hij vernietigd was, en zoo trokken zij tegen hem op. David is een voorbeeld van Jehova's geliefden Gezalfdde, Christus Jezus den Koning, en omvat in dit beeld alle gezalfdde van den tempel of het koninklijk huis Gods, die nu Jehova's getuigen zijn.

Toen de Heer den tempel reinigde, bracht Hij zijn geheele volk tot eensgezindheid onder Christus Jezus, het Hoofd van de gemeente en den tempel. (Efeze 4: 13) Vanaf dien tijd hebben de getrouwe gezalfdde getuigen van Jehova zijn boodschap tegen de goddelooze regeerders der „Christenheid”, en in het bijzonder tegen de Roomsche-Katholieke Hiërarchie, verkondigd. Evenals de Filistijnen destijds David wilden vangen, zoo stellen thans de tegenbeeldige Filistijnen, de Roomsche-Katholieke Hiërarchie en haar bondgenooten, pogingen in het werk om de vernietiging van God's „verborgenen”, het gezalfdde

overblijfsel op aarde, te bewerkstelligen. — Psalm 83 : 4.

De Filistijnen brachten hun geheele leger bijeen en trokken toen tegen Jeruzalem op, waar zij verwachtten, David te zullen vinden en te vernietigen. „En de Filistijnen kwamen en verspreidden zich in het dal Refaïm.” (2 Samuël 5: 18) Refaïm schijnt de ten zuiden van Jeruzalem en ten westen van Bethlehem gelegen landstreek te zijn. Deze naam beteekent ‚de plaats der reuzen’. Ongetwijfeld stonden David’s wachtposten op den uitkijk, en toen hij van de beweging van de Filistijnen op de hoogte gesteld werd, begon ook hij zich te verplaatsen. Hij was te verstandig om zich in Jeruzalem te laten insluiten; daarom trok hij zijn klein leger terug en „toog af naar den burg”, die in een geaccidenteerd gedeelte van het land ten zuiden en ten westen van Bethlehem gelegen was. David had daar reeds bij twee vroegere gelegenheden zijn toevlucht gezocht, toen Saul hem zocht te doden. (1 Samuël 22: 4, 5; 24: 22) David vluchtte nu niet voor de Filistijnen, maar hij bracht zijn mannen op een strategisch punt, van waaruit hij bij verrassing een aanval op den vijand kon ondernemen. De Filistijnen overtroffen natuurlijk David’s leger sterk in aantal, en het land dat David moest doortrekken om tot den aanval over te gaan, was zeer moeilijk. De schouwplaats was gereed, en dit profetische beeld werd gemaakt om aan te toonen, wat den tegenbeeldigen Filistijnen, de Roomsche-Katholieke Hiërarchie, zal overkomen.

„Baäl-Perazim”

De plaats, waar de veldslag plaatsvond, werd door David „Baäl-Perazim” genoemd. (Het woord *Perazim* beteekent „een breuk” of „losbarsten”; *Baäl* heeft

betrekking op den duivelschen godsdienst.) Het beteekent de plaats, waar de Heer losbarst tegen de Duivelvereerders, de waarzeggers, zoowel de vroegere als de tegenwoordige Filistijnen. Het losbarsten van den Heer aldaar was als de doorbraak van wateren, die zich als een stortvloed een baan breken en alles op hun weg vernietigen. Deze zelfde plaats wordt in Jesaja 28: 21 vermeld en wordt daar „berg Perazim” genoemd; hierdoor stelt de profetie definitief den strijd vast, die de vernietiging van de Roomsche-Katholieke Hiërarchie illustreerde. Alvorens David tot den aanval overging, vroeg hij eerst aan Jehova wat hem te doen stond: „Zoo vraagde David den Heere, zeggende: Zal ik optrekken tegen de Filistijnen? Zult Gij ze in mijne hand geven? En de Heere zeide tot David: Trek op, want Ik zal de Filistijnen zekerlijk in uwe hand geven.” (2 Samuël 5: 19) David wilde niet trachten tot den aanval over te gaan zonder het bevel des Heeren. De gezalfden van Jehova verlaten zich op Hem met geheel hun hart, en zij hebben de volle zekerheid, dat Hij hun paden zal recht maken. (Spreeken 3: 5, 6) De Grootere David is Christus Jezus, de hoogste dienaar van Jehova God, tot wien Zijn gezalfde deelgenooten behooren. De aanval van David op de Filistijnen kondigt daarom den aanval van Jehova tegen den vijand, de tegenwoordige Filistijnen, door de hand van Christus Jezus, aan.

David begon den vijand in den rug aan te vallen, toen de Heer hem de verzekering gegeven had, dat Hij den vijand „zekerlijk” in David’s hand geven zou: „Toen kwam David te Baäl-Perazim; en David sloeg ze aldaar, en zeide: De Heere heeft mijne vijanden voor mijn aangezicht gescheurd als eene scheur der wateren; daarom noemde hij den naam dier plaats Baäl-Perazim. En zij lieten hunne afgoden aldaar, en David en zijne mannen namen ze op [verbrandden ze, *Eng. Vert.*].” — 2 Samuël 5: 20, 21.

De verpletterende nederlaag der Filistijnen aldaar was volkomen. De aanval wordt treffend geïllustreerd door de woorden van den tekst, waarin gezegd wordt, dat hij was als een machtige vloed van wateren, voortstroomend en alles voor zich uit drijvend. De Filistijnen bleken volkomen hulpeloos te zijn om het aanzwellen van den grooten vloed van macht, dien Jehova tegen hen losliet, tegen te gaan. Hun nederlaag was zoo volkomen, dat zij onder achterlating van de zoo zeer door hen geliefde afgodsbeelden, die zij voor hun Duivelvereering gebruikten en welke nu door David vernietigd werden, op de vlucht sloegen. De Roomsche Hiërarchie heeft niet alleen bij al haar ceremoniën beelden, maar maakt ook groote reclame voor deze beelden om ze als bron van inkomsten te verkoopen. (Zie de advertenties in de *Catholic Directory*, 1935) Deze strijd werd weliswaar door David gestreden, maar slechts in de kracht des Heeren, en daarom was hij zinnebeeldig en voorschaduwde een gebeurtenis van veel grootere beteekenis, die zou plaatsvinden onder den grooteren David, Christus Jezus. De beschrijving van den slag toont aan, dat de Heer er de hand in had, en dit wordt ten volle bevestigd door de woorden van het bericht, waarin Jehova zegt: „Want de Heere zal zich opmaken gelijk op den berg Perazim.” — Jesaja 28: 21.

Gibeon

Er vond nog een tweede gevecht tusschen David en de Filistijnen plaats, zooals in het tweede boek van Samuël beschreven wordt. Opnieuw hadden de Filistijnen zich op dezelfde plaats verzameld: „Daarna togen de Filistijnen weder op, en zij verspreidden zich in het dal Refaïm.” (2 Samuël 5: 22) Ongetwijfeld redeneerden de Filistijnen, dat David wederom zou trachten hen op dezelfde wijze als bij de vorige ge-

legenheid aan te vallen, en nu zouden zij gereed zijn David te ontvangen. Hoewel de Schrift niet zegt, dat David bij deze gelegenheid wederom bij den burg opgesteld stond, kan aangenomen worden, dat dit het geval was en dat hij vanuit dit punt tot den aanval overging: „En David vraagde den Heere, dewelke zeide: Gij zult niet optrekken; maar trek om tot achter hen, dat gij aan hen komt van tegenover de moerbeziënboomen.” — 2 Samuël 5: 23.

De woorden „trek om tot achter hen” zouden erop wijzen, dat David opgedragen was, zijn leger te manoeuvreren, dat zijn troepen zoowel aan de flank als aan de achterhoede van den vijand zouden zijn. Dit schijnt de eerste vermelding van flankaanval in oorlog te zijn. Opnieuw werden hier de Filistijnen verschalkt, waardoor de hand des Heeren getoond werd. Hij gaf David de aanwijzing, den aanval te ondernemen vanuit een zeker punt, aangegeven door de „moerbeziënboomen”. Wat er precies met deze „moerbeziënboomen” bedoeld wordt, is niet duidelijk. Bijbelsche woordenboekschrijvers definieeren dit woord aldus: „Weenend; de weenende boomen.” Het zou een goede illustratie van het punt kunnen zijn, waar den vijand een ramp treft, die hem reden geeft om te weenen. David moest met zijn opgesteld leger het teeken van den Heer afwachten. Dit bewijst, dat David daar alleen op het bevel van Jehova was en dat hetgeen hij deed, profetisch grootere dingen, die onder Christus Jezus zouden plaatsvinden, voorschaduwde. Dit is de eenige plaats in de Schrift, waar van „moerbeziënboomen” melding gemaakt wordt, en daarom moeten zij een speciale toepassing op de zoowel vroegere als tegenwoordige Filistijnen hebben.

David wachtte de bevelen van Jehova af, en Jehova zeide hem, waaraan hij den tijd zou kunnen erkennen om ‚zich te reppen’, dat wil zeggen, op zijn hoede te zijn en tot den aanval over te gaan: „En het

geschiede als gij hoort het geruisch van eenen gang in de toppen der moerbeziënboomen, dan rep u, want alsdan is de Heere voor uw aangezicht uitgegaan om het heirleger der Filistijnen te slaan." — 2 Samuël 5: 24.

„Het geruisch van eenen gang' [volgens de *Leidsche Vertaling*: „Het geruisch van schreden"] in de moerbeziënboomen schijnt niet alleen gediend te hebben om David het teeken tot den aanval te geven, maar tevens om aan te toonen, dat Jehova's onzichtbaar leger heilige engelen er aan deelnam en den aanval tegen den vijand leidde. Dit zou duidelijk voor-schaduwten, dat als Christus Jezus, de Grootere David, den strijd tegen den vijand, afgebeeld door de Filistijnen, aanbindt, zijn legers in den hemel aan dien strijd zullen deelnemen. (Openbaring 19: 14) De strijd vond plaats en had voor de Filistijnen een ramspoedig verloop. „En David deed alzoo gelijk als de Heere hem geboden had, en hij sloeg de Filistijnen van Geba af totdat gij komt te Gezer." — 2 Samuël 5: 25.

Er is geen reden om te betwijfelen, dat deze beide veldslagen tusschen David en de Filistijnen dezelfde zijn als die, waarop in Jesaja 28: 21 betrekking genomen wordt. Het is waar, dat in het bericht van 2 Samuël 5: 25 het woord „Geba" gebruikt wordt om de plaats aan te duiden. In de kantteekening wordt echter het woord „Gibeon" gebruikt om dezelfde plaats aan te duiden. Ook in het bericht over denzelfden strijd in 1 Kronieken 14: 16 wordt deze plaats Gibeon genoemd. „David nu deed gelijk als hem God geboden had, en zij sloegen het heir der Filistijnen van Gibeon af tot aan Gezer." (1 Kronieken 14: 16) Hierdoor wordt aangetoond, dat de profetie van Jesaja 28: 21 betrekking neemt op de vernietiging van de Filistijnen, die de voornaamste vijanden van God's uitverkoren volk Israël waren. Het feit, dat het Schriftuurlijke bericht spreekt over twee

veldslagen, namelijk te Perazim en te Gibeon, behoeft niet noodzakelijk te beteekenen, dat de Heer tweemaal afzonderlijk tegen de tegenbeeldige Filistijnen zal strijden. Het punt van de allergrootste beteekenis hier is, dat „de Heer zich zal opmaken *als* op den berg Perazim en verbolgen zal zijn *als* te Gibeon”. Met andere woorden, datgene wat op den berg Perazim en te Gibeon plaatsvond, voorschaduwet hetgeen de Heer tegen de tegenbeeldige Filistijnen zal ondernemen.

Over den berg Perazim wordt bericht: „Zoo sloeg David ze daar, en David zeide: God heeft mijne vijanden door mijne hand gescheurd als eene scheur der wateren.” Dit bewijst afdoende, dat alles wat David in dezen strijd deed, hij niet in zijn eigen sterkte, maar in de sterkte en op het bevel van Jehova God deed; en dit voorzegt, dat de strijd tegen den tegenbeeldigen vijand, de tegenwoordige Filistijnen, door den Grooteren David op het bevel van Jehova gevoerd zal worden. Het was Jehova, die David de overwinning gaf, en dit voorschaduwet, dat de tegenbeeldige strijd niet de strijd van schepselen tegen de tegenbeeldige Filistijnen, maar de strijd van Jehova is. De woorden „scheur der wateren” beteekenen het uitbreken of uitbarsten van wateren, zooals het voortstroomen van een machtigen vloed, die alles wat hij op zijn weg ontmoet, uiteendrijft, verstroot en vernietigt. Men vergelijkte dit met de woorden van Jesaja’s profetie in de voorgaande verzen: „De hagel zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overloopen.” Dit schijnt erop te wijzen, dat God zijn boodschap van harde, treffende waarheden op den vijand zal doen uitstorten, en hiermede zal de uitoefening van zijn groote macht gepaard gaan, waardoor Hij de toevlucht der leugen, waarachter de tegenwoordige Filistijnen zich verscholen en hun werk verborgen hebben, zal vernietigen

en deze organisatie geheel zal wegvagen. In zijn oordeel tegen de tegenbeeldige Filistijnen, de Roomsche Katholieke Hiërarchie, zullen niet alleen de leugenachtige plannen en de goddeloosheden dezer organisatie voor oprechte menschen worden blootgelegd, maar de organisatie zal te schande gemaakt en volkomen vernietigd worden.

Maar men lette erop, dat God te Gibeon duidelijk zijn verbolgenheid uitdrukking gaf: „Hij zal beroerd [verbolgen] zijn [dat wil zeggen, gewelddadig uitdrukking aan zijn verbolgenheid geven] als in het dal Gibeons.” Onmiddellijk nadat Jehova David het teeken gegeven had, haastte David zich; en dan volgt het bericht: „Alsdan is de Heere voor uw aangezicht uitgegaan om het heirleger der Filistijnen te slaan.” De Heer sloeg hen daar, en deze profetie voorschaduwde, dat als God zich in zijn toorn opmaakt, zooals door den profeet Jesaja beschreven wordt, Hij den tegenbeeldigen Filistijnen een einde zal bereiden door hen geheel uit hun positie te verdrijven, waardoor er voor goed een einde aan hun activiteit zal komen.

„Vreemd Werk”

Datgene wat op den berg Perazim en in het dal Gibeons plaatsvond, was niet het werk van menschen, maar het werk van Jehova God en voorschaduwde derhalve duidelijk een zeker grooter werk, dat later door Jehova tot stand gebracht zou worden. Dat toekomstige werk wordt door Jesaja's profetie als „God's werk”, „zijn vreemd werk”, „zijne daad”, „zijne vreemde daad” beschreven. De belangrijkheid van dat werk wordt nadrukkelijk bevestigd door het feit, dat de woorden in de Schrift herhaald worden: „zijn werk, zijn vreemd werk”; „zijne daad, zijne vreemde daad.” Het hier gebezigde woord „vreemd” beteekent „buitengewoon; wonderlijk; wonderbaarlijk; hetgeen niet

verwacht wordt". In dit verband lette men erop, wat God door zijn profet zegt over de huichelachtige troep, die Hem met den mond nadert, hetgeen ongetwijfeld betrekking neemt op de tegenwoordige Filistijnen, de Roomsch-Katholieke organisatie: „Want de Heere heeft gezegd: Daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijnen mond, en zij Mij met hunne lippen eeren, doch hun hart verre van Mij doen, en hunne vreeze, waarmede zij Mij vreezen, menschengeboden zijn die hun geleerd zijn: daarom zie, Ik zal voortaan wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen. Wee dengenen die zich diep verstecken willen voor den Heere, hunnen raad verbergende; en welker werken in duisternis geschieden, en zij zeggen: Wie ziet ons en wie kent ons?" — Jesaja 29: 13–15.

Het is de Katholieke Hiërarchie, die het volk er toe gebracht heeft te vreezen en zijn zuurverdiende geld af te geven, en het zijn haar „wijze" mannen, die huichelachtig voor het volk als de vertegenwoordigers van God optreden en zeggen: „Wie ziet ons en wie kent ons?" Jehova had de Filistijnen in het land van Juda gelaten om de Israëlieten te beproeven, om te zien of zij zijn geboden gehoor zouden schenken. (Richteren 3: 1–4) De Filistijnen hadden de Israëlieten gebruikt te hunnen eigen gerieve en genoeg. Het profetische drama van Simson toont aan, hoe God's volk zelfs tot aan den dood getrouw moet zijn. Het profetische beeld van David's strijd met de Filistijnen wijst op iets anders. Jehova had David tot koning over geheel Israël ingezet, en nu trachtten de Filistijnen God's voornemen te doorkruisen. De Filistijnen waren gedurende vele jaren de verdrukkers der Israëlieten geweest, en nu was God's bestemde tijd gekomen om zijn volk uit de hand zijner ver-

drukkers te bevrijden. Daarom was datgene wat op den berg Perazim en in het dal Gibeons plaatsvond, Jehova's eerste machtsontplooiing ten behoeve van zijn koninkrijk. Het was de eerste koninkrijksstrijd, en dit geeft de absolute zekerheid, dat Jehova voor zijn koninkrijk zal strijden. Zoodra David zich als koning te Jeruzalem gevestigd had, smeedden de vijf Filistijnsche vorsten een complot om David te vernietigen en om daardoor God te verhinderen, zijn voornemen ten uitvoer te brengen. God nam er echter de hand in en verhinderde de volvoering van dit goddelooze opzet.

Het bericht luidt: „Alle Filistijnen togen op om David te zoeken.” Dat moet een kolossale menschenmenigte geweest zijn, die er gezamenlijk op uittrok om één man in het bijzonder en voorts zijn klein leger uit den weg te ruimen. Het is niet onwaarschijnlijk, dat deze beweging der Filistijnen tegen David den profet den tweeden Psalm deed schrijven, waarin hij den vijand voorstelt als te zeggen: „Laat ons hunne banden verscheuren [dat wil zeggen, de banden die de Israëlieten in eensgezindheid met Koning David en onderling verbonden, waardoor de operaties der Filistijnen gehinderd werden], en hunne touwen van ons werpen.” Hun gevolgtrekking moet voor den Heer vermakelijk geweest zijn, en daarom vervolgt de psalmist: „Die in den hemel woont, zal lachen, de Heere zal ze bespotten. Dan zal Hij tot hen spreken in zijnen toorn, en in zijne grimmigheid zal Hij ze verschrikken.” — Psalm 2: 3-5.

Deze profetie heeft thans een vervulling op veel grooter schaal. Wij weten, dat alle waarachtige navolgers van Christus Jezus thans onder den Koning, den Grooteren David, vereenigd zijn, en dat dezen luide Jehova, zijn Koning en zijn koninkrijk verkondigen. Vroeger heeft de Roomsche-Katholieke Hiërarchie de vrije hand gehad. Steeds is zij een groote

beproeving voor de ware navolgers van Christus Jezus geweest. Optredende onder het voorwendsel God's vertegenwoordigster op aarde te zijn, heeft deze goddelooze organisatie iedere andere organisatie, die ooit tegen haar is opgestaan, verpletterd. Thans is Christus op zijn troon en God's tijd is gekomen, om zijn koninkrijk het volledige beheer over de wereld te geven. Gedurende de afgelopen paar jaren en sedert de vereeniging van de gemeente onder Christus is de Roomsche-Katholieke Hiërarchie begonnen, haar aanvallen tegen God's waarachtig volk te richten. In ieder land der aarde stelt de Hiërarchie deze boosaardige vervolging tegen Jehova's getuigen in en zooals door Jehova's profeet verklaard wordt, zegt de Hiërarchie thans: „Laat ons hunne banden [hun eenheid onder Christus, waardoor wij in onze vrijheid beperkt worden] verscheuren.” Om dit te bereiken beweegt de Hiërarchie de politieke en financieele elementen van Satan's organisatie, alsmede de Judas-klasse er toe, zich bij haar aan te sluiten. Voorts beschrijft de profeet Gods de Hiërarchie als volgt: „Want zie, uwe vijanden maken getier, en uwe haters steken het hoofd op. Zij maken listiglijk eenen heimelijken aanslag tegen uw volk, en beraadslagen tegen uwe verborgen. Zij hebben gezegd: Komt en laat ons hen uitroeien, dat zij geen volk meer zijn, dat aan den naam Israëls niet meer gedacht worde. Want zij hebben in het hart te zamen beraadslaagd, tegen U hebben zij een verbond gemaakt.” — Psalm 83: 3-6.

Zal de Heere Jehova nu niet over deze vermetelen lachen en ze bespotten? Is thans niet ongeveer Jehova's bestemde tijd gekomen om „tot hen te spreken in zijnen toorn en ze in zijne grimmigheid te verschrikken”? En waarom? Omdat, zooals de Heer zegt, „Ik mijn koning op mijn heiligen berg Zion gezet heb' om de wereld te regeeren, en God zal niets de vol-

voering zijner voornemens in den weg laten staan. Tot zijn Koning, den Grooteren David, zegt Hij thans: „Gij zult ze verpletteren met eenen ijzeren schepter, gij zult ze in stukken slaan als een pottenbakkersvat.” — Psalm 2: 9.

Duidelijk schijnt thans de bestemde tijd voor Jehova gekomen te zijn, om „zich op te maken” en zich te doen gelden, zooals Hij destijds ten behoeve van zijn volk op den berg Perazim en het dal Gibeons deed. Zeer zeker toont de profetie aan, dat wij in den tijd gekomen zijn, waarin Jehova door zijn hagel de toevlucht der leugen zal wegvagen en zijn wateren den vijand zullen overstroomen, waardoor zijn goddeloosheid geopenbaard zal worden en waarna God's werk der vernietiging zal volgen.

Maar hoe zou men kunnen zeggen, dat dit Jehova's „vreemde werk” of „vreemde daad” zal zijn? Het feit, dat Jehova den strijd ten behoeve van zijn koning David streed, moet David in het geheel niet vreemd zijn voorgekomen, omdat David wist, dat hij een werktuig in de handen van Jehova was, om de Israëlieten uit de handen van den vijand te verlossen. Ongetwijfeld wist David, wat er in 2 Samuël 3: 18 geschreven staat, namelijk: „Want de Heere heeft tot David gesproken, zeggende: Door de hand Davids mijns knechts zal Ik mijn volk Israël verlossen van de hand der Filistijnen.” David's navraag aan den Heer, wat hij doen zou, is een verder bewijs, dat hetgeen plaatsvond geen verrassing voor David beteekende, maar het toont zijn volkomen vertrouwen in Jehova. Om deze redenen was het werk van Jehova tegen de Filistijnen in het geheel niet vreemd voor degenen die God toegewijd waren. Den Filistijnen echter moet het zeer vreemd voorgekomen zijn, omdat zij reeds jaren achtereen tegen de Israëlieten waren opgetreden om hun lusten bot te vieren en zij hadden dit door de toelating van Jehova gedaan,

en om nu op bevel van Jehova door de Israëlieten verslagen en volkomen verpletterd te worden, moet hun toch wel heel vreemd voorgekomen zijn.

Men lette erop, hoe nauwkeurig het profetische beeld met de werkelijkheid van den tegenwoordigen tijd overeenkomt. Gedurende langen tijd heeft de Roomsch-Katholieke Hiërarchie de vrije hand gehad. Zij vormt de machtigste organisatie onder de zon, en haar macht en invloed worden in ieder land op aarde uitgeoefend. De leden der Hiërarchie zijn onstuimige, hoogmoedige, norsche en minachtende menschen. De Katholieke Hiërarchie wordt door een betrekkelijk klein lichaam van mannen gevormd, en de groote menigte Katholieke menschen, die de organisatie ondersteunen, zijn geen leden van de Katholieke kerk, maar worden „kinderen der kerk” of „Katholieke bevolking” genoemd. De Hiërarchie telt haar „bevolking” of aanhangers bij de millioenen. De Hiërarchie stelt thans wanhopige pogingen in het werk, om Jehova's getuigen te vernietigen, opdat er geen beletsel gevormd worde om haar werk der beheersching van de aangelegenheden van de natiën der aarde voort te zetten. De Hiërarchie vertrouwt er op binnenkort de aarde van deze „verpestende getuigen” te bevrijden en overal hoort men haar in dezen zin spreken: „Deze troep getuigen Jehova's zal het niet lang meer maken.”

Als echter voor Jehova de tijd komt om zich op te maken, zooals Hij op den berg Perazim en in het dal Gibeons deed, en zijn rechtvaardigen toorn tegen zijn vijanden, die zijn uitverkoren volk vervolgd hebben, uit te drukken, en als Hij de ineensstorting der Roomsch-Katholieke Hiërarchie zal bewerkstelligen, zal dat een werk zijn, zoo wonderbaarlijk, zoo buitengewoon, zoo geweldig en zoo geheel vreemd aan hetgeen ooit tevoren heeft plaatsgevonden, dat millioenen menschen, die aanhangers der Roomsch-Katholieke

Hiërarchie geweest zijn, zullen uitroepen: „Wat vreemd, dat God deze organisatie moest vernietigen!” Zij zullen zien, dat dit werk niet het werk van menschen, maar het werk van den Almachtige moet zijn, en denzulken zal dit werk „vreemd” voorkomen. Men kan derhalve met vertrouwen verwachten, dat de overlevenden zich ongeveer aldus zullen uitdrukken: „Hoe vreemd, dat deze machtige organisatie, die eeuwenlang is opgetreden alsof zij de vertegenwoordigster van God en Christus op aarde was, nu door den Heer vernietigd moest worden! Het is vreemd aan alles wat er tot dusverre heeft plaatsgevonden, en wij kunnen het niet begrijpen.” Het hiergenoemde werk van Jehova zal een ieder vreemd voorkomen, die het niet begrijpt, en slechts degenen zullen het begrijpen, die Jehova en zijn koninkrijk geheel zijn toegewijd. Den gezalften zal Jehova's werk in het geheel niet vreemd voorkomen, omdat zij door den Heer door middel van zijn Woord onderwezen zijn betreffende hetgeen er gebeuren gaat, en eenmaal onderwezen zijnde, volgen zij zijn Woord en gehoorzamen zijn geboden. Zij zijn thans ingelicht, dat Jehova voornemens is de goddelooze Roomsche Katholieke Hiërarchie te vernietigen, en zij weten, dat Jehova's voornemen volbracht zal worden. — Jesaja 46: 11.

Over de geheele aarde worden thans de getrouwen door de Roomsche-Katholieke Hiërarchie vervolgd. Deze vervolging is zoo verschrikkelijk en geweldig, dat de getrouwen er zich van bewust zijn, dat geen menschelijke macht met succes deze goddelooze organisatie zou kunnen weerstaan. Een ieder die geen vol vertrouwen en geloof in God en zijn beloften heeft, zou de waarheid over de goddelooze organisatie der Hiërarchie niet durven verkondigen, maar de getrouwen hebben hun plaats geheel aan de zijde des Heeren ingenomen en zullen Hem en niet den mensch dienen.

Zij weten, dat God om hunnentwil tusschenbeide zal komen. Zij weten, dat de Roomsch-Katholieke Hiërarchie de voornaamste zichtbare vertegenwoordigster van den Duivel op aarde is en dat God al zijn vijanden, met inbegrip van de Hiërarchie, zal vinden en vernietigen. Op grond van deze kennis en verzekering van het Woord Gods bidden de getrouwen met vertrouwen tot God, den dag te verhaasten, waarin de vijand van de aarde zal vergaan, en met woorden der vreugde gaan zij voort, Jehova's lof te verkondigen, wetende dat de vijand niets ergers kan doen dan hen te dooden. Het heil van God's volk zal Jehova door de hand van den tegenbeeldigen David, Christus Jezus, den Geliefde van Jehova, bewerken, en de groote Koning zegt tot deze getrouwe gezalfden: „Wees getrouw tot den dood en Ik zal u de kroon des levens geven.” (Openbaring 2:10) Daarom verlaten de gezalfden zich met vertrouwen op Jehova's beloften, en om deze reden verheugen zij zich in de verdrukking, die op grond van hun trouw over hen komt. Daar zij de vervulling van Jehova's profetieën zien, en weten dat zijn Koning op den troon en in den tempel ten oordeel is, zien zij op en heffen hun hoofden opwaarts, omdat zij weten, dat de dag der bevrijding nabij is.

Waarom?

Waarom zou Jehova „zich opmaken” om de Filistijnen te slaan, daar Hij toch jarenlang toegelaten had, dat zij heerschappij over de Israëlieten uitoefenden? Dezelfde vraag zou met betrekking tot de tegenbeeldige Filistijnen, de Roomsch-Katholieke Hiërarchie, gesteld kunnen worden, en het antwoord zou eveneens hetzelfde zijn. De Filistijnen waren bevoorrecht in het land te wonen, dat God aan zijn uitverkoren volk toegewezen had, maar zij trachtten God's voor-

nemen om zijn zinnebeeldig koninkrijk aldaar op te richten, te doorkruisen. Op dezelfde wijze heeft Jehova toegelaten, dat de Roomsch-Katholieke Hiërarchie de plaats van zijn volk op aarde heeft ingenomen, en zij heeft beweerd, deze begunstigde plaats van Jehova verkregen te hebben; terzelfder tijd echter tracht zij zich krachtig te verzetten tegen de volvoering van Jehova's voornemen betreffende zijn getrouwen en gezalfden en de oprichting van zijn koninkrijk. Zij treedt wraakzuchtig en wreedaardig op tegen al degenen die Jehova toegewijd zijn. Niemand kan eigenlijk Jehova ten volle en verstandelijk dienen zonder met de goddeloosheid der Roomsch-Katholieke Hiërarchie in conflict te komen, en daarom worden zij door de Hiërarchie gehaat. Lang nadat de vroegere Filistijnen als natie vernietigd waren, liet God zijn profet de volgende profetie schrijven in antwoord op de bovenstaande vraag, waarom Hij zich zal opmaken, waarin tevens het antwoord opgesloten ligt: „Alzoo zegt de Heere Heere: omdat de Filistijnen door wraak gehandeld hebben en van harte wraak geoefend hebben door plundering, om te vernielen door eene eeuwige vijandschap: daarom alzoo zegt de Heere Heere: Zie, ik strek mijne hand uit tegen de Filistijnen, en zal de Kerethieten uitroeien en het overblijfsel van de zeehaven verdoen; en Ik zal groote wraak met grimmige straffen onder hen doen, en zij zullen weten dat Ik de Heere ben, als ik mijne wraak aan hen gedaan zal hebben.” — Ezechiël 25: 15-17.

Vanaf de dagen van Izaäk stonden de vroegere Filistijnen God's volk tegen en mishandelden het. Vanaf de dagen van den tegenbeeldigen Izaäk vervolgden Satan's vertegenwoordigers Jezus en zijn ware navolgers. In het bijzonder heeft de Roomsch-Katholieke Hiërarchie God's uitverkoren volk tegengestaan en mishandeld. (Genesis 26: 15-22) Het is Jehova's oordeel, dat lang nadat de vroegere Filistijnen als

natie opgehouden hadden te bestaan, geschreven werd, dat Hij de Filistijnen zou vernietigen, en daarom heeft deze profetie zonder eenigen twijfel betrekking op de tegenbeeldige Filistijnen, de Roomsch-Katholieke Hiërarchie met al haar samenspannende vorsten. De dag der vernietiging van deze goddelooze instelling, de Roomsch-Katholieke Hiërarchie, is nabij. „En Ik zal den inwoner uitroeien uit Asdod, en dien die den scepter houdt, uit Askelon; en Ik zal mijne hand wenden tegen Ekron, en het overblijfsel der Filistijnen zal vergaan, zegt de Heere Heere.” (Amos 1: 8) „Want Gaza zal verlaten wezen, en Askelon zal ter verwoesting wezen; Asdod zal men in den middag verdrijven, en Ekron zal ontworteld worden. Wee den inwoners van de landstreek der zee, het volk der Kerethieten: het woord des Heeren zal tegen ulieden zijn, gij Kanaän, der Filistijnen land, en Ik zal u verdoen, dat er geen inwoner zal zijn. (Zefanja 2: 4, 5) De hoogmoed der tegenbeeldige Filistijnen zal uitgeroeid worden. (Zacharia 9: 6) De verbonden huichelachtige en goddelooze godsdienstige dweepers zullen vernietigd worden; en deze inlichting wordt thans gegeven in het belang van het overblijfsel en voor het welzijn der Jonadabs of „grootte schare”.

De Schrift schijnt ten volle de gevolgtrekking te ondersteunen, dat de vernietiging der godsdienstige dweepers, die onder de Roomsch-Katholieke Hiërarchie staan, het eerste deel of het begin van Armageddon zal vormen. De duivelsche godsdienst, die ten onrechte den naam „Christendom” draagt, werd voor het eerst onder den naam van de Kerk van Rome, waaruit de Roomsch-Katholieke Hiërarchie ontstaan is, op den voorgrond gebracht. Deze organisatie wordt in de Schrift profetisch onder den niet bepaald vleien den naam ‚de oude hoer’ genoemd. Er is een periode geweest, waarin er in de wereld een onder den naam „Protestantisme” bekend staande organi-

satie, welke de Roomsch-Katholieke organisatie weerstond, opgang maakte; maar ongeveer ten tijde van den Wereldoorlog hield deze (zoogenaamde) „Protestantsche” organisatie op te bestaan en ging met pak en zak naar de Hiërarchie over, en nu vormen deze beide samen „de groote hoer”. Deze groep booswichten en vijanden van God stichtten den Volkenbond als plaatsvervanging voor God’s koninkrijk. Al hun doen en laten is er op gericht, de menschen van Jehova en zijn Koning af te keeren. Hoewel zij voorgeven God te vertegenwoordigen, vertegenwoordigen zij in werkelijkheid den Duivel, en deze geheele bende vormt een onderdeel van de beestachtige heerschappij der aarde. „En de tien hoornen die gij op het beest gezien hebt, deze zullen de hoer haten, en zullen haar woest maken en naakt, zij zullen haar vleesch eten en haar met vuur verbranden. Want God heeft hun in hun harten gegeven, zijn voornemen ten uitvoer te brengen, ja één doel te bereiken.” (Openbaring 17: 16, 17) Dit is in nauwkeurige overeenstemming met Jesaja’s profetie. Jehova’s hagelstorm zal de toevlucht der leugen wegvagen en voor de geheele menschheid ten volle de dubbelhartigheid van „de oude hoer” openbaren, en haar vernietiging zal de vernietiging van „het beest” en „den valschen profeet” voorafgaan. (Openbaring 19: 19–21) De goddelooze tegenbeeldige Filistijnen zullen in het werk hunner handen verstrikt worden. — Psalm 9: 16, 17.

Naast hetgeen de Schrift verklaart, zou het voor eenig mensch vermetel zijn te zeggen op welke wijze God „zijn werk, zijn vreemd werk”, „zijn daad, zijn vreemde daad” zal tot stand brengen. Onverschillig welke middelen door den Heer gebruikt worden om dat doel te bereiken, zal het het werk en de daad Gods zijn, ook al gebruikt Hij daarvoor eenige menschelijke bemiddeling, zooals Hij David op den berg Perazim gebruikte. Mogen thans de getrouwen zich

ten volle op het feit verlaten, dat even zeker als de Roomsch-Katholieke Hiërarchie in den tegenwoordigen tijd deelneemt aan de vervolging van degenen die Jehova dienen, even zeker Jehova zich zal opmaken om de Roomsch-Katholieke Hiërarchie in het stof te doen bijten. Daarom mogen thans de getrouwen hun werk voortzetten zonder vrees en ondanks de wandaden der goddeloozen. God heeft getoond, dat de Hiërarchie de voornaamste goddelooze, zichtbare organisatie des Duivels is, en in geen ondubbelzinnige bewoordingen heeft Hij verklaard, dat alle goddeloozen zullen vergaan.

Armageddon is het werk van Jehova, omdat de Schrift zulks nadrukkelijk verklaart, en God zal in Armageddon zijn werk door de hand van Christus Jezus volbrengen. Het feit echter, dat Jehova door zijn profet spreekt van „zijn werk, zijn vreemd werk”, „zijn daad, zijn vreemde daad”, waarbij Hij dus de woorden herhaalt, schijnt duidelijk twee afzonderlijke deelen van Armageddon aan te geven: (1) Het gedeelte, waarin de vernietiging van de huichelachtige godsdienstige dweepers voltrokken wordt; en (2) het gedeelte, waarin de volledige vernietiging van de geheele organisatie van Satan volgt. Armageddon is dus in zijn geheel het werk of de daad van Jehova, maar dat gedeelte van Armageddon, dat Hij „zijn vreemd werk”, „zijn vreemde daad” noemt, schijnt duidelijk betrekking te hebben op iets, wat velen schepselen zeer vreemd zal voorkomen. De laatste strijd moest niet zoozeer vreemd voorkomen, omdat alle belijdende Christenen er door middel van de Schrift en ook anderszins van op de hoogte gesteld zijn, dat Armageddon een groote tijd van benauwdheid is.

Maar nu beschouwe men het feit, dat er één groote godsdienstige organisatie is, die gedurende vele eeuwen een vooraanstaande plaats onder de menschen ingenomen heeft en van zichzelf herhaaldelijk verklaard

heeft, de speciale vertegenwoordigster van God op aarde te zijn, waardoor millioenen menschen in haar een goddelijke organisatie gezien hebben. Deze menschen verwachten de vernietiging van deze organisatie in het geheel niet. Deze groote godsdienstige organisatie is het Roomsch-Katholieke systeem, dat door zijn Hiërarchie bestuurd wordt, waaraan een „Katholieke bevolking” van millioenen menschen verbonden is. Alle natiën der „Christenheid” geven stilzwijgend toe, dat het Katholieke Kerksysteem de vertegenwoordiger van „god” is, maar zij weten natuurlijk niet van welken god. Als nu Jehova in het bijzonder deze Roomsch-Katholieke organisatie uitpikt en haar geheel in ongenade en vernedering brengt, zooals door de onbesnedenheid en de „aambeien in de verborgene plaatsen” der Filistijnen geïllustreerd werd, en vervolgens de toevlucht der leugen, waaronder de Roomsch-Katholieke Hiërarchie lang haar goddeloos werk verborgen heeft, wegvaagt en de huichelarij dier organisatie aan de kaak stelt en dan de Roomsch-Katholieke organisatie geheel vernietigt, zal zulks duidelijk als een „vreemd werk” en „vreemde daad” van den Almachtigen God uitkomen; en de millioenen menschen, die dan op aarde achtergelaten worden en dit wonderbaarlijke werk en deze geweldige daad zien, zullen zonder twijfel in groote verbazing uitroepen: „Wat vreemd, dat de Almachtige God deze organisatie waarover, zooals ons geleerd is, niets, zelfs geen hel, kon zegevieren, moest vernietigen!”

Huichelarij is verwerpelijk in de oogen van Jehova. Hij zegt: „Want een dwaas spreekt dwaasheid en zijn hart doet ongerechtigheid, om huichelarij te plegen en om dwaling te spreken tegen den Heere, om de ziel des hongerigen ledig te laten.” (Jesaja 32: 6) De Heer beschrijft hierin duidelijk de Roomsch-Katholieke Hiërarchie. De grootste huichelarij die ooit onder menschen gepleegd werd, is de door de Hiërarchie

gepleegde huichelarij, en haar einde zal algeheele vernietiging zijn. Saul werd een huichelaar. (1 Samuël 15: 1-23) Op aandrang van het volk werd hij koning, en hij is een beeld van degenen die eens voor het koninkrijk in aanmerking kwamen, doch daarbij door zelfzucht gedreven werden, opdat zij persoonlijk gewin mochten behalen en leven, macht en eer zouden verkrijgen. (1 Samuël 8: 4-22; 10: 17-25) Toen de geest des Heeren van Saul week, onderhandelde hij met de Filistijnen in de voortgezette poging om David, God's gezalfde, te vernietigen. Saul schijnt duidelijk de „booze knechtsklasse”, die door den Heere Jezus beschreven wordt, voor te stellen. Dezen kwamen eens voor het koninkrijk in aanmerking. Bij het tempeloordeel door den Heer verworpen, begonnen dezen, door zelfzucht gedreven, „hun mededienst-knechten te slaan”, en betreffende dezulken zeide Jezus: „De heer ... zal hem afscheiden, en zijn deel zetten met de geveinsden.” (Mattheüs 24: 48-51) God zal niet dulden, dat iemand de oprichting van zijn koninkrijk onder Christus met succes weerstaat.

Oprechte Katholieken

Oprechte menschen zijn dikwijls misleid en in een val gelokt. De Katholieke organisatie beroemt zich op de volgende bewering: „Geef ons een kind tot zijn zevende jaar en het zal niet meer van het Katholieke geloof afwijken.” Een kind dat in onkunde over God en zijn Woord opgevoed wordt en in welks geest de leerstellingen van menschen, de Katholieke leer, welke met het Woord Gods in strijd is, ingegoten worden en dat voortdurend gewaarschuwd wordt op straffe van naar het vagevuur of de hel te gaan, niets te lezen, dat niet eerst door den Katholieken priester is goedgekeurd, zal bijna zeker altijd in onkunde betreffende Jehova God blijven. Om deze reden zijn er millioenen

door middel van vrees en menschengeboden in knechtschap en onwetendheid gehouden. De groote massa der menschen, die de Katholieke kerkorganisatie ondersteunen, zijn in geen enkel opzicht leden der kerk en hebben ook met het bestuur ervan hoegenaamd niets te maken, en worden door de Hiërarchie zelf, zooals uit de publicaties van deze organisatie blijkt, „Katholieke bevolking” genoemd. (Zie *Official Catholic Directory*, 1935.) Er zijn millioenen derzulken, die de geboden der Roomsch-Katholieke Hiërarchie nauwgezet opvolgen en volslagen onbekend zijn met het feit, dat zij daardoor in strijd met het Woord Gods handelen.

De leden der Hiërarchie lachen in hun vuistje en zeggen: „Wij hebben leugens tot onze toevlucht gesteld, en achter onwaarheden hebben wij ons verscholen. Wie kent ons en wie ziet ons? Wij zeggen te zullen bidden en de bedrogenen zullen wel betalen.” Op grond hiervan zijn zij in staat geweest om de massa der Katholieke bevolking over God en zijn koninkrijk in onkunde te houden, en opdat zij verder in onwetendheid gelaten worden, waarschuwen zij de Katholieken geen der uitgaven van den *Wachttoeren* te lezen. Degenen die naar gerechtigheid verlangen, kunnen er echter van verzekerd zijn, dat God overeenkomstig zijn belofte de toevlucht der leugen, waarachter de Hiërarchie zich verschuilt, zal wegvagen en daardoor de oogen van alle oprechte menschen voor de waarheid zal openen. Oprechte Katholieken zullen zich dan in de gelegenheid verheugen de waarheid te leeren kennen en het zal hun duidelijk worden, dat God en zijn koninkrijk onder Christus de eenige hoop voor het menschelijke geslacht is. Nadat de Hiërarchie tot ongenade vervallen en vernietigd is, zullen de oprechte menschen, met inbegrip van de „Katholieke bevolking”, naar Zion, welke God's organisatie is, vragen. Over het-

geen plaatsvond op den berg Perazim en in het dal Gibeons, waardoor de overwinning onder David gekenmerkt wordt, staat geschreven (1 Kron. 14: 17): „Alzoo ging Davids naam uit in alle die landen, en de Heere gaf zijne verschrikking over alle die [natiën].” Hier stelt David wederom Christus Jezus, den geliefde van Jehova, voor, en de verschrikking van Christus Jezus, den Grooteren David, beteekent duidelijk de loslating van millioenen der „Katholieke bevolking” uit de knechtschap der goddelooze Hiërarchie.

Als de Jonadabs zich vastberaden aan de zijde van Jehova God en zijn koninkrijk stellen en in gehoorzaamheid aan God's geboden voortgaan zachtmoedigheid en gerechtigheid te zoeken, zullen zij versmading van de zijde van alle vertegenwoordigers van Satan die op aarde overblijven en in het bijzonder door „het beest” en „den valschen profeet” worden afgebeeld, te verduren hebben. Zij zullen te lijden hebben, omdat zij deelgenooten van degenen zijn, die steeds volhardend geweest zijn in de aankondiging van God's koninkrijk onder Christus. (Hebreë 10: 32-35) Mogen al degenen die God en zijn Koning liefhebben, thans tot de volle verzekerdheid des geloofs komen, dat Jehova's tijd om zijn koninkrijk op te richten, gekomen en begonnen is, en dat alle tegenstanders, die de Duivel kan bijeenbrengen, onmogelijk zijn volkomen oprichting kunnen tegenhouden. Jehova heeft zijn volk gedemonstreerd en duidelijk laten zien, dat Hij zich weldra zal opmaken, om den strijd van zijn volk, dat zich aan de zijde van zijn koninkrijk schaaft, te strijden, en met groote zekerheid zal Hij de aarde van de Roomsche-Katholieke Hiërarchie en alle vertegenwoordigers van den Duivel verlossen. Het doel hiervan is de rechtvaardiging van Jehova's naam; en door zijn profeet zegt Hij over de toediening van deze radicale straf over de tegenbeeldige Filistijnen: „En zij zullen weten, dat Ik Jehova

ben, als Ik mijn wraak over hen zal uitstorten." — Ezechiël 25: 17, *Eng. vert.*

De Roomsch-Katholieke Hiërarchie voert thans in alle deelen der aarde een krachtige campagne om te trachten de menschen te dwingen tot de Katholieke organisatie toe te treden. De Hiërarchie stelt zich op het standpunt, dat er slechts twee algemeene klassen menschen zijn, namelijk Communisten en Roomsch-Katholieken, en dat al degenen die zich niet aan de Roomsch-Katholieke zijde scharen, vanzelfsprekend onder de Communisten moeten gerangschikt worden. Dit is duidelijk Satan's poging om de volken te scheiden, en daardoor het werk dat de Heere Jezus doet, schaakmat te zetten. Christus Jezus scheidt thans de menschen van goeden wil, die de „schaap" klasse genoemd worden, af van degenen die goddeloos zijn en door hem de „bok" klasse genoemd worden. (Mattheüs 25: 32-46) De Duivel, die door de Hiërarchie werkt, tracht nu het werk des Heeren krachteloos te maken, door de volken in Communisten en Roomsch-Katholieken te scheiden.

De Roomsch-Katholieke Hiërarchie en haar politieke en financieele bedrogenen en verbondenen hebben het *Wachttoeren Genootschap* onderdrukt en zijn bezittingen in Oostenrijk, Duitschland en andere deelen der „Christenheid" verbeurd verklaard. Onlangs hebben zij vele landen en staten er toe gebracht, wetten aan te nemen, die ten doel hebben de vrijheid van spreken en de verkondiging der waarheid te onderdrukken. Zij hebben velen der getrouwen op onbarmhartige wijze laten vervolgen, mishandelen en in de gevangenis werpen, en zij blijven voortgaan hun goddeloos werk uit te voeren. Deze tegenbeeldige Filistijnen handelen wraakzuchtig en met een boosaardig hart, en het getrouwe volk des Heeren gaat voort te lijden. Velen hebben zich afgevraagd, waarom God dit toelaat. Geen der getrouwen late zich hier-

door verontrusten. Mogen thans allen die God en Christus Jezus liefhebben, zich ten volle op hun geloof verlaten en met grootere vastberadenheid dan ooit voortgaan den dienst des Heeren te verrichten in de gewisheid, dat God's aangekondigd voornemen, zich op te maken en den vijand te verpletteren, weldra in vervulling zal gaan en een ieder die te midden van al deze beproevingen den Heer getrouw blijft, den eeuwigen zegen van Jehova, die zulk een onschatbaren rijkdom verleent, zal ontvangen. Ongetwijfeld had Jezus deze tijden in den zin, toen hij zeide: „Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden.” (Mattheüs 24: 13) Onze God, dien wij dienen, zal zijn volk tot eer en verheerlijking van zijn naam redden en bevrijden. De tijd is nabij en zie, de „grootte schare” verschijnt.

De Groote Schare

JEHOVA gaf aan Jezus Christus een openbaring van dingen die moesten geschieden, en Jezus zond een engel en liet Johannes over deze dingen in symbolische taal schrijven. (Openbaring 1: 1, 2) Deze openbaring onthult, dat de gemeente Gods, die op Christus Jezus, den kostbaren Grondsteen of Rots. opgebouwd is, gevormd wordt door 144.000, die ook als levende steenen afgebeeld worden. (Openbaring 7: 4; 1 Petrus 2: 1-10) In deze groote openbaring stelt Johannes die personen op de aarde voor ten tijde van de verschijning van Christus Jezus in den tempel, en deze personen zijn gezalfd en ontvangen het voorrecht een inzicht in de Openbaring te verkrijgen.

Johannes was op het eiland Patmos, toen de Heer hem dat gezicht gaf. Eerst werden hem mededeelingen gedaan over de verzegeling van de 144.000, die deelgenooten van Christus Jezus in het koninklijk huis van Jehova God zullen zijn. Daarna zegt Johannes: „Na dezen zag ik, en zie, eene groote schare, die niemand tellen kon, uit alle natie en geslachten en volken en talen, staande vóór den troon en vóór het Lam, bekleed zijnde met lange witte kleederen, en palmtakken waren in hunne handen.” (Openbaring 7: 9) De woorden „Na dezen” hebben betrekking op den tijd, waarop Johannes deze dingen zag. Dit toont tevens aan, dat het overblijfsel, dat door Johannes werd voorgesteld, eerst de 144.000 zou zien of onderscheiden en dat het overblijfsel daarna de ware beteekenis van de „groote schare” zou onderscheiden en dit inzicht aan anderen zou mededeelen. De 144.000 zijn geestelijke leden van God's organisatie en zullen

voor eeuwig in den hemel zijn, terwijl de „grootte schare” gevormd wordt door „andere schapen” of Jonadabs of menschen van goeden wil, die de rijkdommen der aarde verkrijgen en in eeuwigheid op de aarde in vrede en eindeloos geluk zullen wonen. De Schrift toont duidelijk aan, dat het eerst nadat God degenen die tot de hemelsche klasse zullen behooren, aangenomen of verkozen heeft, geschiedt, dat Hij de „grootte schare” voortbrengt, en dit doet Hij kort voor den strijd van den grooten dag des Almachtigen Gods. — Openbaring 16: 14.

Positie

Betreffende de grootte schare luidt de schrifttekst, dat zij „stonden vóór den troon”. Het feit, dat zij „stonden” toont aan, dat zij door den Allerhoogste worden goedgekeurd, omdat de goddeloozen niet bestaan in het gericht, noch de zondaars in de vergadering der rechtvaardigen”. (Psalm 1: 5) Waar staan zij? Moeten zij naar den hemel gaan om voor den Heer goedgekeurd te worden? Zekerlijk niet; evenmin moesten zij in den hemel zijn om voor den troon te staan, zoowel wat hun positie als hun goedkeuring betreft. Terwijl zij voor den troon staan, ziet men dat zij hongerig en dorstig zijn, terwijl er, indien zij in den hemel waren, geen reden voor hen zou zijn, om hongerig en dorstig te zijn. Zij die hongeren en dorsten naar geestelijk voedsel, zijn degenen die op aarde zijn, die trachten gevoed te worden met datgene, dat het verlangen hunner harten kan bevredigen. Blijkbaar wordt de grootte schare hier getoond als te staan voor den oordeelstroon van Christus Jezus, dat wil zeggen, den troon van God en waar God bij volmacht oordeelt, dat wil zeggen, Jehova oordeelt door zijn geliefden Zoon, aan wien Hij al het oordeel heeft opgedragen. Er staat geschreven, dat zij die voor den

troon staan, uitroepen: „De zaligheid zij onzen God die op den troon zit, en het Lam.” — Openbaring 7: 10.

In 1914 plaatste Jehova zijn geliefden Zoon op den troon van gezag. (Psalm 2: 6) In het jaar 1918 of drie en een half jaar nadat hij op den troon geplaatst was, begon Christus in den tempel te oordeelen. Als zij voor den Heer staan om geoordeeld te worden, behoeven zij niet in den hemel te zijn, omdat, zooals door Jezus verklaard wordt, als hij zijn troon bestijgt om de volken te oordeelen, deze alle voor hem vergaderd zullen worden, en zekerlijk zijn deze volken niet in den hemel. „En wanneer de Zoon des menschen komen zal in zijne heerlijkheid, en alle de heilige Engelen met hem, dan zal hij zitten op den troon zijner heerlijkheid; en vóór hem zullen alle de volkeren vergaderd worden, en hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt.” — Mattheüs 25: 31, 32.

Met wien begint Christus Jezus het oordeel bij het aanvaarden van zijn hoog ambt als Rechter op den troon? Niet met de dooden, maar met de levenden. „De Heere Jezus Christus, die de levenden ... oordeelen zal in zijne verschijning en in zijn Koninkrijk.” (2 Timotheüs 4: 1). Christus Jezus is in den tempel op zijn troon des oordeels en der heerlijkheid, en voor hem worden alle natiën verzameld om gescheiden en geoordeeld te worden. Zoo is ook de groote schare uit „alle natiën” op aarde, en zij staat om geoordeeld te worden voor Christus Jezus, welk oordeel aantoonst, dat zij bestaat uit degenen die van goeden wil zijn, die de zijde des Heeren gekozen hebben en de „andere schapen” des Heeren worden. Tot de „schapen” zegt Christus Jezus: „Komt gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.” Dit zijn degenen die eeuwig leven op aarde verkrijgen. — Mattheüs 25: 32-46.

Voorts worden bij het beschrijven van de groote schare deze woorden gebruikt: „Bekleed met witte kleederen.” In vers veertien van dit beeld worden de middelen aangegeven, waardoor hun kleederen wit gemaakt worden. De woorden „witte kleederen”, die in vers negentien gebruikt worden, verklaren symbolisch, dat leden van de groote schare als goedgekeurden voor den troon staan.

In Openbaring 6: 9-11 wordt een klasse getrouwen beschreven, die om hun volkomen wijding aan Jehova het martelaarschap leden, en aan hen „werden witte kleederen gegeven”. Maar er wordt niet gezegd, dat zij eerst „hun kleederen gewasschen en in het bloed van het Lam witgemaakt hebben”. De witte kleederen die dezen getrouwen gegeven werden, getuigen symbolisch van hun goedkeuring, zonder er bij te vermelden, hoe zij wit gemaakt waren.

Zij waren Jehova getrouw zelfs tot in den dood, waardoor zij hun onkreukbaarheid bewezen; en daar de schrifttekst niet vermeldt, dat zij hun kleederen wuschen en ze in het bloed van het Lam wit maakten, leeren andere schriftteksten duidelijk, dat zij geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus hadden en uitoefenden.

Openbaring 19: 8 beschrijft de vrouw van het Lam, aan wie toegestaan wordt, dat zij zich toot met rein, blinkend, fijn lijnwaad. Maar deze tekst heeft geen betrekking op de groote schare. Wat wordt dan door de kleederen, waarmede afzonderlijke leden van de groote schare bekleed zijn, afgebeeld? Deze witte kleederen beelden af, dat zij rein en goedgekeurd zijn. Reinheid is het gevolg van geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus, die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden in zijn eigen bloed gewasschen heeft. (Openbaring 1: 5) De groote schare wuscht haar kleederen in het bloed van het Lam en maakt zichzelf rein door haar geloof in het vergoten

bloed van Christus Jezus, en haar wijding aan God.

Ieder menschelijk schepsel dat leven verkrijgt, moet dit als een gift van God door Christus Jezus ontvangen, en dit is de eenige weg; en van al de zulken moeten hun zonden afgewasschen zijn, door geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus uit te oefenen. De menschen van goeden wil, dat wil zeggen, de Jonadabklasse, zijn degenen die geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus als het eenige middel van verlossing en redding voor het mensche lijke geslacht hebben, en dezen komen gaarne overeen den wil Gods te doen; en door zich aan God te wijden door het geloof in het bloed van Christus Jezus staan zij goedgekeurd voor den rechterstoel van Christus, en deze goedkeuring wordt door de witte kleederen waarmede Johannes hen bekleed zag, gesymboliseerd. Dezen houden hun kleederen rein door in het geloof en de wijding aan God en Christus Jezus, zijn gezalfden Koning, te volharden. De groote schare kon daarom niet bestaan, voordat de Heere Jezus Christus in den tempel verscheen en zijn oordeel begon, en daarom kon de groote schare niet vóór 1918 verschijnen.

Palmtakken

Wat is de beteekenis van „palmtakken in hunne handen”? Het was in 1918, dat de „kostelijke hoeksteen” in Zion in volledigheid gelegd werd, toen Christus Jezus als Jehova's Koning aan Zion werd aangeboden. Te bestemder tijd zag het overblijfsel, dat deze Hoofd-Hoeksteen in volledigheid gelegd werd, en het verheugde zich. Daarna leerden anderen deze groote waarheid en geloofden haar en begroeten Jehova's gezalfden Heerscher, Christus Jezus, als den rechtmatigen Koning der wereld. Deze groote menigte begroet Jezus als den Koning en rechtmatigen Heer-

scher der wereld en den Verlosser der menschheid. Toen Christus Jezus op den ezel Jeruzalem binnenreed, en zichzelf als Koning aanbood, was dit het leggen van den Hoeksteen in het klein, en voorschaduwde het leggen van den Hoeksteen in volledigheid als Christus als Koning in den tempel verschijnt. Toen de Heere Jezus Jeruzalem binnenreed, werd hij door de schare als Koning begroet, zooals geschreven staat: „En de meeste schare [een zeer groote schare, *Eng. Vert.*] spreidden hunne kleederen op den weg, en anderen hieuwen takken van de boomen en spreidden ze op den weg. En de scharen die voorgingen en die volgden, riepen, zeggende: Hosanna den Zone Davids! Gezegend is hij die komt in den naam des Heeren! Hosanna in de hoogste hemelen!” — Mattheüs 21: 8, 9.

In het bericht over het leggen van den Hoeksteen in het klein schreef Johannes: „Des anderen daags eene groote schare die tot het feest gekomen was, hoorende dat Jezus naar Jeruzalem kwam, namen de takken van palmboomen, en gingen uit, hem te ontmoet, en riepen: Hosanna, gezegend is hij die komt in den naam des Heeren, hij die is de Koning Israëls.” (Johannes 12: 12, 13) In het evangelie van Johannes en in de Openbaring maakt Johannes melding van de palmtakken, en wel in verband met de groote schare. Aldus voorschaduwden de gebeurtenissen ter gelegenheid van het leggen van den Hoeksteen in het klein datgene, dat Johannes zag in een visioen van het leggen van den Hoeksteen in volledigheid.

Men dient er hierbij vooral op te letten, dat toen Jezus Jeruzalem binnenreed, de groote schare, die haar kleederen uitspreidde en haar palmtakken zwaaide, niet bestond uit de discipelen van Jezus Christus, zooals door de feiten aangetoond werd. Slechts een korten tijd voor dezen zegevierenden in-tocht van Jezus in Jeruzalem had hij zijn discipelen

aangesproken als een „kleine kudde”. (Lucas 12: 32) Het was daarna en toen Jezus als Koning op een ezel reed, dat de groote schare verscheen en uitriep: ‚Hosanna den Zone Davids! Gezegend is hij die komt in den naam van Jehova.’ Evenzoo wordt de groote schare als Jezus Christus op den troon geplaatst wordt, niet erkend, onderscheiden en begrepen en bestaat zij niet uit de discipelen van Christus Jezus. Het is nadat hij als Koning wordt aangeboden en op zijn troon geplaatst om te oordeelen, dat de groote schare met palmtakken in haar handen wordt gezien. Het schijnt daarom, dat het leggen van den Hoeksteen in Zion in het klein en de gebeurtenissen die hiermede verband hielden, het leggen van den Hoeksteen in volledigheid en de gebeurtenissen die daarbij plaatsvinden, afbeelden. Dit zou bewijzen, dat de groote schare, bericht in Openbaring 7: 9, begon te bestaan nadat de Heer in den tempel verscheen om te oordeelen.

Blijkbaar zijn degenen met „palmtakken in hun handen”, zooals zij in de Openbaring genoemd worden, geen navolgers van Christus Jezus, dat wil zeggen, het overblijfsel op aarde, maar die groote schare bestaat uit anderen, die over Jehova en zijn koninkrijk onder Christus hooren en naar dat koninkrijk verlangen. Men ziet, dat deze uit de natiën en stammen, geslachten, volken en talen bijeenvergaderd worden; en als zij vernemen, dat God's genaderijk koninkrijk gekomen is, nemen zij hun plaats aan de zijde van Jehova en zijn Koning in en zwaaien met hun palmtakken als bewijs, dat zij er van harte mede instemmen en den Koning steunen, over wien zij onderricht zijn.

Als menschelijke schepselen op de hoogte gebracht worden met iets dat een groote weldaad voor hen is, is het moeilijk voor hen om niet aan hun vreugde uitdrukking te geven. Er kan geen betere tijding aan iemand gebracht worden, die hem zoo verheugen zal,

als de tijding dat in de redding voor hem voorzien wordt. Dit wordt door de gemoedsstemming van diegenen getoond, die de groote schare vormen, als zij voor den troon staan met palmtakken in hun handen en door datgene wat zij zien, als zij daar staan. Johannes schreef hierover: „En zij riepen met groote stem, zeggende: De zaligheid zij onzen God die op den troon zit, en het Lam.” — Openbaring 7: 10.

Deze groote schare riep met blijdschap, evenals de groote schare met blijdschap riep bij het leggen van God's Hoeksteen in het klein, toen Jezus Jeruzalem binnenreed. Als de menschen der aarde die van goeden wil zijn, vernemen, dat de Koning der gerechtigheid gekomen is en dat God in verlossing heeft voorzien door het bloed van Christus Jezus en zijn koninkrijk, en dat er geen andere verlossingsmiddelen zijn, prijzen zij Jehova, die de Bewerker van de verlossing is, en zij wijden zich aan zijn dienst. De menschen van goeden wil die thans op aarde zijn, die de waarheid hooren, blijven niet zwijgen, maar voegen zich energiek bij Jehova's getuigen, het overblijfsel, bij het uitroepen van de koninkrijksboodschap. Zij hebben de blijde boodschap uit de mond van Jehova's getuigen ontvangen, welke deze getuigen op het bevel van den Heer hun Koning aan de „schaap”-klasse gebracht hebben. Aan deze boodschap voegen zij de woorden van Openbaring 22: 17 toe, namelijk: „En die het hoort, zegge: Kom.” En in overeenstemming met deze uitnoodiging zegt deze schaapklasse, de Jonadabs, tot anderen: „Komt en leert den eenigen weg tot verlossing kennen.” Dit wordt getoond door de woorden van Openbaring 7: 10, als degenen die tot de „groote schare” klasse behooren, tot anderen zeggen: „De zaligheid zij onzen God die op den troon zit, en het Lam.”

Toen Jezus Jeruzalem binnenreed, in A. D. 33, riep de groote schare in dezelfde woorden, die vroeger in

den Psalm of het gezang geschreven werden: „Geef nu heil, ik smeeek u, o Heer: O Heer, ik smeeek u, geef nu voorspoed.” (Psalm 118: 25, *Eng. Vertaling*) Zij riepen: „Hosanna den Zone Davids.” Het Hebreuwsche woord *Hosanna* beteekent „Geef nu heil, wij smeeken u”; hetgeen de woorden van Psalm 118: 25 zijn. Zoo beginnen ook zijn getrouwe navolgers nu Christus Jezus, de Hoofd-Hoeksteen van Jehova's organisatie, in Zion in volledigheid gelegd is, uit te roepen: „Doet mij de poorten der gerechtigheid open, ik zal daardoor ingaan, ik zal den Heere loven. Dit is de poort des Heeren, door welke de rechtvaardigen zullen ingaan. Ik zal U loven, omdat Gij mij verhoord hebt en mij tot heil geweest zijt. De steen, dien de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoofd des hoeks geworden; dit is van den Heere geschied, en het is wonderlijk in onze oogen. Dit is de dag dien de Heere gemaakt heeft: laat ons op denzelven ons verheugen en verblijd zijn. Och Heere, geef nu heil, och Heere geef nu voorspoed. Gezegend zij hij die daar komt in den naam des Heeren. Wij zegenen ulieden uit het Huis des Heeren.” (Psalm 118: 19–26) Sedertdien hebben de menschen van goeden wil die thans op aarde zijn, de schaapklasse, de Jonadabs, die den blijden roep van Jehova's getuigen gehoord hebben, die gezegende boodschap aangenomen en zijn voortgegaan haar tot anderen, die willen hooren, uit te dragen.

„Zaligheid” bestaat in de rechtvaardiging van Jehova's naam en Woord, en slaat op degenen die hun onkreukbaarheid tegenover Hem handhaven en zijn heiligen naam loven. Er is geen ander verlossingsmiddel, en die verlossing komt tot degenen, die van harte gebruik maken van Jehova's middelen voor hun verlossing. (Handelingen 4: 11, 12) De Duivel misleidt de menschen en keert hen van God af, en laat zijn vertegenwoordigers optreden, die beweren,

dat de verlossing van het volk door zijn vertegenwoordigers komt. Een treffend voorbeeld hiervan is de verhooging van een zekeren Hitler in Duitschland. Hij vaardigt het bevel uit, dat iedereen met „Heil Hitler” zal groeten, hetgeen beteekent „Het heil komt door Hitler”. Maar alle menschen die geloof in God hebben, weten, dat noch Hitler, noch Mussolini, noch het NRA-plan of eenig ander plan, noch eenig schepsel eenig heil aan het volk kan brengen.

Zij die geloof in God en Christus Jezus hebben, en hun plaats aan God's zijde en zijn koninkrijk innemen, betuigen en belijden, dat Jehova hun Verlosser is, welke verlossing hun door Christus Jezus gegeven wordt, en die in het bericht van de Openbaring voorgesteld worden te zeggen: „De zaligheid zij onzen God [Jehova] die op den troon zit, en het Lam [Christus Jezus].” Al dezulken zeggen derhalve „Heil Jehova en Christus”. Zij zeggen niet „Heil Hitler” noch eenig ander schepsel en zij kunnen Jehova God niet getrouw zijn door eenig ander schepsel met „Heil” te begroeten, omdat geen schepsel eenige macht heeft om te verlossen. Deze menschen van goeden wil zien en erkennen thans met blijdschap Jehova als Eeuwigen Koning en den Oppermachtige en tevens, dat Jehova en Christus Jezus, zijn gezalfde Koning, tezamen „de Gestelde Machten” vormen, waaraan alle personen die leven verkrijgen, onderworpen moeten zijn. Deze menschen van goeden wil hooren en gelooven, dat het koninkrijk van God onder Christus gekomen is en dat Jehova regeert, en zij roepen, zooals in den Psalm geschreven staat: „De Heere regeert, de aarde verheuge zich, dat vele eilanden zich verblijden.” — Psalm 97: 1.

Dit komt overeen met den roep van A. D. 33 door de groote schare van dien tijd; en thans roept de groote schare van den tegenwoordigen tijd uit: „Verlossing is gekomen; red nu, zend ons voorspoed.”

Zij schrijven het werk van God's verlossing of rechtvaardiging aan zijn grooten Rechtvaardiger, Christus Jezus, het Lam Gods, toe, die op den troon zit, welken Jehova God voor hem voorzien heeft, en dat hun eigen verlossing van Jehova door Christus Jezus en niet uit eenige andere bron is. De feiten en het bewijs, die men gedurende de laatste vijf jaren gezien heeft, bewijzen afdoende, dat de groote schare gevormd wordt uit menschen die over het Koninkrijk van God onder Christus hooren, het aannemen en zich erover verheugen. De palmtakken in hun handen zeggen als het ware: „Wij begroeten onzen Koning en Verlosser; onze trouw en onze wijding behooren hem. Onze zaligheid komt van Hem, den Eeuwigen Koning, die Jehova is, en door Christus Jezus, zijn gezalfden Regeerder der wereld.” Zij belijden openlijk, dat zij aan de zijde des Heeren staan.

Tempelvergadering

Op dit punt in het visioen dat Johannes had, zooals in Openbaring zeven bericht wordt, verschijnt er een vergadering van degenen, die Jehova volkomen gewijd zijn. Men diene er nu op te letten, wie bij deze vergadering aanwezig zijn: „En alle de Engelen stonden rondom den troon en rondom de ouderlingen en de vier dieren, en vielen vóór den troon neder op hun aangezicht, en aanbaden God.” (Openbaring 7:11) Christus Jezus, het Lam Gods, is op zijn troon der heerlijkheid gezeten. Met de autoriteit van Jehova God nam hij die hooge plaats in 1914 in, maar het duurde nog drie en een half jaar voordat de tempelvergadering plaatsvond, als hij komt om te oordeelen. Alle heilige engelen staan rondom den troon, zooals in het Openbaring-beeld wordt aangetoond. Dit moet betrekking hebben op den tijd, die door Judas beschreven werd. „En van dezen heeft ook Henoch, de

zevende van Adam, geprofeteerd, zeggende: Zie, de Heere is gekomen met zijne vele duizende heiligen, om gericht te houden tegen allen en te straffen alle goddeloozen onder hen, vanwege alle hunne goddelooze werken die zij goddelooslijk gedaan hebben, en vanwege alle de harde woorden die de goddelooze zondaars tegen Hem gesproken hebben." (Judas 14, 15) Dit kenmerkt den tijd waarop de Heere Jezus in den tempel verschijnt om te oordeelen.

Mozes had hetzelfde geprofeteerd, toen hij zeide: „De Heere ... is aangekomen met tienduizenden der heiligen." (Deuteronomium 33: 2) Deze heilige engelen worden vergaderd voor den dienst van Jehova en Christus Jezus, en het Openbaring-beeld toont, dat het ten tijde van de komst van den Heere Jezus tot den tempel was; en dit wordt verder door de woorden van Jezus ondersteund, namelijk: „En wanneer de Zoon des menschen komen zal in zijne heerlijkheid, en alle de heilige Engelen met hem, dan zal hij zitten op den troon zijner heerlijkheid." (Mattheüs 25: 31) Het is de rechterstoel van Jehova, en Christus Jezus is als de presideerende Rechter daarop gezeten om recht te spreken.

De apostel Paulus, deze zelfde zaak beschrijvend, zegt: „Maar gij zijt gekomen ... tot de algemeene vergadering, ... en tot God den Rechter over allen, ... en tot Jezus." (Hebreëen 12: 22-24) Het oordeel in den tempel begint met het huis Gods. (1 Petrus 4: 17; Maleachi 3: 3) Door deze schriftteksten wordt de tijd definitief bepaald en dit bewijst boven allen twijfel, dat de groote schare van Openbaring 7: 9 niet eerder verschijnt dan na de komst van den Heer tot den tempel, en dit kon niet voor 1918 mogelijk zijn en was inderdaad hierna en na de uitstorting van den heiligen geest op allen, die tot God's knechtsklasse behooren. — Handelingen 2: 17, 18.

Men dient hierbij op te merken, dat de beschrijving

Jehova's Organisatie symbolisch voorgesteld Bldz. 66 en 299

van de groote schare aangeeft, dat deze was „staande vóór den troon en vóór het Lam”, terwijl de beschrijving van de vergadering der tempelgroep, zooals vermeld in Openbaring 7: 11, zegt: „De Engelen stonden rondom den troon.” De tempelvergadering sluit de heilige engelen, de ouderlingen en de vier levende dieren in, zooals door Openbaring 4: 4 getoond wordt, namelijk: „En rondom den troon waren vier en twintig tronen: en op de tronen zag ik de vier en twintig ouderlingen zittende, bekleed met witte kleederen, en zij hadden gouden kronen op hunne hoofden.”

Deze „vier en twintig ouderlingen” sluiten al degenen in die bekwame dienaren van het nieuwe verbond zijn (2 Corinthe 3: 6), waartoe het overblijfsel, dat wil zeggen, Jehova's getuigen, behoort, omdat deze tot rijpheid in Christus gebracht zijn en werkelijke ouderlingen zijn geworden. Niemand kan tot deze klasse van ouderlingen behooren, of hij moet werkelijk een ouderling zijn, doordat hij in Christus is en tot rijpheid gebracht is. — Efeze 4: 11-13.

Deze tijd wordt vastgesteld door het reinigen van den tempel, hetgeen God's volk voor het eerst in 1932 waarnam (Daniël 8: 14); en thans staat Jehova hun toe de ware beteekenis van de „groote schare” te zien. Het beeld toont, hoe deze ouderlingen bij Christus Jezus staan, omdat zij zijn broeders zijn. (Hebreë 2: 11) Deze ouderlingen zijn daarom „afgezanten voor Christus”. (2 Corinthe 5: 20; Efeze 6: 20) Dit beeld toont daarom de 144.000 die op de vergadering aanwezig zijn, welke vergadering niet voor de komst van den Heer tot den tempel kon plaatshebben; en daarom kon de groote schare niet eerder bestaan dan na dien tijd.

Het visioen ontsluit ook Jehova's volledige universeele organisatie, samengesteld uit zijn levende schepselen, die allen Jehova ondersteunen en in vol-

komen contrast met Satan's organisatie verschijnen; en dit wordt aangetoond door de woorden (vers 11): „De vier dieren [vier levende schepselen, *Herz. Vertaling*]”; „zijnde vol oogen van voren en van achteren.” (Openbaring 4: 6) Jehova en Christus Jezus zijn op den troon, en de vier levende schepselen of dieren, die Jehova's universeele organisatie afbeelden, zijn rondom den troon. — Zie *Light*, Band Een, bldz. 57; Deutsche uitgave, *Licht*, Band Een, bldz. 57.

Jehova's organisatie, die aan het overblijfsel verschijnt, is een van de ‚twee groote teekenen in den hemel' (Openbaring 12: 1), en dit is volkomen tegengesteld aan het andere groote teeken, dat de organisatie des Duivels afbeeldt. Deze twee groote teekenen verschijnen voor het eerst bij de geboorte van het koninkrijk, maar zij werden door Jehova's getrouw volk op aarde voor het eerst omstreeks 1924 onderscheiden, en nu zien wij meer dan tien jaren later de Schriftuurlijke beteekenis van „de groote schare”. Zij die de groote schare vormen, moeten eerst ingelicht worden om de twee groote organisaties, afgebeeld door de teekenen, te kennen, voordat zij kunnen kiezen; en daarom is het zeker, dat de groote schare niet eerder kon bestaan dan na de verschijning van den Heere Jezus in den tempel, en nadat de „andere schaap” klasse door Jehova's getuigen ingelicht is. Deze schaapklasse, die de inlichting ontvangt, stelt zich aan de zijde van Jehova en zijn Koning, en zij stijgt in den „wagen”, dat wil zeggen, Jehova's organisatie, op uitnoodiging van den Grooteren Jehu, en aldus gaat zij met Jehova's getuigen samen.

Het visioen van de tempelvergadering toont alle engelen en ouderlingen en levende schepselen, dat wil zeggen, allen die tot Jehova's organisatie behooren, en God loven en eeren. En zij „vielen vóór den troon neder op hun aangezicht, en aanbaden God”. Dit is in nauwkeurige overeenstemming met de verklaring

van Openbaring vier, namelijk: Dat de vier dieren, en de vier en twintig ouderlingen „vielen voor Hem die op den troon zat, en aanbaden Hem die leeft in alle eeuwigheid.” (Openbaring 4: 8-10) Dit doen zij ongeacht alle oppositie, en zij vragen geen schepsel of eenig deel van Satan's organisatie, hoe zij God zullen eeren en wanneer zij Hem zullen eeren, maar allen die tot Jehova's organisatie behooren, eeren God overeenkomstig zijn geboden. Aldus ziet men wederom, dat het geheel in tegenstelling met God's wil voor Jehova's getuigen zou zijn, toestemming of vergunning aan eenige werldsche organisatie te vragen om het evangelie te prediken. Al deze getrouwen van Jehova hebben met beslistheid vastgesteld, wien zij zullen eeren, en daarom eeren zij Jehova God naar geest en waarheid. Deze getuigen van Jehova dragen nu het getuigenis of ‚de vrucht van het koninkrijk' voor de menschen van goeden wil uit, en deze laatsten zien hun voorrecht om hun plaats aan de zijde van Jehova in te nemen en Hem te loven en te dienen; en dit doen zij.

Waarop zeggen degenen die in Openbaring 7: 11 beschreven worden: „Amen”? Zij zeggen „Amen” op hetgeen de groote schare uitgeroepen heeft, en zij verklaren zich hiermede in volle overeenstemming. Over deze groote hemelsche vergadering zegt het bericht: „Zeggende: Amen. De lof en de heerlijkheid en de wijsheid en de dankzegging en de eer en de kracht en de sterkte zij onzen God in alle eeuwigheid. Amen.” (Openbaring 7: 12) Het overblijfsel en allen die tot de groote schare behooren, zijn in volle overeenstemming, en allen danken Jehova God; en dit toont aan, dat zij Hem liefhebben en Hem in overeenstemming met zijn gebod dienen. Zij kennen geen eer aan schepselen of personen, kerkorganisaties of eenige andere menschelijke organisatie toe. Zij begaan niet de „zonde van Samaria”. (Amos 8: 14) Zij houden

niet vast aan de leering eens menschen en betuigen hem daarvoor geen dank. Zij erkennen, dat al hun zegeningen uit Jehova God voortkomen en dat Hij alleen waardig is, geprezen te worden. Zij toonen een volle toewijding aan God, en zulks vormt de ware aanbidding in den geest van den Allerhoogste. De teksten van Openbaring 7: 11, 12 hebben niet speciaal betrekking op de groote schare, maar de woorden van vers twaalf toonen aan, dat de groote schare ten volle in overeenstemming is en handelt overeenkomstig hetgeen allen doen, die Jehova God ten volle zijn toegewijd.

Ongetwijfeld komen de verzen elf en twaalf in het bericht voor om den nadruk te leggen op de absolute eischen van Jehova, dat er een onverdeelde toewijding aan Hem moet zijn, en hierdoor wordt aangetoond, dat al degenen die Hij goedkeurt, Hem ten volle toegewijd zijn. Al dezen erkennen, dat hun toewijding voor alle eeuwigheid voor Jehova God is, omdat zij zeggen: „Onzen God in alle eeuwigheid.” Zij hebben niet het geringste verlangen om ook maar voor één oogenblik het met den Duivel en zijn menigte op een accoord te werpen, en zij zijn niet ‚min of meer besmet met de meeningen en wegen’ van de organisatie des Duivels. Dezelfde houding en toewijding van God’s goedgekeurden wordt getoond in de woorden van het bericht in Openbaring 4: 11, namelijk: „Gij, Heere, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door uwen wil zijn zij, en zijn zij geschapen.” Aldus moet de houding van de geheele schepping zijn, die het eeuwige leven ontvangt, natuurlijk met inbegrip van degenen die tot de groote schare behooren. De vraag die ieder scep-sel te bestemder tijd moet beantwoorden, luidt: „Ben ik aan de zijde van den Duivel of aan Jehova’s zijde?” Er is geen middenweg, en niemand kan oprecht tegen-

over God zijn en terzelfder tijd trachten den bijval van des Duivels menigte te verkrijgen.

In God's organisatie bekleeden schepselen verschillende posities, eenige hooger in rang dan anderen, maar er is geen reden om te zeggen dat er een verschil in de mate van trouw bestaat, die van een ieder en van allen verlangd wordt. Allen moeten Jehova geheel zijn toegewijd. Ontrouw is het identificeerende kenmerk van Satan's organisatie en alle schepselen die daartoe behooren. Trouw aan God kenmerkt ieder deel van Jehova's organisatie. De profeten handhaafden hun onkreukbaarheid tegenover Jehova en werden aan dezelfde beproevingen onderworpen als waaraan thans het koninklijk huis onderworpen wordt. De positie van de groote schare is minder verheven dan die van het koninklijk huis en de vorsten op aarde, maar dat maakt in het geheel geen verschil. Wat ook de positie van eenig schepsel in God's organisatie moge zijn, het is ten allen tijde een eerbare positie. Het is de grootste gunst om het leven uit de hand van Jehova God te ontvangen, en de voorwaarde die hieraan en aan de bekleeding van iedere positie voorafgaat is, Jehova lief te hebben met geheel het hart, het verstand en de ziel. De geheele organisatie van Jehova is eerwaardig en gezegend, en gelukzalig is het schepsel, dat er een plaats in heeft. Eenigen hebben zelfzuchtig vurig verlangd om in den hemel te zijn en te helpen het heelal te besturen. Anderen hebben gezegd: „Onverschillig welke positie mij door den Heer gegeven wordt, ik zal verheugd zijn.” Deze laatste houding is de juiste houding.

Het beeld hier toont aan de volle overeenstemming tusschen het heir der engelen en de heiligen, en zoo is ook de groote schare ten volle met hen in overeenstemming, en gezamenlijk zingen zij tot verheerlijking van den naam van Jehova.

Verdere Identificatie

De identificatie van de groote schare is tot dusverre voor die schepselen op aarde, die God dienen, niet duidelijk geweest. Nu erkennen wij echter, dat de groote schare niet door de navolgers van Christus Jezus geïdentificeerd kon worden vóór de komst van den Heer tot den tempel. Klaarblijkelijk stelde Johannes, omdat hij in twijfel verkeerde, de vraag betreffende de identiteit van de groote schare. Als hij het geweten had, zou hij niet de vraag gesteld hebben; en had de Johannes-klasse het geweten, dan zou zij het niet in de afgelopen jaren gevraagd hebben.

„Dezen, die bekleed zijn met de lange witte kleederen, wie zijn zij en van waar zijn zij gekomen?” (Openbaring 7: 13) De vraag die hier gesteld wordt is dezelfde, die het overblijfsel van Jehova's getuigen in den laatsten tijd zoo dikwijls gesteld heeft, en wel in het bijzonder sedert de komst van den Heere Jezus tot den tempel. Toen het overblijfsel zag, dat een ieder zijn onkreukbaarheid tegenover Jehova moest handhaven en dat het voornaamste doel van Jehova de rechtvaardiging van zijn naam is, was het niet tevreden met de uitlegging of identificatie, die tot dusverre met betrekking tot de groote schare gegeven werd. Het begon vragen te stellen over de groote schare, en het zou deze vragen over een Bijbelsch beeld niet uit zichzelf gesteld hebben. Klaarblijkelijk wordt de vraag, die in vers dertien gesteld wordt, gesteld, omdat het overblijfsel niet kan inzien, dat het beeld van de groote schare van toepassing is op de 144.000 leden van het lichaam van Christus als een geheel of als een gedeelte ervan; en verder omdat het onlogisch is, dat een bepaalde groep Jehova slechts ten deele toegewijd kan zijn. Als het overblijfsel de groote schare als zichzelf geïdentificeerd had, zou het de hier gestelde vraag niet gesteld hebben.

Het schijnt voor de hand te liggen, dat op grond van het feit dat Johannes de vraag gesteld had, de „ouderling” haar herhaalde om te zien of Johannes al of niet in staat zou zijn het antwoord te geven. Het was de ouderling die zeide: „Wie zijn dezen die zich in witte kleederen opgesteld hebben?” (*Eng. Herz. Vertaling*) Het feit, dat een ouderling de vraag stelt, toont aan dat de vraag nog niet tot oplossing gebracht was, voordat de gemeente tot rijpheid in Christus gebracht was, welke tijd gekenmerkt wordt door de reiniging van den tempel of het heiligdom, welke niet vóór 1932 plaatsvond. (Daniël 8: 14) Toen was het, dat het overblijfsel de ware beteekenis van het begrip ouderling begreep, alsmede de wijze waarop men een ouderling wordt; en het is na dien tijd, dat de vraag betreffende de identificatie van de groote schare opgelost wordt. Dat er een groote schare in God's organisatie zou zijn, erkende men reeds lang tevoren; maar de vraag betreffende de identiteit van de groote schare en vanwaar zij komt, werd nog niet begrepen, anders zou de vraag hieromtrent niet opgekomen zijn.

„Maar wie zijn zij en vanwaar komen zij?” Gedurende vele jaren heeft God's volk gemeend, dat er een groote schare geestverwekte menschen is, die leden van de verschillende naamkerken of godsdienstige systemen zijn en die in die systemen gevangen gehouden worden en die nog uit deze organisaties moeten komen en hun plaats aan de zijde des Heeren en tegen die organisatie moesten innemen, en dat zulks groote verdrukking en lijden voor hen ten gevolge zou hebben. Gedurende vele jaren heeft het overblijfsel naar zulke menschen in de kerksystemen uitgezien en getracht ze te vinden, en op dit late uur hebben zij ze nog niet gevonden. Kan gezegd worden, dat degenen die nu in de kerksystemen zijn (welke systemen met andere deelen van Satan's organisatie

in overeenstemming zijn) geestverwekt zijn en in werkelijkheid Jehova liefhebben en dat zij daarin slechts tot Armageddon zullen blijven en dan, gedwongen door de omstandigheden, die hun opgelegd worden, hun plaats aan God's zijde zullen innemen? Dit schijnt niet in overeenstemming met God's rechtvaardige wet te zijn.

Bestaat er eenig Schriftuurlijk bewijs, waardoor aangetoond wordt, dat de groote schare inderdaad een geestverwekte groep vormt? Aangezien allen „geroepen zijn tot ééne hoop” (Efeze 4: 4) en God uit de groepen „een volk aangenomen heeft voor zijn naam”, waarom zouden wij dan tot de gevolgtrekking komen, dat Hij een groote schare van geestverwekte schepselen heeft, die in zijn organisatie andere plaatsen dan anderen bekleeden en die niet tot het koninkrijk geroepen zijn? Johannes wist reeds, dat deze groote schare gekomen was „uit iedere natie, stam, volk en taal”, en daarom moet dus zijn vraag „Vanwaar zijn zij gekomen?” op iets anders dan op dat feit betrekking hebben. Het moet beteekenen, dat degenen die de groote schare vormen, gekomen zijn uit de een of andere gemeenschappelijke ervaring of dat zij op het punt staan uit een dergelijke ondervinding te komen, welke ondervinding door Jehova vastgesteld wordt.

Voor de komst van den Heere Jezus tot den tempel geloofden velen van de navolgers van Christus Jezus en in het bijzonder de „verkozen ouderlinggroep”, dat zijzelf leeraars en uitleggers van de profetie, met inbegrip van de profetie van de Openbaring, waren. Het was niets buitengewoons om gedurende de Elia-periode der gemeente op hoofdvergaderingen den een of anderen „leidenden broeder” met een groep om hem heen te zien, terwijl hij met een wijs gezicht zijn „onlangs ontdekte uitlegging” van de een of andere profetie, in het bijzonder uit de Openbaring, bekendmaakte. Zij hadden iederen man van eenige betee-

kenis in de gemeente met deze profetische uitspraken op de hoogte gesteld en van sommigen ontvingen zij daarvoor veel lof en bewondering.

Nu lette men op het verschil tusschen de houding derzulken en die van Johannes, aan wien de Openbaring gegeven werd: „Heere, gij weet het. En hij zeide tot mij: Dezen zijn het die uit de groote verdrukking komen; en zij hebben hunne lange kleederen wit gemaakt in het bloed des Lams.” (Openbaring 7: 14) Johannes stelde hier het overblijfsel voor, en zijn houding komt overeen met de juiste houding van het overblijfsel; en dit toont aan, dat het overblijfsel toegegeven heeft, dat het niet het juiste antwoord weet en dat het zelf de profetie niet kan uitleggen, omdat het geen leeraar is. Het overblijfsel erkent God en Christus Jezus als de Leeraars, en aan hen geeft het de eer en de heerlijkheid. (Jesaja 30: 20) De woorden van de Openbaring toonen aan, dat de ouderling het antwoord wist; dit beteekent derhalve, dat als God's overblijfsel den graad van waar ouderlingschap, dat wil zeggen, rijpheid in Christus (Efeze 4: 13) bereikt heeft, het overblijfsel dan het juiste antwoord zou weten, daar het dan het antwoord van den Heer hun Leeraar ontvangen heeft. De Heer heeft zijn eigen bestemden tijd om zijn verborgenheden te openbaren, en het was nauwelijks te verwachten, dat zijn tijd om over dit onderwerp een begrip aan zijn getrouwen te geven, de komst van den Heere Jezus tot den tempel zou voorafgaan. Hij openbaart zijn verborgenheden niet aan de opstandigen, maar slechts aan degenen die Hem onzelfzuchtig zijn toegewijd. — Spreuken 3: 32; Psalm 25: 14.

Jehova heeft binnen de grenzen van zijn organisatie de noodige schikkingen getroffen om zijn volk te onderwijzen, en wij allen erkennen, dat *De Wacht-toren* gedurende verscheidene jaren het middel is geweest om kennis aan God's volk over te brengen. Dat

wil niet zeggen, dat degenen die het manuscript voor *De Wachttoeren* bereiden, geïnspireerd worden, maar het beteekent veel meer, dat de Heer er door zijn engelen voor zorgt, dat de noodige kennis te bestemder tijd aan zijn volk wordt overgebracht, en Hij doet gebeurtenissen in vervulling van zijn profetie plaatsvinden en noodigt vervolgens degenen die Hem toegewijd zijn uit, deze te zien. God voedt door Christus Jezus zijn volk met het „voedsel dat voor hen geschikt is”, en Hij geeft het hun te bestemder tijd. (Spreuken 30: 8) De engelen des Heeren, die hem begeleiden bij zijn komst ten oordeel, dienen onder zijn bevelen, en het bewijs, dat tot dusverre in de Wachttoeren-publicaties voorgelegd is, toont met stellige zekerheid aan, dat de Heer aldus met zijn getrouwen op aarde handelt. Het feit, dat de woorden „en Hij zeide tot mij” gebruikt worden, toont aan, dat Jehova door zijn zichtbaar kanaal antwoord zou geven op de vraag, die reeds lang opgeworpen is, en Hij zou dit in zijn bestemden tijd doen, en dat het antwoord aan het overblijfsel gegeven zou worden, als het den graad van waar ouderlingschap bereikt had. Het is redelijk te verwachten, dat degenen die na de reiniging van het heiligdom goedgekeurd en in den tempel zouden zijn, zouden onderwezen worden en dan de juiste beteekenis van de groote schare zouden begrijpen.

Verdrukking

Wordt de „groote verdrukking”, genoemd in vers veertien, „gezonden als een speciale genade om in de groote schare een juiste boetedoening voor zonde, alsmede een juiste waardeering voor de goddelijke standaard der waarheid en gerechtigheid te bewerken”, zooals door velen gemeend werd? Wordt deze verdrukking, zooals vroeger verklaard werd, over de groote schare gezonden, „opdat het lijden van de

groote schare groeter mocht zijn dan dat de kleine kudde doormaakte"? Het redelijke antwoord op deze vraag is: Neen. Er is geen tekst, die een ander antwoord zou wettigen. Andere vertalingen geven dezen tekst (vers 14) als volgt weer: „Degenen die komen uit de groote verdrukking.” (*L. V.*) „Deze zijn degenen, komende uit de groote verdrukking.” (*Diagl.*) De gedachte is dikwijls geuit, dat de groote schare naast de „kleine kudde” gedurende alle jaren van het Christelijke tijdperk ontwikkeld is, en daarom werden de leden dezer klasse dikwijls „de verdrukingsheiligen” genoemd.

Indien de verdrukking, die hier genoemd wordt, de „groote verdrukking, zooals nog nimmer geweest is” (Mattheüs 24: 21) is en die aan het einde der wereld komt, dan zou de groote schare niet een klasse kunnen zijn, die gedurende de afgelopen jaren ontwikkeld werd. Niet eens de geheele gemeente Gods lijdt dezelfde mate van verdrukking. De Schrift toont duidelijk aan, dat het het overblijfsel is, dat de grootste verdrukking zal zien. Betreffende de getrouwe navolgers van Christus Jezus, die de 144.000 vormen, staat geschreven, dat zij „in de wereld verdrukking hebben”; zij worden „overgeleverd om verdrukt te worden”; „door veel benauwdheid zullen wij het koninkrijk binnengaan”; „wij roemen en zijn geduldig in verdrukking”; „zij vullen aan hetgeen overig gebleven is van de verdrukking van Christus”; „zij worden gemaakt tot een schouwspel, zoowel door smaadheden als door verdrukkingen en als deelgenooten in benauwdheid”; „hebben verdrukking tien dagen.” — Johannes 16: 33; Mattheüs 24: 9; Handelingen 14: 22; Romeinen 5: 3; 12: 12; Colossenzen 1: 24; Hebreëen 10: 33; Openbaring 1: 9; 2: 10.

Is deze verdrukking, als geheel genomen, „de groote verdrukking” waaruit de groote schare komt? Het antwoord is: Neen. Zij die tot het koninklijk huis,

dat wil zeggen, de 144.000 behooren, hebben groote verdrukking, en deze verdrukking heeft zich uitgestrekt over het geheele Christelijke tijdperk; maar de grootste aller verdrukkingen die in de Schrift genoemd worden, moet komen nadat de groote schare verschijnt en moet die zijn, welke door Christus Jezus genoemd werd als een „verdrukking zooals nog nimmer geweest is sedert het begin der wereld tot op dien tijd” (Matth. 24: 21). Deze verdrukkingperiode begon met den „dag van Jehova”, namelijk in 1914, toen de oorlog tegen Satan’s organisatie in den hemel begon (Openbaring 12: 7-10), en bereikt den grooten climax in den tijd van den strijd van Armageddon, den grooten dag van den Almachtigen God. In overeenstemming hiermede noemt de Openbaring haar „de groote verdrukking”. — Openbaring 7: 14.

Hieruit volgt duidelijk, dat deze verdrukking niet komt met het doel de groote schare te ontwikkelen of te voleindigen, maar het is de verdrukking die over Satan’s organisatie, zoowel het zichtbare als onzichtbare deel, komt en die deze geheele organisatie volkomen ten gronde zal richten. (2 Thessalonicenzen 1: 6; Romeinen 2: 5-9; Openbaring 2: 22) Zooals wij reeds opgemerkt hebben, begon „de dag van Jehova” in 1914 bij de geboorte van het koninkrijk. (Openbaring 11: 17, 18) Zou de toen begonnen verdrukking zonder onderbreking tot het einde hebben voortgeduurd, dan zou alle vleesch vernietigd geworden zijn. De verdrukking werd door den Heer verkort ongeveer toen de Wereldoorlog eindigde, daardoor zijn getuigen een gelegenheid verschaffend onder zijn bevel uit te trekken en getuigenis voor zijn naam en koninkrijk voor de wereld af te leggen. Gedurende deze getuigenisperiode wordt het evangelie van het koninkrijk gepredikt, opdat de groote schare-klasse uitkome. De verdrukking komt niet voor het welzijn van de groote schare. Dit moge eens en voor

altijd duidelijk zijn, want de verdrukking komt over Satan's organisatie.

Te „komen uit de groote verdrukking” beteekent niet alleen die verdrukking te overleven als ‚vleesch dat behouden zal worden’ (Mattheüs 24: 22), maar beteekent in de eerste plaats, dat de groote schare uit Satan's organisatie komt en zich gedurende de periode vanaf de beëindiging van den Wereldoorlog tot den dag van Armageddon, dat wil zeggen, gedurende den tijd dat de „dagen verkort worden” en gedurende welken tijd dit evangelie des koninkrijks gepredikt wordt, zich aan de zijde van Jehova schaart.

Met welk doel werden de dagen der verdrukking verkort? De Heer antwoordt: „Om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden.” (Matth. 24: 22) Gedurende deze periode hebben de uitverkorenen een werk te doen als getuigen voor Jehova, waarbij zij onder zijn bevel staan, en een deel van dit werk geldt het teekenen van de groote schare op hun voorhoofden, zooals door Jehova geboden werd. (Ezechiël 9: 4) Dat wil zeggen, dat Jehova's getuigen de boodschap der waarheid moeten verkondigen en aldus een verstandelijk begrip der waarheid moeten geven aan degenen, die tot de groote schare zullen behooren, namelijk de klasse, die ‚in de bergen vliedt’, en haar plaats in de toevluchtsstad inneemt. (Mattheüs 24: 16; Numeri 35: 6) Dit is „onmiddellijk na de verdrukking van die dagen” (Mattheüs 24: 29), dat wil zeggen het eerste deel van de verdrukking van 1914 tot 1918. De groote schare zal ook Armageddon overleven, omdat God's belofte voor degenen die zachtmoedigheid en gerechtigheid zoeken, is, dat zij in dien tijd verborgen kunnen worden. (Zefanja 2: 3) Al deze teksten ontkennen de gedachte, dat de verdrukking ten doel heeft deze klasse van God's volk te ontwikkelen of te volmaken. De groote verdrukking is de voltrekking van Jehova's oordeelen tegen Satan's

organisatie en heeft niet ten doel wie ook te ontwikkelen.

Kleederen

God's volk kwam uit Babylon met vuile kleederen, dat wil zeggen, het droeg „vuile kleederen”, omdat het bevlekt was met de leerstellingen en praktijken van het Babylonische systeem. (Zacharia 3: 3) (Zie *Preparation*, bldz. 56; Duitse uitgave *Rüstung*, bldz. 54.) Zij hielden vast aan en leerden vele zelf-zuchtige leerstellingen, die den Heer onteerden, van welke leerstellingen wij noemen de „karakterontwikkeling”, namelijk de leer dat men zichzelf kan opwerken tot de waardigheid, Jehova te helpen de wereld te besturen; voorts de aanbidding of bewondering voor menschen; en de uitoefening van vormendienst en meer dergelijke dingen. Toen de Heere Jezus in den tempel ten oordeel verscheen, begon hij een reinigingswerk onder zijn volk, opdat de gereinigden „den Heer een offer mochten toebrengen in gerechtigheid”. (Maleachi 3: 3) Met de tempelbeproeving voltrok zich de reiniging en de Heer zeide betreffende de tempelgroep: „Jozua nu was bekleed met vuile kleederen als hij voor het aangezicht des engels stond.” (Zacharia 3: 3) Maar dit reinigingswerk neemt uitsluitend betrekking op de tempelgroep, en in het geheel niet op de groote schare.

Betreffende de groote schare staat geschreven: „Zij . . . hebben hun kleederen gewasschen en wit gemaakt in het bloed des Lams.” (Openbaring 7: 14) „Kleederen” is de meervoudsvorm en zou dus geen betrekking kunnen hebben op den „mantel [enkelvoud] der gerechtigheid”, dien de Heer voor de goedgekeurde tempelgroep voorziet, gelijk in Jesaja 61: 10 verklaard wordt. Ook heeft deze uitdrukking geen betrekking op iets officieels, zooals bijvoorbeeld het „purpuren kled”. (Johannes 19: 2, 5) Evenmin heeft

zij betrekking op de „witte kleederen” van Openbaring 4: 4 of Openbaring 19: 13, 16. De „kleederen” van de groote schare beteekenen duidelijk hun eigen openbare belijdenis, waardoor zij zich identificeeren als te gelooven in het bloed van Christus Jezus als den loskooprijks voor de menschheid en zich openlijk gesteld te hebben aan de zijde van Jehova. Kleederen werden gedragen bij feestelijke gelegenheden, zooals bijvoorbeeld bij den terugkeer van den verloren zoon, waarbij hem het „beste kleed” werd aangetrokken. (Lucas 15: 22) Vele oprechte menschen zijn er toe geleid te gelooven, dat de „gestelde machten” de zichtbare regeerders van deze booze wereld zijn; maar toen God zijn volk verlichtte en het bekendmaakte, dat de „Gestelde Machten” Jehova en Christus Jezus zijn, werd deze inlichting overgebracht aan andere menschen van goeden wil, en vele anderen hebben sedertdien met vreugde Christus Jezus en Jehova als de „gestelde machten” aangenomen en erkend. Voor hen is het een tijd van vreugde geweest, en zij hebben met blijdschap voor de menschen beleden, dat zij in den Heere Jezus Christus gelooven en dat zij zich onvoorwaardelijk op Jehova verlaten en aan zijn zijde staan.

Hun kleederen identificeeren hen derhalve symbolisch als staande aan de zijde des Heeren, en zij verheugen zich, dat zij deze positie mogen innemen. Velen hunner hadden reeds vroeger beweerd in den Heer te gelooven, en hadden hun harten aan den Heer overgegeven, maar in onwetendheid hadden zij aan de dingen dezer wereld vastgehouden. Toen echter Christus Jezus als 's werelds rechtmatige Heerscher kwam en deze inlichting onder de aandacht van de menschen van goeden wil gebracht werd, werden zij daardoor in staat gesteld te zien, dat zij onder Satan's organisatie waren en dat zij zich moesten reinigen door zich van deze organisatie los te maken. En zoo

hebben zij Satan's organisatie verlaten en identificeeren zich thans als te behooren tot God's organisatie.

Overeenkomstig de woorden van Openbaring verricht de groote schare zelf het wasschen; dat wil zeggen, zij maken zich los van de onreine organisatie van Satan en stellen zich openlijk aan de zijde van Jehova door hun eigen handelwijze, namelijk door zich openlijk God toe te wijden. „Met den mond belijdt men ter zaligheid.” (Romeinen 10:10) Als zij tot een kennis van het feit komen, dat Jehova's naam gerechtvaardigd moet worden, en dat dat de belangrijke vraag is, belijden zij niet alleen aan de zijde van Jehova te staan, maar zij werken met de tempelgroep mede om het getuigenis voor de eer en den naam van Jehova God te geven, en daardoor stijgen zij in den „wagen”.

Op welke wijze maken zij hun kleederen „wit in het bloed van het Lam”? Het vergoten bloed van Christus Jezus is de grondslag voor de vergeving van zonden en de grondslag voor God om onreinheid te vergeven. Door te gelooven, dat het vergoten bloed van Christus Jezus de loskoop prijs voor de menscheid is en door zich te wijden om den wil Gods te doen, nemen dezen op grond van dit geloof en door den Heer en niet menschen te dienen, te aanbidden en te gehoorzamen, hun plaats aan de zijde van Jehova in en nemen aan zijn dienst deel, en dit is de eenige wijze, waarop zij een wit en rein voorkomen in God's oogen verkrijgen. Niemand kan zijn plaats aan de zijde van Jehova innemen zonder te gelooven in het vergoten bloed van Christus Jezus als het middel der verlossing.

Millioenen kerkgangers beweren in Christus te gelooven, maar aangezien zij onjuist onderwezen zijn, bijvoorbeeld dat Christus slechts een navolgenswaardig voorbeeld geweest is, hebben zij geen begrip over het bloed van Christus en zijn uitwerking. Als hun de

oogen des inziichts geopend worden en zij hun plaats op de bovenomschreven wijze aan de zijde van Jehova innemen, reinigen zij zichzelf. Zij hebben vroeger gewenscht het goede te doen maar waren over den juisten weg niet goed onderricht, en de valsche en trouwelooze geestelijkheid is voor deze verkeerde onderrichting aansprakelijk, aangezien zij loochent, dat er eenige waarde in het vergoten bloed van Christus Jezus is. Als deze oprechten tot het volle besef komen, dat Christus Jezus Koning is, en wel „in het midden van den troon” met Jehova, heeten zij Christus Jezus als Koning welkom en roepen hem luide toe door te getuigen: „De zaligheid zij onzen God die op den troon zit, en het Lam.” Zij zijn niet in twijfel wat betreft de plaats die zij innemen. Hun positie wordt ook geïllustreerd door den onwetenden doodslager, die naar de toevluchtsstad vlucht. (Numeri 35: 11) Deze leden van de groote schare vlieden thans tot Jehova en Christus, de „Bergen” en zij vinden bescherming in Jehova's organisatie en blijven daar, tot den dood van den hoogepriester' (Mattheüs 24: 16; Numeri 35: 32-34); dat wil zeggen, zij blijven daar tot het einde van den grooten tegenbeeldigen verzoendag. — Leviticus 16: 6-34; Hebreëen 9: 24-28.

Thans onderscheiden wij een klasse, die nauwkeurig overeenkomt met de beschrijving in Openbaring zeven betreffende de groote schare. Gedurende de laatste afgelopen jaren, en binnen den tijd waarin „dit evangelie des koninkrijks tot een getuigenis gepredikt wordt”, zijn er groote getalen gekomen (en zij komen nog steeds) die den Heere Jezus als hun Verlosser en Jehova als hun God belijden, die zij in geest en in waarheid aanbidden en vreugdevol dienen. Zij worden ook de „Jonadabs” genoemd. Dezen laten zich doopen als symbool, waardoor zij betuigen, dat zij zich gewijd hebben om den wil Gods te doen en hun plaats aan de zijde van Jehova ingenomen heb-

ben en Hem en zijn Koning dienen; aldus hebben zij zich gereinigd en staan thans „opgesteld in witte kleederen”. Hierdoor wordt de groote schare definitief geïdentificeerd, niet als een geestverwekte klasse, wier hoop gericht is op een plaats in den hemel, maar als een klasse, die op den Heer vertrouwt en hoopt op eeuwig leven op de aarde als een gift van Jehova God door Christus Jezus onzen Heer.

Dezen gaan voort „zachtmoedigheid en gerechtigheid zoekend”, waarvoor zij de belofte van Jehova verkregen hebben, dat zij gedurende het grootste gedeelte van de verdrukking, namelijk gedurende Armageddon, bewaard kunnen worden. (Zefanja 2: 3) Dit is een verder bewijs, dat hun ontwikkeling niet het gevolg is van de groote verdrukking, maar dat zij „komen uit de groote verdrukking”, dat wil zeggen, komen uit de wereld binnen de periode van de verdrukking vanaf den tijd van de komst van Christus Jezus tot Armageddon. Zij moeten zich gewassen hebben voordat Armageddon komt. Het zou te laat zijn om zich gedurende den tijd van Armageddon te wassen. „Zij vlieden naar de Bergen”, en dit doen zij voor den „winter”, dat wil zeggen, het groote hoogtepunt of de verdrukking in Armageddon. (Mattheüs 24: 16, 20) Zij zijn uitgekomen en blijven uitkomen, en tezamen met het overblijfsel zingen zij thans: „De zaligheid zij onzen God ... en het Lam.” (Openbaring 7: 11) Zij eeren Jehova God en zijn Koning, en zij weigeren eenig deel van Satan's organisatie te verheerlijken. Zij zijn geenszins „bezoedeld met de meeningen en wegen dezer wereld”. Zij zijn er tegen.

Deze oprechten, die Satan's organisatie verlaten hebben, bevinden zich thans aan de zijde des Heeren, en zij willen dit feit bekendmaken en zij maken dit bekend, en zij aanbidden den alleen waren God Jehova en zijn Koning. „Daarom zijn zij vóór den

troon Gods en dienen Hem dag en nacht in zijn Tempel." — Openbaring 7: 15.

Zij zien tot den troon van God en Christus en naar geen andere plaats op, en daarom zijn zij „vóór den troon" en in het gezicht van Jehova en zijn Koning. Zij stemmen voor het koninkrijk Gods en zij nemen deel aan de verkondiging van den Koning en het koninkrijk. Zij worden door den troon erkend, en God schenkt hun zijn goedgunstige aandacht, opdat zij gedurende den dag van zijn toorn mogen beschermd worden. Aangezien Jonadab een beeld van de groote schare was, geldt God's belofte aan Jonadab thans voor de groote schare: „Daarom alzoo zegt de Heere der heirscharen, de God Israëls: Daar zal Jonadab den zoon Rechabs niet worden afgesneden, een man die voor mijn aangezicht staat, alle de dagen." — Jeremia 35: 19.

Openbaring 7: 15 vormt eigenlijk de sleutel voor de identificatie van de groote schare. Tot dusverre werd ten onrechte aangenomen, dat de groote schare een geestverwekte klasse is, wier leden nalatig geweest waren ten aanzien van hun voorrechten en geweigerd hebben een aandeel in den dienst des Heeren te nemen, maar die toch tot Jehova opzien en verwachten door Hem gezegend te worden krachtens hun doodsbet-bekeering. Maar deze beschrijving in Openbaring betreffende de groote schare luidt, dat „zij voor den troon Gods zijn en Hem in het openbaar dienen" (*Diaglott*); „en verrichten goddelijken dienst voor Hem." (*Rotherham*) Vroeger hebben zij evenals anderen in de wereld in onwetendheid „het schepsel meer geëerd en gediend dan den Schepper". (Romeinen 1: 25) Maar thans erkennen, begrijpen en gehoorzamen zij de woorden van Jezus, het Lam Gods, die tot hen zegt: „Den Heere uwen God zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen";

welke woorden van toepassing zijn op alle schepselen, die Jehova goedkeurt. — Mattheüs 4: 10.

In welke mate dient de groote schare Jehova? De Openbaring antwoordt: „Zij ... dienen Hem dag en nacht.” Dag en nacht tezamen beteekenen allen tijd, en deze beschrijving toont aan, dat de groote schare Jehova ten allen tijde dient, zonder op uren te letten. Zij stellen zich er niet mede tevreden slechts acht uren per dag te werken en precies op den slag van de klok op te houden; zij weigeren niet wat men noemt „overuren” te maken, maar zij zijn ten allen tijde des daags of des nachts bereid om aan den oproep voor dienst gehoor te geven. Berichten uit het arbeidsveld van de afgelopen maanden bevestigen deze gevolgtrekking ten volle. Velen dergenen, die thans Jonadabs zijn, leeren de waarheid op een zekeren dag kennen, wijden zich geheel aan den Heer toe en nemen dan onmiddellijk deel aan den veld-dienst en verheugen zich en zijn verlangend om te doen wat zij kunnen. Ook bestudeeren zij met ijver het Woord Gods, en daardoor zoeken zij zachtmoedigheid en gerechtigheid en pogen Jehova's geboden te gehoorzamen.

Jehova's tempel is zijn hoofdorganisatie, die zich op den berg Zion bevindt. De groote schare „dient ... dag en nacht in zijn tempel”. Zij moeten tot Zion, God's organisatie, komen en zich aansluiten bij Jehova's getuigen, die een deel van den tempel vormen en dit wordt voorschaduwd door de woorden van den profeet Zacharia: „Alzoo zegt de Heere der heirscharen: Nog zal het geschieden dat de volken en de inwoners van vele steden komen zullen, en de inwoners der eene stad zullen gaan tot de inwoners der andere, zeggende: Laat ons vlijtig henengaan om te smeeken het aangezicht des Heeren en om den Heere der heirscharen te zoeken; ik zal ook henengaan. Alzoo zullen vele volken en machtige heidenen komen,

om den Heere der heirscharen te Jeruzalem te zoeken en om het aangezicht des Heeren te smeeken. Alzoo zegt de Heere der heirscharen: Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen grijpen zullen, ja de slip grijpen zullen van een Joodschen man, zeggende: Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord dat God met ulieden is." — Zacharia 8: 20-23; zie *Preparation*, bldz. 139; *Rüstung*, bldz. 136.

De door Mozes tot Israël gesproken woorden zijn thans met grootere kracht op geestelijk Israël, het overblijfsel, van toepassing, namelijk: „Gij zult niet doen naar alles wat wij hier heden doen, een ieder al wat in zijne oogen recht is; . . . dan zal er eene plaats zijn die de Heere uw God verkiezen zal om zijnen naam aldaar te doen wonen: daarhenen zult gij brengen alles wat ik u gebied. . . . Wacht u dat gij uwe brandofferen niet offert in alle plaats, die gij zien zult; maar in de plaats, die de Heere in een uwer stammen zal verkiezen, dáár zult gij brandofferen offeren, en dáár zult gij doen al wat Ik u gebiede.” — Deuteronomium 12: 8-14.

Dezelfde regel moet door de groote schare gehoorzaamd worden, omdat zij een deel van God's organisatie geworden is. Zij moet tot Zion, God's tempel, komen en daar aanbidden, en niet in eenige wereldlijke organisatie, „de kerk” genaamd. Jehova zegt: „Mijn huis [de tempel] zal een bedehuis genoemd worden voor alle volkeren.” (Jesaja 56: 7; 1 Koningen 8: 41-43) De groote schare moet Jehova's getuigen volgen op de heirbaan naar Zion. (Jesaja 35: 8-10; 62: 10) Zij moet de woorden van God's profeet bedenken en er gevolg aan geven, namelijk: „Maar de Heere is in zijn heiligen tempel: zwijg voor zijn aangezicht, gij gansche aarde.” (Habakuk 2: 20) Jehova's tempel bevindt zich niet ergens in Satan's organisatie, en daarom moet de groote schare uit Babylon, dat

Satan's organisatie is, vluchten en zich openlijk stellen aan de zijde des Heeren en zich met God's getrouw volk verbinden.

„In zijn tempel”, waar de groote schare dient, beteekent niet het binnenste voorhof, omdat dit binnenste voorhof uitsluitend voor Jehova's priesterlijke klasse bestemd is. De groote schare is afgescheiden en bevindt zich in het „buitenste voorhof” en „benedenste plaveisel” van den tempel, en zij dient Jehova dag en nacht, dat wil zeggen, voortdurend. (Ezechiël 40: 17, 18; 44: 19; 46: 3, 9, 10, 20-24) Klaarblijkelijk wordt deze verklaring betreffende hun voortdurenden dienst gegeven om aan te toonen, dat zij nooit eenig compromis met Satan's organisatie sluiten en om ten volle de bewering te ontzenuwen, dat zij een dergelijk compromis sluiten.

Bij Jehova, en niet bij Satan, is de woonplaats van al degenen die God liefhebben en dienen. „En die [Jehova] op den troon zit zal hen overschaduwten.” (Openbaring 7: 15) Christus begint thans zijn heerschappij temidden van zijn vijanden. (Openbaring 1: 17; Psalm 110: 2) Krachtens dezen regel bevinden zich al degenen van Jehova's organisatie onder zijn bescherming. Hij „zal een tent over hen spannen” (*Leidsche Vertaling*); „zal hen als eene tent overlommeren.” (*R. K. vertaling*) Aldus worden de Jonadabs of de leden van de groote schare geborgen in den dag van God's wraak. — Openbaring 21: 3.

De Christus staat in den tabernakel of tent Gods. Door Christus woont Jehova bij de groote schare en overschaduwet haar te hunner bescherming en verlichting. Jehova woont bij hen, vertegenwoordigd door Christus, omdat zij hun toevlucht tot de vrijstad genomen hebben. De grootere Jehu heeft hen uitgenoodigd in den wagen, dat wil zeggen in de organisatie van Jehova, te stijgen, en Hij overschaduwet

hen. De leden van de groote schare zijn geteekend in hun voorhoofden door Jehova's „man in linnen gekleed, met den schrijversinktkoker aan zijn lendenen”, dat wil zeggen, door degenen die hun de boodschap van God's naam en koninkrijk gebracht hebben. (Ezechiël 9: 3) God en zijn Koning vormen hun hoop en hun steun. „Op den berg der hoogte Israëls zal Ik hem [een boom der hoop als tabernakel] planten, en hij zal takken voortbrengen en vrucht dragen, en hij zal tot eenen heerlijken ceder worden, dat onder hem wonen zullen alle gevogelte van allerlei vleugel; in de schaduw zijner takken zullen zij wonen.” — Ezechiël 17: 23.

Er zijn millioenen menschen op aarde, die gehongerd hebben en nog hongeren naar iets beters dan de ledige „doppen”, waarmede zij zich in de Babylonische systemen, „kerken” genaamd, gevoed hebben. Sedert de komst van den Heer tot den tempel hebben Jehova's getuigen het voorrecht om God's boodschap der waarheid tot deze hongeringen uit te dragen, en degenen die er zich mede gevoed hebben, hebben geen reden meer, ooit meer te hongeren of te dorsten: „Zij zullen niet meer hongeren en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet vallen noch eenige hitte.” — Openbaring 7: 16.

In Satan's organisatie en meer in het bijzonder onder haar hebben de oprechten zoowel in figuurlijken als letterlijken zin gehongerd en gedorst. Satan's groote „boom in het midden der aarde” (Daniël 4: 10) verschaft hun geen schaduw. Degenen die tot Satan's wereld behooren, beweren het zonlicht der wereld te zijn, en dan verzengen en schroeien zij eerlijke menschen; maar nu sedert de komst van den Heere Jezus tot den tempel en het weerklinken van de vierde bazuin (Openbaring 8: 12) en het uitgieten van de vierde fiool (Openbaring 16: 8, 9), is er een verduistering van de zoogenaamde „zon der wereld” ge-

komen, waardoor het nu voor degenen die tot de schaapklasse behooren en die de boodschap van God's naam en koninkrijk vernomen en gelezen hebben „niet zoo heet” meer is. Deze oprechten hebben zich tot God's organisatie, die God's „vrouw” is, die „bekleed met de zon” is, gekeerd. (Openbaring 12:1) Niet langer verhit deze zich als zoodanig opgeworpen „zon der wereld” hen. Dit is in nauwkeurige overeenstemming met het woord van den profeet Jesaja betreffende de oprechte menschen der wereld, die thans zachtmoedigheid en gerechtigheid zoeken. „Zij zullen niet hongeren noch dorsten, en de hitte en de zon zal ze niet steken; want hun Ontfermer zal ze leiden, en Hij zal ze aan de springaders der wateren zachtkens leiden. . . . Zie, dezen zullen van verre komen; en zie, die van het Noorden en van het Westen, en genen uit het land Sinim.” — Jesaja 49: 10-12.

Christus Jezus leidt en voedt thans in den tempel als Hoofd van Jehova's hoofdorganisatie degenen, die zich in oprechtheid onder zijn leiding stellen. „Zie, Ik heb hem tot een getuige der volken gegeven, eenen Vorst en Gebieder der volken.” (Jesaja 55: 4) Hij is de werkelijke zon, „het Licht der wereld.” (Johannes 8: 12) Niet langer behoeft de groote schare, die vóór den troon staat, te hongeren en te dorsten: „Want het Lam dat in 't midden des troons is, zal ze weiden, en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteynen der wateren; en God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen.” (Openbaring 7: 17) In de hand van den Heere Jezus is alle macht gegeven, en het Lam Gods zal hun Herder zijn. Hij is de ware Herder-Koning, waarvan Koning David slechts een voorbeeld was. „En Ik zal eenen eenigen Herder over hen verwekken, en hij zal ze weiden, namelijk mijnen knecht David; die zal ze weiden en die zal hun tot eenen Herder zijn. En Ik de Heere zal hun tot eenen God zijn, en mijn knecht David zal Vorst [in het

midden van den troon] zijn in het midden van hen: Ik de Heere heb het gesproken." — Ezechiël 34: 23, 24.

De groote schare of Jonadabgroep bestaat klaarblijkelijk uit degenen die door Jezus zijn „andere schapen” genoemd werden. Tot de getrouwe discipelen, het overblijfsel, zeide Jezus: „Ik ben de goede Herder, en ik ken de mijnen [het overblijfsel]; . . . Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal [leden van het koninklijk huis] niet zijn; deze [de aardsche schaapklasse] moet ik ook toebrengen; en zij zullen mijne stem hooren, en het zal worden [*(Eng. Herz. Vertaling)*] ééne kudde en één herder.” — Johannes 10: 14–16.

Allen die tot Jehova's organisatie komen en er in blijven, moeten één harmonische kudde zijn, onverschillig of zij in den hemel of op de aarde zijn. De woorden van Jezus hebben betrekking op zijn komst tot den tempel in 1918 en daarna, namelijk: „En vóór hem zullen alle de volkeren vergaderd worden, en hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt; en hij zal de schapen tot zijne rechterhand zetten maar de bokken tot zijne linkerhand.” — Mattheüs 25: 32, 33.

Hij is de Christus, de Leider en Gebieder, en de geheele schepping die leeft, moet hem erkennen, en iedere knie zal voor hem buigen en iedere tong belijden, dat hij Christus de Heer is, onverschillig of zij in den hemel of op de aarde zijn, en allen moeten hem derhalve erkennen tot heerlijkheid van den Almachtigen God. — Filippenzen 2: 9–11.

Ongeacht eenig schepsel leven in den hemel of op de aarde ontvangt, het moet Jehova als den alleen waren en Almachtigen God en Christus Jezus als zijn Koning en eersten uitvoerenden Dienaar erkennen en eeren, en ieder schepsel, dat leven op aarde of in den

hemel ontvangt, moet God absoluut getrouw zijn; dit zijn de vereischten die het verkrijgen van het leven voorafgaan. Het is geheel onlogisch en onschriftuurlijk om te zeggen, dat God zijn goedkeuring kan hechten aan een gedeeltelijke of beperkte trouw tegenover Hem. Om te zeggen dat de groote schare een onverschillige klasse is, maar dat God haar genadig zijn zal, omdat zij een weinig geloof heeft en haar uiteindelijk in den hemel zal redden, is geheel zonder eenig schriftuurlijk gezag. De groote schare moet door Christus Jezus geleid en door hem gevoed worden vóór Armageddon, en onder zijn bescherming zal zij door Armageddon heengebracht worden. En het Lam Gods „zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren”. (Openbaring 7: 17) Over de ‚heirbaan der heiligheid’ schrijft Christus Jezus voort, en zijn kudde schapen, de gezalfde leden van het koninklijk huis, volgt hem. (Jesaja 35: 8-10) Vervolgens zegt de Heer: „Ik zal alle mijne bergen [deelen van God’s organisatie] tot eenen weg maken, en mijne banen zullen verhoogd zijn.” — Jesaja 49: 11.

De „andere schapen”, dat wil zeggen de groote schare, volgen Jehova’s getuigen en worden aldus geleid „tot levende fonteinen der wateren”. Om deze reden zullen al degenen die aldus geleid worden, niet langer dorsten. Niet langer gaan zij tot de opgedroogde bakken van het wreede duivelsche systeem, maar door de genade van Jehova en aan de hand van den Heere Jezus worden zij tot de fonteinen der levende wateren geleid. (Jeremia 2: 13) Het wegvoeren van de oprechten van de brakke wateren begon, toen de Heer de derde bazuin liet hooren en de derde plaag of fiool uitgoot. (Openbaring 8: 10, 11; 16: 4) Hierdoor werden de ‚bittere wateren dezer wereld’ aan de kaak gesteld. Toen leidde de Heer degenen die hem liefhebben, tot de wateren des levens.

Verheuging

De groote schare wordt niet gevormd door „verdrukkingsheiligen”. Zij worden niet door verdrukking ontwikkeld. Zij vormen een groep vreugdevolle schepselen, die actief en ijverig voor Jehova en zijn koninkrijk zijn. Iedere oprechte zoeker naar God en gerechtigheid heeft, alvorens den Heer te vinden, veel droefheid doorgemaakt tengevolge van de goddeloosheid die onder degenen gezien wordt, die voorgeven navolgers van Christus te zijn en door kerkorganisaties in zijn naam optreden. Deze oprechten hebben tranen vergoten wegens de gruwelen, die zij in den naam des Heeren zagen begaan. Zij hebben dit in alle kerksystemen, en wel in het bijzonder onder de Roomsche-Katholieke Hiërarchie waargenomen. Maar met de komst van den Heere Jezus tot den tempel en de bijeenvergadering van de getrouwen tot hem, hebben de getrouwen het van vreugde uitgejubeld. Velen dezer kwamen uit de kerksystemen en verheugden zich ten zeerste, toen zij den Heer naar waarheid leerden kennen. Dezen heeft de Heer uitgezonden met de boodschap der waarheid om de oprechte menschen in te lichten over het feit dat het zijn voornemen is, Satan's goddelooze en verdrukkende organisatie te vernietigen en haar te vervangen door een heerschappij der gerechtigheid, en waar deze boodschap in goede en oprechte harten ontvangen werd, stichtte zij groote blijdschap, waardoor velen gelukkig gemaakt werden. Degenen die zich sedertdien geheel aan God en zijn koninkrijk hebben toegewijd, hebben opgehouden te weenen.

„God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen.” (Openbaring 7: 17) Er waren tranen vergoten wegens de lasteringen die den heiligen naam van Jehova aangedaan waren, hetgeen geschiedde door de valsche personen die dienaren Gods beweerden te zijn. De

oprechten vergoten tranen, omdat zij niet begrijpen konden, hoe menschen die God beweren te dienen, terzelfder tijd zijn heiligen naam kunnen lasteren. Nadat zij echter de boodschap der waarheid ontvangen hadden en onderricht werden, dat Satan altijd Jehova's naam gelasterd heeft en dat al zijn dienaren door middel van bedrog, misleiding en valsche voorspiegelingen Zijn heiligen naam gelasterd hebben, en dat Jehova weldra zijn naam door zijn koninkrijk onder Christus zal rechtvaardigen, hielden de tranen dezer oprechten op te vloeien, en in plaats daarvan vervult nu vreugde hun harten en hun aangezichten verdraden deze blijdschap, nu zij zich ten volle den Heer hebben toegewend.

Zelfs Johannes de openbaarder „weende zeer”, totdat hem werd medegedeeld, dat Christus Jezus waardig bevonden was als Jehova's Rechtvaardiger, en dat Hij degene is, die de voornemens van Jehova onthult en zijn oordeelen voltrekt. (Openbaring 5: 4) Ieder oprecht schepsel, dat het voornemen van Jehova erkent en waardeert, verheugt zich. Op deze wijze hebben oprechte zoekers naar waarheid ,het teeken in hunne voorhoofden' ontvangen, en zij hebben bij den Heer hun toevlucht gezocht. (Ezechiël 9: 4) Zij weten, dat al het goede en alle zegeningen uit Jehova voortkomen, en daardoor wischt Hij al hun tranen weg. De „heilige stad”, die God's organisatie is, komt neder uit den hemel, en nu zal gerechtigheid voor eeuwig gevestigd worden, en er zullen geen tranen meer overblijven voor degenen die in overeenstemming met God blijven. — Openbaring 21: 1-4.

Moge daarom Jehova's gezalfde knechtsklasse, het overblijfsel, even stil staan bij de gedachte, welke voorrechten Jehova haar sedert 1918 verleend heeft. De verdrukking over Satan's organisatie begon in 1914, toen deze goddelooze en zijn engelen uit den

hemel geworpen werden. Satan, beseffende dat zijn tijd kort was, vertoornde toen zeer en sedertdien is hij vastbesloten volkomen vernietiging over alle vleesch te brengen (Openbaring 12: 12), en hij zou dit doel bereiken, als Jehova God hem dit niet verhinderen zou. „Om der uitverkorenen wil”, namelijk opdat zij getuigen voor den naam van Jehova mochten zijn, maakte Hij een einde aan den Wereldoorlog. (Marcus 13: 20; Mattheüs. 24: 21, 22) Jehova nam toen de beperking, die tengevolge van den oorlog over zijn volk gekomen was, weg, opdat zij zich voor zijn dienst konden organiseeren en het werk konden uitvoeren. Aan het overblijfsel werd toen het gebod gegeven: „En dit evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde komen.” — Mattheüs 24: 14.

Dit getuigenis moet nu gegeven worden, en als het gegeven is, zal de ergste verdrukking volgen, die ooit over de aarde gekomen is. Het is in deze periode en onmiddellijk voorafgaand aan Armageddon, dat Jehova's getuigen het voorrecht ontvangen hebben, met de boodschap der waarheid uit te trekken. Onder het gebod des Heeren zijn zij uitgetrokken om ‚de steenen uit den weg te ruimen en een banier tot de [oprechte] menschen op te heffen’. (Jesaja 62: 10) Jehova's getuigen zijn dit werk begonnen met liederen van vreugde op hun lippen, omdat zij weten, dat de Koning op zijn troon is en dat de rechtvaardiging van Jehova's naam nabij is. Tegelijkertijd heeft de vijand zijn uiterste pogingen in het werk gesteld, deze getuigen te verslinden, omdat zij het getuigenis van Jezus Christus in gehoorzaamheid aan God's gebod afleggen. (Openbaring 12: 17) Geen vervolging hoe zwaar ook is in staat geweest de ijver van de getrouwen te doen verslappen. Zij hebben de hand des Heeren waargenomen, hoe hij de menschen scheidt, en zij

hebben gezien, hoe de „bokken” zich verzameld hebben onder de bevelen van Gog om Satan's wil ten uitvoer te brengen, terwijl de oprechte „schapen” zich als groep onder de leiding des Heeren gesteld hebben. Nu zien zij, dat de „andere schapen” alle in de vrijstad ondergebracht worden, alvorens de grootste verdrukking die ooit over de wereld gekomen is, losbreekt.

Met deze kennis en de daarmede verbonden voorrechten komt er ook grootere verantwoordelijkheid voor Jehova's getuigen om met vermeerderden ijver en toewijding hun getuigeniswerk onder de menschen van goeden wil te verrichten. Doordat zij deze dingen erkennen en waardeeren, zijn zij besloten dat geen vervolging of oppositie, hoe groot ook, hen zal kunnen afhouden van de getrouwe vervulling der hun opgelegde plichten. De Roomsche-Katholieke Hiërarchie en alle andere groepen van Satan's goddelooze menigte mogen doen, wat zij willen. Weldra zal deze tegenbeeldige Filistijnsche organisatie vallen, en dan zullen de oprechte Katholieken het getal van de „grootte schare” vermeerderen.

HOOFDSTUK IX

Oordeel

JEHOVA'S eerste of voornaamste doel met het zenden van zijn geliefden Zoon Jezus naar de aarde is de vervulling van de plichten tot rechtvaardiging van God's naam. Daaraan ondergeschikt is de verlossing en redding van alle menschen, die gerechtigheid liefhebben en ongerechtigheid haten. Jehova illustreerde zijn voornemen door zijn omgang met het volk Israëls, zijn zinnebeeldig volk. Hij deed dit, door zijn vertegenwoordiger Mozes naar Egypte te zenden om „zich een volk te verlossen en Hem een naam te maken”. (2 Samuël 7: 23) In vervulling van dit profetische beeld zond Jehova Jezus, den tegenbeeldigen Mozes, naar de aarde (het tegenbeeldige Egypte) om zijn voornemen uit te voeren. Jezus moest eerst bewijzen, dat hij de eigenschappen bezat om het voornemen van Jehova ten uitvoer te brengen. Met dit doel werd Jezus gedurende drie en een half jaar op de proef gesteld, en in elk opzicht bewees Jezus zijn volkomen trouw aan God: „En geheiligd zijnde, is hij allen die hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.” (Hebreëren 5: 9) Jehova maakte Jezus tot Koning der wereld, den Verlosser der menschheid, den grooten uitvoerenden Dienaar van Jehova en den Rechtvaardiger van Zijn naam. Tot Jezus zeide Jehova: „Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad en ongerechtigheid gehaat: daarom heeft u, o God! uw God gezalfd met olie der vreugde boven uwe medegenooten.” (Hebreëren 1: 9; Psalm 45: 8) Jehova maakte ook Jezus tot Rechter om gerechtelijk alle vragen die tusschen Jehova en zijn schepselen gerezen zijn en opgelost dienen te worden, op te lossen. — Johannes 5: 22-27.

Jehova is de alleen ware en almachtige God. Satan de Duivel is de schijngod, omdat Satan datgene begeert, dat Jehova toebehoort en altijd tot goddeloosheid zijn toevlucht neemt om zijn doel te bereiken. De naam van Jehova God is een waarborg voor alles wat goed en rechtvaardig is. Al het kwade is aan den naam van Satan te wijten. De strijdvraag, die nu tot oplossing gebracht moet worden, is deze: Is Satan in staat om alle schepselen van God af te keeren en hen Hem te doen vervloeken of zullen velen van het menselijke geslacht, als zij op de proef gesteld worden, God getrouw blijven? Kan God menschen op de aarde stellen, die Hem getrouw zullen zijn? God's onveranderlijke wet is, dat degenen die Satan, den schijngod, op zijn weg der ongerechtigheid verkiezen te volgen, zullen sterven, terwijl degenen die tegenover Jehova waarachtig en getrouw blijven, in eeuwigheid zullen leven. Zij die God getrouw blijven, vormen „een volk voor Zichzelf”. Vanzelfsprekend worden bij deze strijdvraag het woord en de naam van Jehova God betrokken, en om zijn souvereiniteit te bewijzen, moet Jehova zijn naam rechtvaardigen. Christus Jezus is de groote Rechtvaardiger, Rechter en Voltrekker.

De tempel Gods is zijn hoofdorganisatie, van welke Christus Jezus het Hoofd, de kostbare hoeksteen en grondlegger is. (Een volledige verklaring betreffende den tempel wordt gegeven in *Vindication*, Band Drie, te beginnen op bldz. 111; Deutsche uitgave *Rechtfertigung*, Band Drie, bldz. 109.) Toen Jezus na zijn opstanding in den hemel opvoer, was hij de Rechter over alle dingen en Koning der wereld, maar hij moest God's bestemden tijd afwachten om zijn heerschappij en oordeel te beginnen. De Schrift en de feiten toonen aan, dat Christus Jezus in het jaar 1914 (A. D.) op den troon geplaatst en uitgezonden werd om zijn heerschappij te beginnen, terwijl de vijand

Satan nog steeds macht uitoefent. (Psalm 2: 6; 110: 1, 2) Daarna, namelijk in 1918, zooals door de Schrift en de feiten wordt aangetoond, kwam Christus Jezus, de groote Rechter, tot den tempel Gods en vanaf dien tijd tot aan het einde van Armageddon zit hij ten oordeel. In den tempel verschijnt Christus Jezus in de heerlijkheid zijns Vaders en in de heerlijkheid die de Vader hem, Christus Jezus, gegeven heeft: „Wanneer de Zoon des menschen komen zal in zijne heerlijkheid, en alle de heilige Engelen met hem, dan zal hij zitten op den troon zijner heerlijkheid; en vóór hem zullen alle de volkeren vergaderd worden, en hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt.” (Mattheüs 25: 31, 32) Dit is een geestelijk gezicht van zijn heerlijk gerechtshof.

Volgorde

De Schrift toont aan, dat het oordeel van Christus Jezus in den tempel in deze volgorde geschiedt: Het oordeel begint bij het „huis Gods”, hetgeen wil zeggen, bij degenen die gewijd zijn om den wil Gods te doen, door den geest verwekt en tot de hooge roeping geroepen zijn en voor een plaats in het koninkrijk in aanmerking komen. (1 Petrus 4: 17) Bij dit oordeel worden alle zelfzuchtigen ongunstig beoordeeld en „uit het koninkrijk vergaderd en in de buitenste duisternis geworpen”. Dezulken vormen de „booze knechtsklasse”, wier einde vernietiging is. Allen die getrouw en waarachtig bevonden worden, worden in den tempel bijeenvergaderd, dat wil zeggen, tot een deel van God's hoofdorganisatie gemaakt. Dezen worden gezalfd en vormen daarna een deel van de „getrouwe en verstandige dienstknechtsklasse”, aan welke Christus Jezus de belangen van zijn koninkrijk op de aarde toevertrouwt, door hen tot de officieele getuigen van

Jehova en de vertegenwoordigers van Christus op aarde aan te stellen. — Mattheüs 13: 41–43; 24: 45–51.

De gezalfde getuigen van Jehova moeten uittrekken en ‚dit evangelie van het koninkrijk tot een getuigenis prediken’, opdat de menschen der volkeren een gelegenheid mogen verkrijgen te kiezen wien zij zullen dienen; en als dit getuigeniswerk gereed is, zal Armageddon volgen. (Mattheüs 24: 14, 21) Door de verkondiging van „dit evangelie des koninkrijks” aan de menschen in het algemeen verzamelt Christus Jezus de groote Rechter de volken der natiën voor hem, en het scheidingswerk neemt een aanvang. Bij dit oordeel nemen menschen van goeden wil, die hierin Jonadabs genoemd worden, hun plaats aan de zijde of ter „rechterhand” des Heeren in, en dezen noemt de Heer zijn „schapen”; en al degenen die tegen God en zijn koninkrijk zijn, blijken zich aan de zijde van den Duivel te stellen, en Jezus plaatst hen aan zijn linkerhand, dat wil zeggen, aan de ongunstige zijde. Doordat de menschen met de waarheid van God’s koninkrijk in aanraking gebracht worden, kiezen zij hun eigen bestemming en dragen zij daarvoor dus hun persoonlijke verantwoordelijkheid. Op Jehova’s getuigen rust de verantwoordelijkheid om aan de menschen de boodschap van het koninkrijk te verkondigen, terwijl op degenen, die haar hooren, de verantwoordelijkheid rust te beslissen aan welke zijde zij zich zullen stellen. (Ezechiël 3: 18–21) Christus Jezus spreekt het beslissende oordeel over een ieder uit, omdat God aan Christus alle oordeel overgegeven heeft. — Johannes 5: 22, 27.

Satan is reeds eerder des doods schuldig verklaard. Al degenen die zich aan zijn zijde blijven stellen, zullen vernietigd worden. De Heer noemt in het bijzonder de huichelaars en den „booze knecht” onder degenen die vernietigd zullen worden. Desgelijks is het lot van alle goddeloozen. (Psalm 145: 20) De

godsdienstige elementen of organisaties onder het menselijke geslacht vormen de huichelaars, omdat deze hebben beweerd God te dienen, terwijl zij in werkelijkheid den Duivel gediend hebben. De Schrift geeft aan, dat deze het eerst in Armageddon vernietigd zullen worden. Daarna volgt de vernietiging van alle andere elementen van Satan's organisatie. (Openbaring 19: 19-21) Satan wordt gedwongen getuige te zijn van de vernietiging van zijn geheele organisatie. Daarna verplettert de Heere Jezus, de groote Scherprechter, Satan, en de aarde zal gereinigd worden. (Openbaring 20: 1-3; Hebreë 2: 14) De vernietiging van Satan en zijn aanhangers vormt een rechtvaardiging van Jehova's naam, omdat daardoor bewezen wordt, dat Satan een leugenaar en Jehova God waarachtig en almachtig is.

Vanaf Abel tot op Johannes den Dooper waren er slechts weinige menschen die hun onkreukbaarheid tegenover Jehova handhaafden en zijn goedkeuring verwierven. Deze menschen stierven in het geloof, maar moesten dood blijven en de voltooiing van het koninklijk huis afwachten, alvorens uit den dood te worden opgewekt. Daarna zullen zij tot het leven gebracht en volkomen gemaakt worden om de hooge functies in het koninkrijk op aarde als de vertegenwoordigers van Christus Jezus te vervullen. (Hebreë 11: 1-40; Psalm 45: 17) Deze getrouwe mannen zullen oock een rechtvaardiging van Jehova's naam zijn. Doordat Jezus, de volmaakte mensch, zelfs tot den meest onteerenden dood God getrouw bleef en Hem volle gehoorzaamheid schonk, is hij de grootste rechtvaardiging van God's woord en naam en werd hij om deze reden tot Rechtvaardiger of voornaamste onder God's dienaren aangesteld. De getrouwe leden van zijn organisatie die een deel van het koninklijk huis in den hemel worden, vormen eveneens een rechtvaardiging van Jehova's naam. Ook alle menschen van

De Beërving van de Rijkdommen van het Koninkrijk Bldz. 335

goeden wil, die de Jonadabs of „grootte schare” genoemd worden, zullen een rechtvaardiging van Jehova's naam vormen, als zij Jehova en zijn Koning getrouw blijven. Daarna volgt de opstanding der dooden en het oordeel derzulken gedurende de regeering van Christus. (Johannes 5: 27-29) De geheele menscheid, die dan gedurende dat oordeel haar trouw en waarachtigheid bewijst, zal een getuigenis zijn voor de souvereiniteit van Jehova en de eer van zijn naam. Alle getrouwe menschen beërven dan de rijkdommen, die Jehova voor hen heeft weggelegd. De aarde zal hun eeuwige woonplaats worden, overvloedig vrucht dragen en allen duurzame vrede, welvaart en geluk bezorgen. — Psalm 67: 7, 8.

Gedurende den tegenwoordigen tijd geven „de bokken” blijk van hun oppositie tegenover God en zijn koninkrijk door de vervolging van Jehova's getuigen. Onder deze vervolgers nemen de godsdienstige dweepers, de geestelijkheid van de Roomsche-Katholieke Hiërarchie en andere godsdienstige leiders de voor-naamste plaats in. Deze vervolgers bewerken de arrestatie en gevangenneming van Jehova's getuigen om hen te verhinderen, de boodschap van het koninkrijk aan het volk uit te dragen, en op grond daarvan treden zij in het bijzonder als de werktuigen van den Duivel op. De Heer, die deze tegenstanders met bokken vergelijkt, zegt over hen: „Gaaf weg van mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur [een symbool van vernietiging die eeuwig van duur is] hetwelk den duivel en zijnen engelen bereid is.” Menschen, die ten aanzien van God en zijn koninkrijk van goeden wil zijn, toonen dit door Jehova's getuigen te helpen, te troosten en te ondersteunen en door ernstig deel te nemen aan hun werk, de waarheid over het koninkrijk aan anderen bekend te maken. Christus Jezus, de grootte Rechter, doet uitspraak over dezulken en bezigt daarbij deze woorden: „Alsdan zal de Koning

zeggen tot degenen die tot zijne rechterhand zijn: Komt gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld." (Mattheüs 25: 34) Al denzulken wordt eeuwig leven op de aarde verleend.

Als deze kennis onder de aandacht der menschen gebracht wordt, moet een ieder kiezen, welke richting hij zal volgen. Welke zijde kiest gij, die van den Duivel of die van Christus den Koning van Jehova en zijn koninkrijk? U is de verplichting opgelegd te kiezen wien gij dienen zult.

HOOFDSTUK X

Plicht en Gevolgen

JEHOVA is rechtvaardig ten aanzien van de geheele schepping. „Gerechtigheid is de grondslag van zijn troon.” (Psalm 89: 15; Openbaring 15: 3) „God is geen aannemer des persoons” en toont geen partijdigheid. (Handelingen 10: 34) Hij heeft Satan toegestaan te blijven bestaan en zijn uiterste pogingen in het werk te stellen om zijn vermetele uitdaging te bewijzen. God laat zijn getuigen zijn boodschap der waarheid tot een getuigenis verkondigen, en daarna ontplooit Hij zijn soevereine macht. (Exodus 9: 16) Kort voorafgaande aan Armageddon laat God alom getuigenis voor de waarheid afleggen, opdat de menschen de gelegenheid mogen ontvangen te kiezen wien zij dienen zullen. Degenen die in onwetendheid betreffende de waarheid gestorven zijn, zal God te zijner tijd uit den dood opwekken en met de waarheid bekendmaken, opdat zij hun lot mogen bepalen. De Heer heeft u begunstigd door u met zijn waarheid in aanraking te brengen. Wat is nu uw plicht? De Heer legt de woorden in uw mond door u te zeggen, wat gij kunt doen, namelijk: „Eer het besluit bare (gelijk kaf gaat de dag voorbij), terwijl de hittigheid van des Heeren toorn over ulieden nog niet komt, terwijl de dag van den toorn des Heeren over ulieden nog niet komt. Zoekt den Heere, alle gij zachtmoedigen des lands, die zijn recht werken. Zoekt gerechtigheid, zoekt zachtmoedigheid: misschien zult gij verborgen worden in den dag des toorns des Heeren.” — Zefanja 2: 2, 3.

De uitdrukking „zachtmoedigheid”, zooals deze in dezen tekst gebezigd wordt, heeft betrekking op iemand die zich laat onderrichten, die verheugd is de waarheid te hooren en er ijverig naar streeft tot een

„Die het hoort, zegge: Kom.”

Bldz. 343

begrip der waarheid te komen en vervolgens de Schrift bestudeert, om meer ten volle den wil Gods te leeren kennen. Hij grijpt alle gepubliceerde hulpmiddelen, die de Heer beschikt heeft, aan, opdat hij meer kennis moge verkrijgen. Op deze wijze zoekt hij zachtmoedigheid in gehoorzaamheid aan deze aanwijzing des Heeren. Het feit op zichzelf, dat gij de waarheid van God's Woord gehoord hebt en gij uw plaats aan de zijde van God en zijn koninkrijk hebt ingenomen, zal niet voldoende zijn. U moet voortdurend aan de zijde des Heeren blijven, en om dit te doen moet gij voortdurend toenemen in kennis en inzicht van zijn voornemen, zooals dat in zijn Woord tot uitdrukking komt.

Een kennis of geestelijk begrip van God's Woord is niet alles, dat wil zeggen, voldoende. Gij moet „gerechtigheid zoeken”, en dat beteekent het goede te doen; en om het goede te doen, moet gij Gods geboden houden. Er staat geschreven: „Wat eischt de Heere van u, dan recht te doen en weldadigheid lief te hebben en ootmoediglich [gehoorzaam] te wandelen met uwen God?” (Micha 6: 8) Het eerste groote gebod is God lief te hebben. Men bewijst zijn liefde voor God door zijn geboden te houden. Gij moet echter weten, welke zijn geboden zijn, teneinde uw liefde voor Hem te kunnen bewijzen. Onverschillig wat Jehova of Christus Jezus gebiedt, moet gij doen, en wel met blijdschap. Het tweede groote gebod is, dat gij uw naaste of medemensch, die van goeden wil is, moet liefhebben. (Mattheüs 22: 39) Nu gij met Jehova en zijn voornemen bekend geworden zijt, moet gij uw naaste God's boodschap vertellen, opdat ook hij den weg naar rijkdom, die al dengenen gegeven zal worden, die Jehova en zijn koninkrijk zullen dienen, moge vinden. Neem zorgvuldig kennis van

eenige der geboden die de Heer gegeven heeft, welke geboden thans door u moeten gehoorzaamd worden.

Vliedt

Vele menschen zullen deze regelen lezen, die tengevolge van het feit, dat Satan hen door zijn vertegenwoordigers, die bedriegelijk onder den naam van Christus optreden, gevangen gehouden of beperkt heeft, gedurende langen tijd in duisternis geweest zijn. Tot zijn getrouwe discipelen zeide Jezus: „Het is u gegeven te verstaan de verborgenheid van het Koninkrijk Gods.” (Marcus 4: 11) Deze verborgenheid is De Christus, van welken Jezus de Hoofdhoecksteen en Grondsteen is, over welken Jezus sprak toen hij zeide: ‚Op deze Rots [Steen] zal ik mijn gemeente bouwen.’ De leden van zijn koninklijk huis zijn 144.000 anderen, afgebeeld als levende steenen, en dezen worden „de gemeente” genoemd. (Colossenzen 1: 26, 27; 1 Petrus 2: 2-9) Satan schiep en organiseerde „de verborgenheid der ongerechtigheid” of wetteloosheid, welke zich tegen God en zijn koninkrijk verzet. (2 Thessalonicenzen 2: 4-8) Satan stelt de verborgenheid der ongerechtigheid in de plaats van het koninkrijk Gods. De Roomsche-Katholieke Hiërarchie beweert de officieele vertegenwoordiger van God op aarde en derhalve het voornaamste deel van hetgeen men de „Christenheid” noemt, te zijn. De volken der „Christenheid” hebben een bond onder zich gevormd, en deze Volkenbond wordt door het religieuze element begroet als „de politieke uitdrukking van God’s koninkrijk op aarde”. Met andere woorden, de volken der „Christenheid”, die zich onderling in een bond verbonden hebben, en de Roomsche-Katholieke Hiërarchie, die de aanspraak maakt de grondlegster of het voornaamste deel van de religieuze organisaties en een deel van de poli-

tieke machten der wereld te zijn, vormen tezamen het lichaam dat zich tegen God en zijn koninkrijk verzet. De volken met inbegrip van hun religieuze, politieke en commercieele elementen, die deel van den Bond uitmaken, stellen dezen Bond in de plaats van God's koninkrijk, en de religieuze elementen trachten deze instelling te heiligen en in de plaats van God's koninkrijk, dus „in de heilige plaats” te stellen. Over deze ongoddelijke instelling zeggen de religieuze elementen: „De Volkenbond is het eenige licht der wereld”; terwijl Jezus zeide: „Ik ben het licht der wereld.” — Johannes 9: 5.

Gruwel

„De weg des goddeloozen is den Heere een gruwel.” (Spreuken 15: 9) Satan is de voornaamste goddelooze, en datgene wat door Satan en zijn organisatie opgeworpen wordt als plaatsvervangende voor God's koninkrijk is God een gruwel. Satan en zijn vertegenwoordigers hebben den Volkenbond doen stellen in de plaats van het koninkrijk, en daarom zegt Jezus, en ook de profeet Daniël (11: 31; 12: 11), dat deze verwoestende gruwel in de heilige plaats staat, waar hij niet behoort te staan. Aan alle menschen van goeden wil laat de Heere Jezus thans de waarschuwing, welke waarschuwing voor de volken der aarde moet worden uitgesproken, weerklinken, namelijk: „Wanneer gij dan zult zien den gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël den profeet, staande in de heilige plaats (die het leest, die merke daarop), dat alsdan die in Judea zijn, vlieden op de bergen. Want alsdan zal er groote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal.” — Mattheüs 24: 15, 16, 21.

Wat zijn de hiergenoemde bergen? Het antwoord is, de organisatie van Jehova God onder Christus

Jezus, waarin God de GROOTE ROTS of „Berg” en Christus Jezus de hoofdorganisatie, dus ook „een groote berg” is. Het gebod des Heeren wordt derhalve gericht tot de menschen van goeden wil, dat zij naar het koninkrijk Gods onder Christus, „de bergen”, moeten vlieden, omdat het koninkrijk de eenige hoop van het menschelijke geslacht is. Het is God's voorzorgsmaatregel ter beveiliging van degenen die gered zullen worden. Niemand kan in de organisatie des Duivels blijven en ontkomen aan de rampen die in Armageddon over de geheele schepping zullen komen. Gij kunt naar de bergen vlieden door in den „wagen” van den Grooteren Jehu te stijgen, dat wil zeggen, u aan te sluiten bij de organisatie des Heeren onder Christus Jezus.

Als gij naar de bergen, dat wil zeggen naar God's koninkrijk onder Christus, gevluht zijt, moet gij daar voortgaan, de geboden des Heeren te gehoorzamen, indien gij gedurende de laatste groote beroering, die gedurende Armageddon over de schepping zal komen, verborgen en beschermd zult willen worden, en om deze reden zegt de Heer: „Zoekt gerechtigheid, zoekt zachtmoedigheid: misschien zult gij verborgen worden in den dag des toorns des Heeren.” Indien gij in gebreke blijft dit gebod te gehoorzamen, kunt gij er zeker van zijn gedurende Armageddon niet verborgen of beschermd te worden. Er bestaat geen belofte, dat iemand den strijd van den grooten dag des Almachtigen Gods zal overleven, als hij niet in de organisatie van Jehova onder Christus is en den Heer getrouw blijft. Eenigen zullen hier vragen: Hoe kan ik weten wat de geboden voor mij zijn, die de Heer gegeven heeft en door mij gehouden moeten worden? Het Woord Gods bevat alle inlichtingen betreffende zijn voornemen ten aanzien van zijn schepselen. De komst van den Heere Jezus tot den tempel Gods in 1918 stelt den tijd vast, waarin het God behaagt zijn voornemens

bekend te maken aan degenen die Hem naarstig zoeken en Hem dienen. Op genadige wijze heeft de Heer voorzien in de publicatie van zijn boodschap in den vorm van boeken, opdat de menschen betreffende de waarheid mogen worden ingelicht. Op de laatste pagina's van dit boek zult u een lijst van zulke publicaties vinden, welke publicaties u in staat zullen stellen in den Bijbel die teksten te vinden, waarover u iets wenscht te weten en waardoor uw vragen beantwoord worden. Voorziet u van deze publicaties en bestudeert ze aan de hand van uw Bijbel. Deze boeken bevatten niet de meening van eenig mensch. Zij stellen u slechts in staat, de woorden des Heeren te leeren kennen en die dingen te weten te komen, die gij wenscht te weten; en door dit te doen, gehoorzaamt gij God's geboden.

„Zegge: Kom”

Een van de geboden des Heeren, dat in het bijzonder op den tegenwoordigen tijd van toepassing is, luidt: „En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volkeren, en dan zal het einde komen.” (Mattheüs 24: 14) In vervulling van dit gebod gaan getrouwe mannen en vrouwen, die het voorrecht genieten Jehova's getuigen te zijn, van plaats tot plaats en bieden den menschen de publicaties, waarin de boodschap van het koninkrijk vervat is, aan. Als gij uw plaats aan de zijde van God's organisatie hebt ingenomen, als gij naar het koninkrijk van God onder Christus gevluht zijt, wordt het ook uw voorrecht en plicht deze ontvangen inlichtingen over te brengen aan anderen, die daarvoor een hoorend oor hebben. Gij moet u derhalve bij Jehova's getuigen aansluiten in de ‚verkundiging van dit evangelie des koninkrijks’.

Christus Jezus is de groote Geest en het Hoofd

van God's hoofdorganisatie, en degenen die met hem verbonden zijn als leden van zijn koninklijk huis, worden „de bruid” genoemd. Al dezen moeten in volkomen eenheid zijn en zij vormen ook een eenheid en doen hetzelfde werk tot verheerlijking van Jehova. Daarom staat er geschreven: „En de Geest en de Bruid zeggen: Kom. En die het hoort, zegge: Kom. En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet.” (Openbaring 22: 17) Het zijn de menschen van goeden wil, de Jonadabs, ofte wel degenen die naar de vrijstad gevloeden zijn, de „andere schapen” des Heeren, die de boodschap van het koninkrijk Gods hooren. Aan zulke personen geeft de Heer, „de Geest”, nadat zij gehoord hebben, dit gebod: „En die het hoort, zegge: Kom.” Dit is een specifiek gebod aan de Jonadab-klasse om zelf de boodschap des koninkrijks op te nemen en haar aan anderen over te brengen. Hun doel hiermede is hun liefde voor God en zijn koninkrijk te bewijzen, en zij doen dit, opdat „die wil” kome en „het water des levens om niet neme”. Jehova, de groote Bron van onuitputtelijken rijkdom, opent thans voor allen die het eeuwige leven wenschen te ontvangen, de middelen om tot inzicht te geraken. Indien gij God liefhebt, zult gij zijn geboden gehoorzamen door getrouw voort te gaan de blijde boodschap, dat het koninkrijk nabij is en de eenige hoop voor de menschheid vormt, aan anderen te verkondigen. Indien gij uw naaste liefhebt, zult gij hem gaarne met de boodschap der waarheid bekendmaken, opdat ook hij de zegeningen van God moge ontvangen en moge rijk worden.

Vervuld

Het voornemen van Jehova zal met zekerheid ten volle vervuld worden. De Heere Jehova zegt: „Ik heb het geformeerd [voorgenomen], Ik zal het ook doen.”

„Mijn woord ... zal doen hetgeen dat Mij behaagt.” (Jesaja 46: 11; 55: 11) Een ieder die geloof in God heeft, weet, dat God datgene wat Hij beloofd heeft tot stand zal brengen en dat niets dit kan verhinderen. Waartoe zou men dan nog voor een oogenblik de ijdele theorieën van onvolmaakte menschen onder het oog zien? Slechts de dwaas zal menschen volgen en hierdoor in zijn hart zeggen: „Er is geen God.” „Al die kloekzinnig is handelt met wetenschap, maar een zot breidt dwaasheid uit. Armoede en schande is desgenen die de tucht verwerpt, maar die de bestrafing waarneemt, zal geëerd worden.” (Spreuken 13: 16, 18) Indien gij de leerstellingen van menschen gevolgd zijt, zal de Heer u nu berispen door de waarheid onder uw aandacht te brengen; en indien gij daarna de waarheid volgt, moogt gij de vreugde smaken in te gaan in den zeer grooten rijkdom, dien Hij bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben en dienen.

God's wil en voornemen worden in zijn Woord uitgedrukt, en op dat uitgedrukte voornemen kunnen schepselen zich altijd vol vertrouwen verlaten. Om deze reden onderrichte Jezus zijn navolgers altijd tot God te bidden: ‚Uw wil geschiede in den hemel zoowel als op de aarde.’ Dat gebed beïnvloedt niet de voltrekking van God's voornemens, maar het houdt den geest van het schepsel in den juisten toestand, doordat zijn zinnen steeds op God en zijn koninkrijk gericht blijven.

Toen begeerte tot de misdaad der opstandigheid tegen God en tot den dood der menschheid leidde, drukte Jehova zijn voornemen uit om een „zaad” voort te brengen, dat al degenen tot het leven zou terugbrengen, die onder de beproeving hun onkreukbaarheid jegens Hem zouden bewijzen. Het beloofde zaad is De Christus, en overeenkomstig zijn voornemen

heeft God deze belofte vervuld. Ieder lid van het koninklijk huis bewijst zijn onkreukbaarheid jegens God en gaat vervolgens den rijkdom der onsterfelijkheid in en is dan voor eeuwig bij den Heere Jezus Christus. (Openbaring 20: 4) Voor dezulken staat geschreven: „God geve u ... verlichte oogen uws verstands, opdat gij moogt weten welke zij de hoop van zijne roeping, en welke de rijkdom zij van de heerlijkheid zijner erfenis in de heiligen; en welke de uitnemende grootheid zijner kracht zij aan ons die gelooven, naar de werking der sterkte zijner macht.” — Efeze 1: 18, 19.

Voor de komst van den Heere Jezus tot de aarde weerstonden weinige mannen den Duivel, handhaafden hun onkreukbaarheid jegens God en stierven in het geloof en in trouw. De namen van vele dezer mannen komen voor in het elfde hoofdstuk van Hebreëen. Weldra zullen deze getrouwe mannen uit den dood worden opgewekt, volmaakte menschen gemaakt worden en de „vorsten” of zichtbare vertegenwoordigers van het koninkrijk op aarde zijn. (Psalm 45: 17; Jesaja 32: 1) Zij zullen rijkdommen beërven, en hun rijkdommen en eer zullen in eeuwigheid voortduren, omdat zulks in het voornemen van Jehova besloten ligt.

God verklaart, dat Hij den mensch voor de aarde en de aarde voor den gehoorzamen mensch gemaakt heeft. (Jesaja 45: 12, 18) Met zekerheid is de aarde bestemd als de eeuwige woonplaats van degenen die nu op aarde leven en hun onkreukbaarheid jegens God bewijzen. Deze levenden zijn de eersten die geoordeeld worden, en daarna zullen degenen die in onwetendheid gestorven zijn, opgewekt worden en een gelegenheid verkrijgen om hun onkreukbaarheid jegens God te bewijzen. De getrouwen zullen eeuwig leven en zich in het bezit van alle rijkdommen der

aarde verheugen, omdat God zulks beloofd heeft. — Johannes 8: 51; 11: 26.

Menschen gaan overal voort, God aansprakelijk te stellen voor de toelating van alle goddeloosheid in de wereld; hiermede begaan zij onrecht, omdat zij niet met God's voornemen op de hoogte zijn. Velen zeggen: Waarom laat God mij zooveel lijden? Tot dezulken worden deze woorden gericht: „Maar toch, o mensch! wie zijt gij die tegen God antwoordt? Zal ook het maaxsel tot dengene die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt gij mij alzo gemaakt? En of God willende zijnen toorn bewijzen en zijne macht bekend maken, met veel lankmoedigheid verdragen heeft de vaten des toorns, tot het verderf toebereid; en opdat Hij zoude bekend maken den rijkdom zijner heerlijkheid over de vaten der barmhartigheid, die Hij te voren bereid heeft tot heerlijkheid?” — Romeinen 9: 20, 22, 23.

God zal aan alle menschen een gelegenheid geven om of de zijde van den Duivel te kiezen en te sterven of de zijde des Heeren te kiezen, God getrouw te zijn en te leven. Wat is uw keuze?

Bijver u voor God te staan als een beproefd man, ken Jehova en Christus Jezus, omdat aldus de weg tot eeuwig leven is. (2. Timotheüs 2: 15) De poorten van God's koninkrijk worden thans geopend en reeds beginnen zijn onnoemelijk groote rijkdommen voor de menschen zichtbaar te worden. Het koninkrijk is gekomen en zal weldra allen tegenstand vernietigen. Zij die zich op Jehova's beloften verlaten, weten dat dit waar is. De apostel was een der getrouwen, en onder inspiratie van den Heer schreef hij over God's voornemen om alle goddeloosheid der wereld te verdelgen. De dag voor de vernietiging der goddelooze organisatie onder Satan is nu nabij. Daarom schreef deze getrouwe navolger van Christus Jezus: „Vurig

uitziende naar de komst van den dag Gods, door welchen de hemelen geheel in vlammen zullen vernietigd worden en de elementen in de vurige hitte zullen versmelten. Maar overeenkomstig zijn belofte verwachten wij nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waarin gerechtigheid zal komen." — 2 Petrus 3: 12, 13, *Weymouth*.

De „nieuwe hemelen” worden gevormd door Christus Jezus en de leden van zijn koninklijk huis. De „nieuwe aarde” zal gevormd worden door de getrouwe menschen op aarde, die God vertegenwoordigen en van welke er eenige genoemd worden in het elfde hoofdstuk van Hebreëen, en dezen zullen als zichtbare regeerders fungeeren. Dat zal geen „teruggave” van oude dingen zijn. Het zal het vernieuwen van alle dingen zijn, zooals geschreven staat: „En ik hoorde een luide stem, die van den troon kwam, zeggen: ‚God’s woonplaats is onder de menschen, en Hij zal onder hen wonen, en zij zullen Zijn volken zijn. Ja, God Zelf zal onder hen zijn. Hij zal iedere traan van hun oogen wisschen. Dood zal niet meer zijn; noch droefenis, noch geweeklaag, noch pijn; want de eerste dingen zijn voorbijgegaan.’ Daarna zeide Hij die op den troon gezeten was: ‚Ik herschep alle dingen.’ En Hij voegde er aan toe: ‚Schrijf deze woorden op, want zij zijn betrouwbaar en waar.’” — Openbaring 21: 3, 5, *Weymouth*.

De vervulling van deze dingen zal overeenkomstig zijn voornemen een volkomen rechtvaardiging van zijn naam en het woord van Jehova God zijn. De geheele schepping zal weten, dat Jehova de bron van alle rijkdom en heerlijkheid is, en dat alle schepselen die Hem gehoorzamen, zullen leven en zijn zegeningen des rijkdoms, die Hij om niet geeft, ontvangen, en denzulken voegt Hij geen smart toe. (Spreuken 10: 22) Alle gehoorzamen zullen zich eeuwig in den rijkdom

van Jehova vermeien en eeuwigen vrede en geluk
deelachtig zijn. Dan zal alles wat ademt den Aller-
hoogste in eeuwigheid eeren en prijzen,
wiens naam alleen is

JEHOVA.

— Psalm 150 —

GEEN ARMOEDE MEER!

ZELFS DE ARMSTEN kunnen nu in geestelijken rijkdom ingaan, met zulk een open schatkamer der waarheid, die thans voor alle menschen van goeden wil toegankelijk is door middel van een groot aantal brochures, die op de laatste pagina in ware kleuren staan afgedrukt:

*Aan gene Zijde van het Graf
Universeele Oorlog nabij
Scheiding der Menschen
Gezondheid en Leven
Sleutelen des Hemels
Begunstigd Volk
Wat is Waarheid?*

*Wie is God?
Wereldherstel
Zijne Werken
Hiernamaals
Oppermacht
Zijn Wraak
Bescherming*

Blootgelegd

Iedere brochure telt 64 pagina's; bevat uitgelezen korte Bijbelsche onderwerpen, behandeld door Rechter Rutherford. Verkrijgbaar tegen bijdrage aan het werk der verkondiging van Jehova's koninkrijk door Christus Jezus.

Per twaalf stuks, die U kunt uitkiezen, tegen een bijdrage van F. -.85, Fr. 10.20; iedere zes, 50 cent, Fr. 5.50; per stuk 10 cent, Fr. 1.—; franco overal heen. Bijdragen kunnen in den vorm van postzegels gestuurd worden!

Voor een vollediger beschrijving schrijve men om toezending van de geïllustreerde gratis catalogus.

Men adresseere:

DE WACHTTOREN

Camplaan 28 Heemstede Holland
Opzichterstraat 66 Brussel België
Postbox 566 Singapore S. S.
117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

RIJKDOM, DIE U WEL ZAL BATEN
in den aanstaanden „dag der wrake”

AL het goud en zilver, dat gij op aarde zoudt kunnen opstapelen, zou u in dien dag niets nutten: „Noch hun zilver noch hun goud zal ze kunnen redden ten dage der vervolghed des Heeren.” — Zefanja 1: 18.

WAARTOE

zoudt U het dan nu in uw zak houden?

inplaats van iets van uw „goud en zilver” bij te dragen voor het werk van de prediking van het Koninkrijksevangelie en daarvoor waren *rijkdom* te ontvangen in den vorm van een of meer der boeken, die U op de laatste pagina in de ware kleuren ziet afgebeeld, en wel:

VERZOENING
REGEERING
LEVEN

DE HARP GODS
PROFETIE
SCHEPPING

RIJKDOM

Alle geschreven door Rechter Rutherford
Per stuk tegen een bijdrage van 60 cent, Fr. 8.—;
per 3 stuks F. 1.70, Fr. 23.—; per 6 stuks F. 3.20,
Fr. 44.—; franco toezending overal heen. Stort
uw bijdrage voor Nederland op giro-rekening Nr.
156080; voor België op giro-rekening Nr. 96976
of vraag vooraf toezending van geïllustreerde
catalogus.

DE WACHTTOREN

Camplaan 28 Heemstede Holland
Opzichterstraat 66 Brussel België
Postbox 566 Singapore S. S.
117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Wat Niet in Eenig Boek Gepubliceerd Wordt

TE VEEL en in een te snelle opeenvolging zijn thans de ontvouwingen der Bijbelsche profetieën en waarheden, dat niet snel genoeg boeken door het Wachttorens Genootschap kunnen geschreven en uitgegeven worden om ze alle bekend te maken. Maar

U KUNT ZE VOLGEN in dat eenige tijdschrift in zijn soort:

„De Wachttorens”

Geen commercieele advertenties van welken aard ook nemen iets van zijn waardevolle ruimte in beslag, noch laat het zich in met twistgeschrijf over politiek, economie of den godsdienst dezer wereld.

DIT TIJDSCHRIFT treedt uitsluitend voor Jehova God en zijn Heerschappij door Christus Jezus op. Zijn pagina's geven de Bijbelsche en profetische waarheden weer, die nu gepubliceerd moeten worden ter onderrichting, vertroosting en leiding van al degenen die nu hun plaats aan de zijde van God en zijn Zoon, den Rechtmatigen Heerscher der Aarde, wenschen in te nemen en te behouden.

Wordt eenmaal per maand uitgegeven en bevat 16 pagina's met regelmatige bijdragen uit de pen van Rechter Rutherford, internationale autoriteit op het gebied van den Bijbel en algemeene regeeringsaangelegenheden. Abonnementsprijs per jaar F. 3.—, Fr. 24.50. Om speciale condities „voor de armen des Heeren” schrijven men aan de uitgevers. Geef Uw abonnement op aan:

DE WACHTTOREN

Camplaan 28 Heemstede Holland
Opzichterstraat 66 Brussel België
Postbox 566 Singapore S. S.
117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

UW COURANTEN EN TIJDSCHRIFTEN ZIJN IN GEBREKE GEBLEVEN

om het eenige goede nieuws dat er voor U heden is — of de beste zijde van het nieuws, de waarheidszijde — of de voornaamste strijdvraag voor de geheele schepping, die voor Uw leven en blijvend geluk van de grootste beteekenis is — of feiten die thans met betrekking tot DE NIEUWE REGEERING, die de God des hemels en der aarde thans voor alle „mensen van goeden wil” heeft doen plaatsvinden en voor welke alle onvolmaakte systemen der menschen moeten verdwijnen, te publiceeren. Het tijdschrift

„Het Gouden Tijdperk”

heeft zijn ontstaan te danken aan de geboorte van die nieuwe heerschappij. Terwijl *De Wachtoren* een tijdschrift is dat zich uitsluitend met Schriftuurlijke onderwerpen bezighoudt, is het *Gouden Tijdperk* een veelzijdig tijdschrift, dat onbevreesd en naar waarheid alle stadia van de hedendaagsche gebeurtenissen behandelt en in het bijzonder die zijde van het nieuws weergeeft, die door gecommmercialiseerde publicaties of geheel verkeerdt voorgesteld of gecensureerd of geheel en al verzwegen worden; het bepaalt zich tot de waarheidszijde betreffende God's koninkrijk, zijn werken nu en zijn zegeningen voor de gehoorzame menschheid, alsmede den goddeloozen tegenstand van den vijand. *Het Gouden Tijdperk* verschijnt eenmaal per maand. Geen onbeduidende paragraaf is op zijn 16 pagina's te vinden. Als bijzonderheid zij vermeld, dat het de van tijd tot tijd door Rechter Rutherford te houden radio-uitzendingen van bijzondere beteekenis volledig publiceert. Is geheel vrij van iedere beïnvloeding door eenig deel van de politiek-commercieel-religieuze organisatie des Duivels. — Abonnement per jaar F. 1.20, Fr. 17.50. Men vrage een proefnummer aan bij:

HET GOUDEN TIJDPERK

Camplaan 28 Heemstede Holland
Opzichterstraat 66 Brussel België
Postbox 566 Singapore S. S.
117 Adams Street, Brooklyn N. Y.

